

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

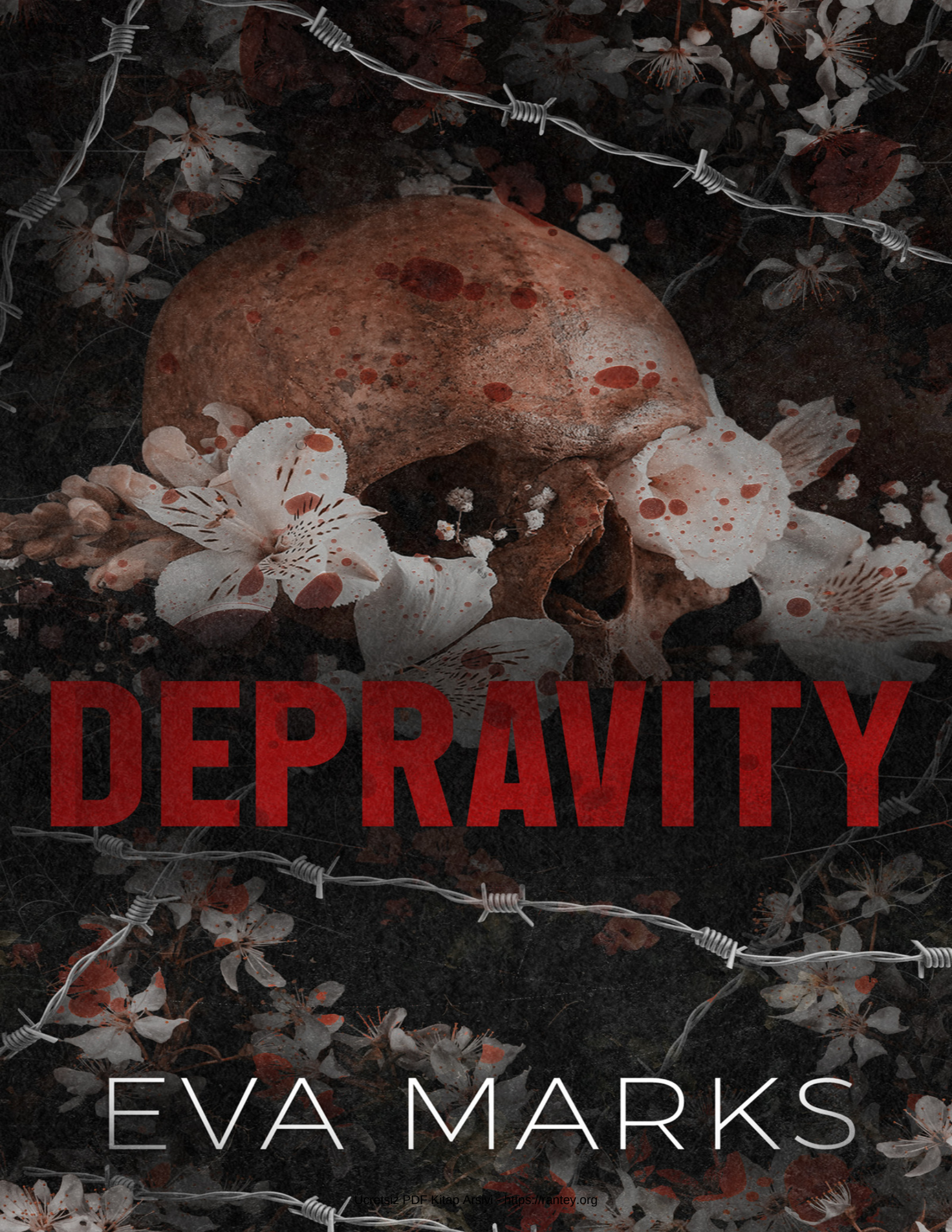
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DEPRAVITY

EVA MARKS

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

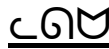
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

AHLAKSIZLIK

EVA MARKS

Telif hakkı © 2026 Eva Marks'a aittir.

Her hakkı saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için authorevamarcks@gmail.com adresine başvurunuz.

Bu yapımda yer alan hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar kurgusaldır. Gerçek kişilerle (yaşayan veya ölü), yerlerle, binalarla ve ürünlerle herhangi bir bağlantı kurulması amaçlanmamıştır ve böyle bir bağlantı çıkarılmamalıdır.

Kitap kapağı tasarımı: Disturbed Valkyrie Designs

✿ Parşömen kağıdıyla biçimlendirilmiş

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu
Kitap Hakkında
Adanmışlık
Çalma listesi

1. Knox
2. Skylar
3. Skylar
4. Knox
5. Skylar
6. Skylar
7. Knox
8. Skylar
9. Knox
10. Skylar
11. Knox
12. Skylar
13. Knox
14. Skylar
15. Knox
16. Skylar
17. Skylar
18. Knox
19. Skylar
20. Skylar
21. Knox
22. Skylar
23. Knox
24. Skylar
25. Skylar
26. Knox
27. Skylar
28. Skylar
29. Knox
30. Skylar
31. Knox
32. Skylar

Epilog

Yazar Hakkında
Eva Marks'tan Daha Fazla Kitap

YAZARDAN BİR NOT

Ahlaksızlık, yalnızca yetişkin izleyiciler için tasarlanmış karanlık bir romantik hikayedir.

Bu roman, her okuyucu için uygun olmayabilecek yetişkinlere yönelik temalar içermektedir.

Tetikleyici uyarıların, içerik uyarılarının ve cinsel tercihlerle ilgili tüm bilgilerin listesini web sitemde bulabilirsiniz:
www.evamarkswrites.com.

KİTAP HAKKINDA

Derler ki, kan sudan daha kalındır. Ama hiçbir şey benim ona olan saplantımdan daha kalın olamaz.

Skylar'ın Colbert'e yaptığı yolculuktan sağ çıkması beklenmiyordu, çünkü o kasaba yabancıları adeta yutuyordu. Tıpkı ondan önce gelenler gibi, onun da yok olması gerekiyordu. Ailemin çarpık oyununun bir başka kurbanı.

Bunun olmasına izin vermeyecektim.
Asla.

O buraya adımını atar atmaz onu bodruma kilitledim.
Onun güvende olduğu yer. Ait olduğu yer. Benim olanı koruyabileceğim yer.

Benden nefret edebilir. Benden korkabilir.
Takmış olduğum grotesk maskeden nefret ediyorum.
Hatta benimle dövüşebilir bile.

Ama o asla kaçamayacak.
Yakında bunu anlayacak.
O ve onu benden almaya cüret eden herkes...

ADANMA

*Kemerini bağla, tatlım.
Zorlu bir yolculuk olacak.*

ÇALMA LİSTESİ

Beyaz Bufalo — “Islıkçı”
İki Ayak — “Oyunu Kaybettik”
Wild the Coyote — “Yavaşça Yaklaşmak”
ADONA — “Karanlık Şeyler”
PI3RCE — “SON KIZ (ölmek için çok güzel)”
Lauren O’Connell — “Yükselen Güneşin Evi”

KNOX

Bazıları, ölenlerin ardından sessizliğin gelmesi gerektiğini düşünür.

Yanılıyor olurlardı. Bodrum katım bunun kanıtı.

Ayaklarımın beton zemine çarpma sesinde ölümü duyuyorum; bu ses bana kimyasallar yerleşmeden önce yerleri silmem gerektiğini hatırlatıyor.

Havalandırma deliklerinin gürültüsü arasında kireç ve çürüme buharlaşıyor.

Köşedeki paslı vantilatörün vızıltısı arasında.

Sonra da kancalarımın birinde sallanan deri var. Et parçalarıyla benek benek olan deri, altındaki teneke kovaya düzensiz bir hızla kan damlatıyor.

Ama onlardan geriye kalanların yankıları beni rahatsız etmiyor.

Bu tanıdık bir nakarat.

Burası evim.

Arka planda bu sesler varken, eldivenlerimi çıkarıyorum; ahşap çerçeveme gerdiğim bir başka deriye son rötuşları yapmaktan memnunum. Ağabeyim Jett'in getirmesinden haftalar sonra, yağlama işlemini yeni bitirdim.

Biz Colbert'te, bu küçük, çürüyen kasabamızda işte böyle yapıyoruz.

İnsanları öldürün. Derilerini deri haline getirin. Hayvan derisi kılıfı altında ABD genelinde satın.

Ama insanlar buradan öylece geçip gitmiyorlar. Biz ıssız bir yerdeyiz. Ne benzin istasyonu, ne market, hiçbir şey yok.

İşte bu yüzden turist tuzağımızı icat ettik. Ana Cadde'ye kurduğumuz masum görünümlü deri müzesi. Her dükkan vitrini tarihimizin bir parçası

gibi dekore edilmiş ve internetten tur rezervasyonu yaptırmadığınız sürece içeri giremiyorsunuz.

Sıralama önemli çünkü buraya gelen her on gruptan biri asla geri dönmüyor. Cinayetleri aralıklı işlemek, biz Colbert'lerin dikkat çekmemesini sağlıyor.

Eğer bir aile üyesi veya bir araştırmacı gelip de soruşturma yaparsa, onlara her zaman yaptığımız aynı yalanları söyleriz. "Efendim, tur bittikten beri onları görmedik." "Buyurun hanımefendi, istediğiniz kadar arayın. Burada bulamazsınız."

Bu da, hayatımın geri kalanı gibi, üç hafta sonra uzak bir anıdan başka bir şey olmayacak.

Artık insanları kandırmak, öldürmek veya bronzlaştırmak yok benim için.

Colbert'ten ayrılıyorum.

Bir nebze suçluluk duygusu beni rahatsız ediyor çünkü ben öldükten sonra ailem solaryum işinin yönetimini devralmak zorunda kalacak.

Jett, dedem ve anne babamın tek görevi hem erkekleri hem de kadınları Colbert'e çekmek, sonra onları avlamak, öldürmek ve satmaktır.

Ama hayır. Onlara acıyamam. Tamamen çaresiz olmayacaklar.

Jett, mevcut sorumluluklarına ek olarak benim yerime geçebilecek yeteneğe fazlasıyla sahip. Yirmi yedi yaşında, benden iki yaş büyük ve Colbert ailesinin en güçlü ikinci üyesi.

Aslında bu yüzden o herifi henüz öldürmedim.

Ben öldükten sonra, değer verdiğim insanlara o bakacak.

Şu an için.

Belki birkaç yıl sonra, Reese büyüdüğünde bronzlaşma işini ona bırakırlar. Bu iş için gereken yeteneğe sahip. Onda bunu görebiliyorum.

Ablam henüz on yaşında olmasına rağmen, son derece acımasızdır; buraya yeni turistler geldiğinde yeşil gözleri parıldar.

Kendi deyimiyle, canlı bebekleri.

Bir gün o da tıpkı bizler gibi onlara "canlı deriler" diyecek.

"Lanet olası Teksas sıcağı." Düşünürken alnımdan bir damla ter süzüldü ve şimdi gözüme düşmek üzere.

Bu mevsimde hava daha güzel, evet, ama son birkaç saattir çok çalışıyorum.

Alnımı siliyorum, sonra başka bir işe geçiyorum ve kancaların altında incelemeyi bekleyen kovalara doğru yöneliyorum.

Çömelerek her zaman yaptığım şeyi görüyorum.

Daha fazla kan. Daha fazla et akıntısı. Daha fazla koku.

Aynı. Aynı. Aynı.

Yirmi beş yıldır burada yaşıyorum ve artık çok sıkıldım. Bu yüzden buradan ayrılıyorum.

O ağartıcı kokusu, ağaç kabuğu çürümesi, öldürme eylemi... Bunların hiçbirinden nefret etmiyorum ama...

“Hayatın bundan daha fazlası olmalı,” diye homurdanıyorum.

Olacak.

Üç hafta, diye hatırlatıyorum kendime.

Sonra, ailemi sakinleştirmek için sipariş ettiğim uyku haplarını alacağım. Onları bayıltacak kadar. Arabayla uzaklaşırken eski kamyonumuzun gürültüsünü duymayacak kadar.

Buradan çıkmaya çalıştığım son seferde, geç saat olmasına rağmen, Jett uyandı ve motosikletini kaptı.

Babam arkadan bana doğru bastırınca, beni yoldan çıkardılar.

Beni öldürecek gücümün olmadığını bildikleri için, sonrasında yediğim dayak yüzünden kan tükürdüm ve nefes almakta zorlandım.

Bu geçen yıldı. O zamandan beri aklım başıma geldi. Son on iki ayda, teknik olarak bana ait olan biraz parayı cebime attım. Sonra, yakındaki kasabaya yaptığım son market alışverişinde, her türlü karışıklık için irtibat noktamız olan kasiyere birkaç banknot verdim.

O da karşılığında bana ihtiyacım olanı temin edeceğine ve sırrımı saklayacağına söz verdi.

Üç hafta.

Buradan kurtulunca nihayet gerçek dünyayı tadacağım. Kendi seçtiğim bir eş bulacağım. İsteddiği çocuklarım olacak, zorla değil. Annem yıllardır evliliği bana dayatıyor, bir kadın doğurmanın benim görevim olduğunu söylüyor. Babamın yakındaki bir kasabadan benim için bir kadın getireceğini ve onu istesem de istemesem de kendime eş yapacağımı söylüyor.

Her defasında bunu bana zorla kabul ettirmeye çalıştığında, ona aynı cevabı veriyorum.

HAYIR.

Birlikte olduğum ilk kadın benim olacak. Tamamen benim.

Statik bir gürültü beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

“Hey, Hide-boy. Babama müjdeyi vermek için çiftlik evine geldim,” diye bağırıyor kardeşim çalışma masamdaki telsizden. Her zamanki gibi çok mutlu. “Onuncu tur siparişini internetten aldım.”

Gerçekten de yoğun bir yaz oldu. Dokuz tur grubu çoktan geçti ve son grupla işim henüz bitmedi.

Yani... evet, ziyaretçilerimizin cinayetlerini aralıklı olarak işleme planımız suya düştü. Ne yapabiliriz ki? Bazen böyle oluyor. Henüz yakalanmadık ve yakalanacağımızı da sanmıyorum. Hiçbir zaman.

"Bu sefer üç kişi geliyor, gelecek hafta da çok güçlü bir şekilde geliyorlar. Hazır mısınız?" diye soruyor.

Sanki burada yapılacak başka bir şey varmış gibi. Onu görmezden geliyorum, asılı duran saklanma yerine bakıp onu orada ne kadar daha bırakmam gerekeceğini değerlendiriyorum.

“Bodrumda biraz yer asak iyi olur.” Cümlesini kendine özgü tiz kahkahasıyla bitiriyor. Bu bana çocukken babamın nasıl güldüğünü çok hatırlatıyor.

İkisi de birbirine çok benziyor. Siyah saçlı, mavi gzller. Benim gözlerim yeşil ve kahverengi. Kısa saçlarım açık kahverengi, annemin sarısından sadece bir ton daha koyu.

Jett, her zamanki sabırsızlığıyla, "Saklan-ocuk," diye ısrar etmeye devam ediyor. "Yoksa bugün Maske-O musun?"

Ona da, hakaretlerine de lanet olsun. Beni etkilemiyorlar. Sık sık taktığım maskeden utanmıyorum.

Bu benim kupam. Colbert'in programına gelip de ayrılmayan birine ait bir çantada bulduğum bir kupa; yanında anahtarlığına takılı küçük yeşil bir tılsım da vardı.

Maske lateksten yapılmış ve başın arkasına bağlanan kayışları var. Yıllarca kullanımdan sonra artık eski. Yüzeyi mat, sararmış ve biraz kırışmış ama umurumda değil.

Bu iki şey, bilinmeyen bir nedenden dolayı, beni kendine çekti.

Mkemmeller.

Bana ait.

“Merhabaaa?”

Ayağa kalkıp telsizin durduğu çalışma masasına doğru yürüdüm. Maalesef onunla konuşmam gerekiyor, yoksa kapımı yumruklayacak. Tanrı bilir, ziyaretçilerden nefret ederim.

Oraya giderken, kaburgalarımın altında bir huzursuzluk hissi beliriyor. Kelimelerle ifade edemediğim bir yanlışlık.

Bu Jett ya da bu yerden kurtulma isteği değil, bundan eminim.

Belki de bronzlaştıracığım son kişilerin bunlar olacağı düşüncesi midemde alışılmadık bir huzursuzluğa neden oluyor.

Hayır, o da değil. Mesele sadece kesinlikten ibaret değil.

Elimi telsize uzattığımda, hissettiğim duygu meraka dönüşmüştü. Sanki bedenim bana bu insanların kim olduğunu görmek istediğini söylüyordu. Anlamlandıramadığım bir nedenden dolayı önemli olduklarını.

Konuşmamız bittikten sonra Jett'in dizüstü bilgisayarına girmem gerekecek. Ne olduğunu görmem lazım. Onları düşündüğümde göğsümün neden bu kadar yandığını anlamam lazım.

"Hazır olacağım," diyorum. Sonra da Colbert'in programından kurtulması ve araştırmamı kesintisiz yapabilmem için ona bir yalan söylüyorum. "Ama bu son deri için yağım azalmaya başladığı için kasabaya uğraman gerekecek. En az yirmi şişe getir. Ucuz olanlardan değil."

"Sonra hallederim."

"Jett, meşgulüm. Yapmam gereken iş bekleyemez. Sonrası bana uymaz. Şimdi."

"Pekala, peki, ben gideyim."

"Oğlum." Babamın sesini duyuyorum, Jett'ten telsizi almış olmalı. "Knox."

Çocukken onun buyurgan sesini duyduğumda yüzümü buruştururdum. Yıllardır böyle yapmıyorum.

"Hâlâ buradayım."

"Annem, akşam yemeğinde bize katılıp katılmayacağınızı sordu?"

Bana kalsa olmaz. Yağlı yiyecekler ve tüylerimi diken diken eden turtalar yiyorlar.

Mesele şu ki, yeterince defa hayır dersem benden şüphelenirler. Yaptıklarına daha yakından bakmaya başlayabilirler. Zamanı geldiğinde buzlu çaylarına atacağım hapları almayabilirler.

Belki de buradan sağ çıkabilmek için onlara zarar vermek zorunda kalacağım.

Gerçekten mecbur kalmadıkça onları öldürmek istemiyorum.

"Orada olacağım."

"Harika." Bunun üzerine cızırtı sesi kesildi.

Dışarıda kamyonumuzun homurtusunu duyduktan sonra, canım istediği için maskemi takıp Jett'in yanına gittim.

Üç evimizi ayıran hiçbir çit olmadığı için iki dakika içinde oradayım. Süslü çimenlikler veya araba yolları da yok. Ailemin adını taşıyan Colbert kasabasından geriye kalanlar tamamen işlevsel.

Kapıdan içeri girer girmez dudaklarım tiksintiyle kıvrıldı.

Benim evim her zaman temizken, Jett'in evi tam bir domuz ahır. Kahve masasının üzerinde boş bira şişeleri saçılmış. Eskiden bej olan halısında hardal lekesi daimi bir özellik olmuş. Et kokusu da bitmek bilmez.

Benim sorunum değil. Benim de halletmem gereken kendi işlerim var, mesela onun dizüstü bilgisayarının olduğu odaya gitmek gibi. Birkaç yıl önce, gece geç saatlerde onu o bilgisayarda yazı yazarken izlediğim aynı oda. Gölgede saklandığım yerden, bu aleti nasıl kullanacağımı, internete nasıl gireceğimi biraz öğrendim.

Büyü olduğunu sandım. Ve bir fırsat.

Hem onu takip ederek hem de o yokken nasıl kullanacağımı öğrenerek, artık bir şeye ihtiyacım olduğunda nereye tıklayacağımı biliyorum.

Dış dünya hakkında kendi araştırmamı yapabilirim. Orada beni nelerin beklediği hakkında. Bir kadını döllemenin aslında ne anlama geldiği hakkında, çünkü burada kimseye bu konuda soru sormayacağım.

Bugün Jett'in bahsettiği bu ziyaretçiler hakkında bilgi edinmem gerekiyor.

Dizüstü bilgisayarında biraz kurcalayınca buldum. Ziyaretçinin Colbert'in Deri Müzesi'ne gönderdiği e-posta.

Gönderen Skylar Evans. Bir sonraki konuğumuz. New York şehrinden ta buraya kadar geldi.

Hiçbir belirgin sebep olmaksızın, sadece adı bile penisimi sertleştirmeye yetiyor.

Şimdi onu gerçekten görmem gerek.

Neyse ki bu insanların sosyal medya diye bir şeyleri var. Her yerde fotoğraf. Hayal ettiğimden çok daha fazla.

Resimleri biz onları silsek bile orada kalmaya devam ediyor.

Ama ölümler beni ilgilendirmiyor.

Evet, öyle.

Çünkü...

Kahretsin.

Kahretsin.

Ben.

O yüz.

Ekrandan bana yuvarlak, yeşil gözler bakıyor.

Gür sarı saçları başının tepesinde toplanmış. Bu karmaşanın içinden bir tutam saç kaçmış ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel kuş yuvasına benzeyerek gözünün hemen yanında sarkıyor.

Dişlerim gıcırıyor. Nefesim maskemin içinde sıcak. Ön meni külotumu ıslatıyor.

Vücudum kendiliğinden öne doğru eğiliyor.

Skylar gülümsemiyor. Sanırım—derin bir nefes al, yoksa pantolonuma boşalırım—beni en çok cezbeden şey bu. Dudakları da aşağı doğru kıvrılmamış. Düz.

Bir muamma.

Portakal koktuğuna bahse girerim. Çok tatlı bir şey değil, yani elma da değil. Çok tatlı bir şey de değil.

Portakallar.

Ekrandaki yüzüne dokunmadan önce, baş parmağımla kot pantolonumu temizliyorum.

Çok güzel. Ona dokunmak, böyle bile olsa, inanılmaz derecede güzel. Yanakları yumuşacık olmalı. O minik burnu, mükemmel.

O dudaklar... Onları zorla açıp, ağzıma iplerimi geçirip, sonra da sikimi sokardım. Daha önce hiç yapmamıştım, hatta bir kızı öpmemiştim bile. Ama onunla birlikteyken, düşünceler içgüdüsel, ham ve talepkar bir şekilde geliyor.

Sanki vücudum en başından beri neyi beklediğini biliyormuş gibi.

Ona neler yapmazdım ki...

Onun için...

Penisim onun vajinasında. Karnı çocuklarımla şişmişti.

Onun sadece üreme amaçlı bir kadın olmasından dolayı değil.

Çünkü o benim kadınımdı.

Kolay olmayacak. Uyku haplarını almadan önce onu götürmek, ikimizi de buradan kurtarmak için ailemi öldürmek zorunda kalabileceğim anlamına geliyor.

Sevimli ve ölümcül küçük Reese sonsuza dek on yaşında kalabilir.

Bunu istemiyorum.

Yani bunu çözmem gerekecek.

Bunu çözeceğim.

İster beğensin ister beğenmesin, Skylar Evans benim olacak.

SOĞUTMA

Benzinin kokusu, pompanın boşalmasını beklerken havada asılı kalıyor. Sessizlikte rakamların sürekli tıklama sesi çok yüksek geliyor.

Manhattan inanılmaz derecede uzak geliyor.

Teksas'ın uçsuz bucaksız, kurak topraklarının ortasında bulunan bu benzin istasyonu, şehre hiç benzemiyor.

Kötü anlamda değil, sadece farklı.

Yirmi üç yıllık hayatım boyunca New York'un dışına hiç seyahat etmedim. Günlerimin ve haftalarımın çoğunu kütüphanenin sessiz köşelerinde veya steril laboratuvarlarda geçiriyorum. Tıp fakültesine girme hayalim için çok çalışıyorum.

Sonunda gerçekleşen bir hayal. Kabul mektubumu zaten aldım, bu yüzden bu sonbahardan itibaren cerrah olmaya bir adım daha yaklaşmış olacağım.

O zamana kadar, ikizim Bronwyn ve erkek arkadaşı Easton ile birlikte bu yolculuktayım.

Tamamen anda kalmak istediğim için okulla ilgili her şeyi geride bıraktım. Yani, çantamda taşıdığım, uğurlu saydığım ve bırakmadığım neşter hariç neredeyse her şeyi.

Ama bunun dışında başka bir şey yok.

Bu muhteşem yolculuğun önüne hiçbir şeyin geçmesini istemiyorum.

Yıllarca bana zorbalık yaptıktan ve benden açıkça nefret ettikten sonra, Bronwyn geçmişi geride bırakmak istediğini söyledi. Hatta özür bile diledi. Gerçekten özür diledi.

"Özür dilerim" kelimelerini duyduğunda çenem neredeyse yere düşecekti.

Sonra, daha bunu tam olarak kavrayamadan, Easton'la birlikte ailesini tanımak için çıktıkları yolculuğa bana da katılmamı istedi.

Böylece—kendi sözleri, benim değil—beni ailesine, içten içe gurur duyduğu kız kardeşi olarak tanıtabilecekti.

Easton'ın Rover'ı benzin tüketirken, göğsümde mutluluk kıpır kıpır oluyor. İlk defa, beni içeri alıyor.

Anne ve babam da kendi sebeplerinden dolayı bundan memnunar. Dünyanın öbür ucunda, Afrika'da gönüllü çalışırken ben şehirde yalnız kalmayacak olmam onları rahatlatmıştı. Özellikle de en iyi ve aslında tek arkadaşım Alexandra, Amazon'a bir yıllık bir geziye çıktığı için.

Evet, bu gezi muhteşem olacak. Zaten şimdiden öyle.

Bronwyn'in önerdiği gibi, geçmişini geride bıraktım. Tartışma kulübündeki arkadaşlarını benimle alay etmeleri, bana "Fare Skylar" demeleri gibi tüm o zamanları unuttum, böylece yeni bir başlangıç yapabilirdik.

Bana öyle demesi yanlış değildi. İkizimden daha kısa ve çok daha az dikkat çekiciyim. Onun kestane rengi saçları her zaman dalgalı ve parlak olmuştur. Yeşim yeşili gözleri, özellikle göz kalemi sürdüğünde, kediye özgü bir güzelliğe sahip.

Onunla kıyaslanamam. Boyum 1.57, vücut yapım ortalama, sarı saçlarım genellikle dağınık topuz ya da dümdüz dağınık ve gözlerim sıradan bir yeşil tonunda.

Ama haklı olsa bile, yine de canımı acıtıyor.

Gerçi... onu gerçekten suçlayamam. İyi ve nazik olsalar da, Bronwyn ile benim aramızın açılmasının sebebi ebeveynlerimizdi.

Her zaman kızlarının ikisinin de doktor olmasını hayal etmişlerdi. Bu yüzden, kız kardeşim on yaşında asla doktor olmayacağını söylediğinde, ondan hayal kırıklığına uğradıklarını ona mutlaka anlattılar ve her fırsatta beni övdüler.

Bronwyn de karşılığında benden nefret ettiğini bana belli etti.

Aile içi ilişkilerimize dair anılar kalbimi paramparça ediyor, ama hemen üzerimden atıyorum.

Şimdi buradayız, hep birlikte.

Yeni başlangıçlara.

Buna ve onun, sırf ricam üzerine, hiç itiraz etmeden, yol üzerinde kısa bir mola vermeyi kabul etmesinin ne kadar tatlı bir davranış olduğuna odaklanıyorum.

Ziyaret edeceğimiz deri müzesiyle ilgili heyecanımı zorlukla gizleyebiliyorum. Eminim o da çok sevecek.

Zaten yapıyorum.

Hatırladığım kadarıyla, okul, tıp, bilim ve dünyanın kendisi her zaman beni büyülemiştir. Bu yüzden, ABD'yi baştan sona arabayla geçmek ve Easton'ın ailesiyle tanışmak dışında yolculuğumuzda neler yapabileceğimizi araştırmam gerekiyordu.

İşte böylece, birkaç kilometre ileride, Colbert adında küçük bir kasabada bu turistik yere rastladım.

Pompa öksürdü ve ardından nozul tanktan aniden fırlayarak beni irkiltti.

“Hey, Bronwyn, burada mısın?” İkizimi aramak için etrafa bakındım. “Easton?”

Hiç bir şey.

Eski banyonun sıvalı duvarının yanında değiller. Üzerinde "BURADA GAZ VAR" yazan çürümüş tabelanın altında da değiller. Görünen tek kişi, paslı bir bahçe sandalyesine yığılmış, horlayan yaşlı adam; arkasındaki duvardan ise kayıp kişi posterleri hüzünlü bir şekilde sökülüyor.

İçimden bir ürperti geçti. Aslında sebepsiz yere.

İnsanlar sürekli kayboluyor.

Bronwyn değil. Easton değil. Buradalar. Olmak zorundalar. Ama onları göremiyorum.

Muhtemelen bir yerlerde öpüşüyorlardır, belki de kampüs çevresinde yaptıkları gibi bir mağazada bile olabilirler.

Onun gibi seven birinin olduğunu bilmek büyük bir rahatlık.

İkisinden de kıskançlık duymuyorum.

Umutluyum. Belki bir gün sıra bana da gelir, ama sanki sonsuza dek bekliyormuşum gibi geliyor. Lisede bir laboratuvar arkadaşımın çaldığım bir öpücük, tüm flört ve cinsel geçmişimden ibaret. Hiç kimse midemi bulandırmadı. Hiç kimse beni gerçekten tahrik etmedi.

Bir gün...

İçimden bir ah çektim, Easton'ın anahtarlığını şortumun cebine soktum ve onları aramaya çıktım. Chuck Taylor ayakkabılarımla attığım her adımda, marketin kapısına ulaşana kadar bacaklarımın etrafında toz ve kum kabarıyordu.

Başımın üzerindeki zil çınladı ve kasaya doğru ilerlemeye başladım. Çok geçmeden Bronwyn'in başının tepesine çarptım. Birkaç sıra ötede, o ve Easton eğilmiş, fısıldaşıyorlardı.

Tuhaf. Raflara bakmıyorlar. Göz gezdirmiyorlar. Hatta içeri girdiğimi bile fark etmediler.

Her zaman bir efsane olarak gördüğüm altıncı hissim uyanıyor. Bana benden bahsettiklerini söylüyor. Fısıltısı çirkin, belki de sadece yeni mühimmat stoklamak için beni çağırdıklarına beni ikna ediyor. Benimle alay etmek için daha fazla neden.

Yanılmış olmayı umarak sessizce oraya doğru yürüdüm.

Easton, "Sevgilim, bunu zaten konuştuk," diyor. "Konuşmak zorundayız."

Ona nasıl böyle bir şey söylemeye cüret eder? Yüzümde bir somurtma belirdi, endişelerimi bir kenara bıraktım.

Ablamın istemediği hiçbir şeyi yapmak zorunda olmadığını söylemek üzereydim ki, homurdandı.

"Evet, yaptık." Sesi, paspas gibi değil, gözlerini deviriyormuş gibi geliyor. Gurur beni sarıyor. "Son akşam yemeği. Son kahrolası akşam yemeği."

Ha? Son akşam yemeği mi? Hangi son akşam yemeği?

İkisinin de başı aniden bana döndü.

Kahretsin, bunu sesli söyledim.

Utanc duyusunu bedenimi yakıp kavuruyor ve aynı anda yüzümdeki kanı da kurutuyor.

"Skylar?" Bronwyn parmak uçlarına yükselerek beni görünce gülümsedi.

Benim burada olmamdan memnun.

Ve ben ondan şüphe ettim.

Kahretsin.

"Benim," diye hırıltılı bir sesle, olduğum yerde donakaldım. "Buradayım."

"Hey." Bana doğru yürüyor, Easton da 紧紧 arkasından geliyor.

İkisi de kot pantolonlarını ve tişörtlerini yokluyorlar, benden bile daha suçlu görünüyorlar.

Ama neden? Onlar sadece konuşuyorlardı, ben ise kendimi çılgın komplo teorilerine kaptırmıştım.

Önümde durduklarında ikisi de tek kelime etmedi. Easton mavi gözlerini bana dikti ve kısa sarı saçlarını tekrar tekrar eliyle düzeltti.

Şüpheli. Ablamla konuşmak için olabildiğince yaklaştım. "Neler oluyor Bronwyn? İyi misin? Kaçış planına ihtiyacımız var mı?"

"Kaçış planı mı? Easton'dan mı?" Dudaklarından soğuk bir kahkaha döküldü. "Hayır, abla. Ben sadece—"

"Acıkmıştım." Easton, kendi halinde durmak yerine, dört uzun adımla birdenbire yanımızda belirdi. "Açlıktan ölüyorum. Bronny bana erken bir akşam yemeği için bir şeyler seçmeme yardım ediyor, çöpe atılacak bir şey olarak görmediği bir şey."

Erken akşam yemeği. Son akşam yemeği değil.

Bu garip ve uğursuz terimi yanlış duyduğumu öğrenmek ne büyük bir rahatlama.

"Doğru." Ona sırtarak baktı.

Yine tuhaf. Genellikle anne babamız ona Bronny diye seslendiğinde öfke saçıyor. Daha fazla soru sormamak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Eğer o onunla mutluysa, benim için de sorun yok.

"Harika." Omuz silktim, boş ellerine bakarak. Sanırım hiçbir şey bulamadılar.

"Evet, bir şey alayım da gidelim," diyor, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. "Böylece, başka bir yere uğramadan şimdi yola çıkarsak, gün batımına doğru Colbert'e varırız. Sence sorun olur mu, yoksa biz oraya vardığımızda kapanmış olurlar mı?"

Bu sabah çok geç çıktığımızı hatırlamak beni düşündürüyor. Saat 17:00'de özel bir tur için bilet almıştım ve eğer zamanında yetişemezsek arayabileceğim bir numara yok. Onlara e-posta gönderebilirim ama kim bilir ne sıklıkla gelen kutularını kontrol ediyorlar?

Onların bizi bekleyeceğine güvenmek zorundayım.

Bugün akşam yemeğini çok daha geç yiyeceğimiz için, "Yolculuk için bana da bir şeyler alabilir misin?" diye soruyorum.

"Elbette." Omuzumu, ancak bir kız kardeşin yapabileceği şekilde ovuyor. Yıllardır özlediğim bu şefkat gösterisi beni gözyaşlarımı tutmaya zorluyor. "Çabuk olacağım, sen de. Müze turunu çok uzatma, kız kardeşim. Bu akşam saat dokuzda otelin küvetinde, kliması sonuna kadar açık bir şekilde rahatlamak istiyorum."

“Tamam.” Boğazımı temizledim, ne kadar duygusal çıktığımdan nefret ediyordum. Bu bana hiç benzemiyordu. “Teşekkür ederim, Bronwyn.”

“Sorun yok.” Arkamızdaki rafa döndü, üç paket karışık kuruyemiş aldı ve Easton’ın ellerine tutuşturdu. “İşte, akşam yemeği hazır. Gazı unutma, tamam mı?”

"Senin için her şey, Bronny."

"Teşekkürler canım. Skylar ve ben seni arabanın yanında bekliyor olacağız."

Kasaya doğru yöneliyor. "Hemen geliyorum."

“Üçümüz birlikte çok eğleneceğiz.” Bronwyn kolunu omzuma atıp beni dışarıya doğru yönlendirdi. “Söz veriyorum.”

Yıllarca süren bu tek taraflı rekabetin ardından, bu an neredeyse kutsal bir his uyandırıyor.

“Yapacağız.” Kapıyı açarken ona bakıyorum, başımızın üstünde zil çalıyor. “Seni seviyorum, Bronwyn.”

"Ben de seni seviyorum."

SOĞUTMA

Sonunda, geç kalacağımız konusunda Colbert ailesine e-posta gönderdim. Neyse ki, cevap verdiler ve bekleyeceklerine dair beni temin ettiler.

Söz verdikleri gibi, birileri burada.

Saat geç olmuş ve parlak mavi gökyüzü koyu griye dönmüş olsa da, uzun boylu, iri yarı bir adam bizi içeriye davet ediyor ve küçük kasabaya açılan elektrikli kapının düğmesine basıyor.

Üzerindeki kırmızı-beyaz boya dökülmüş ve çatlamış durumda. Kapıdan geçtikten sonra ana yol asfaltlanmamış. Müze olarak da bilinen Ana Cadde'de topraktan ve bir dizi sergiden başka bir şey yok.

Hemen meraklanıp, web sitelerindeki resimlerde olduğu gibi aile evlerini ve hayvanların girmesinin yasak olduğu alanı aramaya başladım ama ikisini de bulamadım. Daha geride, diğer tarafta gizlenmiş olmalılar.

İş yerlerinde yaşamaları çok hoş bir şey. Hatta sevimli bile. Bunu düşününce dudaklarımın kenarları yukarı kıvrılıyor.

Bronwyn bu düşünceyi paylaşmıyor gibi görünüyor. Yaklaştıkça sessizce inliyor, başını geriye atıyor ve aşırı mutsuz olduğunda yaptığı gibi homurdanıyor.

Eyvah. Umarım buraya geldiğim için bana kızmak yerine, burayı beğenir.

"Hey." Easton, rehberimizin yanında beklerken camını indirdi; rehberin adı web sitesinde yer almıyordu.

"Merhaba." Adamın kot pantolonu, pazen gömleği ve deri kovboy çizimleri yıpranmıştı, el sallamama karşılık geniş bir gülümsemeyle

karşılık verdi. “Ben Jett. Nasılsınız?”

Bronwyn onu kaba bir şekilde görmezden geldiğinde Easton, "İyiyiz," diye yanıtlıyor. "Nereye park edeceğiz?"

“Tam burada.” Jett, ilk sergi gibi görünen yere doğru işaret ediyor.

Bronwyn kendi kendine, "Bu berbat yerden bir an önce kurtulmak için sabırsızlanıyorum," diye mırıldanırken Rover yavaşça ilerliyor.

“Bir dene bakalım.” İlk sergideki eski makineleri görünce heyecanım doruk noktasına ulaştı ve neredeyse yerimde zıplıyordum. Burnumu cama dayayıp her şeyi içime sindiriyordum. “Bayılacaksın.”

"Sıcak bir banyo, işte en çok seveceğim şey bu."

Easton onu, "Yakında," diyerek teselli ediyor.

Bronwyn arabayı park ederken homurdanarak, "Neden şimdi değil? Burayı hiç sevmiyorum," dedi. "Belki de gitmeliyiz."

Bu son söz üzerine göğsümdeki tüm his kayboldu.

Birincisi, Easton onu dinleyip buradan hızla uzaklaşabilir.

Ama daha da önemlisi, neden bir şans vermiyor? Benden bu kadar kolay mı vazgeçiyor?

Ahh.

Onu ikna etmeye çalışmayacağım.

Sanırım onun burada benimle birlikte olmasına şükretmeliyim. Evde yalnız başıma, ikizimin benimle hiçbir ilgisi olmadığını bilerek kalmamış olmam iyi bir şey.

Sorun yok. Sorun yok.

Konuyu konuşarak çözmek yerine, uzun ve anlamlı bir bakış alışverişinde bulundular ve ben olmadan sessiz bir konuşma yaptılar.

Yaralanmadım.

Çoğunlukla başka bir şey dikkatimi çektiği için.

Heyecanım korkuya dönüşürken kollarımda tüyler diken diken oldu, nefesim kesildi. Hasta falan değilim. Bu duyguyu daha önce Bronwyn ve arkadaşları beni okulda tualete kadar takip edip rezil ettiklerinde de yaşamıştım.

Ama Bronwyn burada. Zorbalık günleri sona erdi.

Bu da beni şu seçenekle baş başa bırakıyor...

Aman Tanrım. Başka biri daha beni takip ediyor. Gözleniyorum.

Korkmam gerekirdi ama bunun yerine hoşuma gidiyor. Dudaklarımda beliren o küçük gülümsemeye engel olamıyorum.

“Otuz dakika sonra çıkıyoruz.” Easton bana dönerken kolunu yolcu koltuğunun arkasına yasladı. “Otuz dakika, Skylar. Tamam mı?”

“Evet, söz veriyorum.” Duraksarken dişlerim alt dudağıma değdi. “Şey... Bronwyn, gerçekten sorun değil mi?”

“Kesinlikle,” diyor nazikçe, ama bana dönüp bakmıyor.

Tam istifa edip ona bu konuyu tamamen kapatabileceğimizi söylemek üzereyken SUV'dan bir tıkırtı geldi.

Yolcu camına vuran Jett.

Easton kısık ve nefes nefese küfrediyor. Bronwyn ve ben o kadar yüksek sesle çığlık atıyoruz ki, kulaklarımız patlayacak gibi geliyor.

“Tekrar merhaba.” Jett hiç de rahatsız olmamış gibi, yüzünde daimi bir gülümseme varmışçasına bize gülümsüyor.

Kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalışırken, pişmanlık içimi buruyor. Birisi sadece arkadaş canlısı ve misafirperver olmaya çalışırken ona bağırarak son derece kaba bir davranış.

Burada misafiriz, ama ona bir ucube gibi davranıyoruz.

“Çok özür dilerim.” Zoraki bir gülümsemeyle bir saniye içinde arabadan indim. “Aşırı tepki vermek istemedik.”

"Skylar," diye fısıldadı Bronwyn arkamdan oturduğu yerden.

Hayır, hayır Skylar. Jett'ten özür dilemeliyiz ve ben de ondan özür diliyorum.

“Sorun yok.” Elini uzattı ve ben de elini sıktım.

El sıkışırken, onun kocaman, nasırlı parmakları benimkileri tamamen kavradı.

Elimden geldiğince kibarca kendimi tanıttım. Bir daha hata yapıp, turta ve çürümüş bir şeyin karışımı olan o kokusuna yüzümü buruşturmak istemiyordum. Selamlaştıktan sonra, Bronwyn'in inip Easton ve bana katılması için birkaç adım geri çekildi.

Jett, Bronwyn'e elini uzattığında, ona sert bir bakış attım. Tanrım, umarım mesajı anlar ve burası, Jett ya da koku hakkında herhangi bir yorum yapmaz.

Onu daha fazla üzme istemiyorum ama Jett'i de üzme istemiyorum.

Ne o ne de Easton onun elini sıkmayınca, boynumda bir sıcaklık hissettim.

Onların adına son derece utanmış olsam da, sesime heyecan katıyorum. "Peki, Bay Colbert—"

“Jett.” Gülümsemesi, şimdiye kadar gördüğüm en büyük gülümseme. Sarsılmaz. Rahatsız edici de. Yeter artık, Skylar. “Bay Colbert, Baba. Büyükbaba da. Ama onlar bile böyle çağrılmaktan hoşlanmıyorlar.”

"Anladım." Arkama dönüp Easton ve Bronwyn'in mırıldanmalarını duydum. "Siz ikiniz?"

Hiç bir şey.

"Özür dilerim," diye fısıldadım Jett'e, ellerimi ovuşturarak. "Gerçekten çok yorgunlar. Saatlerdir araba kullanıyoruz."

"Bunu sürekli duyuyoruz." Sesi samimi ve hiç etkilenmemiş gibi geliyor.

Bu rahatlama hissi sadece bir saniye sürüyor. Hepsi bu.

Sonraki anlarda, başımın arkasındaki tüyler diken diken oldu ve tüm vücudum yeniden karıncalanmaya başladı.

Çok sıcakladım.

Her yer.

Bundan artık hiç şüphe yok. Birinin gözleri üzerimde. Beni inceliyorlar.

Bu çekmenin Jett ile hiçbir ilgisi yok, çünkü bana hiç dikkat etmiyor. O zaten orada, elektrikli kapıyı kapatmak için bir düğmeye basıyor.

Bakışları, bize gezdireceği sergiye dikiliydi. "Hadi başlayalım."

Sessizce kolumu çimdikleyerek, her neyse o durumdan kendimi kurtarmaya çalışıyorum ve "Hadi" diyorum.

Jett, ilk sergiyle ilgili bilgiler ve hikayeler sunarak söze başlıyor. Sergilenen, 1800'lerden kalma, hafif paslı ama genel olarak mükemmel durumda olan muhteşem bir bronzlaşma ekipmanı.

Bronwyn ve Easton ona pek dikkat etmiyorlar, biz giderken arkamızdan geliyorlar. Bronwyn burada sinyal olmadığını mırıldanırken Easton'ın kaşları çatık.

Onlar gibi ben de Jett'e odaklanamıyor olmaktan nefret ediyorum. O bana her sergi hakkında detaylı açıklamalar yapıyor, ama ben tamamen başka bir yerdeyim.

İçimden bir ses artık kimsenin beni izlemediğini söylüyor.

Avlanıyorum. Peşimden iz sürüyorum, avlanıyorum.

İmkansız.

“Umarım kokudan rahatsız olmazsınız.” Jett, son sergiye vardığımızda kıkırdıyor. Artık güneş batmış ve sokak lambaları yüzüne düz, beyaz bir ışık vuruyordu. “Hayvanlar.”

Sanki önceden planlanmış gibi, sergilerin hemen ötesindeki ev kümesinden yüksek bir böğürme sesi yükseldi; tur başladığında göremediğim kısım orasıydı. Hayvan barınağı brandalarla örtülüydü ve iğrenç koku burnumu gıdıkladı.

“Öyleyse.” Jett ellerini birbirine vurdu.

“Öyleyse.” Dişlerimi göstererek, burada hiçbir şeyin yanlış olmadığını, kimsenin seni yargılamadığını, özellikle de benim yargılamadığımı ifade etmeye çalıştım.

“Her turun sonunda, ziyaretçilerin kendi başlarına dolaşmalarına izin veriyorum.” Gözlerinin kenarları, sanki onlar bile gülümsemeye çalışıyormuş gibi kırışıyor. “Böylece, benim gevezeliğim olmadan her şeyi sindirme şansınız oluyor. İşiniz bittiğinde, brandası olmayan evde, kocaman çiftlik evinin yanında beni bulun. Kapıyı sizin için açacağım.”

Bronwyn, kollarını havaya kaldırıp telefonunu sallarken, "Aslında biraz daha gevezelik etmeni isterdim," diye mırıldandı. "Biliyorsun, burada sinyal olmamasıyla ilgili. GPS uygulamama ihtiyacım var ve Wi-Fi ya da herhangi bir lanet olası internet bağlantısı olmadan çalışmıyor."

Utanç duygusu üzerime soğuk bir duş gibi çöktü. Düşünmeden koluna vurdum. "Bronwyn! Bu da neydi?"

Jett, Easton da elinde telefonuyla daireler çizerek yürürken, "Sorun yok," diye neşeli bir şekilde söylüyor. "Burada sinyalin zayıf olabileceğinin farkındayım. Ama bir sonraki kasabada sorun yaşamazsın. Düz 20 mil ilerle, sorun çözülmüş olur."

“Çok özür dilerim efendim.” Jett ne kadar nazik olsa da, yeni keşfettiğim altıncı hissim bana yerimde kalmamı söylüyor. Özellikle karanlıkta rehberimize çok yaklaşmamalıyım. “Hemen buradan uzaklaşacağız.” Kot pantolonumun cebinden iki yirmi dolarlık banknot çıkarıyorum. “Teşekkür ederim. Harika tur için.”

“Bir ipucu mu? Saçmalık.” Jett elimi sallayarak beni geçiştirdi. “Sana söylemiştim, bana Jett de.” Daha mı yüksek sesle konuşuyor? Neden? “Kal. Etrafa bir göz at. Her şeyi iyice özümse. Bu kadar yol geldin, neden olmasın, değil mi?”

“Hayır.” Bronwyn kolunu indirmiyor, yerinde zıplayıp homurdanıyor. “Yeterince hava aldık zaten.”

Jett onun kaba davranışlarını görmezden geldiği için ben de aynısını yapıyorum.

Onu tamamen görmezden geliyorum.

Jett haklı. Zaten buradayız ve ne yazık ki, o bize kapsamlı turu yaparken dikkatimi vermemişim.

“Burada kalıyorum. Easton bana otuz dakika süre verdi.” Sırtımı dikleştirip, geçmişteki zorbalığıma meydan okuyarak ve beni anlaması için dua ederek, “Daha on beş dakika oldu. On beş dakika daha bir şey yapmaz, Bronwyn.” dedim.

Kedimsi gözleri aniden gözlerime dikildi. Gözleri kısılıp ince bir çizgiye dönüştü, kaşları alnında çatıldı.

Easton elini onun omzuna koyar.

“Hadi gidip eski makinelere bakalım. Onları da bizim”—kulağına doğru eğilerek—“gizli odamıza” götüreceğim.”

Sözleri Bronwyn üzerinde sihir gibi etki ediyor.

Makine sergilerinden birine doğru yürürken gülümsüyor. Ama hâlâ telefonunu elinde tutuyor.

Ev sahibime döndüm, ama o... gitmişti.

Önce bir rahatlama hissi beni sarıyor, sonra utanç ciğerlerimi sıkıca sarıyor. Bir gün doktor olacağım, lanet olsun. İnsanların çok yaklaşmamasını mı umuyorum? Bu mümkün değil.

Ben öyle biri değilim.

"Belki de Bronwyn'le araba sürmek bana da bulaştı," diye mırıldandım kendi kendime.

Belki de. Ya da belki de ben sadece bir pislikim.

Ya da paranoyak.

Hayır, değilim.

Gözetlendiğim hissi beni bırakmıyor. Yapışkan bir his. Gerçek.

Burada birilerinin olduğunu hissedebiliyorum. Erkek ya da kadın. Ama nerede?

Kimse beni almaya gelmeyeceğine göre, içimden bir ah çekerek, bana en yakın olan son sergiyi incelemek için döndüm.

Kasaba halkının fotoğrafları dikkatimi çekiyor ve kendimi Colbert'in geçmişinde kaybediyorum. Her geçen on yılda sayıları azalıyor. Neden?

Olayların kronolojisini anlamaya çalışırken o kadar odaklandım ki, ikizimle Easton'ı duyamıyorum. Son fotoğrafı incelemek için yere çöelmekten daha önemli bir şey yok gibi görünüyor.

“Kasaba halkı nereye gitti?” Son kelime ağızımdan daha yeni çıkmıştı ki, o his—o his—geri döndü.

Hem de çok şiddetli bir şekilde.

Kim olursa olsun, arkamda. Varlığıyla beni kuşatıyor.

O bir erkek, kadın değil. Bunu biliyorum, tıpkı Jett olmadığını bildiğim gibi.

Jett'in kokusu çamaşır suyu gibi değil, turta gibi kokuyordu. Jett midemi bulandırıp aynı anda vücudumu titretmiyordu.

İçimde merak ve hayatta kalma içgüdüğü alevleniyor.

İçimdeki bir ses bana yukarı bakmamı, vitrinde adamın yansımasını görmemi söylüyor. Diğer ise gözlerimi kapatmam konusunda ısrar ediyor, tıpkı canavarın gerçekten orada saklanıyor olabileceği ihtimaline karşı dolabı kontrol etmeyi reddeden bir çocuk gibi.

Kalbim kaburgalarım o kadar hızlı çarpıyor ki, sanki kırılacaklarmış gibi hissediyorum.

Sonunda korku galip geliyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Bu durum içimde oluşan cinsel uyarılmayı engellemiyor. Daha önce hiç başıma gelmemişti, ama şimdi oluyor. Bu aşinalık hissi, sanki bu adamın yatağına daha önce on iki kez girmişim ve vücudum onu tanıyormuş gibi.

Bacaklarımın arasında bir sıcaklık birikiyor. Sıcaklıktan da öte... bir ihtiyaç. Vajinam kasılıyor, orada olmayan parmaklara açgözlülükle bakıyor.

Parmakları.

Hâlâ gözlerimi açıp ona bakmaya cesaret edemiyorum. Çok istememe rağmen yapamıyorum.

Neden bir şey yapmıyor? Bu sefalet artık bir son vermiyor mu?

Kimse onu engellemiyor. Burada sadece o ve ben varız.

Yutkunuyorum. Bana neler yapabileceğinden korkuyorum. Bunu çok istiyorum.

En kötüsü de, ona bakarsam çıldıracağından, beni mahvedeceğinden korkuyorum.

Ya da hastalığımla yüzleşmek zorunda kalacağım. Neye karşı duyduğum çekim? Bir gölgeye mi? Hiçliğin ortasındaki küçük bir kasabada gizlenen bir canavara mı?

Bu çılgınlık. Çılgın ve tehlikeli. Tedbirli olmalıyım. Kalkıp kaçmalıyım.

Hayır, öyle düşünmüyorum.

Aptal ağzım açılıyor. Boğazım çalışıyor.

Ve bağırarak yerine, fısıldayarak, "Merhaba?" diyorum.

KNOX

Jett'in her zaman yaptığı gibi misafirlerin arabasıyla uğraşmasını beklemek için evimde kalmıyorum. O durmadan gevezelik ederken ben kendim hallediyorum.

Bu sefer onun gevezeliğine minnettarım. Turnesine ne kadar uzun süre devam ederse, onların gaz hatlarını kesmek için o kadar çok zamanım olur. Gitmemelerini sağlamak için.

Hiçbir şeyi batırmadı ama her şeyin bir ilki vardır. Ben böyle bir riski göze almak istemiyorum. Özellikle Skylar'ı burada tutmak söz konusu olduğunda. Bu yüzden, arabayı park ettikten hemen sonra sinyal bozucu cihazı kendim açtım ve Skylar'ı gölgelerden izlemek için yaklaştım.

İşlem bittiğinde parmaklarım yağla kaplanmış oluyor. Parmaklarımı kot pantolonuma siliyorum, maskemi düzeltiyorum, sonra elimi cebime sokup evden getirdiğim yeşil tılsımı kavıyorum. Anahtarlıktan olanı. Skylar'ın varlığından bile haberdar olmadan önce alıp sakladığım tılsımı.

Gözleri, o mükemmel yeşil tonuyla, Jett'in ekranından bana bakıyordu. Sanki benim olmak için doğmuş gibi bana bakıyordu.

Hayır, öyle değil. Öyleydi.

Jett'in yaklaştığını duyunca homurdanarak Rover'ın kaputunu kapatıyorum.

Daha önce onu neredeyse öldürdüğümü hatırladıkça içimde kıskançlık ve öfke alevleniyor.

Elini sıktığında.

Benim olan şeye dokundu.

Skylar.

O çok güzeldi. Ona ışıl ışıl bakıyordu. Onu ışkence edip sonra da öldürmeyi planlayan kardeşime özür diliyordu.

Onu ondan kapıp ailemin kamyonetine bindirmek, yolumuza çıkmaya cüret eden herkesi ezmek istiyordum.

Yapamazdım. Çünkü kimseyi öldürmeyi içermeyen daha iyi bir planım vardı.

"Selam, Hide-boy," diye fısıldadı Jett, eli omzumda.

"Sus." Elimle savuşturuyorum. Onu ikiye bölmek için kendimi zor tutuyorum.

Eğer ortalığı karıştırırsak, Skylar'ın grubu buraya koşabilir. Kendileri de ortalığı karıştırabilirler, hatta belki de bizden daha hızlı koşabilirler.

Baba, kaçmalarını engellemek için onları gördüğü anda vurabilir.

Kimse benim karımı öldüremez.

"Evet, evet." Gözlerini devirerek Jett homurdanarak güldü, sonra kirlı kot pantolonuma baktı. "İşin bitti mi burada? Bak sana. Aferin, Maske-O."

Göğsüm inip kalkıyor.

Hâlâ atlatamadım.

Skylar'ın eli.

Onun elindeydi.

Geçtiğimiz hafta boyunca aklımda hep o vardı. Ve o sadece benim olan şeye dokunmakla kalmadı, önce ona dokundu.

Jett'in gözleri, ona ne kadar uzun süre bakarsam o kadar kısılıyor. Ben ise sessizliğimi koruyorum.

Skylar ve ben onun işi değiliz.

"Neyse." Omuz silkerek başparmağıyla çiftlik evini işaret etti. "Bizimle orada beklemeye gelecek misin yoksa ne?"

"Biraz temiz havaya ihtiyacım var." O. Ona ihtiyacım var.

"Sen nasıl istersen öyle olsun." Bir omuz silkme daha, ve gitti.

Keşke rahatladığımı söyleyebilseydim.

Ama vücudumdaki her sinir ucu son derece tetikte. Vızıldıyor.

Özlem.

Sosyal medya araştırmam sırasında adını öğrendiğim Easton, "En son servis aldığımız yer, arabamızı park ettiğimiz yerdı" diyor.

Skylar'ın ikiz kardeşi Bronwyn, "Arabayı neden bıraktık ki?" diye sızlanıyor. "Olduğumuzda kalıp Skylar'ın o sapıkça, çarpık eğlence

anlayışının peşinden koşmasına izin verebilirdik. Şimdi ayakkabılarıma kum girdi ve lanet olası sinyal de yok."

İnternette bulduğum, Skylar'ın yıllar önce paylaştığı aile fotoğrafında kız kardeşi bu kadar acımasız görünmüyordu.

Anne ve babasının ve kız kardeşinin gülümsediği, Skylar'ın ise dudaklarını yukarı doğru kıvrırmaya çalıştığı fotoğraf.

Acı çektiğini görebiliyordum.

Birisi ona zarar verdi.

Kız kardeşinin onun hakkında anlattıklarına bakılırsa, onun olması beni şaşırtmazdı.

Öfke dünyayı kırmızıya boyuyor. Bronwyn'i öldürecek kişinin ben olmayacağımı bilmek beni çok kızdırıyor. Ama Skylar'ı yanımda tutmak istiyorsam, ailemin onun kız kardeşine sahip olmasına izin vermek, yapmaya razı olduğum bir fedakarlık.

"Easton, telefonunda çekim gücü var mı?"

Onları dinlemeyi bitirdim ve Skylar'ın parçasına geçiyorum.

Yüzyıllar öncesinden kalma toprağın üzerinde sessiz adımlarla ilerliyorum. Bakışlarım, her sergi arasında Skylar'ın silüetini arıyor.

Sonra olan oldu. Göğsümde o yüksek sesli gümleme.

Tek bir kalp atışı, güçlü ve şiddetli.

İşte burada. Fotoğraf zaman çizelgesi sergisinde çömelmiş halde duruyor; annemin çok komik bulduğu sergi, ailesi de orada olmasına rağmen.

Esas olarak bu nedenle.

Bahse girerim Skylar, ölümle burun buruna geldiğinin farkında bile değil.

Dışarıdan bakıldığında, kasabanın nüfusunun birdenbire azaldığı görülüyor.

İnsanların yaşlılıktan ölmesi veya daha iyi bir yere göç etmesi, doğanın bir gereğidir.

Burası dışında her yer.

Ailem deri için hayvan yetiştirmekten bıkip insan yetiştirmeye geçince, bu kasabadaki ölümlerde doğal hiçbir şey yoktu. Kasıt vardı. Hayatta kalma mücadelesi vardı.

Hayatta kalmamız.

Ama Skylar'ı gözetlerken, bunlar beni hiç ilgilendirmiyor.

Ağzım karanlık ve sapkın bir şeye susamış durumda.

Dişlerim, dilim, dudaklarım. Ellerimle onu yiyip bitirirdim.

Hâlâ bakireyim, tıpkı bir hafta önce olduğu gibi. Önemli değil. Vücudum başından beri onu bekliyordu, bu an için, onun için kendini hazırlıyordu.

Bu gece ilerleyen saatlerde. Yalnız başına, onu koruyacak kimse olmadan. Kaçabileceği kimse olmadan.

Ancak o zaman onu en temel anlamda kendime ait kılacağım.

Ama Easton ve Bronwyn henüz ailemin esiri olmadıkları için Skylar'ı alamam. Geriye kalan tek şey ona o tılsımı vermek.

Akciğerlerim yanıyor. Penisimin sertliği o kadar büyük ki kot pantolonumu yırtabilir.

Skylar yüzünden. Orada duruyor, başını yana eğerek fotoğraflara bakıyor.

Tenine bak. Aman Tanrım. Özellikle de incecik boynunun üzerinde gerildiği yere. Zaten boynu için planlarım var. Parmaklarımı etrafına saracağım—sıkıca, daha sıkı, en sıkı şekilde.

Onun benim adımı haykırdığını duyma düşüncesi... Kahretsin.

Gerginim, hırıltılı nefeslerimin sesini bastırmak için dudağımı ısırıyorum.

Aklımı kaybederken vücudumdaki her kas geriliyor.

Skylar da sakın değil. Çömelirken başını kaşıyor ve sanki hayatın sırlarını barındırıyormuş gibi sonuncusunu inceliyor.

Başını kaldırırsa, aynada benim yansımanımı görürdü.

Maskeli bir adam onun üzerinde yükseliyor. Pantolonumun içinde penisim belirginleşiyor. Ellerim yanlarımda kenetleniyor.

Hayatımda hiç bu kadar acı çekmemiştim.

Başının tepesindeki kıvırdığı saçlarından tutup onu becermek ve sahiplenmek için can atıyorum.

Henüz değil. Burada değil.

Bir kalp atışı daha sessiz kalıyorum. Bir adım daha yaklaşıyorum. Sonra

Skylar'dan bir nefes kesilmesi sesi geldi.

O kadar yumuşak, o kadar sessiz ki neredeyse duymuyorum. Ama duyuyorum.

Vücudu, daha öncekinden bile daha fazla, tamamen hareketsiz kalıyor. Tırnakları dizlerinin üzerinde sürünüyor.

Bunun önündeki resimle hiçbir ilgisi yok.

Ve benimle ilgili her şey.

Duyularım bana öyle söylüyor. Yıllar içinde kaçmaya çalışan canlıları avladıkça duyularım daha da keskinleşti.

Ama onlar geçmişte kaldı. O benim şimdiki zamanım, geleceğim.

Bu sorun.

Onu görmeden önce planlarım netti: Hapların gelmesini bekleyip buradan uzaklaşacaktım.

Daha fazla yok.

Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum, onu yanıma almaktan başka çarem yok gibi görünüyor.

Hafif bir esinti etrafımı sardığında, burnuma farklı bir koku geliyor. Maskemin içinden. Çamaşır suyu kokusunun ve annemin yaptığı keklerin kalıntısının içinden.

Skylar. Düşündüğüm gibi portakal kokmuyor.

Onun kokusu çok daha güzel. O kadar tatlı ve baştan çıkarıcı ki, penisim ereksiyon oluyor.

Düşününce, fazla baştan çıkarıcı.

Bekle, belki...

O...

Bu, beni istediği anlamına mı geliyor?

Onun izni olsun ya da olmasın, eninde sonunda bir yolunu bulacağım.

Eğer bana dokunmasına izin vermezse, isyanını ondan söküp atacağım. Nasıl yapacağımı bulurum; bundan hiç şüphem yok.

Onu benim için ağlatmayı, bana yalvartmayı öğreneceğim.

Ve... Aman Tanrım. Burada durdukça kokusu daha da yoğunlaşıyor. Daha da cezbedici.

Onu bütün gece koklamak için burada kalırdım, ama zaman daralıyor.

Grubun üyeleri ayrılmak üzereymiş gibi sesler çıkarıyordu.

Bir adım daha yaklaşıyorum. İki.

Sanki bunu da hissetmiş gibi, Skylar titredi. Sonra sesini duydum. "Merhaba?"

En yumuşak ses.

Elimle hafifçe vurup tilsimi yanına yere attım.

Onun masum nefes alışlarından birini daha duyduğumda burun deliklerim genişledi. Göğsüm alev alev yanarken, arkasına ya da aynadaki yansımama bakmadan hediye küçük avucuna kaptı.

Benim hediyem. Benim derdim. Benim.

SOĞUTMA

Kalbim gümbür gümbür atıyor. Yemin ederim, her an göğsümden fırlayıp ayaklarımın dibine düşecek gibi.

Evet, imkansız. Evet, insanlar abartılı davrandıklarında bunu söylerler.

Ama ben bunu hissediyorum.

Kaburgalarımın vuran o şiddetli ağrı, elimdeki yeşil tılsım kadar gerçek.

Merakım gözlerimi açmaya ve hediyeye bakmaya zorluyor, ama yapabileceğim tek şey bu. Ona bakmaya kendimi zorlamak imkansız.

Sadece düşüncesi bile beni rahatsız ediyor.

Bütün gün öyle.

Sanki bir işaretmiş gibi, bedenim yere yığıldı. Dengeyi sağlamak için bir elimi toprağa koydum, sonra başım da pes edip yere doğru eğildi.

Boğazımdan titrek bir nefes çıktı.

Arkamdaki adamın hâlâ orada olduğuna dair herhangi bir ses, herhangi bir ipucu duyabilmek için kulaklarımı iyice kazıyorum.

Koşmam gerektiğine dair herhangi bir işaret.

"Merhaba?" diye tekrarlıyorum. Yalvarıyorum.

Bu kim olursa olsun, hesap vermek zorunda. Bana bir şey vermek zorunda. Bunun sorun olmadığını, canavar olmadığını kanıtlamak zorunda.

Ama bana bir şey söylemesine gerek yok. Onunla ilgili bir sorun olduğunu biliyorum. Hediyeler öylece fırlatılmaz.

Hediyeler sunulur. Gülümseyerek verilir.

Çocukken, anne babalarımız bizi hediyelerle boğarlardı. Resitallerim sırasında veya Bronwyn'in basketbol maçları sırasında hastaneye

çağrıldıkları için özürleri kutulara sarılıydı. Kabus gördüğümüz gecelerde dadı bizi kucağında tutmak zorunda kaldığı için de özür dilerlerdi.

Bu kişi, bu adam, arkamda pusuya yattı. Beni ölümden döndürdükten sonra elimde tuttuğum şeyi fırlattı.

Ve yine de... midemdeki kelebekler çırpınıyor. Agresif bir şekilde. İstekle.

Bu doğru değil, onun karanlık varlığına duyduğum özlem.

Tehdit tehdittir.

“Lütfen, eğer yapabilirsiniz...” Boğazımdaki yumru, Tanrım, nefes almak çok zor. Öksürerek sesimdeki tüm duyguları siliyorum. “Lütfen bana zarar vermeyeceğinizi söyleyin.”

Lütfen bana, bir erkeği böyle arzuladığım ilk anın ölümle sonuçlanmayacağını söyleyin.

Sessizlik.

Daha fazla sessizlik.

Saniyeler geçtikçe nabzım normale dönüyor. Sırtımdaki sıcaklık kayboluyor.

Bu sayede, bakmadan bile, beni takip eden kişinin artık orada olmadığını anlayabiliyorum.

Bundan nefret mi ediyorum yoksa minnettar mı oluyorum, bilemiyorum.

“Ne oluyor lan!” Kız kardeşimin çığlığı düşüncelerimi altüst etti. “Hayır. Hayır, hayır, hayır!”

Bronwyn'in başı dertte.

Anlaşılmaz bir nedenden dolayı, tılsıma tutunarak aniden yerimden fırladım ve çığlığının geldiği yöne doğru koştum. Haklıydım. Benimle birlikte burada olan kimse gölgelerin arasında kaybolmuştu.

Belki de o sandığımız kadar canavar değildir? Canavar olsaydı beni öldürürdü, değil mi?

Ondan yeterince bahsettik.

Bronwyn'in bana ihtiyacı var.

Ana caddede koşarken sırtımdan aşağıya soğuk terler süzülüyor. Yüzümden de akıyorlar, gözlerim yanıyor.

Umurunda değil. Daha da sertçe zorluyorum, her zamankinden daha hızlı koşuyorum, toz bulutları kaldırıyorum.

En kötüye hazırlıklı olmak gerekiyor.

Kahretsin. Neşterim SUV'da. Çabuk olmalıyım. Arabadan alayım, kimsenin ona zarar verecek kadar yaklaşmadığından emin olayım.

Birkaç adım daha ve oradayım.

“Bronny.” Easton'ın sesi hafifçe endişeli geliyordu. “Sakin ol. Her şey yoluna girecek.”

"Hayır, öyle değil!"

"Rahatlamak."

Ablam çığlık atıyor, o da ona sakın olmasını söylüyor?

Bu adamın derdi ne Allah aşkına?

"Nasıl rahatlayacağım ben?" diye ciyaklıyor tam SUV'ye vardığımda, ikisini de orada buluyorum.

İlk düşüncem, şükürler olsun ki, yara almamış olması oldu.

Üzerinde tek bir çizik bile yok ve Easton'dan başka kimse etrafta yokken, nefesim tekrar doluyor. Onu kaybettiğimi sanmıştım, kahretsin, ama iyiymiş. Dudakları büzülmüş bir şekilde, Easton'ın açık kaputun altından eğilip cep telefonunu el feneri olarak kullanmasını izliyor.

Ha, demek sorun buymuş.

Bok.

"Araba çalışmıyor mu?" diye sordum, sesim tereddütlüydü.

Başını hızla bana çevirdi, yeşil gözleri alev alev yanıyordu. "Ne düşünüyorsun, dahi?"

Evet, o kesinlikle iyi. Ben ise kesinlikle mahvoldum.

"Üzgünüm, Bronwyn."

“Tam olarak ne için özür diliyorsun?” Saçının bir tutamını kulağının arkasına itiyor, hareketi de sesi kadar agresif. “Bu cehennem çukuruna geldiğin için mi? Arabanın bozulması için mi? Yoksa bizim”—lambaların ışığı tam ulaşmasa da yanaklarının kızardığını görüyorum—“bu kasabada mahsur kalmamız”—ayağını yere vuruyor—“için mi!”

Arkamdan birden fazla ayak sesi yankılanıyor. Onları selamlamıyorum, hatta dikkate bile almıyorum. Bronwyn benim önceliğim, özellikle de sinir krizi geçirmek üzereyken.

“Özür dilerim.” Ona doğru yaklaştım, elini tutmayı ve onu teselli etmeyi umdum. “Çok özür dilerim.”

“Hanımefendi, bu kadar telaşlanmanıza gerek yok,” diye azarladı bir kadın. Sesi yumuşaktı. Anne şefkatiyle doluydu. Ve tüyler ürperticiydi.

Burasının özelliği ne? Her kelime, her bakış neden aynı anda iki anlama geliyor gibi hissettiriyor?

“Gerek yok mu?” Bronwyn’in sertleşmiş ses tonunu duyunca irkildim.
“Gerek yok mu?!”

"Hayır, hanımefendi," diyor Jett olmayan bir adam ağır bir aksanla.

Tam onlara doğru dönecekken yeşil tılsımı hatırladım.

Sakla onu. Bunu sana verdiğimi asla bilemezler, diye fısıldıyor bir ses kulağıma.

Neden sır olsun ki? Colbert'lerden biri bana verdi. Arkamda onun varlığını hissetmiyorum ama burada yaşayan biriydi. Bundan eminim.

Eğer onların ailesinin bir parçasıysa, yanlış olamaz.

Sakla onu, Skylar.

Kahretsin. Tamam. Sese kulak veriyorum ve tılsımı sütyenimin sol tarafına, kalbime daha yakın bir yere yerleştiriyorum.

Hareket, umduğum kadar incelikli. Ne Bronwyn ne de Easton fark etmiyor.

Ancak o zaman dönüp onlara bakarım.

Jett orada, yanında da soluk mavi, kır tarzı, boğazına kadar düğmeli bir elbise giymiş bir kadın duruyor. Kadının yanında da tıpkı Jett gibi giyinmiş bir adam var. Herhalde anne babasıdır.

Ciddi ifadeleri yumuşak gülümsemelere dönüşüyor. Duruşları, içimde rahatsız edici bir tedirginlik uyandıran bir rahatlık içinde.

Bütün bu olayda bir şeyler... Bilmiyorum. Sanki önceden prova edilmiş gibi.

Sanki bu sahnenin tam da böyle gelişmesini bekliyorlarmış gibi.

Bronwyn ise sakın olmaktan çok uzak. Patlamaya saniyeler kala bir volkan gibi.

Öfkesi her nefesinde var. Her nefesi yüksek sesli, titrek, hırıltılı.

Birlikte geçirdiğimiz son Noel'i hatırladıkça yüzüm biraz uyuşuyor. Anne babamız ona daha az bencil olmasını, daha az zorluk çıkarmasını söylediğinde aynı homurdanmaları yapıyordu.

O an üzölmekte haklıydı.

Şimdi o da aynı derecede haklı. Burada sıkışıp kalmamızın sorumlusu gerçekten benim.

"Hiçbir şekilde yaygara koparmaya gerek yok!" diye daha öncekinden daha yüksek sesle bağırdı.

Kimse tek kelime etmiyor.

Elini sıkıca tutuyorum. Bu sefer onu susturmak için değil, benden af dilemesi için yalvarıyorum.

Umurunda değil. "Elbette ihtiyaç var! Çaresiz kaldık!"

"Arabanızda ne sorun var acaba? Belki yardımcı olabilirim." Jett, barışçıl bir jestle ellerini yukarı doğru çevirdi.

İçimde bir rahatlama hissi uyandı. Easton'ın SUV'unu tamir edecek.

Belki de Bronwyn'in gününü mahvetmemişimdir.

"Bu arada, bu baba." Yerinde durarak önce başparmağını adama doğru salladı, sonra kadının omzuna hafifçe vurdu. "Bu da anne."

Easton, arabanın kaputunun altında bir şeyler aramaya devam ederken, "Hey," diye mırıldandı.

Hayatımda hiç araba sahibi olmamış ben bile, ne yaptığından haberi olmadığını anlayabiliyorum. Sadece etrafta dolanıyor, boşta kalan eliyle rastgele şeylere dokunuyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye ekledim.

"Aynı şekilde," diyorlar ikisi birden ve suçluluk duygusu beni yeniden içten içe yiyip bitiriyor.

Teknik olarak turumuz sona erdi. Bu insanların dinlenmesi gerekirken, arabamızdaki sorunu araştırmaları gerekiyor.

Ve onlardan şüpheleniyordum.

İnsanlara daha çok güvenmeye başlamam gerekiyor gerçekten.

"Buradan çıkmak istiyorum," diye tısladı Bronwyn. Easton'a kaşlarını çattı, elimden kurtuldu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "İşin bitti mi?"

"Ben..." İini çekti, sonra da kendi kendine küfretti. "Bilmiyorum."

Onun hayal kırıklığı, Jett'e yardım teklif ettiğini hatırlatmış olmalı. Birkaç büyük adım atıyor ve Jett onun yanına geliyor.

Belki bana burada başka kimlerin yaşadığını söyleyebilir?

Yeşil tılsım tenimi adeta yakıyor. Sus artık.

"Bir bakalım." Jett gülümsemeyi bırakmadı. "İşığı buraya doğru tut. Evet, mükemmel. Teşekkürler dostum."

"Neyse ki hâlâ uyanıktık," diye başlıyor annesi—Anne. "Jett kulaklığından seni duydu. Zavallı ocuk, tabii kapısına vurmadığın sürece, müzik dinlerken..." Ellerini kulaklarının üzerine koyuyor. "Oğlum ığlık atan müzikleri çok seviyor."

Onun tuhaf ifade biçimi karşısında başımı yana eğdim.

"Müzik." Melodik kahkahası beni rahatlatmıyor. "Rock. Rock müziği seviyor."

Bunu böyle söylediğinde, neredeyse iim rahatlıyor. "Ah."

Jett'in, kızını yabancılarla bu kadar çok şey paylaşmasından dolayı azarlamamasına hayran kaldım. "Hayır anne, yapma lütfen" ya da "Bunları duymak istemiyorlar." demiyor.

Annesine saygı duyuyor.

Ya da tek derdi bizi buradan çıkarıp müziğine geri dönmek.

Şimdi gerçekten çok kötü hissediyorum. Önce geç kaldım, şimdi de onun boş zamanını gasp ediyorum.

Kahretsin.

"Evet, ve en önemlisi, Colbert'te mahsur kalman iyi oldu." Baba ellerini kot pantolonunun içine sokuyor, Jett'e yardım etmeye hiç zahmet etmiyor. Çok yorgun olmalı. "Hava kararınca bazı insanlar... kaybolabiliyor."

Orada yapayalnız olmak, benzin istasyonunda gördüğüm kayıp kişiler ilanlarındaki yüzlerden biri olmak düşüncesi... Nefesim kesiliyor.

Bronwyn hiç etkilenmemiş bir şekilde homurdanarak, "Evet, evet," dedi.

"Baba, bu insanları korkutma." Jett, anne babasının yanına yürürken ellerini tişörtüne sildi, sonra bize döndü. "Üçünüz de, az önce söylediklerini unutun. Burası güvenli. Siz bizim misafirimizsiniz, lütfen geceyi burada geçirin. Arabayı tamir edemeyebiliriz ama en azından içinde uyumak zorunda kalmazsınız."

Bronwyn gözlerini kısarak, "Daha önce rezervasyon yaptırdığımız otel dışında neden başka bir yerde uyuyalım ki?" dedi.

"Ah, canım." Annenin gözlerinin kenarları kırıştı, başını yana eğdi. "Görmüyor musun? Arabadaki sorunu bir türlü anlayamıyor."

"Bekle, ne? Ne demek istiyorsun, sorunun ne olduğunu anlayamıyor?" Bronwyn başını hızla erkek arkadaşına çevirdi, sesi yükseliyordu. "Easton, ne demek istiyor, anlayamıyor mu?"

O, aşırı talepkar. Çılgılık atıyor. Kulaklarım çınlıyor.

"Şşş, sorun yok." Easton kolunu beline dolayarak onu yanına çekti.

"Hayır, olmaz." İkizim hâlâ o kadar kızgın görünüyor ki, kendi kafamı ya da benim kafamı koparacak gibi.

Colbert ailesi de artık o kadar davetkar görünmüyor. Kaşları çatık. Annenin elleri kalçasında.

Şu anda kendimi güvende hissettiğim tek şeyin, sütyenimin içinde sakladığım küçük tılsım olduğunu gözden kaçırmadım.

"Hiç endişelenme." Baba boğazını temizledi, ifadesi tekrar dostça bir hal aldı. Bu geniş gülümsemesiyle neredeyse fazla dostça görünüyordu.

“Geceyi geçirmen için iki misafir odamız var. Sabah ilk iş olarak bir çekici çağıracağız. O zaman her şey halledilmiş olacak.”

Hem Easton hem de ben, "Teşekkür ederiz," diyerek rahat bir nefes aldık.

“Hayır.” Bronwyn'in dudakları tiksintiyle kıvrıldı. “Hayır, kesinlikle hayır. Burada kalmayacağız.”

"Yeter artık," diye yalvardım. "Nazik davranıyorlar."

Umarım tavrı Colbert'lerin fikrini değiştirmez. Burada, karanlıkta, ıssız bir yerde, onlar bizim en iyi seçeneğimiz.

Ayrıca, hakaretlerinin bana yöneltilmesi ayrı bir konu. Bu insanlar ona hiçbir şekilde hakaret etmediler.

“Bana böyle konuşmaya nasıl cüret edersin?” Gözleri beni delip geçti. “Beni buraya sen sürükledin. Burada sıkışıp kalmamızın sebebi sensin.”

O nefret dolu bakışlar karşısında neredeyse susup sırt üstü yatacaktım. Onunla tartışmaktan nefret etmeye şartlanmış olan yanıma bana "katlan" dedi.

Ama göğsüme dayanan bu tılsım bana cesaret veriyor. Merakımı da uyandırıyor. Eğer burada kalırsak, bana bu tılsımı veren adamla tanışma şansım olabilir. Onunla konuşabilirim.

“Bak,” diye yutkundum, derin bir nefes aldıktan sonra ekledim, “Sadece bir gece.”

“Hayır, asla. Arabada kalacağım.”

“Bronny, dinle. Burada kalamayız.” Easton bu sefer benim tarafımda. “Arka koltukta uyuyabiliriz ama o zaman kız kardeşin nerede olacak? Sen ve ben...?”

“Pekala, peki.” Derin bir nefes aldı. “Rezervasyon yaptırdığım otel olmayan bu yerde uyuyacağız.”

“Yarın telafi edeceğim. Rezervasyon yaptığımız otelden daha iyi bir yer bulacağım ve istediğin kadar orada kalacağız.” Bunu ve daha fazlasını yapabilir. Easton'ın ailesi köklü bir zenginliğe sahip. Petrol parası. “Hiçbir masraftan kaçınılmaz.”

"Sevgilim." diye nefes nefese sordu ona dönerek. "Gerçekten mi?"

Burada, bu kasabadan başka pek bir şeye sahip olmayan insanların önünde bu konuşmayı yapıyor olmamız utanç verici.

“Gerçekten mi? O zaman...” Dudaklarını kulağına yaklaştırdı. “O zaman sana dünyayı vereceğim.”

Başını sallayışı, onu daha önce hiç görmediğim kadar uysal bir duruştu.

“O halde anlaştığ.” Jett ellerini birleştirdi, çıkan ses o kadar yüksekti ki yerimden sıçradım. “Hadi valizlerini alalım ve seni yerleştirelim.”

SOĞUTMA

Easton ve ben çantalarımızı çiftlik evine doğru taşıdık, Bronwyn de arkamızdan geliyordu. Yol boyunca sürekli şikayet etti, sesi alçak ve boğuktu, duymamaya çalıştım.

Çiftlik evine ve yanındaki iki küçük eve odaklandığımda onu göz ardı etmek daha da kolaylaşıyor. Yakından bakınca, detaylar web sitesindeki fotoğraflarla eşleşiyor. Isıdan ve yıllarca süren ihmalden dolayı deforme olmuş, yıpranmış dış cephe kaplaması, yine de ayakta duruyor, yıkılmayı reddediyor.

Özellikle bir ev dikkatimi çekiyor. Üzerine ek olarak tutturulmuş, derme çatma bir çadır gibi sarkmış brandalı evi görmüştüm.

Onda beni kendine çeken, daha da yaklaştıran bir şey var.

Bu yüzden ben de grubumdan ayrılıp ona doğru yaklaşıyorum.

İlk dikkatimi çeken şey, kokunun yakından ne kadar daha keskin olduğu.

Ne kadar berbat olsa da, bu beni caydırmadı.

Beni arıyor. Hiçbir şey söylemeden, onu hiç görmeden, evine gelmemi söylüyor.

İlgimi çeken evin ışıkları kapalı ama onun orada, uyanık olduğunu biliyorum.

İşte bu bilgi beni en çok korkutan şey.

Bu akşama kadar hayatım bilim ve gerçekler tarafından yönetildi. Kavramlar, önseziler... Bunlara asla inanmadım. Boğazımda görünmez bir

tasma hissedeceğimi, görünmez bir zincirle beni öne doğru çektiğini hiç düşünmemiştim.

Şimdi, ayaklarım beni kapısına doğru götürürken, bunu yapıyorum. Yaklaştıkça hava daha da yoğunlaşıyor.

Omuzumdaki çanta ağır, tılsım tenime sıcaklık veriyor.

Elim yumruk haline gelip kocaman kapıyı çalmaya hazırlanırken kendimi durdurdum.

Benden ne istiyor ki?

Beni kendi karanlığına sürükleyebilirdi.

Ve belki de hoşuma gidebilir.

Eğer bir şey olmazsa... Şey, her zaman bağırabilirim. Bronwyn bana ne kadar kızgın olursa olsun, Bronwyn ve Easton beni burada ölüme terk etmeyecekler.

O halde karar verildi.

Kapıyı çalacağım.

Onunla buluşmaya gidiyorum.

“Çiftlik evi şurada, kızım.” Annenin sesi kararlıydı, tartışmaya yer bırakmıyordu. “Orada değil. Oraya girmek yasak.”

Sanki hırsızlık yaparken yakalanmışım gibi midem alt üst oldu. Teknik olarak, gizlice bir şeyleri araştırırken yakalandım, bu da aynı derecede kötü.

“Özür dilerim.” Yanlış eve doğru olan manyetik çekim, utancımından daha güçlü, arkamı dönerken bana yapışıp kalıyor. “Şunu merak ediyordum...” Büyüden bahsetme. “Hayvanlar.”

“İnekler ve keçiler mi? Birini gördün mü, resimde bile olsa, hepsini görmüşsün demektir.” Loş verandasının altında beni bekliyor, çenesini açık kapıya doğru sallıyor. Diğer herkes çoktan içeri girmiş. “Hadi gidelim.”

Karanlık pencerelere son bir bakış, gelip beni kurtaracağına dair son bir umut.

Lütfen.

Bu dayanılmaz sessizlik karşısında kalbim paramparça oluyor.

"Hadi ama," diye azarladı annem evin içinden ve ben de isteksizce oraya koştum.

Kapıdan içeri adımımı attığım anda, oturma odalarına girdiğim anda hava değişti. Hafif bir elmalı turta kokusu ve bir de çamaşır suyu kokusu vardı.

Üzerinden çamaşır suyu kokusu aldım.

Buradaydı. Bu koyu renkli, çiziklerle dolu tahta zemin üzerinde yürüdü. Muhtemelen solumdaki oturma alanından geçti.

O buradaydı, şimdi ne olacak? Ondan utanıyorlar mı? Bu yüzden mi beni görmeye gelmiyor? Çünkü ona gelmemesini mi emrettiler?

İçimde bir öfke kabarıyor, çenem kasılıyor. Bu doğru değil, kendi insanlarınızdan birine utanç kaynağıymış gibi davranmak.

Bronwyn yıllardır bana böyle davranıyor.

Ama o değişti. Kendime acımaya boğulmamalıyım. Bu aile hakkında varsayımlarda bulunmayı bırakmalıyım.

Ayrıca, ilgilenilmesi gereken daha önemli şeyler var. Mesela Bronwyn'in durumunu kontrol etmek gibi.

Annem rekor bir hızla merdivenlere doğru ilerliyor ve ben de onu takip ederken, kız kardeşimin ve Easton'ın seslerini duymak için kulaklarımı dört açıyorum. İlk başta hiçbir şey duymuyorum. Sadece ayak seslerim, annemin topuk sesleri... ta ki... ah, işte orada. Bronwyn'in ayak sesleri. Bu sesi her yerde tanırım.

Kız kardeşimin güvende olduğunu öğrendiğime göre, kafamda bir plan şekillenmeye başlıyor. Ayakkabılarımın altında gıcırdayan merdivenlerden her adım attığımda bu plan daha da netleşiyor.

Onunla görüşmeliyim. Mutlaka görüşmeliyim.

Herkes yattıktan sonra, ev sessizleşene kadar bir iki saat bekleyeceğim. Sonra Bronwyn'e nereye gittiğimi söyleyip, onu aramaya gizlice çıkacağım.

Bu ailenin mahremiyetini ihlal etmenin ne kadar yanlış olduğunu biliyorum. Ayrıca, sadece neşterimle bir yabancının evine girmenin ne kadar tehlikeli olduğunu da biliyorum.

Ama bu çekim...bu ihtiyaç...canlı ve tenimin altında zonkluyor.

O görünmez tasma beni sürekli ona doğru çekiyor.

Düşüncelerimin karmakarışık olduğunu umursamayan annem, önden yürüyüp merdivenlerden yukarı çıktı. Sırtı dik, adımları kendinden emindi. Bir eli tırabzanda, tanımadığım bir melodi mırıldanıyordu.

Sonunda, sahanlığa vardığında yavaşlayarak açık bir kapının önünde durdu.

“Bu sensin.” Avucunu çerçeveye bastırarak beni adeta odaya tanıttı.

Koridorun karşısındaki odadan Bronwyn'in Easton'la konuştuğunu duyuyorum ama sesi çok kısık. Daha önce olduğu gibi bağırıyor, bir o yana bir bu yana da yürümüyor.

“Hım.” Endişe içimi kapladı. Çantamın askısını yoklarken, bakışlarım annemle diğer oda arasında gidip geldi. “Belki de Bronwyn'in bir şeye ihtiyacı olup olmadığını kontrol etmeye gitmeliyim?”

“Onun için endişelenme.” Annem elini sertçe sallayarak beni geçiştirdi. “Jett ve Papa burada değilse, bu onun ve sevgilisinin gayet iyi bir şekilde yerleştikleri anlamına geliyor olmalı.”

“Pekala...” Doğrusu, tartışmanın bir anlamı yok. Zaten Bronwyn şu an beni görmek istemiyor.

“Ah, bir de başka bir şey.” Ev sahibim çenesini öne eğdi, bakışları bana bir anaokulu öğretmenini hatırlattı. “Beni sına” sıcaklığıyla doluydu. “Bu gece duş yok. Isıtıcı sabaha kadar çalışmayacak, bu yüzden burada dolaşmak için bir nedeniniz yok.”

Bana uyar. Herkes ne kadar çabuk yatağa giderse o kadar iyi.

"O halde ben de yatıyorum."

"İyi karar." Bakışları hiç değişmiyor.

Kısaca, içimde bir huzursuzluk belirdi. Sonra annem arkasını dönüp, muhtemelen yatak odası olan yere doğru ağır adımlarla uzaklaştı.

Bu sevimli mekanı görünce tüm endişelerim bir kenara kaldı. Rustik mobilyalar, kraliçe boy yatağın üzerine serilmiş mavi bir yorgan, ortada küçük bir halı. Bana tahsis edilen odanın açık penceresinden içeri süzülen hafif bir esinti tenimi serinletiyor ve ben de gülümsüyorum.

Bronwyn'in bizim için ayırttığı odalar kadar güzel olmadığını tamamen biliyorum. Hiçliğin ortasında bile, elbette mümkün olan en lüks oteli bulup getirmişti. Konfor onun için nefes almak kadar önemli, bu da daha önce ayaklarını yere vurmasının sebebini açıklayabilir.

Benim aklımda başka şeyler var.

O.

Bacaklarımın kasılmasına neden olan ilk adam.

Bu kasabada hayalet dolaşıyor.

Onu bulacağım.

KNOX

Skylar'ı istiyorum.

Gereğinden çok daha fazla.

Daha önce hiçbir şeyi bu kadar çok özlememiştim.

Penceresinin önündeki eski merdivende otururken, bu acıdan başka hiçbir şey hissedemiyorum.

Gölgede saklanmak, onun beni göremeyeceği bir yerde, perdenin hemen arkasında, ona dokunmadan durmak beni öldürüyor.

Kalp atışlarım onun adını andırıyor, her atış onun adını andırıyor. Parmaklarım gecenin açık havasında kasılıp gevşiyor, tenine saplanmak için kaşınıyor. Gömleğini yırtıp göğsüne yaslanmış yeşil tılsımı görmek istiyorum.

Yatakta kıpırdandığında ben de kıpırdanıyorum. Sanki bedenim onun hareketlerini tekrarlamaktan kendini alamıyor.

Tanrım, ona dokunabilmek için neler yapmazdım ki.

Yapamam. Beklemem gerekiyor, sorun değil. Diğerleri onun dokunulmaz olduğunu biliyor.

Onu sahiplendim. O benim.

Yıllardır babam ve diğerleri, kaçanları öldürmekten daha fazlasını yapmam için bana baskı yapıyorlar.

Onlara işkence etmeyi görev diyorlar. Ben ise üşeniyorum.

Bu yüzden, rica ettiğimde Skylar'ı yanımda tutmama izin vermekten çok mutlu oldu.

Yapacağım. O zamana kadar onu takip edeceğim.

Altımdaki basamağı o kadar sıkı kavradım ki, tahta parçalanacak gibi oldu.

Kaslarım geriliyor, hareket etmek, planı bozmak, onu tam şu anda becermek için.

Biraz daha sabretmemiz gerekiyor.

Ama bu ihtiyaç... bir enfeksiyon gibi. Penisimin zonklaması saatlerdir sürüyor.

Onu istiyorum.

Nasıl karşı koyabilirim ki? O mükemmel.

Oturduğum yerden cildinin pürüzsüz olduğunu görebiliyorum. İnternetteki fotoğrafında veya karanlıkta onu gördüğüm zamanki halinden çok daha pürüzsüz.

Lambanın ışığı yüz hatlarını aydınlatarak her bir kusursuz çizgisini bana gösteriyor.

O sağlıklı.

Türünün tek örneği.

O beni büyülüyor. Yeşil gözleri kitapta gezinirken, okurken aklından neler geçtiğini merak ediyorum.

O incecik parmaklar, sanki gerçekten okumaya odaklanmamış gibi, birkaç dakikada bir sayfaları çeviriyor... Keşke o parmaklar benim elimde olsa.

Onu kucaklamak istiyorum.

Etini ısırp iz bırakacağım. Ruhunu. Onu da tadacağım.

Maskemi çıkarıp içeri girme ve ona sahip olma arzusu tüm vücudumu titreştiriyor. Ciğerlerim yanıyor. Dişlerim gıcırıyor.

Ben bir avcıyım, her detayı yutuyorum. Artık topuz yapılmamış, dağınık sarı saç tellerinin her biri göğüslerinin üzerine dökülüyor. Kaşlarının arasındaki kırıksıklığı, yalayıp yumuşatmak için sabırsızlanıyorum.

Ayaklarının yorgana sinirli bir şekilde vurması beni çıldırıyor. O dizler, ellerimle onları ayırıp, onu paramparça etmeden önce, kendimi onun sıcaklığına gömmek isterdim.

Bu kadın sadece güzel değil. O bambaşka bir şey; ailemin öldürdüğü şu mızımız, ahmak heriflere hiç benzemiyor. Hiçbir şekilde.

Tehlike belirtisi görür görmez, yaşayan derililer nefes nefese kalır, ağlar. Pazarlık yaparlar.

Kaçmaya çalışıyorlar.

Skylar, bir yabancının kendisine fırlattığı tılsımı alıp tişörtünün içine sakladı.

Tanımadığı bir kasabada. Arabaları gizemli bir şekilde bozulmuş.

Ama işte burada, biraz gergin ama onun dışında sakin.

Ben tam tersiyim. Kirli düşünceler, sahip olduğum herhangi bir bıçaktan daha keskin bir şekilde içimi parçalıyor.

Onun vajinasını düşünmek bile penisimi harekete geçiriyor. Bu kelimeyi Jett'ten duymuştum. Hiç yaşamam bile ne anlama geldiğini biliyorum.

Onu daha önce kokusundan tanımıştım ve o kokunun peşinden tekrar tekrar gideceğim.

Tam ona çarpmadan önce.

Onu öyle sertçe becereceğim ki morluklar kalacak. Zevk çılgınlıklarını, acı çılgınlıklarını dinleyerek boşalacağım.

Benimki gibi bir acı.

Onu istemek acı veriyor. Ona dokunamamak ise bir azap.

Ona bakmak, gözyaşlarını ve cinsel organının benimkine yapışmasını hayal etmek, omurgamda bir elektrik çarpması hissi yaratıyor.

Ulaşılmaz olsa bile, bana kendimi çok iyi hissettiriyor.

Kanımın her damlası vücudumda hızla aktı. Özellikle kasık bölgemde toplandı.

Skylar'dan önce kimse olmadı. Ondan sonra da kimse olmayacak.

Ona sahip olma arzusu beni ele geçiriyor. Kot pantolonumun düğmesini ve fermuarını açıp penisimi serbest bırakıyorum. Ucu zaten meniyle ıslanmış, vücudum ona girmeye hazır. Maskemi biraz yukarı çekip avucuma tükürüyorum, sonra da kendimi yumrukluyorum.

Pencere çerçevesine yaslanmış, dengemi koruyorum. Bir elimle tahtayı sanki oymuş gibi kavriyorum, diğer elimle de yavaş ve amansız bir şekilde kendimi çalıştırıyorum. Kökten uca. Kendimi sıkıyorum, sürtünmeye duyduğum o çaresiz ihtiyaç yüzünden canım acıyor.

Ama okşamak bana hiçbir şey vermiyor. Sadece kırıntılar. İhtiyacım olan şeyin soluk bir taklidi.

İhtiyacım olan şey onun altımda olması. Kalçalarım sürtünürken, tırnakları sırtımı yırtıp derimi parçalayacak.

Onun sıcak ve ıslak vajinası, Jett'in kapatmayı unuttuğu ve benim hiç sevmediğim internet sitelerindekilerden çok daha iyi olacak.

Onun içinde olmak, elimle kendimi pompalamamdan bile daha iyi olacak.

Dudaklarımı ısırarak, dışarı çıkmakla tehdit eden inlemeleri ve homurdanmaları bastırıyorum. Ona sertçe bakıyorum, sanki zaten birlikteymişiz gibi.

Onu ters çevirir, kalçalarını yukarı çeker, bacaklarını iyice açardım. Yumruğumu saçlarına doladığımda ve yanağını yastığa bastırdığımda nefesi kesilirdi.

Onu vahşice ve acımasızca beceriyorum, ikimiz de boşalana kadar.

Kahretsin. Kitap okurken dilinin dudağının üzerinden geçme şekli, sızlayan penisimden daha fazla zevk sıvısı akmasına neden oluyor.

Derin bir nefes aldığında göğüsleri tişörtüne baskı yapıyor. Benim kalçalarım ise ihtiyaçtan dolayı kasılıyor.

Bir gün Skylar'ı gerçek hayatta tanıyacağım ve o zaman sessiz kalmayacağım. O da kalmayacak.

Ondan zevk alacağım. Eğer izin vermezse, onu ondan çalacağım.

Tecrübesiz olabilirim ama önemli değil. Onun bedenini kendim tanıyacağım, onu neyin kırdığını, neyin paramparça ettiğini, neyin yalvarttığını öğreneceğim.

Ve o yalvaracak. Onu da benim gibi içten içe kemiren aynı deliliğin içine sürükleyeceğim.

Deli. Dengesiz. Vahşi. Beni işte böyle birine dönüştürdü.

Günlerini dizlerinin üzerinde geçirecek, gecelerini de. Bacakları açık, ben de orada, ona doğru ilerleyeceğim.

Daha fazla tükürük. Daha fazla sürtünme. Penisimin sertliği hiç bu kadar yüksek olmamıştı. İhtiyacım hiç bu kadar yoğun olmamıştı.

O benim biricik aşkım. İçine çocuk koyacağım kadın. Tohumumu ona verdikten sonra karnının yuvarlak ve ağır halini hayal ediyorum.

Bundan sonra beni asla terk edemeyecek. Zaten ben de ona izin vermezdim.

Gözlerindeki o parıltı, merak, korku; bunlar benim de gözlerimdekiler.

Sanki sahiplenici düşüncelerimi duymuş gibi, pencereye kısa bir bakış attı. Kaşları çatıldı. Burnu seğirdi.

Durmuyorum, yavaşlamıyorum. Yakalanıp yakalanmaması umurumda değil, çoktan kendimi kaybetmiş durumdayım.

Onu istemek en tatlı işkence.

Sanki tüm sinir uçlarım testislerimin etrafında toplanmış gibi. Penisimin etrafında. Atan, damlayan başım.

Kahretsin.

Skylar olduğu yerde kalıyor. Bakışları sorgulayıcı. Gözleri beni tam olarak bulamasa da orada olduğumu hissedebiliyor.

Onun ilgisi içimde bir karmaşa yaratıyor. Hiçbir şey bu kadar iyi olmamıştı. Bu kadar doğru. Kendimden geçiyorum, daha hızlı, daha sert okşuyorum.

Baş parmağımla vajinamın üzerinde yavaşça gezdirip, uyarılmamı baş kısmına yayıyorum. Zamanla onun dili de benim için aynısını yapacak.

Ağzım ona çok daha kötü şeyler yaptı.

Sonunda, bir elini göğsünün üzerine koyarak kitabına geri döner ve okumaya devam eder.

Büyümün ötesinde.

Bu hassas hareket vücudumda şiddetli bir şok etkisi yaratıyor.

Parmaklarım pencere çerçevesine saplanıp ahşabı çatlatıyor. Elimle penisimi daha sıkı kavrayıp sıkıştırıp ovuyorum.

Yakında gelmezsem deliririm.

Onu kendime ait kılmak için uygulayacağım tüm yöntemleri düşünüyorum. Tıpkı derilerimi şekillendirdiğim gibi. Onu gerip, yağlayıp, yumuşatarak sadece benim yapabileceğim bir parlaklığa kavuşturacağım.

Benim için kullanımı son derece kolay ve mükemmel bir şey.

Evet. Evet. Bu.

İşte o son görüntü, kendimi tatmin etmem için gereken şey. Boşalmam beni o kadar şiddetli bir şekilde parçalıyor ki, görüşüm kararıyor. Meni elime sıçırıyor, karnıma bulaşıyor, bana yaptıklarının kanıtı olarak beni lekeliyor.

Pantolonumun içindeki buruşuk mendille elimi silerken göğsüm hızla inip kalkıyor.

Doymuş hissetmeliyim. Zihnim berrak olmalı. En azından iki düşüncüyü bir araya getirebilmeliyim.

Yapamam.

O hâlâ burada, çok yakınımda, yatağında kıpırdanıyor, sonra dizlerini bir yandan diğer yana sallıyor, vücudu sanki beni baştan çıkarıyormuş gibi hareket ediyor.

Kendime bir daha sertleşmeyeceğimi söylüyorum.

Ama ben yapıyorum. Anında.

Aman Tanrım. Bu kadın benim sonum olacak.

Bu, benim için son darbe oldu.

Benim için adeta bir tabut gibi, çünkü yakın zamanda ölmeyi planlamıyorum.

Ben hiçbir yere gitmiyorum.

SOĞUTMA

Genellikle okumak beni rahatlatır.

Kurgu olsun kurgu dışı olsun, bir kitaba dalıp gittiğimde, dış dünyadan çok ihtiyaç duyduğum bir mola vermiş gibi oluyorum.

Bu seyahat için yanıma aldığım polisiye romanı açtığımda tam da buna güveniyordum.

Kitabın temel fikri harikaydı. Evde okuduğum iki bölüm de çok sürükleyiciydi.

Ama Colbert'lerin misafir odasında okurken, içimden gelmiyordu.

Şüpheler ve arzular kontrolden çıkarken, sayfalar üzerindeki kelimeler birbirine karıştı. Bu yeri ve bu aileyi tekrar tekrar düşündüm.

Hediyem konusunda her şeyden çok düşündüm.

Bu düşünceler, herkesin uykuya dalmasını beklediğim süre boyunca aklımdan hiç çıkmadı. Sürekli kafamda dönüp duruyorlar, beni rahatsız ediyorlar. Beni tüketiyorlar.

Bu şehre adım attığımdan beri hiçbir şeyin anlamını çözemedim.

Merak, şüpheyeye dönüştü. Sıcaklık, huzursuzlukla iç içe geçti.

Cildimdeki karıncalanma hissi bir an bile geçmedi. Karnım kurşun gibi ağırlaştı ama içimde kelebekler uçuşuyor.

Bu oda, küçük diye nitelendirilebilecek bir yer değil ama yine de yavaş yavaş üzerime doğru daralıyormuş gibi bir his var içimde.

Sanki duvarlar fısıldıyor.

Sanki yine izleniyormuşum gibi.

Bu çok saçma. Duvarlar konuşamaz. Hareket etmezler.

Onlar sadece... öyleler.

Üstelik pencereden dışarı baktım. Dışarıda kimse yoktu.

Odaman dışından da hiçbir ses gelmiyor.

Yalnızım.

Bence.

Ne olur ne olmaz diye eğilip yatağın altına bakıyorum yine de.

Boş.

Elbette öyle.

Elbette saçmalıyorum.

Ayakkabılarımı yere bırakıyorum, bir an önce dışarı çıkıp onu aramaya can atıyorum.

Bu odada bir saat yalnız kaldıktan sonra bile, içimdeki çekimin dinmemesi inanılmaz. İçime işliyor ve susturulmuyor.

Parmaklarımı sütyenime, bana fırlattığı tılsımın üzerine bastırırken yanaklarımda bir sıcaklık hissediyorum. Tenime değdiğinde canlı gibi geliyor. Fısıldıyor. Çağırıyor.

Bu kasabanın garipliği, görüşeceğim adama odaklandıkça azalıyor.

Kitabımı kenara koyarken dudaklarımda hafif bir tebessüm belirdi. Gençliğimde hiç gizlice dışarı çıkmadım. Hiçbir şeye veya hiç kimseye isyan etmedim.

Her şeyin bir ilk zamanı vardır.

Deodorantımı sıkarken, neşterimi cebime koyarken ve kapıya doğru dikkatlice ilerlerken içimdeki sinirsel enerji patlama noktasına ulaşıyor.

Gıcırdayan tahta zeminde sessizce yürürken neşterimi düşünüyorum. Neden yanımda taşıdığımdan bile emin değilim. Bu insanlar katil değil.

Annemin yapabileceği en kötü şey, burnumu çok merak ettiğim için beni tekrar azarlamak olurdu. Babam ve Jett, ne kadar iri olsalar da, zararsız görünüyorlar.

Sonra bir de o var. Benden saklandı. Annemden de.

Ama o bir canavar değil, bunu zaten belirttim.

O bir erkek.

Hoşlandığım bir adam.

Elim kapı kolunun üzerindeyken koridordan gelen sesleri duyuyorum.

Kazıma ve ardından—

“Mmm! Mmm!”

Karnımdaki kelebekler bir anda yok oluyor. Üzerime ağır bir yük gibi çöküyorlar, tüm vücudum donup kalıyor ve ciğerlerimden hava bir anda

boşalıyor.

“Mmm!” Bronwyn, onun olduğunu anladım.

Ağız sıkıca kapatılmalı.

Birisi onu kaçırıyor.

Dışlerim kendiliğinden takırdıyor ve titremeyi dindirmek için onları birbirine sürtüyorum.

Neyse ki, tehlike bana adrenalini pompalıyor ve korkuyu alt ediyor.

Duyularım keskinleşiyor. Dünyayı net bir şekilde görebilmek için gözlerimi kırıştırıyorum ve zihnim berraklaşıyor. Durumumuzu bulanık bir mercekten değil, soğuk ve klinik bir mercekten bakıyormuş gibi değerlendiriyorum.

Elim cebimden neşteri kapıyor.

Fiziksel olarak Colbert'lerden daha küçük olsam da, sürpriz unsuru benim tarafımda. Anatomi eğitimim ve neşterim ciddi hasara yol açabilir.

Birini nereye bıçaklayıp dakikalar içinde kan kaybından ölmesini sağlayacağımı çok iyi biliyorum.

Ama orada birden fazla kişi var. Sadece bir kişi olsaydı, Easton onları püskürtebilirdi. Ben ikisini birden alt edemem.

Bu da tek bir anlama geliyor: Mahvoldum.

Hepimiz öyleyiz.

Boğazımda bir hıçkırık düğümlendi.

“Mmm!” sesleri yaklaşıyor, daha da yükseliyor.

Odamın yakınındalar.

Korkunun galip gelmesine izin verme!

Kız kardeşimin kaçırıldığı görüntüsünü, tamamen çıldırmadan önce zihnimden uzaklaştırıyorum.

Zaten yeterince yaklaştım, çünkü o zaman korkunç bir sonuca varıyorum: Dışarıda iki Colbert yok.

Üç tane.

Onlardan biri de benim için geliyor.

Belki o bile olabilir. Belki o da onlardan biridir. Bir kaçırıcı.

Onun ihanetinin ağırlığı altında midem alt üst oldu.

Dur, ne?

İhanet mi? Bu delilik. Bana hiçbir şey borçlu değil.

O onların tarafında, benim tarafımda değil. Başından beri görevi beni oyalamak olmalıydı.

Tek başımayım. Sayıca azım. Köşeye sıkıştım.

Neşterimi tutuşum gevşiyor. Göğsüm çöküyor.

En iyi şansım, Colbert'lerin aşağı inmesini beklemek ve Easton ile Bronwyn'i dışarıya çekmelerini ummak; böylece kolayca köşeye sıkıştırılmayacağım.

Mücadele etme şansımın olduğu yer.

Bu sayede, doğru hamleleri yaparsam onları alt edebilirim.

Alnımda ter damlacıkları birikiyor ve sırtımdan aşağı süzülüyor.

İçim şiddetli bir şekilde burkuluyor. İnsan öldürmek inandığım her şeye aykırı. Tüm hayatım boyunca şifacı olmak üzere yetiştirildim.

Ve şimdi kız kardeşinin kurtarıcısı olacaksın, sesin annemin fısıltılarına benziyor.

Boğazımdaki düğümü yutkunarak, kendimi buna odaklanmaya zorluyorum. Bronwyn'i gerçek insan olmayan bu kişilerden kurtarmaya.

Bunlar, Easton'dan getirdiğim ve cerrahi müdahaleyle vücudundan çıkarmam gereken şiddet yanlısı parazitler.

Kulağımı kapıya dayadığımda duyduklarım iliklerime kadar ürperiyor.

Tırnaklar duvara sürtünüyor. Çiziliyor.

Daha boğuk inlemeler.

Kendine gel Skylar.

Ağzım kuruyor. Neşteri tutan elim titriyor. Terliyorum. Lanet olası şey neredeyse elimden kayıyor, tam o sırada sıkıca tutuyorum.

Odaklan. Annemin sesi kulağımda daha da yükseliyor. Duruma eleştirel yaklaşmam için beni teşvik ediyor.

Bunca duygu karşısında, özellikle de kemikleri titreten korku karşısında mantıklı kalmak.

Bu sert emir, bana anne babamın ne kadar soğukkanlı ve sakin olduklarını hatırlattı.

Hastaneye gitmeden hemen önce, etraflarında tuhaf bir aura var. Gözlerinde buz gibi bir ifade, duruşlarında özgüven.

Onların yerine geçip, sertifikalı bir cerrah gibi davranmak, uzun zamandır aradığım şeyi elde etmemi sağlıyor.

Buz gibi soğuk bir kalp.

Derin bir nefes verdim. Dişlerimi sıktım. Neşterimi kavradım.

Dinliyorum.

Bu sefer korkudan değil.

Bu sefer avcı benim.

Tak tak.

Tak tak tak.

Ses o kadar uzaktan geliyor ki, nereden geldiğini ve ne olduğunu tam olarak biliyorum.

Bronwyn ve Easton merdivenlerden aşağı sürükleniyorlar.

Bu, bu odadan çıkmam için bir işaret. Artık oyalanmak yok, dışarıda bu oyunları oynamalarını beklemek yok. Ben burada, doğru anı beklerken, halkımı öldürebilirler.

Kapıyı araladığımda menteşelerin gıcırdamadığını görünce rahat bir nefes verdim.

Sonra başımı dışarı uzattım.

Boş koridor taze idrar kokuyor ve bu beni mahvediyor. Yüzüm buruşuyor. Zavallı Bronwyn. O kadar korkmuş olmalı ki altını ıslatmış.

Bu, ihtiyacım olan son itici güç.

Kapıyı daha da açıyorum. Koridora çıkıyorum.

Önümde uzanmış neşterim yol gösteriyor. Adımlarım yavaş, dikkatli.

Sırtımda karanlık, uğursuz bir ağırlık hissediyorum. İzlenildiğime dair o his, nefesimi kesecek kadar yoğun bir şekilde geri dönüyor.

Saçma.

Beni yerleştirdikleri misafir odası boş. Bunu biliyorum çünkü az önce oradaydım. Saklanan Colbert'ler yok, yatağın altında da kimse yok.

Burada yalnızım. Öyle olmalı.

"Bronwyn, geliyorum," diye fısıldadım.

Söyleyeceğim son şey bu.

Kaba, nasırlı bir el ağzımı kapattı. Diğeri neşteri elimden kaptı. Bıçak yere düşüp gürültüyle çarptığında, hayatta kalma şansım olan bu anı, avucuna doğru "hayır!" diye bağırdım.

Kaslı, damarlı bir kol belime sıkıca sarılıp beni taş gibi sert bir göğse doğru çekiyor. Tıpkı onun kadar sert bir penise karşı.

Ve çamaşır suyu kokusu alıyorum.

O, o.

Parmakları derine saplanıyor, morartıyor, beni ele geçiriyor. Bedenim titriyor, karşı koyamadığım kas duvarlarıyla çevriliyim. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor, avucunu ıslatıyor.

Her umutlu düşünce, her iyi sonla bitebileceğine dair hayal, bir anda sönüyor.

Bağırıyorum. Nefes alamıyorum. Gözlerim fal taşı gibi açılmış, kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyor.

Ama yanağıma sert bir şey değdiğinde gerçekten kendimi kaybediyorum.

Maske takıyor. Yüzeyi biraz sert, muhtemelen eski lateksten yapılmış. İyi olamaz. Kesinlikle olamaz. Colbert'ler yardım teklif ettiklerinde yüzlerini gösterdiler. Şimdi bu kişi maske takıyor. Neden? Neden?

"Benim," diye hırladı, sesinden tehlike fişkırıyordu.

Yine de çırpınıyorum, sağa sola savruluyorum, çaresizce.

Elini hiç gevşetmiyor.

"Hayır, Skylar. Uslu dur." Sesi kulağıma alçak bir sesle fısıldadı.
"Kaçmak sadece ölümüne yol açar ve bunu istemezsin, değil mi?"

KNOX

Dudakları avucuma bastırıyor. Onun minik bedeni, benim çok daha büyük olan bedenimin içinde eriyor.

O çok yumuşak. Mükemmel.

Bana ait.

Ben Skylar gibi birini istemek üzere yetiştirilmedim. Nazik. Değerli.

Öte yandan, aslında hiçbir şey istememem gerekiyordu.

Cinayet işlemek, evet. Deriyi deriye dönüştürmek, o da.

Kasabanın canlılığını ve devamlılığını sağlamak için üreme mi? Kesinlikle.

Ama bu değil.

Nefesindeki o ufak takılma için canı acımasın. Boynundan yanaklarına doğru yayılan kızarıklık için de.

Avuçlarımı ıslatan bu gözyaşlarını istememek lazım. Onun insanlığı, onun kırılganlığı, Colbert'te bunların hiçbiri yok.

Kesinlikle onun temsil ettiği özgürlük değil. Bu duvarların ötesinde, bu kasabadan uzakta bir yaşam her zaman yasaktı.

Ama onu çok özlüyorum. Hem de çok çok.

Bu sarışın melek. Benim öfkeli, dehşete düşmüş baş belam.

Bunu görmesine izin veremem, kalbimin onun için nasıl paramparça olduğunu, bu zayıflığımı.

Şimdi bunun zamanı değil.

Skylar, "Mmm," diye mırıldanıyor, bu da "lütfen"e çok benziyor.

Kollarımın arasında çırpınıyor, kendini kurtarmak için can atıyor. Belki de benimle savaşmak istiyor.

Bu küçük kuşu, o kadar çok tahrik oldum ki, ezebilirim.

“Mmm. Mmm.”

Ağzını serbest bırakırdım. Korkudan bağırdığını duyarak bu sahneyi daha inandırıcı hale getirirdim. Ama kahretsin, dudaklarının tenime değmesinin verdiği hissi çok seviyorum.

Kaslarım gerilmiş, onu alt etmeye hazır. Kafamda bir sürü cızırtı ve onun adı var.

Bekleyebileceğimi sandım. Ona dokunmam gerektiği gibi dokunmayı erteleyebileceğimi, bodrum katıma inene kadar kendimi kontrol altında tutabileceğimi düşündüm.

Yanılmışım.

Onu izlemek beni çoktan paramparça etmiş, alt üst etmişti.

Onu kucaklamak, içimde kalan son kontrolü de paramparça etti.

Her yerim ağrıyor. Çok öfkeliyim.

Aklımı kaybediyorum.

"Oğlum, iyi iş çıkardın, yakaladın!" diye bağırdı baba aşağıdan. "Şimdi geliyor musun, ne?"

Jett önce güler, sonra Easton "Yardım!" diye bağırınca daha da çok güler. "Ah, zengin çocuk, sana yardım etmemi mi istiyorsun?"

"Hayır!" diye bağırdı.

Skyler'ın iri, sulu gözleri panik içinde bana döndü. Yalvarıyordu.

Onlarda kendi yansımamı görüyorum. Canavarı.

Onun beni ve tüm bu durumu anlamlandırmaya çalışmasını çok seviyorum. Tatlı şey, gözyaşlarını tutmaya çalışarak, gözlerini kısarak, gözlerini benimkine dikmiş bir şekilde bakıyor.

Sonrasında beni istediği kadar inceleyebilir. Her sorgulayıcı bakışını, bana yönelttiği her soruyu memnuniyetle karşılayacağım.

Yalnız kalana kadar, onun tek ihtiyacı itaatkar kalmaktır.

"Benimsin." Yüzümü onun yüzüne biraz daha yaklaştırdım. Kokusunu almak için. Onu korkutmak için.

En önemlisi, acıdan çığlık atmadığı sürece sessiz kalması gerekiyor. Soru sormak, benden korkmadığı izlenimini verecek. Sanki ona iyi davranıyormuşum gibi. Aşağıda alarmlar çalmaya başlayacak ve çok geçmeden herkes buraya gelecek.

"Ne onların, ne de kimsenin," diye homurdandım. "O yüzden kaçmaya kalkışma sakın, anladın mı?"

Gözlerini bir kez kırptıyor.

"İyi fikir." Onu bırakmadan başımı kaldırıp bağırdım, "Yakında aşağı ineceğim. Önce onu terbiye etmem lazım."

"Burada mı?" Jett'in eski tahta döşemedeki ayak sesleri giderek daha da yükseliyor, bize daha da yaklaşıyor. "Evine giden yolu mu unuttun yoksa, Kardeşim?"

"Bodrumumda böyle gürültücü ve yaramaz bir halde olmasını istemiyorum," diyorum, boğazımı tıkayan ihtiyacı duymamalarına dikkat ederek. O kadar çok ihtiyacım var ki. Onu orgazma ulaştırmalıyım. Nedenini bilmiyorum. Sadece öyle. "Her şeyi mahvedecek. Buna izin vermeyeceğim."

"İyi fikir," diye onayladı baba.

"Madem buradasın, ben de katılabilir miyim?" Kardeşimin dudaklarını yaladığını görmek için onu görmeme gerek yok. "Onların sakın hallerini çok seviyorum."

Sahiplenme içgüdüm çok içgüdüsel. Skylar'ım hakkında böyle konuştuğu için aşağı inip gözlerini oymaktan kendimi zor tutuyorum.

Ailenizin ona ihtiyacı var.

Onu alabilirler, yeter ki ondan uzak dursun. Ona asla elini sürmeyecek. Asla.

Onu benden kimsenin almasına izin vermeden önce dünyayı yerle bir ederim.

Skylar, ona karşı ne kadar ciddi olduğumu bilmiyor. Jett'in ayak sesleri daha yüksek ve daha yakından yankılanınca irkilir. Elleri bacaklarımın üzerinden geriye doğru kayacak şekilde pozisyon değiştirir.

Parmakları beni arıyor. Tırnakları kot pantolonuma saplanıyor.

Gözlerinden yaşlar süzülürken, bana "beni kurtar" der gibi bakıyor.

O beni seçti.

Onu daha önce de istiyordum.

Şu an ona karşı inanılmaz bir açlık duyuyorum.

"On dakika!" diye hırladım, Skylar'ı indirmek için yeterli olacağını umarak.

Ailem burada ne kadar kaldığımı fark edecek gibi değil. İnsanları bağlamak ve yalvarışlarını, ağlamalarını dinlemek onlar için bir işten çok daha fazlası. Burada, bu tek eğlence kaynağı.

“Burada olacağız.” Jett “Yeehaw” diye bağırdıktan sonra yüksek bir patlama sesi duydum, ardından Easton'ın “Kahretsin” dediğini işittim.

Skylar inliyor. Kollarımın arasında tüm vücudu geriliyor.

İki saniye içinde tekrar odanın içindeyiz. Kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum, böylece biz ve dünyanın geri kalanı arasında bir bariyer oluşturuyorum.

Sonunda, o tamamen bana ait. Onu eğip bükme, kırmak ve iliklerine kadar sahiplenmek benim elimde.

“Sana dokunmak istiyorum—hayır, kahretsin, sana ihtiyacım var,” diye öfkeyle söylendim, elimi karnından aşağı doğru sürükleyerek. Şortunun bel kısmına o kadar yakınım ki ölebilirim. “Bana karşı koymayı bırak.”

Kalbim titriyor, kalçalarımı ona sürüyorum. Parmakları, kot pantolonunun düğmesini çektiğimde kasılıyor, sonra elimi tişörtünün altına sokuyorum.

Karnını okşayıp incelediğimde, orada oluşan tüyler ürpertici his nedeniyle tamamen hareketsiz kalıyor.

Ona dokunmak, sanki yıldırım çarpmış gibi hissettiriyor. Elektrik çarpması gibi, inanılmaz bir his.

"Mmm." Ondan gelen bir başka ses, "lütfen" veya "hayır" anlamına gelebilir.

Artık benimle kavga etmediğine göre...

Bence bu bir ricadır.

Zaten bunun bir önemi yok. Her iki durumda da o benim.

“Sana itaat etmenin özgürlüğünü kazandırabileceğini söyledim, Bela.” Nazik davranıyorum, oysa tek istediğim üzerindeki kıyafetleri yırtıp atmak. Bileğimin tek bir hareketiyle kot pantolonunun düğmesi açılıyor. “Ama bu yalan olurdu. Benden kaçış yok.”

Bu tehdit onda bir şeyleri tetikliyor. Yumrukları bacaklarıma kenetleniyor, vuruyor, tırmalıyor, bana zarar vermeye çalışıyor.

İstemedenden de olsa beni daha da çok tahrik ediyor.

Penisimin her defasında sırtına, tam kalçasının üstüne süründüğü anlarda, içimde vahşi bir açlık alevleniyor.

Beni en yakın duvara doğru sürüklerken her adımda bana karşı koyuyor, sallanıyor ve beni ısırma çalışıyor.

“Boşuna nefes alıyorsun.” Elimini gevşetip, yanağını duvara yasladıktan bir saniye sonra tekrar ağzını kapattım. “Sana söylemiştim, bundan kurtuluş yok. O yüzden kabul et bunu.”

Kalçalarım ritmini buluyor, onun üzerinde sallanıyorum. Diğer elimle fermuarını yakalayıp aşağı doğru çekiyorum.

Avucumun içine bağırabilir, ağlayabilir. Hatta, benim kadar zevk aldığımı gizleyebilir bile.

Ama bir şeyi unutuyor.

Buradayım. Onun üzerinde yükseliyorum. Onu görüyorum.

Sırtının kavislenmesini izliyorum ve kalçasının bana sürtündüğünü hissediyorum.

Bence kendine engel olamıyor. Çaresizliği, özgürleşme girişimlerini engelliyor.

“İsteddiğini sana vereceğim.” Orta parmağım ıslak kumaşa değdi. İçimde bir sıcaklık dalgası yükseldi. Gözyaşları ve suçlayıcı bakışları da aynı derecede yakıcıydı. “Ama ondan önce halletmem gereken tek bir şey var. Onları sana zarar verdiğime inandırmalıyım.”

Gözlerindeki arzu yerini şaşkınlığa bırakıyor. Sözlerimi anlamlandıramıyormuş gibi gözlerini kırıyor, kaşlarını çatıyor.

Açıklamaya zaman yok.

Ağzını bıraktım ve elimi başının yanındaki duvara iki kez sertçe vurdum, her vuruş tahtaları titretecek kadar yüksek sesliydi.

Vücudu sarsıldı, boğazından keskin bir çığlık koptu. Mükemmel.

Sanki onu duvara fırlatmışım gibi. Sanki onu dövmüşüm gibi.

Asla.

Görünüşü korumak için elimi ikinci kez kaldırıyorum.

“Durun! Hayır, hayır, hayır!” diye bağırdı, yüzünü duvara çevirerek. Alnını duvara bastırdı. “Hayır!”

Benden saklanması, kaçıp gitme düşüncesi kadar beni çileden çıkarıyor. Yüzünü yana çeviriyorum ki bunu görebileyim—elimi pamuklu külotunun içine soktuğumda yüzündeki ifadeyi.

Birkaç fırça darbesi yeterli ve—

Evet.

İnliyor, homurdanıyor, iyice ısınıyor.

Ona sürtünüyorum, orta parmağım daha aşağıya, vajinasının içine doğru iniyor.

Parmaklarımı deliğinin içine kıvrırken, kendimi tamamen ona kaptırdım. Günlerce orada gömülü kalmak istiyorum.

"Islak." Ve mükemmel. "Bu, onu istediğin anlamına geliyor. Parmağıma karşı büyük bir arzu duyuyorsun."

Kokusu üzerime siniyor ve beni sıkıca kavradığında inliyorum. Vücudunun her sıcak santimini keşfediyor ve okşuyorum ve evet, bundan hoşlanıyor. Uylukları titriyor. Ne kadar bastırmaya çalışsa da, ağzından küçük sesler çıkıyor.

İnlemeleri daha da şiddetlenince, "Kes şunu," diye homurdanıyorum.

"Hayır, sen dur." Yanağı kıpkırmızı olmuş ve kokusu her yere sinmişken, reddi onay gibi geliyor. "Kardeşim. Yaralandı. Ona yardım etmeliyim."

"Hayatta." Ona bir parmağımı daha uzatıyorum, deneme yapıyorum, vücudu tepki verene, dokunuşumun altında şişene kadar ovuyorum. "Endişelenme."

"Evet, ama—"

Ama hiçbir şey olmuyor, çünkü açığı değiştirdiğimde ve parmaklarım başka bir noktaya değdiğinde, Skylar'ın sözleri o güzel pembe dilinde kayboluyor.

Ona ne kadar çok dokunursam, gözleri o kadar çok değişiyor. Biz ikimizden başka herkesi o kadar çok unutuyor.

Sonra, istemeden de olsa, avucumun topuğunu onun zonklayan yerine, klitorisine bastırıyorum.

Onun bu duruma verdiği tepki beni en güzel şekilde altüst ediyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Kahretsin, lütfen."

"Bu senin için iyi mi?" Söylediğim her kelime başka bir düğmeye basmak gibi geliyor. Skylar ile konuşmak elimden daha fazla ıslaklık akmasına neden oluyor. Penisimin parmaklarımın yerini almasını istiyorum. "Klitorisine elimi koymamı ister misin?"

"Hayır."

"Yalancı." Ben çok enerjik biriyim, her an patlayıp kendimi onun içine gömmeye hazırım.

Yapamam. Burada olmaz.

Onunla birlikte olduktan sonra duramayacağımı biliyorum.

Yerler sallanırdı. Ev titrerdi. Sadece bana ait olan ve başka kimseye ait olmayan sesler duyarlardı.

HAYIR.

Bunu yapabilirim. Elimin topuğunu klitorisine sürtmeye, parmaklarımla onu becermeye devam edebilirim.

Açlıktan ölüyorum, onu tahrik ediyorum. Vücudu bana karşılık veriyor, ona zevki zorla yaşattıkça titriyor.

Onu sahipleniyorum.

“Hayır. Hayır, hayır, hayır.” Elleri duvara yayılmış, parmakları tahtaya sürtünüyor. Ama beni itmeye çalışmıyor. Skylar bana doğru eğiliyor. “Kız kardeşim.”

“Kız kardeşini siktir et.” Kaslarım gerilmişti. Dişlerim kenetlenmişti. Her yerim cehennem gibi yanıyordu. “Ve hayır demeni de siktir et. Bundan nefret edemezsin. Bana yalan söyleyemezsin. Bunu sen istiyorsun.”

“Hayır.” İnlerken sessiz kalmaya çalışıyor. Yalan söylüyor. “Beni öldüreceksin. Beni manipüle ettin. Yeşil tılsımla. Bununla. Bu sahte. Sen sahtesin. Kahrolasınca sahte.”

“Yalancı. Elim bileğime kadar sıırıslıklam. Amcığın”—bu kelimeyi yüksek sesle söylemek içimde bir şeyler uyandırıyor—“parmaklarımı kavriyor. Demek ki onu istiyorsun, değil mi?”

“Kız kardeşim. Lütfen, durun.” Sesi çok güzel. Acı ve kafa karışıklığıyla dolu. “Onu kurtarmalıyım.”

"Onun burada yeri yok."

"Evet, öyle. O benim ikizim."

“Sadece sen.” Ona kilitlendim, avını gören bir avcı gibi. Gözlerindeki çaresizlik, doymak bilmez. Korkusu ve ihtiyacı, benim de korkum ve ihtiyacım. “Şimdi sus.”

Penisimin ucundan zevk sıvısı sızıyor.

Onu orgazma ulaştırmaya çalışırken her yerim ağrıyor.

Evet, benden nefret ediyor. Birkaç kez hayır dedi. Bu zevke karşı koyuyor ama bu ona yardımcı olmayacak. Bu orgazmı isteyip istemediği önemli değil, onu yaşayacak.

Beni ele geçiriyor.

“Sus... Benden istediğin bu mu?” Skylar nefes nefese, ama bir şekilde konuşabiliyor, ben de parmaklarımı olabildiğince acımasızca içine sokuyorum. “Onlardan korktuğun için mi sessiz kalmamı istiyorsun? Bunu yapma sebebin bu mu? Beni takip etme sebebin bu mu? Bana zarar verme sebebin bu mu? Çünkü sana öyle söylediler mi?”

"Sana zarar mı veriyorum?"

"Evet, canımı acıtıyorsun."

“Sana acı veriyormuş gibi hissetmiyorum.” Kalçalarımı yukarı doğru ittim, gözlerim onun üzerindeydi ve güzel yüzündeki çelişkili ifadeyi yakaladım. “Acı çekiyor musun, Skylar?”

“Bana hissettirdiğin şey”—bastırılmış bir inilti beni onu daha hızlı parmaklamaya itiyor—“bütün bunları. Bana dokunuş şeklin. Bu yanlış.”

“Yanlış demek sana zarar verdiğim anlamına gelmiyor.” Geri çekiliyorum, parmaklarım klitorisinin üzerinde geziniyor. “Eminim bu da canını acıtmayacak.”

Onu kıvrandıran o sert küçük şeyi çimdiklemeden önce verdiğim tek uyarı bu.

“Kahretsin.” Duvara daha sıkı tutundu, bacaklarını sıktı. Tahmin ettiğim gibi, acı çekmiyordu. Yine de, bana ait olanı vermeyi reddetti. “Hayır. Hayır. Bırak beni.”

“Asla, Skylar. Bana söyleyebileceğin tek şey ‘evet’.”

“Lütfen, ben—”

Şortunu bacaklarından aşağı doğru ittiğimde, cümlesinin geri kalanı bir nefes kesilmesine dönüştü.

“Hayır.” Külotu ince. Yırtıyorum, yumrukluyorum. Kot pantolonumun içine sokuyorum. “Bakireyim. Ablam—bakireliğimi burada kaybedemem. Böyle. Onu öldürüyorlar ve ben yapamam. Beni zorlamayın. Lütfen yapmayın. Ablam ölürken ilk deneyimimi burada yaşayamam. Beni kandıran biriyle.”

Onun ilki.

Dudaklarımdan içten gelen bir hırıltı koptu, maskemin içinde yankılandı. Sahiplenme duygusu ciğerlerimi sardı.

“Dur.” Skylar’ın nefesi hızlandı, dizlerimin üzerine çökerken gözleri benimkine kilitlendi. Onu bana doğru çevirdim. “Hayır. Hayır. Siktir git.”

Onu soyarken alevler tenimi yalıyor. Spor ayakkabılar, çoraplar, o lanet şortlar, hepsi gitti.

Sabırsızlığım beni kemirirken, onları bir kenara atıyorum.

Onu tatmak için sabırsızlanıyorum.

Eskiden hayatımın geri kalanının bir yerlerde olduğunu düşünürdüm.

Ama kaderim tam burada.

Skylar ile birlikte.

Geleceğin doktoru.

Hiç planlamadığım bir şeydi.

Benim kadını.

“Keşke yapabilseydim.” Ellerimi titreyen uyluklarının arkasına doğru kaydırıp, maskeli yüzümü ıslak deliğine bastırdım. “Ne yazık ki, kendimi senin içine gömmeye vaktim yok, Bela.”

Skylar'ı da yanıma alıp yere yatırdım. Sırt üstü uzanıp onu hırpaladım, vajinasını yüzümün üzerine getirdim.

Hâlâ benden şüphe duyuyor. Yumrukları yanlarında sıkılı, bakışları kapıya kayıyor.

Buraya biri girerse, ölür. Endişelenmiyorum.

Sadece onu istiyorum.

“Bana bak. Seni kandırmadım.” Onu daha aşağıya ittim, ellerimi kalçalarına doladım. İçine yerleştireceğim bebekleri taşımak için yaratılmış muhteşem kalçalar. “Sen benimsin. Senden dökülen her ses. Her kasılma. Her titreme. Seni penisimin üzerinde çığlık attıracağım.”

Bu tarz konuşmaları daha önce de duymuştum, Jett'in filmlerinden, dizüstü bilgisayarında sürekli oynattığı filmlerden benzer replikler. O zamanlar bu sözler bana hiçbir şey hissettirmemişti.

Skylar'ı anlıyorum. Onunla bu şekilde konuşmak isteyeceğim ilk ve son kız o. Sadece onunla.

“Bronwyn...” Başını öne eğdi, saçları göğüslerinin üzerine döküldü.

Acı çekiyor gibi görünüyor, ama ihtiyacı bacaklarından aşağıya doğru sıcak bir şekilde akıyor. Bir elimi serbest bırakıp parmaklarımı ıslak teninin üzerinde gezdiriyorum, sonra dilimi maskemdeki yarıktan içeri sokup parmak uçlarımdaki tadını alıyorum.

"Daha fazla," diye inliyorum, onun tatlılığından dolayı kendimi çok iyi hissediyorum. Heyecanlıyım, penisim zonkluyor. İhtiyaç duyuyorum.

"Bronwyn," diye tekrarlıyor, bu sefer önceki kadar inandırıcı değil.

“Hayır Bronwyn. Burada sadece ben varım ve hepinizi alacağım.” Ellerimi tekrar kalçalarına kenetleyip onu aşağı doğru çekiyorum. “Buraya gel.”

"Lütfen." Ellerini benimkilerin üzerine koyuyor, beni itmek için değil. Yalvarmak için. "Ona yardım etmeliyim."

"Kız kardeşinin canı cehenneme." Nefesim kesilirken onu zorla ağzıma götürdüm. "Seninle işim bittiğinde o hâlâ orada olacak."

Bir an donakaldı, seçeneklerini tarttı, sanki hiç seçeneği varmış gibi. Sanki zaten bana ait değilmiş gibi.

Sonra ellerimi sıkıyor ve anlıyorum.

Artık bahaneleri tükendi.

“Çok yanlış.” Teslim olduğu an muhteşem. Vücudundaki gerilim kayboluyor. Vajinası maskeme ve dilime değiyor. “Ah, kahretsin. Çok yanlış.”

Kokusu beni sarıp sarmalıyor, yakından daha da sarhoş edici. Yüzümdeki ağırlığı, titreyen uylukları, beni inanılmaz derecede tahrik ediyor.

Ama o burada oturup beklemeye gelmedi.

Acemi parmaklarımın başaramadığı yerde, dudaklarım, dilim ve maskemin çıkıntıları başaracak. Denemek istiyorum, ona o sürtünmeyi vermek istiyorum. Vücudunun her santimine aynı anda dokunmak istiyorum. Son nefesime kadar onu benim için orgazma ulaştıracam.

İçgüdülerim bana ne yapmam gerektiğini söylüyor, Skylar'ın bedenini üzerimde sallarken gözlerim onu inceliyor.

Bu yüz sikişinde hiçbir mantık olmasa bile, ben bunu doğru yapıyorum. Dudakları sessiz bir çığlıkla aralanıyor, üzerime daha fazla ıslaklık damlıyor.

Bu sırada daha fazla meni külotumu ıslatıyor. Her zaman bana ait olanı almaktan daha iyi bir his yok.

“Kimsin?”—nefes nefese—“Sen?”

Çok tatlı biri. Sürekli soru sorması, nefes nefese konuşması...

Sanki dilimin vajinasının üzerinde gezinip durmasını düşünmemeye çalışıyor. Sanki maskemin üzerinde oturmak onda ürpertiler yaratmıyormuş gibi.

Ağzımı ıslatıp ellerimi canı pahasına tutmuyor mu sanki?

Onu kendimden uzaklaştırıp, "Seni orgazma ulaştıracak adam benim," diyorum, sonra da ait olduğu yere geri çekiyorum.

Maskemi daha hızlı, daha sert, daha hızlı bir şekilde becermesine yardım ediyorum.

Aşağıdan boğuk vurma sesleri ve çığlıklar yükseliyor.

Easton ve Bronwyn'e zarar veriyorlar.

Skylar da duymuş olurdu, benden durmamı isterdi.

Eğer maskemin üzerine dağılıp parçalanmasaydı...

İşte bu olmalı, ona olanlar bunlar. Kasılan uylukları, ağzımı dolduran ve maskemi mahveden sıvılar.

Skylar ellerimi kaşıyarak fısıldadı, "Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman Tanrım."

Vücudunu kontrol edemiyor, tüm ağırlığını üzerime veriyor.

Yanakları kızarmış. Karnının hafifçe görünmesi, o yumuşak ten. Bundan daha fazlasını istiyorum.

Onu yalamaya devam ediyorum, her kasılmasında penisim daha da sertleşiyor.

BEN-

Sırtımdan yukarı doğru bir yanma hissi yayılıyor, çenemi kilitliyor.

İstiyorum—

Testislerim kasılıyor.

Kahretsin.

Kahretsin.

Ben de geliyorum. Orgazmım onunkini kovalıyor, acımasız ve akıl almaz bir şekilde. Skylar'ı yana düşmemesi için tutuyorum ama çok zorlanıyorum.

Penisim boşalırken meni iç çamaşırlarımı ıslatıyor.

Bu benim başıma hiç gelmedi ama çok doğru.

Çünkü o onunla birlikte.

"Aferin kızım," diyorum.

Onu üzerimden çekmek işkence gibi. Ama ondan uzun süre ayrı kalmıyorum, onu sırt üstü yatırıp üzerine oturuyorum. İki kolumla yüzünü kavıyorum ve işte böylece evime kavuşuyorum.

Ağlıyor olması, nefesinin kesilmesi, benim için sorun değil.

O da beni sevmeyi öğrenecek.

Bundan kaçış yok.

Aramızdaki bağ sarsılmaz.

Kemiklerim titriyor. Onun ne kadar benim olduğunu göstermek için yüzünü sertçe kavıyorum.

"Az önce ne yaptık biz?" diye soruyor.

Ben sessiz kalıp cevaplarımı sonraya sakladığımda, o gözlerini kırpmıyor.

Dudakları ince bir çizgi haline geldi. "En azından adınızı söyleyebilir misiniz?"

Adım. Ona söyleyebileceğim tek şey bu. Skylar'a söylemek istediğim tek şey de bu. "Knox."

"Knox." Burnu seğiriyor, parmakları bileklerimi kavıyor. Beni yatıştırmayı umuyor. Zaten beni yatıştırdığını, onun için aklımı kaybettiğimi anlayamıyor mu? "Lütfen beni bağışlar mısın, Knox? Bronwyn'i kurtarmama yardım eder misin?"

"Naziksin. Bunu seviyorum." Ben sevmiyorum. Onun çılgınlığını seviyorum. Ama şimdilik bu itaat bizim için iyi. "Böyle devam edersen, seni bir sonraki kemerim yapmayabilirim."

Boğazında bir ılık düğümleniyor. Bunu kocaman açılmış gözlerinde görüyorum. Titreyen enesinde. Aralanan ağzında.

Onu pmenin zamanı değil, diye kendi kendime söylüyorum, onu üzerimden silkelerken bile. Elim maskeyi hafifçe kaldırırken bedenim sanki tüm hayatım boyunca bunu beklemiş gibi öne doğru eğiliyor.

Öyle, bu yüzden dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum. Onu öpüyorum çünkü o benim. O ılık da bana ait.

İçgüdüsel olarak azım daha da açılıyor. Şehvet ve ondan daha fazlasını tatma konusundaki ilkel bir ihtiyaçla yönlendirilerek, dilimi onun dilinin üzerinde gezdiriyorum.

Vaktim yok.

Geri çekiliyorum, şişmiş, ıslak dudaklarına hayran kalıyorum. Gözlerindeki karanlık ve şok.

“Aşaaıda onlara bir gösteri yapacağız.” Elimle ağzını kapatıyorum. Kahretsin, ona sahip olmayı seviyorum. “Benden nefret ediyormuş gibi yapacaksın. Benden korkuyormuş gibi yapacaksın. Sonra da eve gidiyoruz.”

Başını sallıyor, kk yumruklarıyla bana vuruyor.

Kahretsin, sanki az önce orgazm olmamış gibi hala çok sertleştirdim.

“Harika bir kemer.” Maskem yarıya kadar kalkık kaldığı için dişlerimi göstererek ona korku saldım. “Harika, çok güzel bir kemer. Ve bir abajur. Evet, evime harika bir katkı olacaksın.”

Yalanlarım onu susturuyor. Yine de pes etmiyorum. Korkusunun gerçek görünmesi gerekiyor.

"Bak, derini satmayacağım. Onu tabaklayıp deriye dönüştüreceğim. Seni sonsuza dek yanımda tutacağım."

Son tehditte başını salladı. Ona verdiğim kk tılsımı styeninden kaptım ve ağzına tıkladım.

"Sakın azından tükürme."

Başını salladı.

Ben de öyle düşünüyorum. Sonra uzanıp kıyafet yığınınına geçiyorum ve onları üzerine geçiriyorum. Ayaklarına spor ayakkabılarını giydirdince hazır oluyor.

Onu omzuma alıp, maskemi klotuyla sildim ve tekrar cebime koydum. Sonra da misafir odasından öfkeyle ıktım.

Nabzım düzenli. Duyularım keskin.

Sizi buradan çıkaracağım.

Ya da ona dokunmaya cüret eden herkesi öldüreceğim.

SOĞUTMA

Düne kadar, en kötü kabuslarım inanılmaz derecede saçmaydı. Kimya finalinden kalmak, tıp öncesi programa kabul edilmemek, anne babamı hayal kırıklığına uğratmak gibi.

Tam bir fiyasko.

Bunlar kâbus değildi. Şımartılmış, hiçbir şeyden habersiz bir kızın gündüz düşleriydi.

Gerçek kabuslar kız kardeşimin çılgınlıklarına benziyor. Sanki maskeli bir canavar tarafından koridorda sürükleniyormuşum gibi geliyor; beni orgazma ulaştırmış, derimi yüzmekle, beni bir sonraki kemerine veya abajuruna dönüştürmekle tehdit etmiş.

Bu tam bir kabus.

Ve burada, beni dehşete düşürse bile karşı koyamadığım bu dev adamın ellerinde öleceğimi bilmek, saf, filtrelenmemiş bir dehşet.

Ağzımdan neredeyse bir hıçkırık kaçacaktı ve Knox'un sırtına dudaklarımı bastırarak onu bastırdım.

Bunu duymasına izin veremem. Kazanmasına izin veremem.

Lanet olsun ona, çamaşır suyu kokusunun arasından sızan o erkeksi kokusuna. Lanet olsun ona, içimde sadece nefret hissetmem gerekirken, bana karşı yakıcı sıcaklığına.

İçimden ona her türlü hakareti ediyorum, özellikle de beni susturmak için kullandığı o büyüleyici tavrı yüzünden. Bu şey beni sakinleştiriyor. Savunma mekanizmamı gevşetiyor.

Kendimi kaybediyorum, tıpkı odada yaptığım gibi ona teslim oluyorum. Öfkem, içimde kükreyen arzu karşısında giderek yenik düşüyor.

Bu çok yanlış. Bu çok lanet olasıca yanlış. Onu istemek bir ölüm cezası. Boynuma geçirilmiş bir ilmek.

Ve nikahı kıyan kişi benim.

Bunun bir sonu olmalı; her şeyin. Şehvetin, yenilginin. Kendime gelip üçümüzü de buradan kurtaracak bir kaçış planı bulmalıyım.

Gözlerimi sıkıca kapatarak kendimi odaklanmaya, Knox'a ve gömleğinin altındaki kaslı vücuda takıntılı düşünmeyi bırakmaya zorluyorum.

Ama onun dikkatimi dağıtmamasına rağmen, daha önce vardığım aynı yürek burkan sonuca ulaşıyorum.

Çıkış yolu yok.

Neşterim çoktan kayboldu.

Sayıca azız.

İşte bu kadar.

Çok sinirlenerek, ona inat olsun diye tılsımını tükürdüm.

"Senden nefret ediyorum," diye homurdanıyorum, sırılsıklam olmuş vajinam ise bana yalancı diyor. "Hediyenden nefret ediyorum. Cehenneme git."

"Sessiz olun!" diye çıkıştı Knox.

Ona hırlamak, cehenneme tekrar gitmesini söylemek istiyorum ama merdivenlere adım attığımız anda kelimeler dilimde düğümleniyor.

Suçluluk duygusu, herhangi bir susturucudan daha çok beni boğuyor.

Birazdan Bronwyn'i görmeye gideceğim.

Yıkılmış, acı çeken kız kardeşim.

Acı çekerken geldiğimi bilerek gözlerinin içine bakmak zorunda kalacağım.

Aman Tanrım. Ne yaptım ben?

Ben neye dönüştüm?

"İşte buradasın, oğlum."

Knox cevap vermiyor, sadece bacaklarımı daha sıkı kavlıyor. Koruyucu bir tavır sergiliyor.

Koruyucu mu? Ben ne düşünüyorum böyle? O beni umursamıyor bile.

"Skylar!" Easton'ın sesi havayı yarıp geçti, çaresiz ve ham bir şekilde. "Skylar! Yardım et!"

Bu ses bana önemli olan şeyleri hatırlatıyor. Bronwyn. Easton. Üçümüzün de hayatta kalması. Bu yerden birlikte kaçacağız. Kaçmak zorundayız.

Özgür kaldığımda Knox'u özlemeyeceğim diye kendime söylüyorum. Belki onun yarattığı yanılsamanın yerinde boş bir alan kalır, o kadar.

Ama sonra beni yere indiriyor, elleri becerikli ve emin bir şekilde beni onlara doğru çeviriyor. Aptal bedenim beni bir kez daha ele veriyor.

Odadaki en az tehlikeli Colbert'e doğru, onun yanına yaslanıyorum. Kolunu üzerime atıp pazımdan tuttuğunda, kendime bunun hayatta kalma meselesi olduğunu söylüyorum.

Saçma.

Knox güvende değil. Bu insanların hiçbiri güvende değil.

Jett ve Papa, bu canavarlar, bana dik dik bakıyorlar.

Jett, elini bir pranga gibi Easton'ın koluna kenetlemiş durumda.

Baba, o şerefsiz, Bronwyn'i ensesinden yakalamış.

İdrar, bacağına iç kısmından aşağı doğru ıslak bir iz bırakmış ve ayaklarının dibinde birikmişti.

Ama işin en kötü yanı bu bile değil.

Tırnaklarının çatlamış halini görünce ağızım metal tadıyla doldu. Burnundan damlayan kan, gri geceliğinin ön kısmına bulaşmıştı.

Burnunun köprüsü şişmiş, yüzü morluklarla kaplı. Gözlerinin altında derin gölgeler var.

Sulanan, tahriş olmuş, suçlayıcı gözleri.

“İşte orada.” Jett’in sesi mide bulandırıcı derecede neşeli ve öncekinden daha yüksek.

Ona bakmıyorum. Bakmıyorum. Gözlerim kırık, yaralı Bronwyn'e kilitlenmiş durumda. Onu görmek üzerime çöken, beni ezen bir ağırlık gibi.

“Bırak gitsin.” Boğazım düğümlendi, sesim titredi. “Kimseye söylemeyecek—”

“Sen.” Knox'un sıkı kavrayışı kolumu morarttı, beni kendine doğru çekti.

Kolum baskıdan dolayı acıdan kıvranıyor.

“Bu da neyin nesi?” Papa’nın mavi gözleri Knox’a dikildi, kaşları çatıldı. “Buna mı onu evcilleştirmek diyorsun?”

Jett, Easton'ı Papa'nın yanındaki yere sürüklerken Easton inledi. Easton'ın alnındaki açık yara, içimdeki son umudu da yok etti.

Üçümüzden Easton en güçlüsüydü. Şimdi ise hiçbir şey değil, bitkin ve yaralı.

Bronwyn'in çenesi titriyor, yanakları kıpkırmızı olmuş.

Knox, mümkünse beni daha sıkı tutsun.

“Evet, kardeşim, seni yukarıda duyduk. Onu fena dövdün. Kan nerede?” Jett'in bana yönelttiği alaycı bakış tüylerimi diken diken ediyor. “Şişlik nerede?”

Knox bir adım öne atarak kolumdaki tutuşunu gevşetti ve beni bir santim geriye doğru itti.

Beni koruyor mu acaba?

Neden nefesini boşa harcasın ki? Burada beni sadece ölüm bekliyor.

Üçümüz için de, eğer yakında bir şey yapmazsam...

"Karnı ve sırtı morarmış." diye homurdandı Knox, hiç etkilenmemiş gibi davranırken beni bir santim daha arkasına itti.

“Size daha iyisini öğrettik.” Babanın yüzünde öfke belirdi. “Onları felç etmek için ne gerekiyorsa yapmaktan başka, boynun altına vurarak dokularına zarar veremezsiniz.”

Kimi felç edecekler? Neyin kalitesini? Neler oluyor böyle? Sormak istiyorum.

Sonra hatırladım...

"Bak, derini satmayacağım. Onu tabaklayıp deriye dönüştüreceğim. Seni sonsuza dek yanımda tutacağım."

Hayır, hayır.

Bu, onun yaptığı şeyin sandığım şey olamayacağı kesin.

Bunu yapıyor olamazlar...

Asla olmaz.

"Kalitenin iyi olmasını sağlayacağım," diye konuştu Knox, benim ağır dilimden kelimeler dökülmeden önce. "Endişelenme."

“Anne, işte buyurun.” Bodrumdan neşeli ve tiz bir kız sesi yükseldi. “Bıçağı tam senin istediğin gibi biledim.”

Midem kasılıyor.

Ağzım aniden kapanıyor. Yüzümden kan çekiliyor.

Burada bir çocuk var ve o da bu işin içinde.

"Teşekkür ederim, tatlım," diye yanıtlıyor annem ve midem bulanıyor.

Benim aksime, Bronwyn onu kaçırıp döven insanlardan hiç etkilenmiş görünmüyor. Çenesindeki gamzesi kaybolmuş bir halde, bakışlarını hafifçe babasına çeviriyor.

“Paramız var, hem de çok,” diyor. “Fiyatınızı söyleyin, ne isterseniz öderiz. Sadece gitmemize izin verin.”

Para. Tabii ki. Kesinlikle tabii ki. Daha önce düşünmediğim için kendime tokat atmak istiyorum.

Bronwyn'in ve benim vakıf fonlarımız yirmi beşinci yaş günümüze kadar bloke edildi. Annem ve babamın parayı havale edebilmeleri için bir ay daha telefonları veya internetleri olmayacak.

Ama Easton zengin. Eve döndüğümüzde ona her kuruşunu ve daha fazlasını geri ödeyeceğiz.

“Evet, bizde var—” diye başlıyorum, içimde yeni bir umut dalgası yükseliyor.

"Sessiz ol." Knox başını çevirdi, sesi ölümcül bir tondaydı. "Sessiz ol dedim."

Dokunuşunun sertliğinin nefretimi arzuya dönüştürmesine izin vermeyeceğim.

Yapmayacağım.

“Doğru söylüyorsun oğlum. Ağzını kapalı tutmalı.” Babamın homurtusu içimdeki umut kıvılcımını söndürdü. “Sizin ne diyeceğinizi dinlemek umurumda değil. Paranızın burada hiçbir önemi yok.”

“Şey, beyefendi, çok şey teklif ediyoruz. Yani, birkaç yüz dolardan çok daha fazlası.” Bronwyn, babasının yanında ne kadar küçük görünse de, kararlı bir şekilde çenesini yukarı kaldırdı. Teslim olmayı reddetti. “Easton’ın ailesi çok zengin. Eğer ikimizi de bırakırsanız babası size her şeyi verecektir.”

Sözleri yüzüme bir tokat gibi geldi. Kulaklarım çınlıyor.

"İkiniz de mi?" Jett başını yana eğerek benim inanmazlığımı dile getirdi.

“Evet.” Easton, aldığı darbelerden dolayı başı öne eğik, bitkin bir halde konuşuyordu. “Bronny ve beni serbest bırakırsanız size yeni bir şehir satın alacak.”

“Ben de.” Bronwyn’i buradan hala görebiliyorum, bu yüzden dikkatini çekmeye çalışarak ona bakıyorum. “Ben de, değil mi?”

Bana yönelttiği o nefret dolu bakış, daha önce hiç görmediğim bir şey.

“Hayır.” Dişlerini göstererek öne eğildi, sadece babası onu yerinde tutuyordu. “Sen değil. İyi ikiz. Zeki ikiz. Geleceğin doktoru olan ikiz. Burada öleceksin.”

Knox hırıldayarak tehditkar bir adım öne attı.

“Bronwyn.” Gözlerimin köşelerinde yaşlar birikti. “Bunu gerçekten kastediyor olamazsın. Üzgünsün. Onlara söyle. Easton’ın babasının üçümüzün gitmesine izin vermeleri için onlara para ödeyeceğini söyle.”

“Babasının kızı. Annesinin göz bebeği.” Hakaretleri nefret doluydu, acısı içimi yakıyordu. “Sence seni bu geziye neden getirdik? Hımm?”

Bronwyn’in söyledikleri, mideme indirilen bir yumruk gibi. Bana yaptığı her şeyden, hatta okulda yüzümü tuvalete sokup boğulurken güldüğü günden bile daha kötü.

“Neden?” Bu kelime, yanaklarımdan süzülen iki sıcak gözyaşıyla birlikte ağzımdan dökülüyor.

Bunlar Knox’un benden söküp aldığı türden gözyaşları değil. Bunlar kurtuluş gözyaşları, zevkle karışmış aşağılanma gözyaşları değil.

Her yerim acıyor. Kalbim Colbert’lerin evinin zemininde kanıyor.

“Gidiyorum...” Easton nefesini tuttu. “Seni... öldürmeye. Bu...” Vücudundan bir titreme daha geçti. “Son akşam yemeğin. Son iyilik hareketin. Ben de öyle düşünmüştüm. Bu geceden sonra seni öldürmemiz gerekiyordu.” Bakışları Bronwyn’e kaydı, gözlerinde ham bir bağlılık vardı. “Senden bıktı. Ve ben, ne isterse yaparım. Her şeyi.”

“Şuna bakın! Zengin, fakir.” Jett kıkırdarak Easton’ın saçlarını karıştırdı. “Sonuçta hepimiz kana susamış piçleriz, değil mi sarışın?”

Baba ona gülümsedi ve başıyla onayladı.

"Senden nefret ediyorum," diye tısladı Bronwyn.

Knox beni tamamen arkasına ittiğinde, aramızda altı beşlik bir kas duvarı yükseliyor. Geniş omuzlar gergin, pazılar bastırılmış bir güçle kasılıyor.

O beni savunuyor.

Karnımdaki ateş, Bronwyn’in ihanetinden daha şiddetli bir şekilde alevleniyor ve midemi bulandırıyor.

"Onu mu koruyorsun?" diye hırlıyor baba. "Öldüreceğin kadını mı?"

“İşte mesele bu. Onu öldüreceğim.” Knox’un kollarındaki damarlar belirginleşiyor. “Zamanı geldiğine karar verdiğimde. O benim. Onu kıracağım. Ona zarar vereceğim. Kendime de.”

Bunun üzerine Colbert’in evi ölüm sessizliğine bürünür.

Ben ise... Sadece nefes almaya çalışıyorum.

Bugün tam anlamıyla şok edici olaylar zinciriyle geçti.

Takip edildi. Kaçırıldı.

Ablamın benim ölümümü planladığını öğrendim.

Şimdi Knox beni sahipleniyor mu? Hem de beni öldürmeye yemin ediyor?

Dizlerim titremeye başladı, midem o kadar yoğun duygularla kasıldı ki boğuldum.

Kendime acımak yerine, bedenimin ve buradaki bu ahmakların kazanmasına izin vermek yerine, omurgamı dikleştiriyorum.

Sonra, en değerli organım olan beynimi kullanır ve düşünürüm.

Knox'u unutun. Bronwyn'in yaralarını ve Easton'ın yakında yatırılmazsa bayılacağını da unutun.

Hepsi bana ihanet etti.

Kendimi kurtarmalıyım.

Kapıya ulaşmam gerek. Tam orada. En fazla on adım.

Buradan kaçacağım ve sonra da koşmayı bırakmayacağım.

Yirmi mil, elli mil, bir milyon mil.

Güvenli bir yere vardığımda, FBI'ı Bronwyn'in cesedi için buraya geri göndereceğim.

Benden kurtulmak istediğini açıkça belirtti ve şimdi bunu idrak ettiğime göre, belki onun ölümüne de razıyım.

Ancak anne babamız onu çok seviyor. Ona hep aynı şeyi söylüyorlardı: Eğer umursamasalardı, ona ders vermeye kalkışmazlardı.

Onların bu durumu kapatmaları gerekecek.

Onlara cesedinin nerede olduğunu söyleyeceğim. Onlar için yapabileceğim en fazla şey bu. Onun yaşaması için kendimi feda etmeyeceğim.

Bunun gerçekleşmesi için buradan çıkmam gerekiyor. Ama Knox beni sıkıca tutarken kaçamam.

Onu alt edemediğim için, onun bana yaptığı gibi ben de ona hile yapıyorum. Vücudumu ona karşı kullanıyorum.

Dudaklarımı koluna götürerek onu nazikçe öptüm.

İşe yarıyor, hem de çok hızlı. Şaşkına dönen Knox elini esneterek beni bıraktı.

Kalp atışlarım kulaklarımda uğuldayarak kapıya doğru fırladım. Gıcırdayan tahtaların üzerinde sessizce yürümek yoktu. Geriye bakmak da yoktu.

Sadece koşuyorum.

Dışarı fırladığım anda nem tenime yapıştı ve ciğerlerimi tıkadı.

Yavaşlamama izin vermeden önce ölmeyi tercih ederim.

Birkaç saniye sonra, Knox'un hırıltısı geceyi yırtıp geçti. Ağır adımları arkamdan yankılandı.

Yaklaştı.

Uzaktan Jett ısıklık çalıyor. "Git onu yakala, dostum."

Knox cevap vermiyor. Ayaklarını yere vurup duruyor.

Geliyor.

Onu alt etmeliyim. Düz bir çizgide gideceğimi sanıyor. Ondan birkaç saniye önde olmama rağmen, beni çok kısa sürede yakalayacak.

Yapılacak tek şey, o pes edene kadar müzenin sergilerinin arkasına saklanmak.

İlk evin önünden hızla geçiyorum, sola, sağa savruluyorum, ta ki sergilerin arkasına geçip gözden kaybolana kadar.

"Skylar." Onun mesleği zorlu. Acımasız.

Sıcak.

Buna kanmayacağım. Bir daha asla.

O buna değmez. Ne ela gözleri, ne de iyi kız imajı.

Bunu atlatacağım, lanet olsun!

Umarım formsuzdur ve nefes nefese kalmıştır.

Ama ölmedi. Knox'un ölmesini istemiyorum.

Bu durum, Colbert'lerin cehennem versiyonunda sıkışıp kalmış olmam kadar rahatsız edici.

Yıllarca sürecektir terapi bu durumu atlatmama yardımcı olacak. Eve döndüğümde.

Aile evlerinden en uzak standı vardığımda ciğerlerim yanmaya başlamıştı. Baldırlarım kramp girmeye başlamıştı.

Göğsüme bir elimi koymuş, Knox'u bulmak için ana yola gizlice bir göz atıyorum.

Ondan hiçbir iz yok.

O burada değil, ama yalnız da değilim. Büyük bir el kolumu kavıyor. Diğer ağzımı sıkıca kapatıyor.

"Şşş," diye fısıldıyor adam, ben de onun avucuna doğru çılgınlık atıyorum. Bütün gücümle kıvranıyorum ama nafile. Eli yaşlılıktan buruşmuş. Ama bu, beni zahmetsizce tutmasına engel olmuyor. "Seni duyacaklar. Yardım etmek için buradayım."

Ona güvenmiyorum. Kimseye güvenmiyorum.

Arkamı dönüp ona bakmaya çalıştığımda, o da izin verdiğinde bu inancım sarsılıyor. Bana olan tutuşu gevşiyor ama eli hâlâ ağzımda. Zorla

değil; daha çok bir yalvarış gibi. "Şşş" diye tekrarlayarak bunu dile getiriyor.

Kahverengi gözleri yukarıdan bana bakıyor. Birçok yönden Knox'unkileri andırıyorlar, ancak yeşil, muhteşem beneklerden yoksunlar.

Knox'un fındık ağaçları kadar olmasalar da, yine de beni etkisiz hale getiriyorlar.

"Orada yaptıklarını onaylamıyorum. Başından beri nefret ediyorum," diye mırıldandı yaşlı adam. Kalın, beyaz saçları terden sırılsıklam olmuş alnına yapışmıştı. "Bugün artık yeter. Zaten yakında öleceğim ve günahlarımı telafi etmekten daha iyi bir ölüm şekli olabilir mi? Polisi aradım bile. Otuz dakika içinde burada olmalılar."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, dikkatle gözlemledim.

Gözleri oldukça dürüst görünüyor. Yüz ifadesi açık.

Sonra ağzımı bırakıyor.

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum.

"Pişmanlık. Yaşlı bir adamın ölmeden önceki son dileğini yerine getirmesine izin verelim." Omuz silkti. "Ne dersin?"

İçimdeki bir ses ona boyun eğmeye karşı çıkıyor. Yakında ölecek gibi görünmüyor.

Yine de bu, başka bir yalan gibi gelmiyor.

"Tamam, sana inanıyorum."

"Güzel." Omuzuma sıcak bir şekilde, hatta sevgiyle dokundu.

Ona olan güvenim sarsılıyor ama yine de var.

Bu yüzden, parmaklarını benimkilerle kenetlediğinde, irkilmiyorum. Ona bu dokunuşa izin veriyorum.

"Bu taraftan. Seni şuraya saklayacağım."

Karanlıkta birlikte yürüyoruz. Büyük çiftlik evinin pencerelerinden ışıklar süzülüyor. Pencereler boş, kimse dışarı bakmıyor.

İkizimin "Ödeyeceğiz! Yemin ederim ödeyeceğiz!" diye bağırdığını duydum.

Ve sonra da izleniyor olma hissi var. Bu his, eskisinden çok daha güçlü bir şekilde geri dönüyor.

Ama... bu garip. Artık Knox'un sesini duyamıyorum. Ailenin geri kalanı da ortalıkta yok.

"Fırtına sığınağında çok yakında olacağız," diye beni rahatlatıyor, botlarının toprakta çıkardığı sese rağmen. "Hiç vakit kaybetmeyeceğiz."

Burada saklı, samanla kamufle edilmiş." Sonra ayağı bir şeye çarpıyor ve sırtıyor. "Ah. İşte orada."

Kapıyı zorla açmaya fırs bulamadan, soldan bir gölge belirdi.

Knox.

Uzun boylu. Esmer. Beni aynı anda hem yutacak hem de yok edecekmiş gibi görünen gözler.

Tüm vücudumda bir ürperti hissettim.

Bana ihanet etti. Ondan nefret etmeliyim.

Ama hain bedenim bu maskeli canavar için, beni kaçıran kişi için yanıp tutuşuyor.

Yaşlı adama öfkeyle bakan canavar, "Onu nereye götüreceğini sanıyorsun? Sana onun benim öldürme hakkım olduğunu, başkasının olmadığını söylemişim. Bırak da onu alayım." diyor.

KNOX

“Şuna bir bak!” Büyükbabanın dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi, eli Skylar’ın ensesini kavradı. “Sonunda hak ettiğin yere yerleştin. Bu ailenin gerçek bir parçası oldun.”

Sesindeki gurur karşısında göğsümde tiksinti kıvrılıyor. Onu asla öldürmeyeceğim. Ona asla sadece bir cansız bedenmiş gibi davranmayacağım.

Hem onun hem de ailemin hayatta kalmasının tek yolu bu olması beni çok üzüyor.

Skylar'a baktığımda kendimden daha çok nefret ediyorum. Gözleri fal taşı gibi açılmış, donakalmış bir halde, sanki onu paramparça etmişim gibi bana bakıyor. Sanki misafir odasında geçirdiğimiz zaman benim için hiçbir şey ifade etmemiş gibi.

Onun cesedinden kurtulmak için sabırsızlanıyorum.

Asla. Onu bodrum katımda asacağım. Ona tapacağım.

Onu hayatta tutun.

Övgülerini bir kenara bırakıp ona yaklaşıyorum. "Onu bana ver."

Şok geçtikten sonra Skylar, ayakları toprağı tekmeleyerek bana doğru atılmaya çalışırken homurdanarak, "Kahrolası herif," dedi. "Senden nefret ediyorum."

Sözleri beni etkilemiyor. Birincisi, kendimden ikimiz adına da yeterince nefret ettiğimi zaten kabul ettim.

Ve... gerçeği öğrendikten sonra kızmayacak.

Müzemize bilet aldığı günden beri onu koruduğumu görecektir.

Daha sonra.

Büyükbabam benim olan şeylerden ellerini çektikten sonra.

"Bunun üstesinden gelebileceğinden emin misin?" Sesinde bir meydan okuma vardı.

"Evet. Şimdi," diye emrettim, bakışlarım ona dikilmişti.

Gözlerim onun gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarından, şişmiş dudaklarından ve gözlerindeki ateşten başka hiçbir yere bakamıyor.

"Bak, bu konuda gerçekten bir şey bilmiyorum ve—" diye başlıyor dede.

Elimi onun koluna dolayarak, "Şimdi," diye tekrarlıyorum.

"Öğrenmesi gerekiyor." Ona hiçbir şey öğretemeyeceğini söylemeden önce, onu sarsıyor. "İşte böyle. Torunumla konuşurken ağzına dikkat et, anladın mı?"

Ona zarar veriyor.

Öfke çiçek açar, yakıcı ve göz kamaştırıcıdır.

Dünya tek bir, titreşen kırmızıya indirgeniyor.

Boşta kalan elim, demir bir pranga gibi bileğini kavradı. "Şimdi dedim."

Skyler çırpınıyor ve "Beni yalnız bırakın!" diye bağırıyor.

"Gördün mü?" diye homurdanarak alaycı bir kahkaha attı, kız yumruğunu geriye doğru savurup karnına vurunca. "Onu hiç terbiye etmedin."

"Yeter artık." Bileğimi sertçe çevirdiğimde, dedenin ensesindeki tutuşu koptu. Onun yerini alarak, parmaklarımı ensesine doladım ve onu kendime doğru çektim. "Benimsin."

Saçları yumuşacık, nabızı ise parmak uçlarımda hızla atıyor.

Ona bir daha asla dokunamayacak.

"Hayır, beni yalnız bırak!" Onun benim tutuşuma karşı verdiği mücadeleyi izlemek tehlikeli. Beni çiftlik evine, onun bana karşı verdiği mücadeleye geri götürüyor. Orada olduğum kadar sertim. "Zaten özgürdüm. Bırak beni, canavar."

Büyükbaba, onu yerine oturtmamı beklerken kaşını kaldırıyor.

Ortamdaki gerilim artıyor.

Artık radikal bir şeyler yapmanın zamanı geldi.

Sonradan telafi edeceğim. Penisimin ve yeterince orgazmınla, bana kızgın olduğu günleri unutacak.

Belki de söyleyecek güzel bir şey bile bulurum.

"Bu taraftan." Beklemeden onu evime götürdüm.

"Aferin oğlum." Yanından geçerken dedem omzumu sıktı.

Jett'e ya da her kimse ona "aferin" diyebilir.

Benim dünyam tek bir şeyin etrafında dönüyor, o da Skylar.

Benim yaramazım, elimi tırmalıyor, tırnakları derimi çiziyor. Güzel ağzından sürekli "Senden nefret ediyorum" diye fısıldıyor.

Onun tüm bu çabası, onu diz çöktürme isteğimi daha da artırıyor.

Evime neredeyse varmıştık ki, çiftlik evinin kapısı aniden açıldı.

"Yardım edin!" Bronwyn fırlayarak dışarı çıktı, uzun saçları savruluyor, gri gecelik önünde yapışmış haldeydi. "Yardım edin!"

"Bronwyn," diye sesleniyor Skylar ve ben birini öldürebilirim.

Neden onunla ilgileniyor ki? Bu kaltak onun ölmesini istiyor.

"Bırakın onunla onlar ilgilensinler." Damarlarımda yakıcı bir öfke yükseliyor. Eğer şu anda bodruma inmezsek, onun hayatını tehlikeye atıyorum. Büyük ihtimalle Skylar'ın boynunu ezeceğim. "Eve."

Bronwyn, Reese'in fabrikada üretilmiş bebeklerinden birine takılıp düştüğünde onu biraz daha çekiyorum. Evlerimizin arasında, burada her zaman bir tane bulunur. Küçük kız kardeşim, elinde büyüteçle, güneşin oyuncaklarına tam doğru açıyla vurmasını beklerken kahkaha atıyor.

"Korkuyorum," diye fısıldıyor Skylar, bakışları yalınayak kız kardeşine kilitlenmiş. Kız kardeşi bir an ayakta durmakta zorlanıyor, sonra daha yavaş bir şekilde koşmaya devam ediyor. "Lütfen, sıradaki ben olmak istemiyorum."

Tam Skylar'ın mırıldanmalarını anlamaya başladığımı düşünürken, Jett kapıda beliriyor. Kardeşimin elinde bir balta var, yüzünde küstah bir sırıtış var.

Babasının gölgesi hemen arkasında.

Skylar onları fark etmiyor. Çünkü hayatından korkmasına rağmen Bronwyn'in hipnotize ettiği bir halde.

Skylar'ı tamamen görmezden gelen bencil ve cani kadın, birilerinin gelip onu kurtarmasını umarak tekrar tekrar "Yardım edin!" diye bağırıyor.

Skylar'ı burada ölüme terk ederken.

Kalp atışlarım o kadar hızlı atıyor ki, yerin sarsılmaması mucize. Nefes alabilmemin tek sebebi, Skylar'ın bu yerden sağ salim, yanımda ayrılacağını bilmek.

Onun kötü ikizi karşısında hiç şansı yok.

Bakın, Jett kavgacı veya anlamsız şiddete meyilli biri gibi görünebilir. Ama onun ne kadar azimli, acımasız bir psikopat olduğunu bizden başka

kimse bilmiyor.

On beş yaşına geldiğinde, baltası neredeyse kolunun bir uzantısı haline gelmişti.

Hedefini belirler ve avını vurur, doğrudan sinirlere saldırır. Kurbanları asla çok fazla kanamaz. Deri sadece hafifçe zarar görür, ki Papa buna izin verir.

En önemlisi, asla olay yerinde ölmezler.

Omurgalarına zarar verdiğinde, nefes alan bez bebeklere dönüşene kadar yere yığılıyorlar.

Bronwyn, onun "bırakanlar" olarak adlandırdığı uzun bir listenin sonuncusu.

Jett baltayı hedef alıp fırlatır. Balta hedefi vurduğu anda Bronwyn yüzüstü yere yığılır, çığlığı dudaklarında boğulur.

Baştan ayağa içimi sıcaklık ve doğruluk duygusu sarıyor. Bu tatmin edici manzaradan gözlerimi alamıyorum.

“Aferin Jetty!” Büyükbaba ellerini çırpı. “Aferin!”

Jett "Sıra sende, Hide-boy" diye seslendiğinde, ne kadar savunmasız olduğumuzu anlıyorum.

Dikkatim birden Skylar'a çevrildi; ağzı açık, çenesi titreyerek orada duruyordu.

Onu buradan çıkarmamız lazım.

"Hadi gidelim." Bir eli belinde, diğer eli boynunda, ve yola koyulduk.

Onu evime zorla getiriyorum. Onlardan uzaklaştırıyorum.

“Knox, dur. Dur.” Hareket etmeye başlayınca sesi titrek de olsa nihayet konuşmaya başladı. “Gece buraya gelecekler. Sıradaki kurban ben olacağım. Bunu bana yapma.”

Yanılıyor. Hem de çok yanılıyor.

Onunla başa çıktığım için benimle gurur duyuyorlar. Ayrıca, dikkatlerini başka birine verecekler.

Omzumu çevirip şöyle bir baktığımda, Jett ve Büyükbaba'nın orada, Bronwyn'i ayaklarından ve omuzlarından dikkatlice kaldırdıklarını gördüm.

Dışarıdan bakan biri için, ona karşı çok dikkatli davranıyorlarmış gibi görünebilirler. Sanki yaptıklarından pişmanlarmış gibi.

Bir Colbert için, onların nazik yaklaşımının ardındaki gerçek son derece açıktır.

Ona sert davranamazlar, yoksa çok çabuk ölür.

Ölü bedenler ağlamaz ya da yalvarmaz. Bir cesede işkence etmenin hiçbir zevki yoktur.

Bu yüzden orada kalıp onunla ve Easton'la ilgileneceklerini biliyorum.

Yine de tetikte olacağım. Skylar'ı gözümün önünde tutacağım. Gözümü ondan ayırmayacağım.

“Knox.” Skylar topuklarını yere saplayarak bizi geçici olarak durdurdu. Elleri koluma gitti ve kahretsin, içimde uyandırdığı bu duygular... Dinledim. “Sadece—sadece beni dinle. Knox. Lütfen.”

İçimde yoğun bir arzu var. Göğsüm sıkışıyor.

Vücudumdaki her hücre ona doğru çekiliyor.

İyi biri olamıyorum. Hiç de değil. Burada asla.

“Adımı söylemeyi bırak.” Boynundan elimi çektim. O kadar güzel kokan saçlarını avuçlarımın arasına aldım ve yüzünü yukarı kaldırdım.

Bakışlarımız kesişti.

“Yapma—” Dişleri birbirine çarpıyordu. “Sıranın bende olduğunu görmüyor musun? Neden beni buradan götürmek gibi bir şey yapmıyorsun? Ya da kaçmama izin vermiyorsun? Az önce bir anı paylaştık, Knox. Senin için bir anlam ifade ediyorum.”

“Beni dinle.” Başını sertçe sallayarak odaklanmasını emrettim ve mırıldandım: “Sana iyi davranırsam, buraya gelecekler. Çeneni kapatmalısın.”

"Onlara izin verme," diye fısıldıyor. "Lütfen."

Arka planda, dedenin botlarının yere sürtünerek çıkardığı inleme sesini duyuyorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı Knox?" diye bağırdı Jett bana, öfkemden kanım kaynadı. "Bunu da senin için felç edeyim mi?"

“Hayır. Hayır. Bırakın beni.” Yüzündeki korku ifadesi çok güzel.

Bu, bir insanı değiştirebilecek türden bir güzellik.

Açlıktan ölüyorum, hayaller kuruyorum.

Ağrıyan.

Sırtüstü yatarken, bacakları açık, tüyleri diken diken olmuşken de bana aynı şekilde bakmasını istiyorum.

Ona ne kadar benim olduğunu gösterdiğimde.

“Her şey yolunda!” diye bağırdım, sonra ona fısıldadım, “Bana meydan okumaya devam et...” Saçımdan çekiştirdim. Acı dolu çığlığı doğrudan cinsel organıma işledi. “Ve ona fikrimi değiştirdiğimi, yardıma ihtiyacım olduğunu söyleyebilirim.”

Asla.

"HAYIR."

"Eğer uslu durmazsan yaparım." Onu eve götürürken saçını gerekenden daha sertçe çekiştiriyorum.

Eşiği geçer geçmez "Hayır!" diye bağırdı.

Kapıyı ayağımla sertçe kapatıp ona dik dik bakıyorum. Alnındaki kırışıklıkları izlerken ereksiyonum daha da şiddetleniyor. Dudaklarının titremesi...

Elini beline sıkıca kavramış olan elime tırnaklarını geçirdiğinde inanılmaz derecede tahrik oluyorum. "Dur!" dediğinde de aynı hissi yaşıyorum.

Elimi gevşettiğim anda hızla kaçıyor. Daha bir santim bile ilerleyemeden onu omzuma alıyorum.

Sonunda, ona hak ettiği gibi davranabileceğim. Sanki benimmiş gibi bacaklarının arkasını okşayabileceğim.

"Beni nereye götürüyorsun?" Skylar'ın gözyaşları tişörtümü ıslatıyor. Yumrukları sırtıma tekrar tekrar vuruyor. "Burası neresi ki?"

"Sana söylemiştim, Bela." Bodrum kapısı son bir tık sesiyle kapanıyor. "Eve geldik."

SOĞUTMA

Az önce neye şahit oldum?

Bronwyn'e ne kadar kızgın olsam da, ona en kötüsünü dilesem de, bunu görmeye hazır değildim.

O balta. O ani felç.

Jett'in ona yaptığı şey, hayatımda gördüğüm en sadistçe eylemdi.

Bana böyle mi işkence edecekler? Yoksa bana daha yaratıcı, daha acımasız mı davranacaklar?

Kalbim gümbür gümbür atıyor, tenimden soğuk terler akıyor, göğsüm sıkışıyor.

Şimdi olmaz, bedenim. Sakın bana ihanet etmeye kalkma.

Ciğerlerime hava çekiyorum, yavaşça dolduruyorum. Gözlerimden son yaşları da silip atıyorum.

Knox merdivenlerin dibine ulaştığında, benim nabzım normale dönmüştü.

Terör ortadan kalkmadı.

"Yardım edin." Knox bodruma inerken bu yalvarış ağzından dökülüyor. Neredeyse bir fısıltı, neredeyse bir nefes.

Knox bunu duyar ve ceza olarak eliyle kalçama sertçe vurur.

İkinci çatlak daha da çok acıtıyor.

Evrenin gerçekten de tuhaf bir mizah anlayışı var. İsteyebileceğim tüm erkekler arasında, beni öldürebilecek olanın o olması ne kadar da acı.

Tokat.

“Dur artık.” Sirtına yumruk atıyorum ama hiçbir faydası yok. Sanki duvara vuruyorum. “Dur artık.”

“Dur artık, Bela.” Tokat. “Benimsin. Benimsin.”

Çok korktuğum için bağıramıyorum ya da daha sert karşı koyamıyorum, oysa gerçekten yapmalıyım.

Bodrum katında devasa adımlarla ilerliyor, her adımı çok büyük. Ne kadar iri olduğunu, beni bir böcek gibi kolayca ezebileceğini hatırlatıyor bu.

Bunu aklından bile geçirme.

Tamam. Kaçmayı düşünmeliyim. Ama Knox'un boyunun yanı sıra bana karşı kurduğu kozları görünce bu neredeyse imkansız.

Silahlar. Hem de çok sayıda.

Bu manzarayı görünce kalbim tekliyor. Omuzunun üzerinden, duvarda asılı duran bir motorlu testerenin parıltısını görüyorum. Üzeri tozla kaplı ama bu hiçbir teselli sağlamıyor.

Bana karşı kullanması gerekirse, kullanacaktır.

Boğazım sıkıca kilitli kalırken, eli kalçamdaki acıyan yeri okşuyor.

Bu beni rahatlatmadı.

Onun yapmacık iyiliği yıkıcı.

Bu beni altüst ediyor.

İçimdeki pervasız bir taraf, Knox'un dokunuşundan daha fazlasını istiyor. Sıcak, sağlam, rahatsız edici derecede tanıdık, sanki onu tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi.

Sus artık, kalbim.

Söylemesi kolay, yapması zor. Şok zihni böyle çarpıtıyor. Güvenlik ve tehlike birbirine karışıyor, artık ayırt edemiyorum.

Ama bunu yapmak zorundayım, onları birbirinden ayırt etmek zorundayım.

Knox düşman. Ve burayı kaç kez evim diye çağırırsa da, burası evim değil. En azından benim evim değil.

Büyüdüğüm yer, yani gerçek evim, yıpranmış halılar ve antika mobilyalarla dolu. Her renkten battaniye ve yastık var. Annemle babam neredeyse hiç orada olmasalar da, her duvardan sıcaklık sızıyor.

Burada battaniye ya da benzeri rahatlatıcı eşyalar ortalıkta bulunmuyor.

Evet, elektrikli testere var, ve başka korkunç şeyler de.

Yanındaki raflarda, her birinin üzerinde şu anki halimle okuyamadığım etiketler bulunan kavanozlar ve kutular sıkıca üst üste yığılmış. Ama

içlerinde ne olabileceği düşüncesi bile tüylerimi diken diken etmeye yetiyor.

Rafların altında kaba yontulmuş ahşap bir masa duruyor. Masanın üzerinde bıçaklar serili. Üç tane. Uzun, ağır, parlak. Et yüzme bıçakları.

Mesleğinin araçları.

"Onları felç etmek için ne gerekiyorsa yapmanın dışında, boynun altından vurarak kalitelere zarar vermezsiniz."

Babamın sözlerini hatırladıkça ağzım uyuşuyor. Burada aslında neler olup bittiğini anlamaya çalışırken...

Colbert ailesi hayvan derisi işleme işiyle uğraşmıyor.

Onlar insan ticareti yapıyorlar.

Bu yüzden Knox'un beni bir sonraki kemeri yapma tehdidinde bulunması çok doğal geldi.

Diğerleri onları öldürür ve Knox da burada onları tabaklar.

Büyükbabası Knox'un sonunda onlara katılacağından bahsetmişti ama bu bodrum yeni gibi görünmüyor. Knox burada sanki tüm hayatını burada geçirmiş gibi hareket ediyor.

Hepsi yalancı. Hepsi katil.

Knox da dahil.

Hayır. Hayır. Bir şeyler ters gidiyor.

Bana karşı çok sıcakkanlı. Bu kadar sevecen davranması, prova edilmiş olamaz. Elbette, yaptığı her harekette acımasızlık ve baskınlık var...

Ancak.

Bana gerçekten değer verdiğini hissediyorum, kendi tuhaf ve karmaşık yöntemleriyle.

Ya da belki de sadece hayal görüyorum.

Belki de hayatımı bağışlayacağını düşünmekle aptallık ettim.

Korku ciğerlerimi sıkıyor, neredeyse çığlık atmama neden oluyor. Ağzım kanla dolana kadar yanağımı ısıriyorum, böylece tüm zayıflık belirtilerimi bastırıyorum.

Duygularınıza teslim olmak sizi zayıf düşürür. Daha iyisini yapabilirim. Yapacağım.

Keşke şu ısrarcı sesi, Knox'un beni hayatta tutmak istediğini fısıldayan sesi susturabilseydim.

Bu delilik. Bu tamamen hayal ürünü.

Burada öleceğim.

“Beni indir!” diye bağırdım, ama aldığım tek yanıt yumruklarımın altında kaslarının gerilmesi oldu. “Neden bunu yapıyorsun? Neden benimle konuşmuyorsun? Beni indir!”

Hiç beklemeden beni ayaklarımın üzerine bıraktı. Parmakları saçlarıma dolanıp beni çekiştirince nefesim kesildi, gözlerim onun gözlerine dikildi.

“İşte böyle daha iyi.” Maskesinin ardındaki ela gözleri alev alev yanıyor, beni adeta yakıp kavuruyor.

"Bu nedir?"

Knox beni döndürüyor ve boşta kalan kolunu belime doluyor. Eli tekrar saçlarıma gidiyor ve sert çekiş kafa derimi yakıyor. Nefesimi kesiyor.

“Sen, Skylar. Çılgılık atıyorsun. İnandırıcı hale getiriyorsun. Bu çok daha iyi.”

“Bunu senin için yapmıyorum.” Korku ve öfke kafamda gümbür gümbür yankılanıyor. “Gösteri yapmıyorum.”

"Bana uyar." Saçımı çekiştirerek başımı çevirdi ve beni bodrumun geri kalanına, bana işkence edebileceği tüm yollara bakmaya zorladı. "Yeter ki çılgılık at."

Öksürdüğümde neredeyse tekrar yapacaktım. Bu—tavandan sarkan üç kanca...beni burada asacak. Altlarında bekleyen üç teneke kovadan birine kanımın akmasını izleyecek.

Kahretsin, içlerine kan damladığını hayal bile edemem.

Yapmayacağım.

Sonra tekrar başımı yana eğiyor ve etrafa bakmaya devam etmem için beni teşvik ediyor—

Keşke yapmasaydı. Bu bodrum katında gördüklerim, bildiklerim ve şüphelerim göz önüne alındığında...

Boğazım düğümleniyor. Sergilerdeki gibi tüm solaryum ekipmanlarını görünce nefes alamıyorum.

Orada tahta bir giriş var. Gerilmiş deriden arındırılmış bir tuzlama duvarı. Kireçleme fiçileri düzgün bir sıra halinde dizilmiş.

Sadece burada temiz değil.

Burada leke var.

Şüphelendiğim dehşet verici olayları destekleyen bir başka kanıt daha.

Çenem titriyor. Boğazımda safra birikiyor.

“Jett güldü.” Knox’u suçlamak yerine bunu söylemem ne kadar garip. Bağırmak yerine. “Baltayı ona fırlattığında güldü. Ona zarar verdiğinde.”

“Onlardan seni öldürmelerini istedi.” Knox, üzerimden gelen karanlık bir gölge gibi. Saçımı daha sert çekerek bana bakmamı sağlıyor. “O... Kahretsin.”

Onun hırıltısı. Onun öfkesi.

Onun koruyuculuğu.

Onlar bana umut veriyor.

Beni orgazma ulaştıran adam aslında gitmedi, tam anlamıyla gitmedi.

O aynı anda iki şey birden. Hem bir canavar, hem de beni isteyen bir adam.

Durum böyleyse, kendimi kurtarmak için ona ulaşmanın başka bir yolu olmalı.

Bekleyin, bir yolu var.

Knox bana ilgi duyuyor. Şu an bile, bana yaslanmışken bile ereksiyon halinde.

Ben de Knox'tan seks isteyebilirim ama bunu bu bodrumda yapmak istemiyorum.

Bekaretimi böyle bir yerde kaybetmeyi hayal bile edemiyorum. Asla.

Size sunabileceğim en iyi şey ağzım. Güvenliğiniz karşılığında, şimdiden çok istediğim bir oral seks.

Bu plan, umutsuzluğun ürünü olan pervasız bir plandır.

Bu benim son çarem.

Titremeyi kontrol altına almak için beceriksizce bir girişimle yanağımın içini ısırdım.

Korkuyorum. Çok korkuyorum. Bir erkeği memnun etme konusunda tamamen deneyimsiz olmam onu o kadar hayal kırıklığına uğratabilir ki, bana işkence etmeye, sonra da hayatıma son vermeye karar verebilir.

Ya da belki umursamayacak. Belki de doğru yapıp yapmamamın bir önemi olmayacak, yeter ki yapayım.

Bunu düşünürken saniyeler geçiyor.

Karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissediyorum, göğüslerim ağrıyor, bacaklarım birbirine yapışıyor.

Cinsel uyarılma korkumla iç içe geçiyor, artık ikisini birbirinden ayırt edemiyorum.

Tek bildiğim şey harekete geçmem gerektiği.

Resmen zamanım tükendi.

“Knox.”

Dikkatlice elimi, saçlarımın arasına dolanmış olan eline uzattım. Parmaklarım bileğine hafifçe, temkinli bir şekilde dokundu. O vahşi biri ve ben de çok dikkatli olmalıyım.

Hiç çekinmeden beni tekrar çeviriyor, böylece yüzüm ona dönük oluyor.

Saçlarımı bırakmıyor, gözleri karanlık ve bana kilitlenmiş durumda. Zorlukla bastırdığı arzu adeta içinden fışkırıyor.

“Kaçmaya çalışmayacağım. Ben”—derin bir nefes, aslında olmadığım çekici, kendine güvenen bir kadın gibi davranabilirim—“karşılık vermek istiyorum. Bu da bir ilk olacak ama... biliyorum ki sen de...” Tanrım, bunlar sadece kelimeler. “Yardıma ihtiyacın olmalı.”

Knox'un iniltisine benzer bir sesi daha önce hiç duymadım, asla.

Büyük bir acı ve hayal kırıklığı içinde.

Sıcaklık.

Maskesini çekiştirip fırlatıyor.

Düşüş sesini neredeyse hiç duymuyorum.

Aklımda kalan tek şey o.

Bu adam en kırık dökük, en sert haliyle bile güzel.

Kare çene. Keskin elmacık kemikleri. Ona o hüzünlü havayı veren, tam da derine gömülmüş gözler.

Saçları gür, kahverengi ve asi. Parmaklarımı saçlarının arasına batırmak istiyorum.

Ama utanç verici çekimimi gerçek bir özleme dönüştüren şey, onun da bana bakış şekli. Bakışları daha derine iniyor, sanki kafamın içine girmeye çalışıyor.

“Bana yardım etmek istiyor musun?” Nefes almak zor. Dolgun dudakları hareket ettiğinde, bana bu kadar yakın olduklarında, ihtiyacım canlı bir şey olduğunda nefes almak çok zor. “İstiyor musun, Skylar?”

Sahip olduğum azıcık özgüven, onun sözleri karşısında paramparça oldu. Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı.

Bunun benim ilk deneyimim olacağını biliyor ve muhtemelen beceriksiz davranacağımı da tahmin edebiliyor. Öğüreceğim, salya akıtacağım, penisini mahvedeceğim.

Onun tek zevki, dizlerimin üzerinde beni izlemek ve deneyimsizliğime gülmek olurdu.

Ama ben geri adım atmayacağım.

Yaşamak istiyorum.

Onu istiyorum.

Gözyaşlarımı silerken homurdandım, "Evet. Öyleyim."

Bana doğru eğildi ve ben de aptalca bir şekilde ona doğru yaklaştım, avuçlarım göğsünün sert hatlarına bastırdı.

Aramızdaki sessizlik ince bir uğultuyla geriliyor, gözleri bana öyle bir dik dik bakıyor ki, vücudumdaki her sinir kıvılcım saçıyor.

Bacaklarım kasılıyor, iyice sıkılaşıyor.

Daha sonra-

Parmakları birer birer saçlarımın arasından kayıp gitti.

Geriye doğru adım atarken yavaşça ve derin bir nefes veriyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor.

Oluyor işte. Bana bunu yapmamı emredecek.

Ama o konuşmuyor, sadece kaşlarını çatıyor.

Yumrukları yanlarında sıkıca kenetlenmiş. Gözlerim önce yumruklarına, sonra da ince kollarını saran damarlara kayıyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor. Heyecanım şortumu sırılsıklam ediyor.

"Knox." Birden yüzüne döndüm. İçime işleyen o koyu, neredeyse siyah gözlere.

"Diz çok." Dudakları kelimeyi zar zor kıpırdattı, dişlerini sıktı.

"Tamam." Dizlerim yere çarptı, beton tenime saplandı. Bu bodrum, bir doktor olarak benim göreceğimden çok daha fazla şiddet ve ölüme tanık oldu. "Eğer yaşamama izin vereceksen, bunu yapacağım."

Kaşları çatıldı, öfkesi alevlendi. Yalan söylediğimden şüpheleniyor.

Bana attığı bakıştan anladığım kadarıyla, hiç hoşuna gitmiyor. Hem de hiç.

"Bunu istiyorum," diye patladım, hayatımı kurtarabilecek gerçeği. Bana ihtiyacım olanı, yani onu kazandırabilecek gerçeği. Çenem aşağı indi, kirpiklerim onun bakışlarıyla buluştu. "Beni al."

KNOX

Bunu istiyorum. Beni al.

Sözler, bir çığlık gibi içime çarpan bir fısıltı. Kafamın içinde yankılanıyorlar.

Sisteme büyük bir şok etkisi yarattı.

Bunu onun ağzından duymaya ihtiyacım vardı. Ve duydum.

Bıçakların, kanın ve çamaşır suyu kokusunun ortasında bile korkmuyor. Gözlerini kaçırmıyor.

Beni istiyor.

Az önce yüzünü gördüğü adamın yüzünü çirkin bulmadı.

Penisimin fermuara sürtünmesi, kot pantolonumun içinde gerilmesi beni rahatsız ediyor. Boğazım yanıyor, nefesim sığlaşıyor.

Tatlı, güzel Skylar'ın bana neler yaptığının farkında bile değil. Onun ihtiyacının beni nasıl çıldırttığının da.

Onun bakire dudaklarına ne kadar vahşi bir şekilde aşığım. Dudaklarını sikimi saran ilk kişi ben olacağım, menimi boğazına akıtan son kişi de ben olacağım.

Kontrolüm darmadağın oldu. Tüm düşüncelerim, Skylar'ımı işaretlemek, sahiplenmek, ona sahip çıkmak üzerine kurulu.

Onun güzelliğine hayran kalırken, o beni bekliyor. Bakışları benimkine kilitlenmiş, çenesi sıkı, nefesi hızlı.

Eminim ki o yumuşak teninin altında nabızı çılgıncasına atıyordur.

Dilimi onun nabız noktası üzerinde gezdirerek kalbinin ritmini ezberlemek istiyorum.

İçimde bir sıcaklık dalgası yükseliyor, sahiplenme duygusu kaburgalarım vuruyor.

"Buraya gel." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Daha yaklaş."

Önce bir dizim yere sürtünüyor. Sonra diğeri.

Onu böyle izlemek içimde vahşi bir sabırsızlık uyandırıyor.

Kot pantolonumun düğmesini açıyorum. Fermuarı aşağı doğru çektiğimde Skylar nefes nefese kalıyor.

Çok tepkisel. Çok fazla bana odaklanmış.

Kaşları çatıldı, gözleri çaresizce aşağıya, penisimin kalın hatlarına doğru indi.

Onun ilgisi, kızarmış yanakları, beni çıldırtıyor.

Dilinin dudaklarının üzerinden geçmesiyle, acıyı ta testislerimde hissediyorum.

"Yardım edeceğini söylemiştin." Saçımdan sertçe çekiyorum.

Onun suçu. Beni çıldırtıyor resmen. Ayrıca, acıdan nefret ettiğini sanmıyorum. Hatta, az önce ağzından çıkan o inilti? Bana kalırsa, benim tarafımdan okşanmaktan hoşlanıyor.

Sadece ben.

"Evet, yaptım." Onun nefes nefese sesi benim sonumu getirecek.

Bir şekilde, her birini dişlerimi sıkarak, sonraki kelimeleri ağzımdan zorla çıkarıyorum. "Bana yardım etmek, Skylar, güzel boğazını becermeme izin vermek demek. Bunu yapacak mısın? Hımm?"

Onun boğazına saplanma ihtiyacı, öğrendiğim veya gördüğüm bir şey değil. Bu, içgüdüsel, omurgamın dibinde kıvrılmış vahşi bir dürtü.

"Evet," diye fısıldadı, kirpikleri sanki bunu kendisinin de ne kadar çok istediğine inanamıyormuş gibi titriyordu.

Colbert'ten ayrılma hayallerimin hiçbirini bununla kıyaslanamaz.

Onun o kahrolası teklifine.

"Öyleyse yap şunu," diye emrediyorum. "Beni dışarı çıkar."

Titriyor ama hiç tereddüt etmeden penisimi iç çamaşırdan çıkarıyor.

Beni bıraktığı anda elinde zonkluyorum, penisim ağırlaşıyor ve sızıyor.

Onu istiyorum.

"Kahretsin. Burada bekle." Daha önce sadece boxer'ımla geldiğimi hatırlayınca içimden bir hırıltı koptu.

Üzerimdeki pislikle dudaklarının bana değmesine asla izin vermeyeceğim. Masadan temiz bir havlu kapıp ıslatıyorum ve kendimi temizlemek için vücudumun üzerinden geçiriyorum.

Arkamı döndüğümde, sanki ben yokken nefesini tutmuş gibi titrek bir nefes verdi.

Gözlerinde bir rahatlama belirtisi beliriyor. Ona baktığımda yüzümde mutlaka arzu okunuyor olmalı.

Beni bekliyor, eli hâlâ havada kıvrılmış, sanki penisimi yumrukluyormuş gibi.

Yanına gidiyorum ve itaatkâr kızım beni sanki kaderinde varmış gibi avucuna alıyor. Bu narin parmaklar, bu yumuşak ten. Onun masumiyeti, benim masumiyetim.

"Aferin kızım," diye dişlerimi sıkarak söyledim.

"Ben—" Parmaklarını önce sıkıp sonra gevşetiyor, sanki cesur mu yoksa kararsız mı olduğuna karar veremiyor. O ufak şüphe, minicik avucunda sıçramama neden oluyor. "Ben hiçbir şey yapmadım."

Hayır, yapmadı. O nazik dokunuşu, o tereddütlü sıkması...

Bana bakış şekli.

Üstelik onun minicik ağzının yanında ben kocamanım. O küçücük elinin yanında da...

Onu alt edebilirdim.

Yine de, elimi onun eline dolayarak, onu penisime doğru çekmeme izin veriyor ve ben de onun kavrayışını penisimin üzerinde yukarı aşağı hareket ettiriyorum.

Her dokunuş gözlerini daha da karartıyor. Buna doyamıyorum. Bana sanki başka hiçbir şey yokmuş gibi bakışına.

Ne kız kardeşi, ne de anne babası.

Sadece ben.

Sabırımın son kırıntısı da tükeniyor.

Onu kendime doğru çekiyorum. Ne incelik, ne de dudaklarının aralanmasını bekliyorum. Sadece Skylar'ın ağzını öne doğru itiyorum, onu penisime saptırmaya çalışıyorum.

Ama o bana izin vermiyor.

Dudakları mühürlü, kenarları titriyor.

Kaşlarım çatılıyor, karın kaslarım geriliyor, kalçalarımı yukarı doğru iterek kendimi içeri sokmaya çalışıyorum.

"Skylar."

Sadece sızlanıyor, hepsi bu.

Tanrım, beni çıldırtıyor. Daha önce hiç kimsenin ağzına girmemiştin, ona kadar da hiç istememiştin.

Artık onun beni reddetmesine bir saniye bile daha tahammül edemiyorum.

Saçını o kadar sertçe çekiştirdim ki ağlamaya başladı. "Ağzını aç."

Bir saniye kadar beni bekletti, dudaklarını büzerek sanki "Onlara sahip olamayacaksın, hele onları göremeyeceksin" der gibiydi.

Ama sonunda bundan vazgeçiyor. Ağzı kapalı, suratı asık bir şekilde kalsa da yastıklar yerinden fırlıyor.

Dudaklarının parıldamasını görünce burnum genişliyor, çünkü dilinin onları okşadığını biliyorum.

Kendi tadına baktı, oysa asıl istediği benim her santimimi yalamak.

"Son uyarı."

O kıpırdamayınca ben kıpırdadım. Elini bıraktım ve başparmağımı kapalı dudaklarının arasına sokarak benden uzak duramayacağını gösterdim.

"Daha önce hiç yapmadım..." Elini penisime daha fazla uzattı, parmak uçları o tatlı, tereddütlü şekilde titredi ve bu da tenimde arzuyla karıncalanma hissi yarattı.

O oyalanmaya devam ettikçe, kafamın arkasında ateşli ve vahşi bir şey nabız gibi atıyor. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir sahiplenme duygusu.

"Evet, bana başka bir erkeğin penisini hiç emmediğini söylemiştin. Ve asla emmeyeceksin." Dişleri başparmağımın ucuna hafifçe değdi, ama beni şok edecek kadar keskin bir dokunuştı. "Başka kimse olmayacak."

"Knox." Adım anlaşılmaz bir şekilde çıktı. Böyle konuşmak zor olmalı. Alt dudağını daha da aşağı çekerek, ağzını açmaktan başka çaresi kalmamasını sağladım. "Bunu bilemezsin."

"Evet, öyle düşünüyorum. Ve çok fazla endişelendiğini de biliyorum. Ağzını açık tut," diye sertçe söylüyorum.

Birlikte, penisimi tekrar onun dudaklarına doğru yönlendiriyoruz.

"Beni boğazından aşağı indirme zamanı geldi."

Onun inlemesi doğrudan penisime ulaşıyor. İşte o zaman güzel yüzünü kendime doğru çekiyorum, kalçalarımı öne doğru itiyorum ve—

"Kahretsin. Kahretsin." Onun tarafından sarılıyorum. Dolgun dudakları. Ateşli ağzı. Bu tatlı boğulma sesleri. "İşte bu kadar."

Bakışlarım onun gözlerine kilitlenmiş, saplantı beni bir ilmek gibi ona bağlıyor. Avuç içi bana yapışırken uyluğum kasılıyor.

Gözyaşları kirpiklerinde birikmeye devam ediyor, dökülmek üzere. Boğazı benim kalınlığımı kavramaya çalışırken kasılıyor.

“İşte böyle.” Ağzını beceriyorum, boğazına kadar derine itiyorum. Hayal edebileceğimden çok daha iyi. Sıcak, sıkı, ıslak, mükemmel. “Bana yardım etmek istedin mi? Bana iyi hissettirmek istedin mi? İşte böyle.”

Öksürdüğünde, titreşim tüm vücudum boyunca yayılıyor. Zevkin ani yükselişi benden bir inilti koparıyor.

Elimle çok defa seviştim. Düşün altında, yatağında. Ama bu... beni mahvediyor.

Sonunda nefes almayı başardığında, dudakları benimkileri sıkıca kavradı. Diliyle beni aradı. Parlak gözleri, içlerinde biriken gözyaşlarının arasından gözlerime kilitlendi.

Böyle bir açlık taklit edilemez.

O, doğal ve dürüst biri.

Bana ait.

“Devam et. Beni em. Beni al.” İt. İt. İt. “Boğazının arkası, bana orayı becermeme izin verdiğin için çok iyisin. Seni istiyorum. Şimdi. Sonsuza dek. Seni hayatta tutacağım, Skylar. Kadınımı, senin bana baktığın gibi becereceğim.”

Verdiğim sözler onu benim hissettiğim kadar vahşileştiriyor. Dudaklarını daha da sıkıca bastırıyor. Beni daha sert emiyor.

O da bana teşekkür ediyor. Ağzını parçalayan vahşi canavara tapıyor adeta.

Daha fazlasını istiyorum.

Saçından tutup onu penisimden ayırmak her yerimi acıtıyor.

Onun hayal kırıklığını görmek beni de aynı şekilde üzüyor.

Boğazımdan bir hırıltı yankılanıyor. İhtiyaç ve acı dolu bir ses.

“Neden—” Onu kaldırıp bodrumun karşısına taşıdığım anda cümlesi yarıda kesildi. “Beni nereye götürüyorsun?”

"Masa."

Onu oraya çıkarmadan önce şortunu, çoraplarını ve ayakkabılarını çıkarıyorum. Ancak ondan sonra yukarı çıkmasına yardım ediyorum.

"Ne yanlış yaptım ki?" Dudakları, benim istismarımdan, etrafımı sarmasından dolayı şişmişti.

“Hiçbir şey.” Bacaklarını açık tutarak her iki ayağını da masaya koyuyorum.

Avuçlarımın altında kasları geriliyor, ne kadar ıslak olduğunu gizlemeye çalışıyor. Ama başaramıyor. Kirli küçük şey, beni emmekten o kadar tahrik olmuş ki masama damlıyor.

Sanki ilk defa görüyormuşum gibi ağzım sulanıyor.

"Neden istemiyorsun—" Dizlerimin üzerine çöküşümü, parmaklarımı uyluklarının tatlı etine nasıl gömdüğümü izliyor. İşaretlenmemiş deriyi yakıyorum, kalçasını masanın kenarına doğru itiyorum. "Gelmek için mi?"

"İstediğim şey"—başparmaklarımı vajinası ve uylukları arasındaki kıvrımın üzerinde gezdiriyorum. Skylar'ın yanakları kızarıyor—"sana iyi hissettirmek. Tıpkı çiftlik evindeyken benim hissettiğim gibi."

"Hayır," diyor, ancak bedeni aksini düşünüyor.

Yumuşak eller başımın iki yanında titriyor, beni kendilerine daha da yaklaştırmak istiyorlar ama cesaret edemiyorlar.

"Evet." Bir bacağını emiyorum. Diğerini. Onu, yapabileceğim en kötü şeyin bu olduğuna inandırmaya çalışıyorum. "Yapmalıyım. Seni sahiplenmeliyim. Ve sadece benim için, sessizce inleyeceksin. Ama..." Dışlerimi tenine sürüyorum. "Eğer çılgılık atmak istersen, istediğin kadar yüksek sesle atabilirsin."

"Anlamıyorum," diye fısıldadı sesi titreyerek. "Anlamıyorum—"

Ağzım vajinasını bulduğu anda, söyleyeceği her şey kayboluyor. Bu kelimeyi de sadece internette görmüştüm, ama Skylar'la birlikteyken artık doğal geliyor.

Bizimle ilgili her şey nefes almak kadar doğal.

Boğuk inlemeleri beni bacaklarını daha da açmaya, dilimi klitorisinin üzerinde gezdirmeye itiyor. Dudaklarının tadına bakıyorum, tatlılığının her damlasını yalıyorum.

O çok güzel. Pembe, ateşli ve benim için sırlıslıklam olmuş.

Bunun yanına bile yaklaşabilen hiçbir şey olmadı.

Bakışlarım aniden yüzüne, bağımlısı olduğum o gözlere dönüyor. O açık ağzına. Kollarımın arasında kıpırdanırken vücudunun nasıl hareket ettiğine. O sadece beni istemiyor. Bana karşı büyük bir özlem duyuyor.

Acıyan penisim beni yeni bir şeyler denemeye, onu ne kadar kıvrandırabileceğimi görmeye zorluyor.

Ben de öyle yapıyorum. Klitorisini, dudaklarını önce hızlıca sonra yavaşça yalıyorum, ısıyorum ve emiyorum.

O tepki verdiğinde, dilime karşı kasılıp kıvranırken, içimde bir sıcaklık dalgası yayılıyor.

O inlediğinde, susması için onu uyarmak amacıyla hırlıyorum.

"Özür dilerim" diye mırıldanıyor, ben de ona kaşlarımı çatarak yine de zevk vermeye devam ediyorum.

Onu susturmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Ama bir gün, çok yakında, bunu yapmak zorunda kalmayacağım.

Şimdilik elimizde olan buysa, bununla yetineceğim. Onu yalama şeklimi değiştiriyorum, dilimin ucuyla cinsel organını okşuyorum, başparmaklarımla dudaklarını aralıyorum.

Islaklığı çeneme doğru aktığında içimde bir arzu patlaması yaşanıyor.

Acı verecek kadar sertleştim. Onun ihtiyacı. Anlamsız, fısıltılı yakarışları. Bana bunu yapıyor.

“Aman Tanrım.” Saçlarımın kökleri onun tutuşundan yanıyor. Boşalmak için can atarken onu yerinde tutmak çok zor. “Lütfen, Knox. Lütfen.”

"Adımı böyle inleyerek söylerken sessiz ol," diye fısıldıyorum onun ıslaklığına.

"Pekala, tamam."

Ödül olarak, güzel vajinasına açık ağızlı bir öpücük konduruyorum ve hemen ardından onu yalamaya devam ediyorum.

Kahretsin, şimdi neredeyse inleyecek olan ben oldum.

O yüzüme sürtünürken dakikalar göz açıp kapayıncaya kadar geçti, yanaklarından gözyaşları süzülüyordu.

Ama gelmiyor. İşte o zaman klitorisini hatırlıyorum. Dilimi üzerinde gezdirince nefes nefese bir ses çıktığını ve ihtiyacının üzerime damladığını hatırlıyorum.

Ben oraya gidiyorum.

"Benim için geleceksin." Dille okşanmaktan hoşlandığı için, dilimin girebildiği yere kadar, iki parmağımı da ilk boğumuna kadar içine soktum. "Kendini iyi hissetmene izin vereceğim. Çok iyi."

Sonra dilimi klitorisine değdiriyorum. Bir, iki kez ve oluyor.

Vücudu kasılıyor, ağzı sessiz bir çığlıkla açılıyor.

Vücudu parmaklarımın etrafında titriyor, uyarılması bileğime doğru yayılıyor.

Başını geriye doğru eğdiğinde boynunun kavisini, gözlerini sıkıca kapattığında kirpiklerinin titremesini izliyorum.

Boğazının dibindeki nabız, ondan sürekli olarak kopardığım orgazmların etkisiyle hâlâ gümbür gümbür atıyor.

Ancak ben vajinasından çıkıp bıçağımı alıp bıçağın ucunu uyluğunun iç kısmına bastırdığımda her şey sona eriyor.

Soğuk çelik tenini öpüyor.

Bıçağın ucunu hissettiği anda bakışları bana çevrildi, çenesi aşağı sarktı, vajinası kasılıp gevşedi.

Yüzünde kısa bir anlık şaşkınlık belirdikten sonra dehşete dönüştü.

Bütün vücudum canlanıyor.

Dudakları "Hayır" kelimesinin şeklini alıyor.

“Evet.” Ayağa kalktım, avucumu karnına bastırarak onu masaya iyice yapıştırdım.

Ne bu an ne de Skylar asla aklımdan çıkmayacak.

Tekrarlanan "hayır" sesleri eşliğinde, eğilip vajinasına doğru yaklaştım ve klitorisini ağzıma alarak emmeye başladım.

Sonra da uyluğuna bakarak deriyi hafifçe çiziyorum, kan akacak kadar.

Kadın bıçağa, yırtılmış deriye ve kana bakakaldı. Yanaklarının rengi soldu, vücudu şoktan gevşedi.

Benim için bu çok kıymetli bir an.

Skylar için bu, şehvet ve dehşetle karışık bir ıstırap. Bunu anlayamıyor, yaptıklarını kaldıramıyor. Uyluğundan aşağı süzülen kanla başa çıkamıyor.

Nefes aldığını sanmıyorum.

İşimi bitirdiğimde bıçağı atıyorum ve elini tutarak parmaklarını küçük kesiğe yönlendiriyorum ve kendi kanını parmaklarının üzerine sürüyorum.

Bunun üzerine Skylar sonunda dayanamadı ve masamın üzerinde parçalara ayrıldı.

Çılgılığı bodrum katını yırtıp geçti, duvarlardan yankılandı, her havalandırma deliğini ve her köşeyi doldurdu.

Bu benim. Tamamı benim.

Onun sesi, onun acısı, onun korkusu.

Bana ait.

SOĞUTMA

Beni kesti. Kahrolasıca beni kesti.

Bu hareket akıl almazdı. İçgüdüsel. Sahipleniciydi.

Bacağımın tamamında bir sızı hissediyorum. Kan uyluğumdan aşağı doğru akıyor.

Knox bunu, bıçağı atmadan hemen önce yaptı ve parmaklarımı, tüm elimi, kesiğin içinden geçirerek kanla ıslattı.

Ağzım bir türlü kapanmıyor.

Birkaç saniye önce bana dünyanın en sarsıcı orgazmını yaşatan aynı adam bunu yaptı.

Bana yardım eden adam, gömleğinden bir parça koparıp bacağıma sıkıca bağladı, düğüm özensiz ve aceleyle atılmıştı. Geçici bir bandajdı bu.

Bağlarken yüzüme bakmıyor, sadece ellerini lekeleyen kana bakıyor.

Bunu o yaptı.

Bakışları nihayet kalktığında, karanlık, sapkın bir takıntıyla doluydu.

Zihnim bunun benim yeni hayatım olduğunu kabul etmeyi reddediyor.

Ama öyle değil.

Bu son derece gerçek.

Bu yüzden çılgınlıkları susturamıyorum.

Knox'un umurunda değilmiş gibi.

O bunu bir oyun olarak görüyor.

Geri çekiliyor, bileğimi tutarak onu aramızda yukarı kaldırıyor.

Kanla kaplı avucum loş ışıktaki parlıyor.

Yüzünde yırtıcı bir sırıtış belirdi.

Gözlerime inanamıyorum. Kanlar içinde ve orgazmın artçı şoklarıyla titrerken, benden öğrendiğimi iddia etmemi bekliyor.

Ona bundan nefret ettiğimi söyledim. Ondan nefret ettiğimi söyledim.

Mecburum. Alternatif olarak, onu istediğimi itiraf etmek, aklımın kalanını da yok edecek.

Ama ağzımdan hiçbir kelime çıkmıyor. Tek yapabildiğim, her dehşet çığlığı arasında düzensiz nefesler almak.

Ben düşünmekte, hayatta kalmakta zorlanırken, o sadece... daha da dimdik duruyor. Yavaşça. Umursamazca.

Dili dudaklarının üzerinde geziniyor, dudaklarımdaki tahrik olmuşluğu tadıyor. Bundan tahrik olduğuma göre hasta olmalıyım. Beni o kadar kötü mahvetti ki, tepki vermiyorum, Knox'un bandajına rağmen uyluğumdan aşağı süzülen küçük kan damlasını bile fark etmiyorum.

Knox orada, ela gözleri bir an bile benimkilerden ayrılmıyor. Gölgesi beni tamamen yutuyor. Başını yana eğiyor, başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor, sanki çığlığımı onaylıyormuş gibi.

Bu şerefsiz benim artan panik halimden zevk alıyor.

O azgın herif.

Kahretsin.

Yapılacak en akıllıca şey susmak olurdu. Ona bu tatmini yaşatmamak.

Yapamam.

Hormonlar vücudumu istila ediyor, adrenalin ve acıyla karışıp dünyayı döndürüyor. Çılgılık atmak her şeyi daha da kötüleştiriyor, ama bu acıyı dindiren tek şey, dünyaya olan tek bağım.

Aksi takdirde, her şey yolundaymış gibi görünecek ve hissettirecek.

Bu düşünce gözlerimden bir dalga daha yaş akmasına neden oluyor.

"Benim kızım." Knox yüzünü benimkine yaklaştırıp yanağımı avuçladı. "Benim Skylar'ım."

Onun varlığı ve hırıltılı sesi, kesinlikle yapmamaları gereken bir şeyi yapıyorlar.

Beni rahatlatıyorlar. Beni susturuyorlar. Gözyaşlarım önce yavaşlıyor, sonra tamamen duruyor.

O çenemi okşarken nefesim kesildi, ellerim işlevsizce yanlarıma düştü.

Hayır. Hayır. Bunu isteyemem. Ona yaslanamam. Temiz elimi göğsüne bastırıyorum. Onu itiyorum. Umarım ihtiyacım da onunla birlikte gider.

Faydası yok. Yerinden kıpırdamayacak.

"Bacağım ağrıyor, Knox." Sesim titriyor. "Senin neyin var Allah aşkına?"

"Sen."

Alanımı işgal ediyor, beni acımasızca yerimde tutarken dudaklarını, dilini, istemediğim, isteyemeyeceğim bu vahşi öpücüğü bana zorla kabul ettiriyor. İstemiyorum.

Ona ihtiyacım var.

"Üzerimden kalk," diye fısıldıyorum, bir öpücükten diğerine geçerken.

Kanama o kadar hafif ki, iç bacağımdan aşağı doğru kayan ince sıcaklık çizgisini zar zor fark edebiliyorum.

Asıl yara, aklımı karıştıran ihanettir.

"Sen ne haltsın?"

Aramıza en ufak bir mesafe koyduğunda, aptalca bir şekilde onu geri çekmeye çalışıyorum. Onu istediğim için değil. İstemiyorum. Gerçekten istemiyorum.

Bence.

Belki de öyleyim. Ama çoğunlukla korkuyorum.

Çünkü ondan uzaklaşmasını istediğimde uzaklaşmadı.

Bunu kendi işine geldiği zaman yaptı.

Yaptığı hiçbir şey zorla yapılmıyor. Ne benim tarafımdan, ne ailesi tarafından, ne de başka biri tarafından.

O, istediğini istediği zaman yapar. Aksini düşünmekle aptallık etmişim. Ailesinin kurallarının onu bağladığına, korkudan veya sadakatten dolayı itaat ettiğine inanmak aptallıkmış.

Onlardan korkmuyor. Hiçbir şeyden korkmuyor.

Korkudan gözlerim faltaşı gibi açıldı, kalbim çılgınca çarpıyordu.

Bu beklenmedik olaylar zinciri her şeyi değiştiriyor. Çünkü ailesinin niyetleri açık olsa da, Knox bana kartlarını göstermedi. Ruhunu.

Benden ne istiyor?

Bana ne olacak?

"Geri dön." Öpüşmeye katlanabilirim. Hoşuma gidiyor. Eğer giderse, diğer akbabalar gelecek. Beni acı çektirecekler. "Lütfen."

"Diz çök." Bu emri, kalacağı anlamına geliyor. Bu beni rahatlatmalı.

Ama çok korkuyorum. "Yardım edin."

"Senden konuşmanı istediğimi hatırlamıyorum."

Vücudum cansız, şoktayım, orgazmın etkisinden kendimde değilim. Sanırım bu yüzden onun beni kullanmasına izin veriyorum.

“Diz ök dedim. Ve Skylar, aşağı inerken sakın elindeki kanı silmeye kalkma.”

"Neden?" diye soruyorum, bir açıklık umarak. Bir tür güvence için.

“Bana yardım etmeyi bitirmedin.” Knox, itaat etmemi beklemeden, bir eliyle belime bastırarak beni masadan itti ve ayaklarım betona değdi. “Dizlerinin. Üzerine. Çök.”

“Korkuyorum,” diye fısıldıyorum. Karnımdaki kelebekler bana yalancı diyor.

Knox'un kendini yumruklamasını izlerken meme uçlarım sertleşti.

Onun tadını hatırlıyorum. O yumuşak dokusunu.

Onu tekrar ağzımda hissetmek için can atıyorum.

"Umurumda değil." Kendini okşuyor ve ben de gözlerimi ondan alamıyorum.

Aşağılanma duygusu boğazımda kalın ve sıkı bir şekilde kıvrılıyor, her nefesimi kesiyor.

Bana yaptıklarına rağmen, ona karşı koymak doğal gelmiyor. İçimdeki ısrarcı, temel bir arzuyla savaşıyorum ve hızla kaybediyorum.

Aklımı kaybetmemek için son bir çaba olarak başımı sallıyorum. Bunu yaparken terden sırılsıklam olmuş saçlarım yanaklarıma yapışıyor.

Sağduyumun devreye girmesi, bu ihtiyacın benden sökölüp atılması için dua ediyorum ve... hiçbir şey olmuyor.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, içimdeki kelebekleri susturamıyorum. Ateşi. Acılarıma sebep olan adam için iki kat daha hızlı atan kalbimi.

Ona aşık oldum.

Kahretsin, bana ne oluyor?

“Skylar, son uyarı.” Knox kendini baştan aşağı ovuşturuyor. Beni baştan çıkartıyor. “Dizlerini yere indir. Buna gerçekten ihtiyacım var.”

"Ne için?" diye tısladım, sesim ağlamaktan, şoktan, onu boğazımdan aşağı indirmekten kısılmıştı. "İşin bittiğinde her paramı kesebilmek için mi?"

Eli durdu ve son savunma hatlarımı da paramparça eden ciddi bir bakışla beni süzdü.

Bu bir tehdit değil. Bu bir söz. Ne olursa olsun bana zarar vermeyecek.

Bunun üzerine yere yığıldım.

Kaderime teslim oldum.

Ona teslim olmak.

“Belki...” diye başlıyor.

“Belki ne?” Sorum muhtaç ve biraz da tuhaf çıkıyor ağzımdan. Tahrik bacaklarımdan aşağı doğru akıyor, kanımla karışıyor. “Belki ne?”

Cevap vermek yerine, eli kanlı avucumun hemen altındaki bileğimi kavradı.

Sanki penisi yüzümün önünde sallanmıyormuş gibi, sanki az önce beni kesmemiş gibi, yavaşça bileğimi penisinin ucuna yaklaştırıyor.

Ona bu kadar kolay boyun eğmem, kendime söylediğim tüm yalanları ortaya çıkarıyor. Bundan nefret etmiyorum. Ondan da nefret etmiyorum.

Eğer gerçekten öyle düşünseydim, onun bana bunu yapmasına asla izin vermezdim.

Ama hayır, kendimi esir alanıma sunuyorum. Onun itaatkâr, şehvet dolu kuklasıyım, bana uyguladığı sapık muameleye razıyım.

“Belki de sandığınız kadar canavar değilimdir.” Başparmağını bileğime bastırdı, kendi kanımı eline bulaştırmamaya özen gösterdi. “Hayır, bu bir ihtimal değil. Bu bir garanti. Kız kardeşinize hiç benzemiyorum. Onlara hiç benzemiyorum.”

Elimi cinsel organına doğru yönlendiriyor ve parmaklarımı onun etrafına sarıyor.

Nefesim kesiliyor. Bu korkunun nefesimi kesmesinden kaynaklanmıyor.

Kanımla penisinin üzerinde bulaşmış halini görmek, karnımla alt kısımlarında bir sıcaklık hissi uyandırıyor.

Islak, titreyen, benden ne istediğinin tamamen farkında olarak, ona ihtiyacım var.

Ve sanırım sandığımdan daha da berbat bir durumdayım, bu yüzden ona kirpiklerimin altından bakıyorum, onun da aynı şeyi hissettiğini umuyorum.

“Bronwyn'in söylediklerinden sonra ben... ben düşündüm ki...”

“Onlara söylediğim gibi, seni sadece öldürmek için sahiplendiğimi sandın, değil mi?” Üzerime doğru eğilerek elimi penisinin üzerinde yukarı aşağı gezdiriyor. Kanım güzel tenini kırmızıya boyuyor. “Sorun değil. Yakında anlayacaksın ki, ben seni öyle yapmayacağım. Seni önemsiyorum.”

“Beni tanı mıyorsun bile.” Bu sözler mantıklı geliyor. Parmaklarımı onun etrafında sıkamak, hayatımda yaptığım en mantıksız şeylerden biri. “Bana hiçbir şey borçlu değilsin.”

"Kahretsin," diye inledi, elimi onu daha hızlı çekmeye zorlayarak. "O biletleri sipariş ettiğin an umursadım—Lanet olsun, bu harika."

Kalçaları bana doğru hareket ediyor, bu da onu okşamama, ona zevk vermeme yardımcı oluyor.

Vantilatör gıcırıyor, yavaş ritmi Knox'un avucuma yaptığı sert hareketlerin müstehcen ıslak sesleriyle çatışıyor.

Sonra bir de nabzım var. Onu da duyuyorum, yüksek sesli, ısrarcı, yapışkan ritmini.

"Gerçekten mi?" Soru bir nefes gibi ağzından döküldü. Bir yalvarış gibiydi.

"Başka bir şey düşünemedim." Yumruğu saçlarıma dolanıyor, diğer eliyle beni durmadan pompalamaya teşvik ediyor, bir yandan da beni takip ettiğini söylüyor. "Gözlerin. Dudakların. Hayatın. Seni bulduğum anda hepsi benim oldu. Sen benimsin."

O sadece beni takip etmekle kalmadı, beni avladı. Ve işte buradayım, dizlerimin üstünde, onun olma arzusunun beslediği şu soruyla: "Ben miyim?"

Aramızda hava cızırtılı bir şekilde dönüyor. Burun delikleri genişliyor.

"İlk. Son." Penisinin ucunda meni damlacıkları beliriyor. Saçlarımı kökleri yanana kadar çekiyor. "Tek olan."

Vajinam kasılıyor ve acıyor. Bu boşluk sızlıyor.

Onun bende uyandırdığı ihtiyaç, daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi. Hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Her şeyden önemlisi, bu yanıls.

Eski halime dönmek için son bir çaba olarak elimi geri çekmeye çalışıyorum.

"Asla. Bana hayır deme hakkın yok." Bakışları beni dikizledi, saf bir emir, karanlık ve tavizsiz. "Yoksa o yaranın iltihaplanmasını mı istiyorsun..."

Knox başını yana eğiyor, sesi alçak ve anlaşılmaz. Bunun bir blöf olup olmadığını anlayamıyorum ve onu sınamaya cesaret edemiyorum.

"Seni becereceksin ta ki benim senin güzel yüzünü lekeleyene kadar," diye inledi, sözleri şehvetle doluydu. "Benim istediğim gibi yapacaksın. Yavaş dediğimde yavaş, sert dediğimde sert. Tekrar etmeme gerek kalmasın, Bela. Anladın mı?"

İnliyorum. Başımı sallıyorum. Arzu ve korku beni onun deliliğinin derinliklerine çekiyor.

Elim, titremelerini ve ihtiyaçlarını gidermek için ona yardımcı oluyor. Avucuma bastırdığım et parçasından yakıcı bir sıcaklık yayılıyor.

Kanımı kayganlaştırıcı olarak kullanarak ona mastürbasyon yaptırmak iğrenç bir şey. Anlatılamaz bir ihlal. Asla var olmaması gereken bir şey.

Bu, hayatımda yaptığım en ateşli şey.

Ondan gelen her hırıltılı inilti, içimde yayılan bir yangın gibi. Uylukları seğiriyor, penisi elimde atıyor ve ben daha fazlasını istiyorum.

Onun verdiği zevk beni daha da coşturuyor. Her bir damla meni sıvısıyla, penisindeki her bir kan lekesiyle, daha da derine, bedenimin ötesine, ruhuma doğru ilerliyor.

Belki de bu yüzden burada yaptığım tüm yanlışların en kötüsüyle yüzleşiyorum.

Neden bu çılgınlığa, bu tahrike teslim oluyorum? Onun tamamı bana da ait.

Bizi birbirimize bağlayan gerçek ipler ve zincirler değil. Beni dizlerimin üstünde, onu tatmin etmeye zorlayan şey onun tehdidi değil.

Aslında bu, el ile yapılan cinsel eylemin kendisiyle ilgili bile değil.

Bu bambaşka bir şey. Kalp atışlarımı hızlandıran ve midemi alt üst eden bir şey.

Bağlantı kuruyoruz. Manevi olarak. İçten içe.

Böyle akıl almaz bir şekilde, olmaması gereken bir durum.

"Sen de görüyorsun," diye alaycı bir şekilde söylüyor Knox, elimi sıkıca kavrayarak vuruşlarımın istikrarlı kalmasını sağlıyor.

"Neyi gördün?"

"Birbirimize ait olduğumuzu." Başparmağı alt dudağımı okşuyor, sonra kurumuş gözyaşlarımın izine dokunuyor. Beni işlemeye zorladığı iğrenç eyleme karşı bir yumuşaklık. "Acısa bile beni isteyeceğini."

Haklı. Hiç şansım yoktu.

İçten içe, tüm hayatım boyunca Knox'u bekledim.

"Knox." Aşırı uyarılmış durumdayım. Bunaldım. Başım dönüyor ve bir şeyler istiyorum. "Knox."

"Seni koruyorum."

Elimi üzerinden çekip kendi kendine mastürbasyon yapabiliyor.

Beni esir alan kişi, saçlarımdan tutarak havada tutmaya ve yumruğunu bana sokmaya odaklanıyor.

Çenesi kasılmış, kaşları çatılmış, dudakları birbirine kenetlenmiş.

Onun şehveti aramızda yaşayan, sıcak, yoğun bir şey.

Onu izlerken ağızımdan inlemeler çıkıyor, çünkü engel olamıyorum. Ona duyduğum çekim de bir o kadar yoğun.

"Beni yala," diye hırıldadı, sesi kısık bir şekilde. "Sadece ucunu."

Bunu yaptığında inliyor. Daha fazla meni sıvısı akıyor, başı zonkluyor.

Karın kasları geriliyor, damarları belirginleşiyor. "Beni tekrar yala."

Ona duyduğum açlıkla itaat ediyorum, bu sefer bütün tacı ağzıma alıp yalayarak, tuzlu uyarılmasını emiyorum. Bana ne oldu bilmiyorum ama daha fazlasını istiyorum.

Daha fazla boşalma öncesi sıvısı, daha fazla küçük, çaresiz inlemeleri. Beni boğma ihtiyacının daha fazlası.

Dilimle yarığını buluyorum, ucuyla üzerinden geçiyorum, sonra da başının alt kısmını yalıyorum.

"Kahretsin. Kahretsin." Ağzımda şiştiğinde içimi bir sıcaklık kaplıyor. "Boşalacağım. Ve her damlasını yutacaksın."

Bu bir rica değil.

Öyle olsa bile hayır demezdim.

Siyah noktalar görüş alanımı kaplıyor, itaat ediyorum, onun menisini dilime, dudaklarıma boşaltırken kabul ediyorum.

Boğazından gelen hırıltı ve tadı, içimde hiçbir şey yokken kasılmama neden oluyor, keşke o içimde olsaydı diye düşünüyorum. Tam da emrettiği gibi sessizce inliyorum, her ses onun üzerime boşalmasının daha da şiddetli anlarıyla aynı zamana denk geliyor.

İşini bitirdikten sonra pantolonunu giyip pantolonunun içine sokar.

Hemen beni kollarına alıp, bitkin bedenimi göğsüne bastırdı.

"Lütfen." Ona daha da yaklaşıırken dudaklarım boğazına değiyor.

"Merak etme."

Bayılmak üzereyim, nereye gittiğimizi artık algılayamıyorum. Gözlerim açık kalmıyor.

O, sadece gölgelerden ve varlıktan ibaret. Ama aynı zamanda karanlık ve sahiplenici.

Ama nedense artık korkmuyorum. Ondan da, bundan da.

"Seni koruyorum." Sözlerini iliklerime kadar hissediyorum. "Her zaman koruyacağım."

KNOX

Gözleri aralanıyor.

Ve işte böylece, vücuduma tekrar kan pompalanmaya başladı.

Benim Skylar'ım.

Önümde duruyor, şampuanla ıslanmış saçları göğsüme sürtünüyor, başını yana ve yukarı doğru eğip bana bakarken ben de onu boğazından tutarak dik tutuyorum.

İşte bu yüzden onun kayıp düşmesini, yere çakılmasını engelliyorum. Sırtını göğsüme sıkıca yaslayarak, omurgamı banyomun fayanslarına dayayarak.

Daha önce, onu buraya taşımadan önce, bacağıının etrafındaki tişörtümün parçasını çıkardım, o kirli şeyi bir kenara attım. Tahmin ettiğim gibi, artık bacağından kan akıyor. Bu yara için dikiş veya yapıştırıcıya ihtiyacı olmayacak.

Ama artık onun yarasına değil, gözlerine odaklanıyorum.

Yeşil. Beni her türlü düşünceden mahrum bırakan türden.

Bu sadece bir renk değil; onunla birlikte deneyimlemeyi sabırsızlıkla beklediğim bir dünya. Çayırırlar, parklar, ormanlar. Colbert'in dışında hayatımı hayal ettiğimde rüyalarımda gördüğüm yerler.

Bir anlığına, neredeyse onun zaten yanımda olduğuna inandım.

Ardından, yavaşça gözlerini kırpıştırarak dünyayı net bir şekilde görmeye çalışırken, bakışlarında bir dizi duygu belirir.

Önce incinme, şüphe ve kafa karışıklığı gelir.

Öfke en son gelir, yakıcı ve alev alevdir, tıpkı ışığı yakalayan bir bıçak gibi yüzünden geçer.

Tepki vermiyorum. Sadece ona bakıyorum, saplantımın kancalarını ona saplamasına, onu hastalığım zincirlemesine izin veriyorum. Onun üzerindeki hakkımı savunuyorum.

Bunun bana kazandırdığı tek şey onun kaşlarını çatması.

Esir olmanın hiçbir rahatlığı yok. Esir alan kişi ona iyi baksa bile. Onu, hayatındaki diğer esirlerinden daha iyi muamele etse bile. Kalbi sadece ona karşı, yalnızca ona karşı gümbür gümbür atsa bile.

Anladım.

Bu, onun için işleri kolaylaştırmak adına boyun eğeceğim anlamına gelmiyor. Benliğimi değiştirmeyeceğim. Şu an beni istemiyor diye, onun ihtiyaç duyduğu adam olmaktan da asla vazgeçmeyeceğim.

Elim, boğazını sıkıca kavramış halde, olduğu yerde kalırken, sabunlu bir bezle tenini okşuyorum.

Boğazını sıktığımda Skylar'ın çenesi titriyor.

Tırnakları hafifçe uyluklarımın üzerinde geziniyor. Tıpkı çiftlik evinde olduğu gibi, yapışmak ve tırmalamak arasında sıkışmış, ya savaşılmaya ya da tekrar yere yığılmaya hazır.

Tek kelime etmiyor.

İstersem onu konuşmaya zorlayabilirdim. Ya da daha nazik olabilirdim. Ona bunun nedenini, neden ayakta durduğumuzu, neden küvette ıslanmasına izin vermediğimi açıklayabilirdim.

Sosyal medya hesaplarına göre, tıp öncesi eğitimini yeni bitirmiş. Kollarımın bir kafes olmadığını anlayacaktır. Açık yarasının kirli küvetle temas etmesi durumunda enfeksiyon kapabileceğini de anlayacaktır.

Onunla konuşmak, ona bir şeyleri açıklamak zaman kaybına yol açardı.

Yarası henüz açıkken sahip olmadığımız bir zaman bu.

O bodrumda baygın haldeyken kendimi temizlerken zaten yeterince kir kaybettim. İstemiyordum ama mecburdum. Temizlenmedikçe ona tekrar dokunamazdım.

Artık neredeyse bitirdik. Sırtını hallettim bile. Geriye sadece ön taraf kaldı ve onu da hızlıca halletmemiz gerekiyor.

Bunu yaparken onu izlemeye devam ediyorum. Savunmacı ifadesi, vücudundan aşağıya doğru yayılan titremeler. Onu sabunla köpürtürken her tepkisini kaydediyorum, rutin gibi görünen bir tapınma bu.

Ben yıkama bezini göğüslerinin, belinin kıvrımlarının, uyluklarının üzerinde gezdirirken sessizlik daha da yoğunlaşıyor.

Ne zaman nefes nefese kalsa, bu ses içimdeki karanlık bir şeyi besliyor.

Keşke durup onu öpebilseydim ama yapmıyorum. Devam ediyorum, bezi kalçaları boyunca gezdiriyorum.

Skylar, dudaklarının arasından, pürüzsüz vajinasının üzerinden bezi geçirdiğimde inlemesini bastırmaya çalışarak dudaklarını ısırıyor. Dünyanın en güzel, en pembe ve en tüysüz vajinası olmalı.

Ereksiyonum hem çok acıtıyor hem de çok iyi hissettiriyor. Nabzım garip bir ritimle atıyor ve dişlerim sızlıyor. İkimiz de rahatlayana kadar içine girmemek için gösterdiğim özveri bana çok pahalıya mal oluyor.

Şimdilik elimde bunlar var: onun inlemeleri, titremesi, yıkama bezini kalça kemiklerinin üzerinde gezdirip göbeğine doğru yukarı çektiğimde ve tekrar yalanmayı bekleyen o tatlı küçük vadiye doğru indirdiğimde kıvranışı.

Ama tahrik olmak beni pervasız yapmaz. Yarasına ulaştığımda ovuşturmam. Tahrik olmam. Kanama nihayet durduğunda da açmam.

Ben dikkatlice o bölgeye dokunurken, o ellerini kaldırırken elleri titriyor.

Elini geriye uzatarak beni bulmaya çalışıyor.

Parmakları ensemdeki kısa saçlara dokunuyor, sanki gerçekten burada olduğuma dair bir kanıt arıyormuş gibi çeneme hafifçe vuruyor. Belki de bunun, bizim aramızdaki ilişkinin bir anlam kazanmasını umuyor.

Her iki durumda da, ona izin verdim.

"Sen..." Parmak uçları tenime daha sertçe bastırarak beni yakıyor.

İnlemeyi bastırdım. Boğazımı temizledim. "Evet, Trouble?"

"Knox, ne yapıyorsun?"

"Nasıl görünüyor?"

İrkilerek beni bıraktı, elleri yanlarına düştü.

"Sana kızgın değilim."

Bu lanet açığı beni rahatsız ediyor. İşe yaramıyor. Baldırlarına ulaşamıyorum.

Pozisyonumu değiştirip onu daha da yaklaşıtıyorum, ta ki sırtı göğsüme değene kadar. Tam istediğim yerde.

Böylece, onun tüm sıcaklığı içime işliyor, göğsümde bir kabarma yaratıyor. Durmak, nefes almak, neden burada olduğumu unutmadan önce sakinleşmek zorunda kalıyorum.

Onu eğip, tıpkı bir hayvan gibi, onunla ilişkiye girmeden önce.

Boğazını bıraktıktan sonra, bir kolumu beline dolayarak onu destekledim ve diğer elimi uyluğunun altına kaydardım. Eti kavrayışıma karşı koydu. Duvara yaslanarak bacağını daha yukarı kaldırdım, bezi baldırına kadar uzattım.

“Dur. Ne yapıyorsan, dur.” Onun çığlığı beni kendimden geçtiğim halden çıkardı. “Bırak beni. Hayır.”

Sertleşmiş penisimin sırtına dayanmasından nefret ediyor. İkimizin de çıplak olduğunu, ona her şeyi yapabileceğimi bilmekten nefret ediyor.

O da bunu isteyebilir.

Hiçbirinden nefret etmiyorum. Hiçbir zerresinden bile.

O bana ait.

Bedeni benimkinin bir uzantısı, titremeleri ve nefes nefese kalışları zaten tenime kazınmış durumda. Saçlarımdan damlayan su damlacıkları omzundan aşağı, kollarından aşağı kayıyor.

Aramızdaki bağ, şimdiye kadar bildiğim her şeyden daha sıcak, daha parlak bir şekilde yanıyor.

"Hayır, hayır" ya da "lütfen" asla kararlılığımı zayıflatamaz. Bundan kaçamaz.

Bu gerçeği ikimize de hatırlatmak için onun uyluğunu sıkıyorum. Bu doğruyu.

Onun şok içindeki çığlığı kanımı kaynatıyor.

O, mükemmel bir küçük şey.

Kollarımda dengede dururken onu görmezden geliyorum ve bir an bile bırakmadan, yıkama bezini bacağının boyunca aşağı doğru sürüklüyorum.

Birkaç saniye geçtikten sonra bedeni bana kokusuyla karşılık veriyor. Zengin, baş döndürücü, onun ihtiyacı olduğunu anladığım aynı tatlılık.

Bu beni doymak bilmez bir canavara dönüştürüyor. Cinsel organım bununla zonkluyor, arzuladığım her şeyin kaynağında atıyor.

BEN-

Odak.

Pes etmek yerine titiz davranmaya geri döndüğümde göğsümde bir hırıltı yükseldi. Bacağını yukarı doğru yönlendirdim, düzleştirene kadar, baldırı yüzünden birkaç santim uzakta olana kadar.

“Benim için eğileceğini anladım.” Çenem başının tepesine ağır bir şekilde yaslandı.

"Asla." Tatlı küçük yalancı.

Ne kadar korkmuş olsa da, bana ne kadar kolay boyun eğdiğini inkar etmek mümkün değil. Önemli olan her konuda.

Bodrum katımnda yaşananlar bunu kanıtladı ve bu sadece başlangıçtı.

“Asla, hımm? Bunu göreceğiz.” Bacağını indiriyorum, tutuşumu değiştiriyorum ve elimi diğer uyluğunun altına geçiriyorum. “Sıradaki bu.”

Skylar sessizleştğinde, bunun itaatkarlığından kaynaklanmadığını biliyorum. Düşünce dünyasına daldığını, benim takip edemeyeceğim bir yere çekildiğini hissediyorum.

Nefes alışverişi yavaşladı, bedeni geriye doğru, bana doğru sarktı.

Elbette onun burada olmasını istiyorum, ama yine de onu kendi haline bırakıyorum.

Zihninde istediği yere kadar koşabilir.

O kendine geldiğinde ben hâlâ burada olacağım. Son nefesime kadar.

Onun sol bacağını ovarken, ilk defa canlı ya da ölü derilere, ölü şeyleri yumuşatmaya ve tabaklamaya takıntılı olmadığımı fark ediyorum.

Ona tamamen kapılmış durumdayım.

Kimse bana fazla yaklaşımadan önce bu kasabayı ve içindeki ailemi tamamen yakıp yıkardım. Ona bıçak veya baltayla saldırmadan önce boğazlarını keserdim.

Skylar asla bir erkeğin kemeri olmayacak. Asla bir kadının eşsiz çantası da olmayacak.

Ama sonra ağlamaya ve burnunu çekmeye başlıyor.

Gözyaşları, ona zarar vereceğimi, herhangi birinin ona yaklaşmasına, onu öldürmesine izin vereceğimi düşündüğünün kanıtı.

Durumu tamamen yanlış değerlendiriyor.

Ve bu benim hatam. Kalbi de aynı derecede yaralıyken, onun tenindeki yaraya öncelik verdim.

Bacağını aşağı indiriyorum ve en zor kısma, yani kaçınabileceğimi sandığım kısma geçiyorum.

Konuşmak.

“Korkmana gerek yok.” Islak bezi bir kenara fırlattım, küvete düşen ıslak ses Skylar'ı irkiltti. Daha da derine sokuldu, sonra tepkisine şaşırdı. Çok tatlı. “İyisin. Benimsin. Sana ben bakıyorum.”

“İstedğin her şeyi yaptım.” Bakışları duş perdesine sabitlendi. Yüzünün renginin solduğunu görmek için aşağıya baktım. “Sonra uyandığımda beni boğuyordun. Tüm bu anılarla. Ablam yakında ölecek, belki de çoktan öldü. Bu da demek oluyor ki, ne söylersen söyle, sıra bende. Nasıl...”

“Şşş.” Suyu açıyorum. Asılı duran el duşundan yumuşak bir su püskürtmesi başlıyor. “Bana yaslan. Bir saniyeliğine elime ihtiyacım var.”

Kendi düşüncelerine çekilirken söylenenleri yapıyor.

Kabul edilemez.

Çenemi kasarak, "Bana bir sorunuz vardı" diye kekeledim.

O konuşana kadar beklerken, suyun sıcaklığını elimle kontrol ediyorum. Ilık, tam istediğim gibi.

“Konuş, Skylar.”

"Bununla nasıl barışabilirim ki?" Sesi titriyor. "Bu da neyin nesi?"

“Seni temizliyorum. Bunda ne yanlış var?”

"Sorun şu ki, uyandığımda beni boğmaya çalışıyordun," diye tekrarlıyor.

Homurdanıyorum, sonra da konuşmaya devam ediyorum. "Sana banyo hazırlardım."

"Daha sonra?"

Parmakları tekrar uyluklarıma dokundu. Beni itmedi, sadece hafifçe dokundu. Bir nevi test ediyordu.

Göğsümü bir sıcaklık kaplıyor. Onun dokunuşu, beynim ona yapışıyor ve daha fazlasını istiyor diye çılgık atıyor.

Sabır:

“Banyoyu sterilize etmek zaman kaybıydı.” Duş başlığını çevirerek başının tepesine su püskürttüm, suyun yüzünden aşağı akmasını izledim. Tam zamanında gözlerini sıkıca kapattı. “Acele ettim çünkü yaran açık. Sargılanman gerekiyor.”

Yanaklarına yapışmış sarı saç tutamları, şampuanımın kokusunu taşıyordu.

Konuşmak için ağzını açtığı anda bir yudum su yutuyor ve aman Tanrım, bu çok güzel.

“İşte bu yüzden seni ayakta tutuyorum. Çürümeyesin diye.” Başını geriye doğru eğiyorum ve gözlerine su dolmasına rağmen bana bakarak gözlerini açıyor. “Ölmeyesin diye.”

“Ölmemem için mi? Az kalsın ölüyordum, Knox. Kocaman elin boğazımı sarmıştı. Beni öldürebilirdin.”

"Ne yaptığımı biliyorum."

Onun suçlamaları beni incitmedi. Zaten bu yüzden konuşuyoruz.

“Sen... Sen...”

“Nazik davranıyorum. Sana özen gösteriyorum.”

Duş başlığını göğüslerine tuttuğumda, nefesini tutuyor, göğsü kabarıyor. Meme uçları sertleşiyor. En ufak bir dokunuşla bile, benimle seks için can atıyor.

Penisimin sırtına sürtünmesiyle tüm vücudum canlanıyor, onun tepkisiyle birlikte her şey altüst oluyor.

“şimdi nazik davranıyorsun. Ya sonra?” Sorusu dikkatimi dağıtıyor. “Seninle ne olacağını kim bilebilir ki? Bir dakika beni istiyorsun, diğer dakika beni paramparça ediyorsun. Bana bakıyorsun, bana bir şeyler hissettiriyorsun, peki ne için? Beni öldürmek için mi? Onlar gibi mi?”

Onlar gibi.

Bu suçlama en kötüsü. Tam bir yumruk gibi. Boğazıma saplanan bir bıçak gibi.

Bunu kastetmiyor. Nereden geldiğini unutmayın.

Derin bir nefes al.

Duş başlığı yerine geri takıldı. Skylar kollarımda, yumruklarını önünde sıkımiş, kaşlarını çatımış bir şekilde bana dik dik bakıyor.

Dövüşmeye hazır. Bana güvenmek istiyor.

Zavallı şey, bana sandığından daha çok ihtiyacı var. Ve buna kızamam.

Artık hiçbir şeye kızamıyorum. Sonunda onu gerçekten neyin rahatsız ettiğini anladım.

İçinde bir boşluk var. Yalnızlık.

Ona bakmakla yükümlü olanlar görevlerini yerine getiremediler. Hiç kimse onun yanında olmadı.

Dışarıdan bakıldığında, mükemmel bir hayat yaşamış gibi görünüyor. Beyaz dişler, kusursuz cilt, sağlık timsali.

Ama bunun altında, ruhu kanıyor. Birinin bunu görmesini, sahiplenmesini özlüyor.

Kız kardeşinin az önce itiraf ettiği şeyden sonra, Skylar'ın artık kimsenin onu seveceğinden şüphe duyduğuna eminim. Muhtemelen çabaya değmeyeceğini düşünüyor.

Çok uzun sürmeyecek.

“Eğer ailemin geri kalanı gibi olsaydım...” Duvara dizilmiş raflardan temiz bir havlu alıp üzerine attım. “Bunu yapmazdım.”

“Bir havlu mu? Gerçekten mi?” Yorgunluğuna yenik düşmek üzere, zar zor esniyor. “Bana en azını verdiğin için gurur mu duyuyorsun?”

Kahkaha atmak istesem de, onu mutfağa doğru taşırken sadece kaşlarımı çatıyorum. Ona sadece bu kadar veriyorum.

Sessizliğim karşısında daha da içine kapanıyor.

şanssızlık. Gidebileceği tek yer benim içime doğru derinlere inmek.

"Orada farklıydın," diye mırıldanıyor, sanki kendini tutamıyormuş gibi. Onun dizginsiz merakını istiyorum. Onun her şeyini istiyorum. "Çiftlik evinde."

"Ben her zamanki gibiyim."

Onu banyoya götürmeden önce havlularla kapladığım sandalyeye ulaşıyoruz. Onu dikkatlice sandalyeye oturtuyorum, sonra masaya dönüyorum.

"Bekle," diye mızızlandı, ihtiyacım olan her şeyin orada olduğundan emin olmak için tekrar kontrol ederken. "Gidiyor musun? Gitme. Lütfen."

Kalbim boğazıma geldi.

"Benim Skylar'ım. Şimdi anladın." Üzerine örttüğüm havluyu onu kurutmak için kullandım, sonra da belime bağladım. İkimiz de altında ne kadar sertleştiğimi fark etmedik. "Bana ihtiyacın var. Bana aitsin."

"Sen yokken diğerlerinin beni etkilemesini istemiyorum." Omuzları düşerken gözlerinin kenarları kırıştı. "Onlar berbat insanlar."

Benim uzaklaştığımı gördüğünü kastetmiyor.

Skylar'ın durumu tamamen kötüleşti ve kötüleşmek insanları şaşırtıyor. Normalde söylemeyecekleri şeyleri söylüyorlar.

"Sargılanmanız gerekiyor."

"Şey..." Bacağına, sonra da bana bakarken sesi şaşkınlıkla titredi. "Dikiş gerektirecek gibi görünmüyor."

"Çünkü onu tamamen temizledim." Bir elimi omzuna koyarak ona teselli veriyorum. Diğer elimle masadan serum şişesini alıyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum. "Dikiş yok. Sadece bir yara izi. Benim olduğunun bir hatırlatıcısı. Şimdi, sessiz ol. Yarayı iyileştirmeme izin ver."

Hareketim üzerine bakışları elimde tuttuğum şişeye kaydı.

"Ah. Gerçekten de yaramı temizleyecek misiniz?" Korkuyla gözleri irileşti. "Acıyacak."

"Evet." Ona yalan söylemenin bir anlamı yok. "Öyle olacak."

Kaşları çatıldı. "Bundan keyif alacaksın, değil mi?"

İşte bu kadar. Ailemin geri kalanıyla aynı kefeye konulmaktan bile daha derinden yaralayan suçlama.

Sanırım sınırimi nerede çizeceğimi buldum.

"Bana bak." Parmaklarımı çenesine batırıp başını salladım. "Seni orgazma ulaştırma şeklim. Nefes almanı sağlama şeklim. Sana bakmak için

harcadığım her saniye. Bunların herhangi birinde sana zarar verdiğimi hissediyor musun? Sırf zevk için mi?”

Kirpikleri, kaçmaya çalışan kelebekler gibi telaşla titriyor. "Bacağımı kestin. Tam da boşaldıktan sonra."

"Kendimizi kanla birleştirdik. Senin kanınla." Dudaklarım onun dudaklarının üzerinde duruyor. Onun sıcaklığı içime işliyor, aklım başımdan gidiyor. "Bağlandık. Oradaydın. Hissettin. Haklı olduğumu biliyorsun."

"Beni öldüreceksin." Ama inancı zayıf ve tereddütlü. Sesiyle anlatamayacağı bir yalan bu.

Onun alt dudağını ısırmamın tek sebebi merhametim. Eğer öfke ve şehvetten aklımı tamamen kaybetmiş olsaydım,...

Hayır. Ben de aynısını yapardım.

Dudaklarını istiyorum.

"Hayır." Dudaklarını ısırırken dişlerimden kaçamasın diye yüzünü sabit tutuyorum. "Bu konuda yanılıyorsun."

Skylar çok güzel. Çenesinin şekli mükemmel. Korkusu tatlı bir koku yayıyor.

Ama onu istediğim kadar daha sonra hayranlıkla izleyebilirim. Yarası benim ilgime ihtiyaç duyuyor.

"Diğer konuda haklıydınız." diye başlıyorum.

"Benim acımdan nasıl zevk alırdın?" Gözlerime odaklanırken gözyaşlarını tutmaya çalışıyor, bu iyi bir şey.

Aksi takdirde, serum şişesini bacağının üzerine döktüğümü görseydi irkilirdi.

Onun olduğu yerde kalmasını ve kıpırdamamasını istiyorum.

"Hayır." Şişeyi bakmadan doğrultuyorum, parmaklarım şişeyi daha sıkı kavlıyor. "Acıtacak."

Tuzlu su yarasının üzerinden ne kadar çabuk geçerse o kadar iyi.

Beklendiği gibi, Skylar çığlık atıyor. Her çığlığını dudaklarımla, dilimle yakalıyorum. O çırpınırken ve yüzüme vururken şişeyi üzerine boşaltıyorum.

Şişe neredeyse boşaldığında, Skylar sonunda pes ediyor. Beni öpüyor. Çığlıklar inlemelere dönüşüyor. Tokatlar yanaklarımı tırmalamaya dönüşüyor.

Bunu beğendim. Onu beğendim. Nefes alıyor, ağlıyor, perişan halde. Mükemmel.

"Yeter artık." Tırnaklarımı sökmek, ondan uzaklaşmaktan daha kolay olurdu.

"Çok kötüsün," diye suçluyor.

"Ve uslu duruyorsun." Şişeyi kenara atıyorum. "Yaranın enfeksiyon kapmadığından emin olana kadar böyle devam et. Bana söz ver, kıpırdamayacaksın." Elim boğazını kavıyor. "Seni tedavi etmem gerekiyor."

Sana hayatta ihtiyacım var.

"Tamam." Tamam işe yarar. Tam gitmesine izin verecekken—"Ama cevaplara ihtiyacım var."

"Bana her şeyi sorabilirsiniz."

Bakışlarım, tuzlu suyun uyluğundan aşağı süzülerek havluya işlemesiyle birlikte, teninin parlak kırmızı çizgisini takip ediyor.

Kusur bulamadığımda içimde bir memnuniyet hissi uyanıyor. Yara temizlenmiş oluyor.

Temiz ama öfkeli.

Skylar gibi.

Ona bunu yaptım. Onu paramparça ettim, çıplak bıraktım, saplantımın derinliğiyle yüzleşmeye zorladım.

Ben.

"İyi görünüyor," diye sonuçlandırdım, bakışlarımı bacağından güzel yüzüne doğru kaydırarak. "Konuşmak istedin, Skylar. Konuş bakalım."

Bana sadece göz kırpmıyor. Sanki çok fazla sorusu var ve hangisini önce soracağına karar veremiyor.

Ama o sadece meraklı değil. Aynı zamanda tahrik olmuş durumda.

Vücudunun geri kalanını incelerken, vajinasından sızan ıslaklığı fark ettim. Elleri sandalyenin oturma yerini sıkıca kavramış, eklemleri bembeyaz olmuştu.

Dudaklarımı yalayarak gözlerimi vajinasından yüzüne çevirdim. "Şu an sana yardım edemem, Bela. Senin bana yardım ettiğin gibi değil. Cildin benim ilgime ihtiyaç duyuyor."

"Ya ben? Ya kalbim?" Son bir gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

Dudaklarımı ona bastırıyorum ve neyi yanlış yaptığımı merak ediyorum.

Konuşmanın Skylar'a yardımcı olacağını, işleri onun için kolaylaştıracağını düşündüm.

Aklıma hiçbir şey gelmeyince, ne demek istediğini sormaya hazırlanıyorum.

"Knox," diye fısıldadı, benden önce davranarak. "İlgine ihtiyacım var. Tekrar iyi hissetmeye ihtiyacım var."

"Tamam mı? Sen mükemmelden de ötesin." Sesim sertleşti, mizah kayboldu. "Sen kusursuzsun. Bunu göremiyor musun?"

Yanakları kızardı ve ben bunu içime sindirdim. Eğer ona ne kadar çok arzu duyduğumu görebilseydi, kızarıklık göğsüne kadar yayılırdı.

Bunu istiyorum.

Bunu alacağım.

Ama henüz değil. İhtiyaç duyduğum her şeyi masanın kenarına sürüklüyorum ve dikkatimi o anki işime veriyorum.

Tam o sırada havada bir değişiklik hissediyorum. Kaşlarımı çatarak yukarı bakıyorum.

Skylar ellerimi büyük bir dikkatle izliyor.

Meraklı. İlgili.

O bana öyle baktığı her seferinde göğsümde oluşan bu ihtiyaç beni boğuyor. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

Sinirlerim bozulmadan önce bakışlarımı masaya çeviriyorum ve homurdanarak, "Sana sorularını sormanı söylemişim," diyorum.

Onun ürpermiş iniltisi ve elinin vajinasını kapatması, bana bunun yanlış bir şey olduğunu, onu incittiğimi gösterdi.

Pişmanlık içimi kemiriyor, bu yüzden tekrar deniyorum.

"Skylar." Elini cinsel organından çekip yanına koyuyorum. "Benimle konuş."

"Pekala. Tamam. Peki, sen," diye homurdanarak elini kaldırdı. Tekrar kendini örtmesine izin vermedim, çok daha büyük olan elimle bileğini kavradım. "Biraz olsun edep sahibi olamaz mıyım?"

Sert bakışlarım kesinlikle hayır anlamına geliyor.

İçini çekerek sandalyeye çöktü. İtaat etti. "Boş ver."

"Beni böyle küçümseyemezsin." Yarasına iyot sürdüm, hassas ve bilinçli bir şekilde. "Her zerren bana ait. Çıplak tenin, acın, nefesin, hepsi benim."

Ardından, tıbbi yapışkan ağı kesiğin üzerine bastırıyorum.

"Pekala," diye fısıldadı. "Ama önce bu."

Yukarı baktığımda elinde yapışmaz gazlı bez tuttuğunu gördüm.

Zaman duruyor. Nabzım yavaşlıyor.

Biz bir takımız. En azından şimdilik.

Evet, benimle oyun oynuyor olabilir. Gardımı düşürdüğüm anı bekliyor olabilir, böylece çıplak, kanlar içinde karanlığın içine kaçabilir.

Ama şu an için galibiyeti kabul ediyorum. Hatta mutluluk bile diyebilirim, her neyse o bok parçası.

"Beni gerçekten çok iyi iyileştiriyorsunuz." Sesinde sadece hayranlık var, alaycılıktan eser yok. "Tıp eğitimi aldınız mı? Hiç... bu olmaktan başka bir şey olmayı denediniz mi?"

Kahretsin. Kahretsin. Onun merakı kalbime neler yapıyor. Skylar'ın bundan haberi yok.

Ondan daha çok istediğim hiçbir şey yok, onunla birlikte olmak. Sonraki iki hafta boyunca onu öpmek ve hiç durmamak.

Daha önemli halledilmesi gereken şeyler var.

O.

Onu elastik bir bandajla sararken, "Canlılar bazen direniyorlar. Ailemin enfeksiyonlardan ölmesine izin veremem," diye yanıtlıyorum.

"Biliyordum. Biliyordum. Biliyordum," diye mırıldanıyor kendi kendine. "Hayır, ama dur bir dakika. Knox." Skylar yutkunuyor, boğazı öyle bir kasılıyor ki, penisim acıyor. "Canlı deri ne demek?"

"Olman gereken şey." Ona asla demeden bir bakış attım. "O oğlan ve kız kardeşin neyse o. Biz insanları deriye dönüştürüyoruz. Ama hâlâ nefes alıyorlarken onlara 'canlı deriler' diyoruz."

Benim için bu bir rutin. Bu benim hayatım.

Skylar için bu bir kâbus. Ayaklarının altındaki zemin çatlıyor gibi.

Çılgılığı mantıklı geliyor.

Sorun şu ki, bugün çok fazla şey yaşadı. Kendini kaybetmek için daha fazla enerji harcamayı göze alamaz.

Üstelik henüz yemek yemedi. Ona henüz akşam yemeği vermedim. Dinlenip yaraları sarıldıktan sonra yemek için saklıyorum.

Bu haldeyken artık yemek yemeyecek.

Geriye kalan tek şey, ona sadece benim verebileceğim şeyi vermek.

Sahip olunmanın verdiği rahatlık.

Hiç tereddüt etmeden saçlarını avuçladım, dudaklarını kendiminkine yaklaştırdım.

Tek bir nefesle dudaklarımızı birbirine bastırıp, korkusunu boğmak ve geriye sadece beni bırakmak için bir öpücük konduruyorum.

SOĞUTMA

Knox'un öpücüğü nazik değil. Tatlı da değil.

Acımasız. Dürüst. Ham.

O sadece dudaklarını benimkine yapıştırmakla veya dilimi onunkiyle buluşturmaya zorlamakla kalmıyor.

Bunu, benim ona geri dönebilmem için yapıyor.

Bu beni sakinleştirmekle ilgili. Bunu hissedebiliyorum.

Eliyle saçımı çekerek beni sabitliyor, sertliğine rağmen koruyucu bir şekilde tutuyor. Artık inlemiyor ya da sızlanmıyor.

Geç olduğunu ve ne kadar yorgun olduğumu anladığı için dudaklarıyla beni sakinleştiriyor.

Bu öpücük tamamen işlevsel, ama yine de dudaklarının her dokunuşunda onun bana olan hayranlığını hissediyorum.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve onun ağzına doğru bağırarak hıçkıra hıçkıra ağladım.

Bana mümkün olan en ilkel şekilde bakılıyor.

Öpüşmeyi derinleştirdiğinde, söylemediği sözleri neredeyse duyuyorum: "Kendinle savaşmayı bırak. Gücünü sakla. Ben yanıdayım."

Ona inanıyorum.

Yapmamalıydım.

Beni kaçırdı. İnsan öldürmekten bu kadar rahat bir şekilde bahsediyor.

Onları deriye dönüştürmek hakkında.

Ama ruhum doğru ve yanlış umursamıyor. Bedenim de umursamıyor. İçgüdülerim bana kaçmamı söylese de, hem fiziksel hem de duygusal olarak

Knox'un içine gmlyorum.

Burada ne yaptıklarını zaten anlamıştım, ama onun o ismi söylemesini duyunca yine de yıkıldım.

Ve beni yakaladı.

Kollarımı boynuna dolamışken, beni esir alan kişi beni kucaklıyor. Aklımı kaybedip kaybetmediğimi umursamıyor, sadece kollarını bana dolayarak beni sandalyenin kenarına, kendisine olabildiğince yaklaştırıyor.

Dizlerinin üstünde, bir bakıma çaresiz durumda. Ona zarar verebilirdim.

Ama... ne faydası olurdu ki? Çıplak, yalınayak ve bitkin halde pek uzağı gidemezdim.

Ayrıca, onu incitmek istemiyorum. Başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum. Ve... evet, ona aşık oluyorum.

Utancı boğazımı düğmlyor. Bu canavara karşı hissettiklerim doğal değıl. Hasta edici.

Yine de, onlar içimde varlar.

Ona daha sıkı sarıldığım da, Knox mırıldanarak beni kendine daha da yaklaştırıyor. Sanki bu lanetli kasabada korunmaya değıer tek şey benmişim gibi davranıyor.

İnsanları deriye dönüştürüyoruz.

Onun ne iş yaptığını hatırlatan bu son şey, daha önceki hatırlatmalardan daha çok içimi acıtıyor. İçinde boğulduğum sıcaklığı paramparça ediyor.

O tehlikeli biri, ölümle uğraşıyor. Onu gerçekten tanımıyorum. Ben onun yarısı kadarım.

Sınırları bulanıklaştırmayı göze alamam. Beni her an öldürebileceğini unutamam.

Bu yüzden, ne kadar acısa da, yapmam gereken ilk şey ondan uzaklaşmak. Titreyen avuçlarımı göğsüne bastırarak beni bırakmasını rica ediyorum.

"Yapma, Skylar." Sesi dudaklarıma karşı sertleşti.

"Hayır," diye fısıldadım.

Elini saçlarıma koydu, parmakları beni kendine doğru çekti. Dişleri dudağıma değdi, bacaklarımin arasında yeni bir arzu dalgası yarattı.

"Yapmam—yapmak istemiyorum—"

"Skylar, sus." Sevgisi hızla şehvete dönüşüyor. Bu sırada bacaklarımin arasında bir sıcaklık birikiyor. "Bırak ben sana bakayım. Bırak ben seni koruyayım."

Beni yanında mı tutacaksın? Ne olarak? Bir sevgili olarak mı? Beni kullandıktan sonra vücuduna gerilmiş bir deri parçası olarak mı?

“Hayır.” Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Geriye doğru olabildiğince çekilirken tırnaklarım göğsüne saplandı. “Hayır, buradan gitmek istiyorum.”

“Hiçbir yere gitmiyorsun,” diye mırıldandı, parmakları başımın arkasına doğru kayarak kafa derimi ovuşturdu. Beni şaşırtıyordu. “Şşş. Sakin ol şimdi.”

Bundan teselli bulmayı reddediyorum. Olduğum yerde kalsam bile, alınlarımız birbirine değse ve bu çok, çok hoş hissettirse bile.

"Saklanıyor." Bu kelime ağzımdan zorla çıkarken dudaklarım onun dudaklarına değiyor. "Yaşayan saklanıyor."

“Sen değil.” Dişleri dudağımı ısırdı, acı içinde yere çakıldım. “Asla sen değil.”

“Yalan söylüyor olabilirsin.” Anlayabileceğime inanmak istiyorum... ama anlayabilir miyim? “Seni tanımıyorum bile.”

Knox homurdanır. Elleri dizlerime kenetlenir ve tek bir itmeyle beni sandalyeye geri iter. Bakışları beni olduğum yerde, sert ve acımasızca tutar.

Onu izliyorum, merakım korkuyla iç içe geçmiş durumda.

Çenesini sıkarak kısık bir sesle küfretti. "Skylar, sen..."

“Ne değiller?” Sorum çok çaresizce. Parçalanmış zihnimin özlem duyduğu güvenceyi bana vermesi gerekiyor.

“Sana söylemiştim, sen yaşayan bir deri parçası değilsin.” Knox gözyaşlarımı siliyor, başparmakları tenimi okşarken pürüzlü bir his veriyor. “Sen daha iyi bir şeysin.”

“Lütfen. Böyle ölmek istemiyorum.” Dişlerim birbirine çarpıyor. O beni izlerken derin bir nefes alıyorum. “Ya da bronzlaşmak. Ya da satılmak. Lütfen. Beni seviyorsun, değil mi? Yani, ben—ben seni seviyorum.”

Bu, merak ettiğimi itiraf etmekten daha kötü, ama aynı derecede doğru. Ona karşı hislerim olduğunu söylerken bir yandan da beni hayatta tutması için yalvarıyorum.

Bu şehre ayak bastığımız andan beri hissettiğim duygular.

“Kimse seni öldürmeyecek.” Sargılı bacağıma dikkat ederek beni kucağına aldı. “Ve ben senden hoşlanıyorum. Bu yüzden diğerlerinden daha iyi davranacağım sana. Sanki benimmişsin gibi.”

Bodrum katına açılan kapıya ulaşıyoruz.

Onunla savaşıyorum. Kaçamıyorum. Yorgunluk beni ele geçirmek üzere. Göz kapaklarım ağırlaşıyor.

Knox'un sıcaklığı durumumu iyileştirmiyor. Onun kollarında olmak, kış gecesinde battaniyelerin altına kıvrılmak gibi. Rahatlayıp kendimi ona bırakma isteği acı verici derecede güçlü.

“Ben hiçbir şekilde yaşayan bir deri parçası olmak istemiyorum.” Merdivenlerden aşağıya öfkeyle inerken, yüzünü tuttum. Kendime doğru çektim. “Bunu bana yapma.”

Merdivenlerin dibinde duruyor. Güneşlenme kokuları etrafımı sarıyor. Havalandırma deliklerinin ve paslı vantilatörün sesleri bize ulaşıyor.

Tüylerim diken diken oldu.

“Sorun.” Elleri kasılarak beni daha da sıkıca kendine doğru çekti. “Bekle bakalım.”

"Ne için?" Bu komut üzerine sırtımdan buz gibi bir ürperti geçti.

"Sana bana güvenebileceğini göstermek için." Vücut ısısı benimkine geçiyor. "Seni sonsuza dek yanımda tutacağım."

Sonuncu mu? Kim böyle konuşur? Bu adam kim?

Peki, beni dehşete düşürmesi gereken bir şeyi nasıl olup da neredeyse sevgi dolu bir şeye dönüştürebiliyor?

Belki de bu bir oyun değil. Belki de içindeki yumuşaklık, acımasız yanları kadar gerçek.

Başımı kaldırmaya cesaret ettiğimde, tam da bunu görüyorum. Yüz ifadesinin tamamı endişeye, sevgiye dönüşmüş.

İkimiz de hastayız. Hem de çok hastayız.

“Ah, hayır,” diye mırıldandım kendi kendime.

"Bu nedir?" Knox beni havlularla örtülü başka bir sandalyeye oturtuyor. Taze. Temiz. Benim için hazırlanmış.

“Ben—” Belki de bana beni sevdiğini söylerse, bu yardımcı olabilir. Belki birlikte deliririz ve artık kendimi o kadar yalnız hissetmem. “Knox...”

Havlu altında cinsel organı seçiyor, bakışları çıplak tenimi yakıyor. Elini bana uzatıyor ve ben de onun bana dokunmasını heyecanla bekliyorum.

O da öyle yapıyor, başparmağını ağzıma sokup tükürüğümle kaplıyor.

Onu çıkarıp ağzına götürüp emmeye başladığında kalbim tekliyor. Adeta tadını çıkarıyor, sonra hırlayarak onu serbest bırakıyor.

Sandalyeye iyice gömüldüm, parmaklarım yeryüzüne bağlı kalabilmek için kenarına yapıştı.

"Kımıldama." Aniden yaptığı bu hareket nefesimi kesti.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan, Knox çoktan gözden kaybolmuş, arkamdaki bir yere doğru ilerliyordu.

"Neler oluyor?" Bakışlarım, sanki tüm cevaplar onlarda saklıymış gibi, önümdeki kancalara kilitlendi.

Geriye bakmaya cesaret edemiyorum. Merdivenlerden yukarı, benden uzaklaşırken onu görmek istemiyorum. Giysilerin hışırtısını duyana kadar rahat bir nefes alamıyorum. Sadece giyiniyor, hepsi bu.

Utançtan hıçkırıklarımı bastırmak için dişlerimi iç yanağıma geçirdim. Bir günden az bir sürede işte böyle birine dönüştüm. Esir alanıma acı verici bir şekilde bağımlı hale geldim.

Aklımı çok hızlı ve derinden ele geçirdi. Eğer buna izin vermeye devam edersem, orada yerleşmesine ve benimle oyunlar oynamasına, her şeyi yapmasına izin verebilirim.

"Bela." Sertleşmiş kaslarının üzerinde gerilen sade bir tişört ve daralan belinden aşağı sarkan solmuş kot pantolonla Knox geri döndü.

Bir gölge. Bir tehdit.

Alanımı işgal ediyorlar.

Şüphelerimi yok ediyorum.

Bana sahip olmak.

Dudaklarımda bir gülümseme belirlemek üzereydi ki, birden onu gördüm.

Elinde bir şişe var. Knox şişenin ağırlığını test ederken içindeki berrak, koyu kıvamlı yağ çalkalanıyor.

Bu... bronzlaştırıcı yağ.

Diğer derilerinde de aynı yöntemi kullanıyor.

Öldürdükleri insanlar hakkında.

"Bana yalan söyledin. Ben gerçekten senin..." Kalbim, sanırım durdu. "Senin yaşayan deriniyim."

"Hayır, senin benim olduğunu söyledim." Başını yana eğdi, bana şehvet veya nefretten ziyade klinik bir hayranlıkla baktı. "Ciddiydim."

"Beni öldüreceksin." Omurgamdan bir ürperti geçti, boğazım düğümlendi. "Haklıydım."

"Hayır, dinlemiyordun." Sesi öfkeli değil, aksine bir gün, yakında, dinleyeceğime dair bir inançla dolu.

Şişeyi sandalyenin arkasındaki yere bıraktıktan sonra yanıma geldi ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırdı.

Her şeye rağmen, hiçbir direnç göstermiyorum, vücudum onun kollarında gevşiyor ve Knox'a beni taşıması için gereken tüm izni veriyorum.

Öyle yapıyor, beni sandalyenin etrafından dolaştırıp şişenin yanına ayaklarımın üzerine oturtuyor. Sonra ellerimi sandalyenin arkasına yaslayacak şekilde yerleştiriyor.

Onda sessiz bir özgüven var.

Ve -ne kadar çılgınca gelse de- bu güven beni sakinleştiriyor. Ne kadar korksam da, o beni rahatlatıyor.

“Sen önemlisin.” Göğsü sırtıma yaslandı, elleri benimkilerin üzerinde kenetlendi. “Bana ait olan şeylere sahip çıkarım. Bana ait olanı korurum. Ve sen, Skylar, bana aitsin.”

Beni bırakıyor, kesinlikle özlememem gereken dokunuşundan beni mahrum ediyor, ama sonra, tekrar dokunması için yalvarmaya fırsat bulamadan geri dönüyor.

Elleri vücudumda geziniyor. Yağı cildime yedirirken titiz ve düşünceli bir halde. Omuzlarıma. Kollarıma. Bileklerime.

Onun özverisine rağmen, şüpheler içime sızıyor ve bana bunun fırtına öncesi sessizlik olduğunu söylüyor.

Başımı ellerimin arasına alıyorum, her an inecekmiş gibi hissettiğim balta darbesine karşı kendimi hazırlıyorum.

Ama saniyeler geçiyor ve hiçbir şey olmuyor. En azından acı yok. Sadece Knox'un avuçlarının yağlı köpürtürken çıkardığı baskı, yağlı metodik bir şekilde, bir santim bile atlamadan vücuduma sürmesi var.

Sanki sadece üzerimi örtmüyor. Beni dönüştürüyor. Beni daha iyi bir şeye, kendisine ait bir şeye dönüştürüyor.

Beni öldürmek isteyen bir adam umursamaz ve acımasız olurdu. Sanki kancaya asılmış bir deri parçasıymışım gibi üzerime petrol sıçratırdı.

Knox değil.

Bu kesinlik kalbimde karanlık, tehlikeli şeyler uyandırıyor.

Knox'un bana yaptıkları, bana davranış biçimi, ilk defa gerçekten önemsendiğimi hissetmemi sağlıyor. Artık ondan korkmadığım için bunu kabul edebiliyorum.

“Seninim.” Gerçek benden kaçıyor, tüm bedenim bu yemini yankılıyor. “Öyleyim.”

"Başım belada." Boynuma bir öpücük. "Çok iyi bir kızsın."

"Teşekkür ederim." Vücudum yağa, onun özenine kalçalarımı yukarı kaldırarak tepki veriyor. Kendimi daha çok sunarak.

"Bu..." Elleri belimde oyalanıyor. "Seni koruyor. Esnek kalmanı sağlıyor. Çatlayan bir deri sonsuza dek mahvolur. Seninle bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Onu dinledikçe kalbim genişliyor. Bana uzanıyor, bana hayatını anlatıyor. Açıklamaları, burada ölmeyeceğimin bir başka kanıtı.

Ellerini öne doğru kaydırduğunda vajinam kasılıyor. Karnımı, kaburgalarımın altındaki kıvrımı, göğüslerimi okşadığında...

Parmaklarının arasında yuvarladığında meme uçlarım sertleşiyor. Göğsünden kısık bir hırıltı yükseliyor, ama bunun dışında kendini kontrol altında tutuyor.

O da kendi yöntemleriyle bana tapıyor aslında.

Onun için bu hassasiyet, mesafeli bir tavır meselesi değil. Bu, onun sevgi anlayışı.

Bu düşünce beni sakinleştiriyor ve kendimi ona daha da yaslanmaya bırakıyorum.

Daha fazla yağ. Daha fazla Knox'un parmakları. Daha fazla özverisi.

Onun neredeyse klinik bir tavır sergilemesi beni baş döndürüyor.

Konuşabileceğim kadar kendimi güvende hissetmemi sağla. "Hey, Knox?"

"Hmm?"

"Bu normal bronzlaştırıcı yağ değil, değil mi?" Sanırım cevabı zaten biliyorum. Sadece emin olmak ve ona olan sonsuz merakımı gidermek için soruyorum. "Hiçbir kokusu yok. Kalın değil. Balmumu gibi de değil."

Hemen hemen anında, bana yağ sürmeyi bıraktı.

Yavaşça yanıma gelip durdu. "Bana bak."

Başım ağır olsa da, itaat ediyorum ve başımı yana eğiyorum.

Bakışları beni orada adeta donduruyor, odadaki havadan daha yoğun.

"Sen..." Alt dudaklarını ısırduğunda, sanki cinsel uyarılmasını bastırmaya çalışıyormuş gibiydi. "Jett'in turnesinde değildi. Bronzlaşma hakkında bilgin var."

"Evet, öyleyim. Buraya gelmeden önce biraz bilgi edinmek istedim." Dikkatini üzerime yağdırırken, bir anda suçluluk duygusu da üzerime çöktü. Balta, Bronwyn'in işkence görmesi, hepsi benim suçum. "Çok heyecanlıydım. Ben—ben buraya gelmemizin sebebiyim, Knox."

“Yanılma sakın, Trouble. Buraya müze için gelmedin.” Yağlı başparmağı çenemi okşuyor. Başka bir şey yapamadan ona doğru eğiliyorum. “Colbert’in programında olman benim sebebim. Her zaman bana gelmen gerekiyordu.”

SOĞUTMA

"Sana gelmek için mi?" Yutkunduğumda, yüzünde son derece acımasız bir sırırtış belirdi.

Geldi ve gitti.

Bir anda yine anlaşılmaz haline geri dönüyor. Kasvetli. Soğuk.

Bu ifade artık çok tanıdık geliyor. Öyle ki, o alaycı gülümsemeden daha çok beni etkisiz hale getiriyor. Karnımdaki kelebekler, çenesinin keskin hatlarına tepki veriyor.

"Evet. Haklı olduğumu biliyorsun. Diğerlerine benzemediğini. Sen benim zeki kızımsın," diye övüyor, hâlâ aynı sertlik ve korkuyla. "Benimsin."

İçimde bir sıcaklık dalgası yükseliyor, sonra da kendime içimden bir tokat atıyorum.

Onun olmak çok güzel bir duygu. Ve bu bir sorun.

En büyük sorun da bu.

Memleketteki Skylar böyle bir şeyin doğru olduğunu asla kabul etmezdi. İnsanların tenini bronzlaştırmayı tamamen normal, ahlaki açıdan kabul edilebilir bir şeymiş gibi tartışmak...

Asla.

Bende neyin yanlış olduğunu anlamıyorum?

O öyle. Knox ve benim yozlaşmış, tahrik olmuş beynim. Ben bencil bir insan değilim. Cinayeti onaylamamalıyım. Bana haksızlık edenler hariç. Ama o zaman bile...

Knox'a karşı şehvet duyma hakkım yok. Ölümün hüküm sürdüğü, hayatlarının bu şekilde sona ermesini muhtemelen hak etmeyen insanların hayaletleriyle çevrili bir odada vajinamın ıslanmaması gerekirdi.

Ama—kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Ona o kadar çok aşığım ki, ağlamaya başlasam da bir daha duramayabilirim.

"Dur artık," diyorum hem ona hem de kendime.

"Skylar. Kıskanıyor musun...?" Gözleri parıltıyor. "Burada başka insanların derileri, ölülerinin derileri olduğu için mi?"

Haklı olduğu için utanç dolu bir çığlık kopmak üzere. Bunu söylediğine göre, bunun benim ahlak anlayışımla ilgili olmadığını anlıyorum. Doğru ya da yanlışla ilgili değil.

Başka insanlara yağ sürdü. Onlara dokundu.

Bu hem beni rahatsız ediyor hem de dehşete düşürüyor.

Bu korkunç gerçeğe yüzleştiğimde etrafımdaki hava inceliyor.

Kıskanıyorum.

"Dur artık," diye tekrarladığımda beni görmezden gelerek daha da eğiliyor.

Dudaklarını şakağıma bastırıyor. "Şirin, ama..."

Knox arkama geçip dizlerinin üzerine çöktüğünde aklım tamamen durdu. Bacaklarımı ayırıp kalçalarımı yukarı doğru kaldırdığında içimde ham ve yakıcı bir sıcaklık kıvılcımı yükseldi.

Ona karşı tamamen çıplakım. Tüm benliğimle.

Acıyı ve utancı benden almasını istiyorum.

Onu istiyorum.

"Peki, ne hariç?" Sesim titrek ve yabancı geliyor.

Bir hayvanı sever gibi kalçamı okşuyor. "Sabır."

Beni sakinleştirmesi gereken şey tam tersini yapıyor. Knox'un en hafif dokunuşu bile tüm vücudumu ihtiyaçtan dolayı kasıyor.

En kötüsü de beni yalamaya hiç niyeti olmadığını fark etmek.

Onu en çok arzuladığım yer dili değil.

Hiçbir açıklama yapmadan, kıskançlığımı yatıştıracak tek bir kelime bile etmeden, yine beni yağlamaya başladı.

Önce baldırlarımı, sonra uyluklarımın arkasını, ardından bandajı 避 避 meye dikkat ederek öne doğru kaydardım.

Dokunuşu gittikçe yükseliyor, yükseliyor, yükseliyor, bacaklarım ve vajinam arasındaki çizgiyi tahrik ediyor. Dizlerim titriyor, çaresizce. Ama

düşmüyorum.

Knox bende var.

Homurdanarak dizlerimin üstünden uyluklarımı sıkıca kavradı, beni dengede tuttu. Dik durmamı sağladı. Beni kurtardı.

“Daha önce hiç kimseyi böyle yağlamadım. Hiç istemedim de. Sebepsiz yere kıskanıyorsun.” Vajinama çok yakın, dokunuşunun vaadi içimde daha derin, daha sapık arzular uyandırıyor. Benden minik inlemeler koparıyor. “Sen diğerleri gibi değilsin. Benimsin. Benimsin, sonsuza dek. Söyle bana, Bela, sonunda anladın mı? Sana yaptıklarımı? Benim için ne ifade ettiğini?”

“Evet.” Parmak uçlarımda yükseliyorum, bedenim beni ona doğru itiyor. Sadece onun sunabileceği sürtünme olmadan perişanım. Aklımı kaybediyorum ve umurumda değil. “Daha fazlası, ben daha fazlasıyım.”

"Daha fazlası mı? Sadece bu kadar mı?" Parmak uçları vajina dudaklarımın üzerinde geziniyor, tüy gibi hafif, saf kötülük dolu bir dokunuş.

"Lütfen..."

"Daha çok çabala." Giriş yerimi takip ediyor, beni alay ederek en kötü işkence türünü uyguluyor. "İstedığimi duyana kadar ancak bu kadarını hak ediyorsun."

“Ben farklıyım. Beni öldüremezsin. Sen”—iki eli de geriye doğru kayıp kalçalarımı kavradığında inliyorum—“beni korkutuyorsun. Bazen beni korkutuyorsun. Ve beni cezbediyorsun.”

"İşte böyle daha iyi." Kalçama iki kez daha vurunca sanki bana 'iyi kız' diyor gibi hissediyorum.

Ama durun bir dakika. Elleri artık üzerimde değil. Nerede o?

Başım öne eğik, kalbim düzensiz atıyor. "Knox?"

"Eller yukarı."

Sesini duyduğuma şükrederek, tek kelime etmeden itaat ediyorum.

Hâlâ acı verici bir şekilde tahrik olmuşken, bir eliyle belimi kavrayarak ayağa kalkmama yardım etti. Pamuklu gömleğini yavaşça vücudumdan aşağı indirdi, kumaş yağlanmış tenimin üzerinde hafifçe kayarak dizlerimin altına kadar indi.

“İşte böyle.” Kaldırdığım kollarımı yavaşça aşağı indiriyor.

Gömleği giydikten sonra pantolonumu indirmeyi aklımdan bile geçirmedi. Ona o kadar kapılmışım ki.

“Skylar.” Kollarından biri belime dolanıp beni vücuduna iyice yapıştırdı.

Dudakları birbirine yakın. Vücudu zorlukla bastırılmış bir öfkeyle titriyor ve...

Zulüm.

Beni eğip ellerimi tekrar sandalyenin oturma yerine yerleştirdiğinde bunun keyfini çıkaramıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Onunla kavga ediyormuş gibi yapıyorum, bir yandan da beni bırakmaması için dua ederek kıvranıyorum.

"Ne istersem onu yaparım." Dizlerimi ayırıyor. "Vücudunun benden ne istiyorsa onu veririm."

Avuç içi, keskin ve acımasız bir şekilde vajinama çarpıyor.

Çırpınarak, bacaklarımı kapatmak için çaresizce bağıriyorum. Zevk ve acı birbirine karışıyor, kendimden geçiyorum. "Hayır, dur!"

"Buna ihtiyacın var." Dört sert tokat daha attıktan sonra beni kaldırıp, sırtım göğsüne yaslanmış halde öne doğru taşıdı.

"Neden?" Boğazım düğümlendi, sırlıklam oldum ve hayatımda hiç bu kadar aşağılanmış hissetmemiştim.

"Acı. Odaklanmana nasıl yardımcı olduğunu gördüm." Dudakları kulağıma değiyor. "Ve tüm dikkatinizi istiyorum."

"Dinliyorum." Vücudumun her kıvrımı gücümü tüketiyor, bu yüzden nefessiz bir şekilde ona yaslanıyorum.

"Bu daha iyi." Kancalardan birinden sarkan bir ipi kavradı.

Saniyeler içinde Knox bileklerimi bağladı ve bedenimi yukarı çekti. Göz göze geldik, elleri yanaklarımı kavradı.

Ayak parmaklarım yere zar zor değiyor.

Ama çenemin titremesine neden olan omuzlarımdaki gerginlik ya da bileklerimdeki kasılma değil. İçimde yükselen panik duygusu.

"Beni yere indirin." Her göz kırpışımnda gözlerimden bir damla yaş süzülüyor. Kendimi çok küçük, çok çaresiz hissediyorum. "Beni yere indirin."

"Benim için nefes al." Boğazımdaki eli beni boğmak için değil. Beni sakinleştiriyor. "Nefes al."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Ne yapıyorsun?"

"Bana güven. Seni hiç hayal kırıklığına uğrattım mı?"

Başımı sallıyorum.

"Aferin kızım. Şimdi. Buraya gelmenin sebebi konuşmamız gerektiği. Sana kendimle ilgili öğretmem gereken bir şey daha var." Kaşları çatıldı.

“Bunu cevapladıktan sonra. Seni bir kancaya asma işlemine ne denir? Benim dünyamda?”

Başparmağının çenemi okşaması, sanki beni yumuşatıyor gibi. İstikrarlı, tekrarlayan bir şekilde, kelepçelerim içinde gevşerken, göz kapaklarım ağırlaşırken bile durmuyor.

Cinsel isteğim çoktan geçti, bedenim dinlenmeyi istiyor. Ama Knox beni tüm bunları hissedebilecek kadar uyanık tutuyor.

Başka türlüünü istemezdim.

“Burası... onları kuruttuğun yer mi?” Boğazım zımpara kağıdı gibi gıcırta yapıyor. Gözlerim bulanıklaşıyor, netleşip netleşiyor. Çok... yorgunum. “Onları kurutmak için asıyorsun, değil mi? Tabaklamadan önce?”

“Ne kadar zekice.” Elleri yüzümü kavradı, sahiplenici, yağlı ve sıcak. “Önce kurutma gelir. Deriyi her santimine hava değecek şekilde asarsın. Bu, nemi dışarı çeker, çürümeyi durdurur. Nemli bırakırsan, kaybedersin. Doğru yaparsan...” Gözleri parladı. “...ve sonsuza dek senin olur.”

Söylediklerinin ardındaki anlam aklıma yerleşiyor. Midem bulanıyor. “Sonsuza dek... yani burada mı?”

“Benimki gibi.” Yüzümü sıkıyor, üzerimdeki sahipliğini iyice pekiştiriyor. “Ama bu resimde bir yanlışlık var. Benim yanlış yaptığım bir şey var. O nedir?”

Düşün, Skylar. Düşün. Bu çok önemli. Hayatını kurtarabilir. Onun seni istemesini sağlayabilir.

Knox hayal kırıklığına uğradığında ne olduğunu bilmiyorum ve öğrenmek de istemiyorum.

Zihnimde düşünceler dolaşırken, sessizlik boğazımdaki yumru kadar ağır bir şekilde uzanıyor.

Birkaç dakika daha geçiyor ve sonra anlıyor.

“Kuruma. Yağlamadan önce gelir.” Dudaklarım kuru, onları ıslatmak için dilimi dışarı çıkarıyorum. “Tersini yapıyorsun.”

Bakışları dudaklarıma iner, sonra tekrar gözlerime odaklanır. Gurur ve açlığın bir parıltısı gözlerini iki kor haline getirir.

Onun sessiz onayıyla göğsüm arzuyla dolup taşıyor.

Çok iyi hissettiriyor. Çok doğru.

“Aynen öyle.” Bana doğru eğildi, alt dudağımı dişlerinin arasına aldı, sonra bıraktı. “Bunu görmeni istiyordum. Emri bozmuş olmam önemli değil. Önemli olan neden yaptığım. Bunu senin için yaptım.”

O deli değil. Mesele bundan daha derin. Ailesinin mirası onun içine işlemiş, ritüelleri kemiklerine kazınmış durumda.

Ama o artık onlarla işini bitirdi.

Benim için bütün kuralları çiğniyor.

Ben de değiştim. Artık tıp fakóltesi öğrencisi Skylar değilim. New York'lu kız da değilim. O halim burada yok. Beni kendi dünyasına çekti ve ben de izin verdim.

"Kuralları çiğnedin çünkü beni istiyorsun." Sesim titriyor.

Onu anlamak, bir daha asla kapatamayacağım bir kapının kilidini açmak gibi geliyor. Ve bu kapıyı hayatımın geri kalanında açık bırakmak istiyorum.

"Hepsini senin için kıracağım." Başparmağı çenemin üzerinde geziniyor, bana yağ sürüyor. "Şimdi yaptığım gibi. Önce seni yağladım çünkü seni askıda, üzerini örtecek bir şey olmadan bırakamazdım. Bana ait olanı koruyacak bir şey olmadan."

Dudaklarımın kenarından öpüyor, sonra da tam görüş alanımda olan masaya doğru ilerliyor.

Yorgun olsam bile, onu hayranlıkla izlemekten kendimi alamıyorum. Burası onun alanı ve o, burada zahmetsizce hareket ediyor.

Masanın önünde durur; masada iki büyük kavanoz beklemektedir. Birinde berrak bir sıvı vardır. Diğeri ise bir çeşit püreye benzemektedir.

Yiyecek. Su.

Evet.

Knox geri dönüyor ve elindeki şeffaf kavanozu bana göstermek için kaldırıyor.

"Geçen hafta şehirden aldım. İç." Rica etmiyor. Pipeti dudaklarımın arasına sokuyor. "Sağlığına iyi gelir."

Serin sıvı dilime değiyor ve hindistan cevizi suyunun tadının ne kadar güzel olduğuna hayret ediyorum. Buna ne kadar ihtiyacım varmış.

Pipeti hevesle içerken, Knox'un dudakları büzülüyor. Göğsü inip kalkıyor. Her nefesi kontrollü.

Beni incelerken hareketsiz kalmak için çok çabalıyor, ama kendini tutmaya çalıştığını hissedebiliyorum. Dişlerini o kadar şiddetli gıcırdatıyor ki duyulabiliyor.

Büyülenmiş bir şekilde onu izliyorum ve yudum yudum içmeye devam ediyorum.

Ta ki elimden suyu alana kadar.

"Hey!" diye bağırdım.

"Kusacaksın." Dudaklarımın köşesine kondurduğu ikinci öpücük, diliyle fazla hindistan cevizi suyunu silip süpürdüğünde iğrenç bir hal aldı. "Usludur."

Çok çabalıyorum. İyi olmaya, bu yerde hayatta kalmaya çalışıyorum.

Her şeyden çok, onun yanımda kalmasını, uzaklaşmamasını, hatta masaya bile gelmemesini sağlamaya çalışıyorum.

Panik başlamadan önce, diğer kavanozu taşımaya geri dönüyor.

"Ağzınızı açın."

Çok yavaşım ama önemli değil. Dudaklarım hafifçe aralanıyor ve o zaten orada, bir kaşık dolusu mango püresini dudaklarıma bastırıyor. Ağzım tatlılıkla doluyor.

"Mmm." Yutkunuyorum ve kavanoza açgözlü bir şekilde bakıyorum. "Daha fazla."

"Buyurun." Beni beslerken dikkatli davranıyor, ancak her yutkunuşumda gözleri kararıyor. "Harika."

Tanrım, kendimi çok özel hissediyorum.

Ayrıca hissediyorum—hayır, biliyorum—ki bu onun bunu ilk kez yaptığı, bana ilk kez ilgi duyduğu kişi olduğum konusunda yalan söylemediği.

Onu analiz etmeye devam ederdim, ama... ah, göz kapaklarım inanılmaz ağır.

Altıncı lokmada başım sallanmaya başladı.

Yedinci parça, kirpiklerim düşüp gözlerimin üzerine yerleşirken hâlâ dilimin ucunda.

Onu duyduğumda rüya gördüğümü sandım.

"Çok güzeldi," diye fısıldadı, dudakları alnıma değerek. "Uyuma vakti geldi."

Belki bileklerimdeki ip gevşer. Belki Knox'un kolları beni yakalar, kendine doğru sarar.

Sanırım beni de sandalyeye götürüyor. Olabilir. Ama uyku beni alıp götürdüğünde bunu anlamanın gerçekten bir yolu yok.

KNOX

Skylar, gece boyunca huzur içinde uyuduktan sonra, sabahın ilk belirtileri bodrum katıma sızarken kıpırdanmaya başladı.

Ben ise, güneş doğmadan çok önce, saatlerdir ayakta, onu gözetliyorum.

Kucağımda böyle kıvrılmış yataarken başka hiçbir şeye bakamadım ya da odaklanamadım.

Ne kadar acı verici olsa da.

Onun uyanmasını beklerken saatin her tıkırtısı bana fiziksel olarak acı veriyordu. Tam buradaydı ve ona istediğim gibi dokunamadım. Ellerimle, ağzımla, dişlerimle.

Öte yandan, gerçekten şikayet edemem. Ne de olsa, o benim. Cennetteyim.

Onun burada olması sayesinde, şu sert sandalyede oturmak bile rahat.

Ona bakabiliyorum, yüzünün her santimini ezberleyebiliyorum. Burnunun seğirmesini. Beni öpmem için yalvarır gibi büzülmüş dudaklarını. Vücudunun her hareketinde, pantolonumun içinde penisim seğiriyor.

Ve şükürler olsun, bekleyiş sona erdi.

Kalın kirpiklerinin altından Skylar bana doğru göz kırpmıyor. Kızım nefesini tutmuş, avcısının bir sonraki hamlesini görmek için bekliyor.

Bu da avımı incelemekten başka bir şey değil. Onun çekingen ifadesini, göğsünün nasıl kabardığını gözlemliyorum.

Bana güvenip parmaklarını çenemin üzerinde gezdirip ardında bir sıcaklık izi bıraktığında, dudaklarımda hafif bir gülümseme beliriyor.

Yumuşaklık, hassasiyet; ikisini de içime işledi.

Kahretsin, onun ne kadar utangaç olabildiğine bayılıyorum.

Üzerine çektiğim battaniyeler yere kaydı ve bu da bana onun aslında utangaç olmayabileceğini, beni kandırmaya çalıştığını, kollarını kullanarak dikkatimi dağıtıp sandalyeden sessizce kalkabileceğini gösterdi.

Ya da belki sadece tuvalete gitmesi gerekiyor.

Her ne olursa olsun, onun benden uzaklaşma düşüncesi beni çileden çıkarıyor.

Bacaklarındaki kavrayışım sıkılaştı, kolumu beline doladım.

Bedenim onun kafesi haline geliyor.

Bu sandalyeden kalkmayacak. Beni de bırakmayacak.

“Knox, ben—” Kadın irkildi.

Kaçacak yer yok.

“Hayır.” Parmaklarım tenini morartıyor. Çenem başının tepesine bastırılıyor. “Kal.”

"Canımı acıtıyorsun." Tırnaklarının boynumu çizmesi inanılmaz tahrik edici. "Neden? Kendimi özel sanıyordum."

"Sen," diye hırıltılı bir sesle konuştum, arzusunun derinliğinden dolayı sesim boğuktu, kendim bile anlamakta zorlanıyordum. "Benimsin."

"Öyleyse neden bana acı çektiriyorsun?"

Bütün o kıpırdamalarla penisim kasılıyor.

Onun altında olmamın verdiği his, Skylar'ın kaçma yönündeki çılgın girişimlerini durduruyor.

Başını yukarı kaldırdığında, ona bakabilmek için başımı geriye çekiyorum. Göz bebekleri kocaman. Parmakları boğazımın çukuruna değiyor, bu da beni ürpertiyor.

Konuşmasını duymadan önce yüz ifadesindeki değişikliği görüyorum.

“Pekala o zaman. Knox.” Manipülasyon girişimi hiç de gizli değil. Ama kirpiklerinin titremesi ve ismimi söyleme şekli, ona bir şey reddetmeyi zorlaştırıyor. “Yanlış yaptım. Bana zarar vermiyorsun. Kavga etmeyi bırakacağım. Daha iyisini yapacağım. Ben...” Yanakları kıpkırmızı oluyor. “Affını kazanmak için tekrar diz çökebilirim.”

Daha önce birçok canlı bunu denedi. Merhamet karşılığında seks teklif etmek, istediğimden daha sık oluyor.

Jett hem erkeklere hem de kadınlara yalan söyledi. Anlaşmanın kendi tarafını yerine getirmeden aldı.

Ben asla öyle yapmadım. İşimi yapmaktan başka hiçbir şey umurumda olmadı.

O gelene kadar.

İşin aslı şu ki, ereksiyon halinde olsam da aklımda sadece seks yok.

Ona bakmak bir zorunluluk. Bir görev.

Vücudunu kullanma konusu daha sonra gelecek.

"Şu an özür dilemene gerek yok, o yüzden deneme bile." Başımı eğip gözlerinin içine diktim. "Eğer seni incittiğimde gerçekte ne hissettiğimi öğrenmek istemiyorsan, özür dileme."

"Ne? Benimle güvende olduğumu söylemiştin." Boynumu tırmaladığı o tırnaklar şimdi daha da derine batıyor.

İz bırakacaklar. Ailem görecektir izler.

Bileklerinden tutarak ellerini göğsüme bastırdım. İşte böyle daha iyi.

"Hoşuna gidebileceğin türden bir acı olabilir." Bileklerini sıkıyorum. "Ya da olmayabilir. Beni dene."

Ses tonumdaki uyarı işe yaradı. Hareketsiz kaldı.

"Aferin kızım." Bunu birine söylemek garip geliyor ama ona gelince kendimi tutamıyorum.

Skylar övgüyü hak ediyor. Benim penisimi de vajinasında hak ediyor.

İkimiz de öyle düşünüyoruz.

"Bana ne yapacaksın?" Gözleri daha da irileşti, nefesi hırıltılı bir hal aldı.

O benden korkmaktan neredeyse benim ona korku salmaktan aldığım zevk kadar zevk alıyor.

"İhtiyacımız olan her şeyi buraya getir, sonra seni yukarıya, banyoya götür, bandajını değiştir ve sonra da temizle." Ayağa kalktığımda bacaklarım hala yarı uyuşmuş, o geçmeyen ağrı bütün gece kucağımda kıvrılıp yattığını hatırlatıyor. Bundan zevk alıyorum çünkü bunu bana Skylar yaptı. "Bundan sonra seni besleyeceğim."

"Çiftlik evinde mi?" Yüzünün rengi bembeyaz oldu. "Diğerleriyle mi oturacağız?"

"Kesinlikle hayır. İşte buyurun." Masayı işaret ettim.

Onu oraya götürüp yere bırakıyorum. Bir elim boğazını sıkıca kavramış halde kalıyor, sanki yerinde kalması için sessiz bir emir veriyormuş gibi.

Gözlerini kısıyor. Kalp atışları parmak uçlarımda çılgıncasına hissediliyor.

O, meydan okumayla sarmalanmış bir ateş ve ben onun her kıvılcımını hissediyorum. İçindeki yükselen özgüven beni başka hiçbir şey gibi etkilemiyor.

"Sözümü çiğnesem bile, bana gerçekten zarar vermeye cesaret edemezsin," diye hırladı, dişlerini bana göstererek. "Yalan söylüyorsun."

"Şımarıklığı sürdürmeye devam edersen, ne kadar yalancı olduğumu göreceksin." İçinden bir ses, sırf onunla oynamanın zevki için bunu yapmasını umuyor. Başka bir zaman. "Dinle, Bela. Hemen geri döneceğim. Burada kal." Bir duraklama. "En temiz yer burası. En güvenli yer."

"Pekala." Merdivenleri çıkmadan önce sadece sevimli bir homurdanma duyuyorum.

Mutfağımdaki saate baktığımda saatin yediyi biraz geçtiğini görüyorum. Reese ve Büyükbaba şafak vakti uyandıkları için çoktan kalkmış olmalılar. Diğerleri de yakında onlara katılacak.

Eğer henüz yapmadılarsa.

Canlı derilerle oynayabilecekleri bir ortam olduğunda, ailem coşuyor. Çiftlik evindeki enerji değişiyor. Şiddet vaadi onları daha da aç hale getiriyor.

Gelip uğramaya karar verirlerse diye, önce evin perdelerini kapatıyorum. Sonra da Skylar için gerekli her şeyi hazırlıyorum.

Şehir gezimizden aldığım piknik sepeti lavabonun altında duruyor.

Diğerleri bunu iş için ihtiyacım olduğunu sandılar. Onları düzeltme zahmetine hiç girmedim. Gerçek piknikler için kullanacağımı hiç söylemedim. Ve Skylar ile iki haftadan kısa bir süre sonra piknik yapacağız. Bu piknik değil – bugünden sonra hijyenik olmayacak – ama yine de. Piknikler.

Onunla bir gelecek hayal etmek beni yine tahrik ediyor. O görüntüleri hızla kafamdan uzaklaştırıyorum.

Temiz, derin bir kap. Çaydanlıktan sıcak su. İki yıkama bezi. Sıvı sabun. Bir ilk yardım çantası. Skylar ve benim için yedek kıyafetler, beş tişört ve eşofman, ne olur ne olmaz diye.

Hepsini paketliyorum.

Son olarak, kendim için yumurtalı salata sandviçi. Onun içinse mango püresi ve hindistan cevizi suyu.

Bodruma geri indim ve arkamdan kapıyı kilitledim.

Kasedeki su şırıl şırıl ses çıkarıyor. Ayaklarımın altındaki merdivenler sıcak.

Ve güzel, gizemli Skylar masada beni bekliyor. Onu görmek kalbimin durmasına neden oluyor.

Ta ki bana gülümseyene kadar, belki de benim hassas tarafıma hitap etmeyi umuyor.

Böyle bir şey olamaz. Gidip kaçmaya çalışamaz. Bensiz bu evin dışına çıkamaz. Başaramaz.

Ailem hayatta olduğu sürece Colbert'ten kaçmak imkansız. ABD genelinde dağılmış sayısız deri çanta bunun kanıtı.

"Beni cezalandırma." Yüz ifademdeki bir şey onu korkutuyor, endişe sesine yansıyor.

Ona yaklaştıkça ondan yayılan korku dalgaları daha da artıyor. Sessiz kalıyorum, olup biteni içime sindiriyorum.

"İstedığınız gibi burada kaldım. Lütfen."

"Seni cezalandırmaya niyetim yok." Piknik sepeti masanın üzerinde. Skylar, sepetin yere düşme sesiyle irkildi. "Ben buraya seninle ilgilenmeye geldim."

"Yalan söylüyorsun. Bana o bakışı atıyorsun." Gözleri yaşlarla doldu, dökülmemiş gözyaşlarıyla parıldıyordu. "O öfkeli bakışı."

"Kızgınsın, değil mi?" Parmaklarımı bileğine doladım ve bakışlarımı onun gözlerine kilitledim.

"Evet."

Bu kadar yakınken, kokusu beni sarıyor, ince ama inkar edilemez. Tanıdığım anda vücudumda bir uğultu beliriyor. Bu ne çamaşır suyu, ne kireç, ne de bu bodrum katını dolduran diğer şeylerden biri.

Bu o. Onun uyarılması. Onun ihtiyacı. Tamamen ona ait.

"Kızgın değilim. Ama bu—" Avucunu penisime bastırıyorum. "Bana yaptığın şey bu. Sana böyle baktığımda, penisimin o daracık boğazı nasıl becerdiğini hayal ediyorum."

Nefesi kesildi, bu ses içimdeki karanlık bir şeyi çekip çıkardı.

"Bunu hissediyor musun? Senin için ne kadar sert olduğumu?" Kalçalarımı sürtüyorum, sürtünmeye duyduğum açlıkla, aslında duymamam gerekse de. "Ama her şeyin bir düzeni var, yaranla ilgilenmekle başla. Tıp öncesi öğrencisisin, daha iyisini bilirsin."

Gözleri kocaman açılmıştı. "Sana öyle olduğumu hiç söylemedim."

"Gerek yoktu. Turu buraya ayarladığın gün, senin hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrendim." Bana şaşkınlıkla ve hayranlıkla

bakışlarına asla doyamayacağım. “Yani evet, seninle sevişmek için can atıyor olsam da, sana bakmak daha önemli.”

"Benimle sevişir misin?" diye fısıldıyor ama sesi inilti gibi geliyor. "Kim demiş sana izin vereceğimi?"

İçimden bir kahkaha attım.

O alaycı bir şekilde güldü.

"Evet, yaptın," diyorum.

Onu temizlemeye başlamadan önce, muhtemelen tuvalete gitmesi gerektiğini hatırlayarak kaşlarımı çatıyorum. Bu yüzden onu kucağımda taşıyarak yukarı çıkarıyorum, kollarımda hiç ağırlığı yokmuş gibi geliyor.

Tuvalete gittiğimizde, hayatını tehlikeye atabilecek bir kaçış girişiminde bulunmaması için elimi her zaman bileğine kenetlemiş halde tutuyorum.

Ona yeni bir diş fırçası uzatırken, "Bana asla seninle birlikte olmak istediğimi söylemedim" diye ısrarla tekrarlaması çok tatlı. İkimiz de dişlerimizi fırçalarken yanında durup tek kelime etmiyorum.

Birkaç dakika sonra bodruma geri döndük ve onu masaya indirdim.

"Peki, bunu ne zaman söylemiştim?" Skylar gizlice benimle dalga geçmekten hoşlanıyor.

Bu yapmacık tartışmadan hoşlanıyor. Tamam, bırakayım öyle yapsın.

"Bana her baktığında, gözlerin kararıyor. Vajinanın kokusunu alıyorum, bana ne kadar ihtiyacın olduğunu hissediyorum." Parmaklarımı tişörtünün etek ucuna takıyorum. "Bana her şeyi yapmama izin vereceğini söylüyorsun aslında."

"Bütün bunlarla ilgileniyorsunuz. Her şeyle."

"Değilim."

Skylar belki ağzıyla bana karşı koyabilir ama bedeni aksini söylüyor.

Ellerini omuzlarıma koyarak, tişörtünü kalçasının altından yukarı doğru itmeme yardımcı olmak için biraz yana kaydı ve kendini bana santim santim gösterdi.

İçimde bir ateş yanıyor. Arzularım sadece onunla sevişmekten çok daha derin. Parmak boğumlarım çıplak bedenine değdiğinde, geleceğimizi görüyorum.

Karnında onlarca çocuğun, birbiri ardına, karnının genişleyeceği bir gelecek.

Bir bebeği o karına yerleştirmek bir görev ya da benim şartlandırıldığım bir şey değil.

Kemiklerimde hissettiğim ağrı. Kalbimin atışı. Penisimin ucunu ıslatan meni öncesi sıvı.

Kahretsin. Kendimi kontrol edemiyorum ama daha güçlüyüm.

Derin bir nefes alıp kafamı boşaltıyorum ve kendi isteklerim yerine onun neye ihtiyacı olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Benim odak noktam o. Ona. Onu temizlemeye.

Konsantre olabildiğim zaman, önce yıkama bezini suya batırarak başlıyorum. Sonraki adım, üzerine dezenfektan sabun dökmek ve Skylar'ı yıkamak.

Dün yağ sürerken yaptığım gibi, omuzlarından başlıyorum. Ama saçları engel oluyor.

Boşta kalan elimle onu kenara çekmek için uzandım ama Skylar, her zamanki gibi kafa karıştırıcı ve alaycı tavrıyla, benden önce davrandı.

Parmaklarımız birbirine değdiğinde içimden elektrik akımı geçiyor. Bu basit temastan o kadar çok etkileniyorum ki, onun kendi kendine parmaklarını arkasına saklamasına engel olamıyorum.

Her hareketini izlerken vücudum geriliyor, kalın sarı saçlarının yana kayıp boynunun daha fazla kısmını ortaya çıkarmasını ve üzerindeki izleri görmeyi izliyorum.

Bir lokma almak için can atıyorum, dişlerimi gıcırdatıyorum.

Çok cazip. Bu kadın içimi parçalıyor, beni değiştiriyor.

HAYIR.

Kesinlikle hayır.

Kendimi toplamalıyım. Onu korumak için aklı başında kalmalıyım.

İmkansız olsa da.

Sinirlenerek homurdandım ve bezi dairesel hareketlerle üzerinde sürükledim. Daha hızlı. Daha umursamazca.

Beni bu şekilde delirtmesi, içimi boşaltıp sadece kendisiyle doldurması onun suçu.

Aklım yarı başımda değilken, bu düşünceyi gözlerimle silip, vücudunun ön kısmını bitirene kadar ovmaya devam ettim.

Onu masadan kaldırdığımda şaşkınlıkla bir çığlık attı.

“Biliyorsun, Skylar, bana karşı gelip, beni kışkırtıyorsun...” Yüzünü benden uzağa çevirip ellerini masaya yapıştırdım. “Aynı zamanda sen de, sikilmek için yalvarıyorsun.”

"Belki," diye fısıldadı.

Onun boğuk sesi. Aman Tanrım, o kalçalar...

Göğsüm hızla inip kalkıyor ve ona duyduğum arzu yüzünden pantolonum yırtılacak gibi hissediyorum.

Omzuna hızlı ve sahiplenici bir ısırık attım ve o da bana yalvararak inlemeye başladı.

Bu beni hiç sakinleştirmiyor. Aksine, onda bıraktığım iz, onun tatlı acısı, beni uçurumun kenarına daha da itiyor.

"Kahretsin." Doğrulup sırtını ovmaya başladım.

Zaman geçiyor ve sonunda derin bir nefes alıyor.

"Peki, Knox, bir şey yapacak mısın..." Hem cesur hem de titrek bir ses tonuna sahip olması aklımı almıyor. Bu gizem, bu kadın, çözmek için can atıyorum. "Sonra başka bir şey? Mesela Bronwyn'i kontrol etmek gibi? Ailem için. Buradan çıktığımızda ölüp ölmediğini onlara söyleyebileyim diye."

Kaşlarım çatılıyor. Az önce benimle dalga geçiyordu, şimdi de Bronwyn'i mi soruyor? Hmm. Kafası karışık olsa gerek.

Ya da onun içinde büyüyen o karanlık şey. Belki de Bronwyn'in ölmüş olmasını umuyor.

Hayır, değil. Eğer öyle olsaydı ailem onu bırakırdı.

Her neyse. Skylar'ın sebebi ne olursa olsun, cevap hayır.

"Bronwyn cehenneme gitsin." Ov, ov, ov. "Bunu anne babana da söyleyebilirsin."

"En azından bana ne kadar acı verdiğini ona söyleyemez miydim?" Sesi yükseliyor, titriyor. "Knox, ben içimi dökmeden önce onun öldürülmesine izin verme."

Bu gerekçe ilk düşündüğümünden çok daha kabul edilebilir. Yine de, "Onunla ya da onun hakkında konuşmak yok."

"Lütfen..."

"Kapa çeneni."

"Onu affetmek istemiyorum." Skylar omzunun üzerinden bakıyor, yeşil gözleri dürüst. Muhteşem. Hüzünlü. "Onu görmeme izin vermen için seni manipüle etmiyorum çünkü onu seviyorum. Gerçekten mesele bu değil. Yemin ederim."

"Hayır." Ama inancım zayıflıyor. Ona her şeyi vermek istiyorum, sadece bunu değil.

"Onunla yüzleşmeyi hak ediyorum. Burada mağdur olan benim," diyor, ben bezi kalçalarının arasına kaydırırken ve su yarığından aşağı süzülürken inleyerek. "Bu hakkı kazandım. Neden buna sahip olmayayım ki?"

Bacakları ihtiyaçtan titreyip kasılırken bile hâlâ kız kardeşinden bahsetmesi beni derinden yaralıyor.

“Ölecek. Bunu hak ediyor.” Dizlerimin üzerine çöküp, titrek ellerimle bandajını özenle sarıyorum. “Konu kapanmıştır. Onu unutun.”

“Lütfen...” Yalvaran gözlerini benden ayırmıyor.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, kanım damarlarımda sıcak sıcak akıyor.

“Ona katılmak mı istiyorsun?” Mantıksız öfke beni gerçek bir canavara dönüştürüyor. Kaşlarımı çatarak, “Hepsi bu mu?” diyorum.

“Hayır.” Kaşları yukarı kalktı.

“Bak.” El havlusunu masaya fırlattım. Hızla yeni bir tane kapıp kaseye batırdım. “Seni istiyorum.”

“Evet, istiyorsun.” Skylar’ın omuzları gergindi, ben de onları suyla ıslatıp sabun kalıntılarını temizlerken. “Ben de seni istiyorum.”

“Ve bir planım var. Onu aklamayı ya da onunla yüzleşmeyi içermeyen bir plan.” Ona çok yaklaşıyorum, kapıyı sertçe vuruyorum. “Onunla hiçbir ilgisi olmayan bir plan.”

“Bu konuyu kapatmam gerekiyor. İçimdekileri dökmem lazım.” Sesi titriyor ama kırılmıyor. “İnatçılığı bırak. Ona ne söylesem aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyecek.”

“Onunla konuşmanın hiçbir faydası olmayacak. Sadece sana daha çok zarar verecek yollar bulacak.” Tacizciler tacizcidir; bunu bilmesi gerekiyor. “Onun gibilerini tanıyorum.”

"Ona izin vermeyeceğim."

Cildindeki köpükleri temizlerken aklım kardeşime kayıyor. O da aynı şekilde kötü. Bazı insanlar değişmiyor. Hiçbir şeyden pişman değiller.

“O senin için ölü.” Elimle saçlarını çekiştiriyorum. “Kimse benim olana zarar veremez. Anladın mı? Şimdi sessiz ol.”

Uyarı geldi. Kadın sustu.

Ve ritüele yeniden başlıyorum. Kase, su, bez, temizlenene kadar onu yıkıyorum. Havluyla kuruluyorum, her yavaş hareketimde, dikkatim ve özenli dokunuşumla ona tapıyorum.

Tatlı, itaatkâr Skylar’ım, artık panik yapmıyor, yarasına müdahale edebilmem için bana serumu uzatıyor.

Skylar'a bakmaya çalışırken bir yandan da yoğun arzu duymak, tüm süreci bir zorluğa dönüştürüyor.

Bir şekilde başarıyorum. İşimi bitirince, gömleklerimden birini onun üzerine geçiriyorum.

Tam orada, onun önünde kıyafetlerimi çıkarırken hâlâ sessiziz. Sadece ağızlarımız sessiz.

Bedenlerimiz konuşmaya başlar.

Ereksiyonum karnıma baskı yapıyor, bu da yanaklarının kızarmasına ve parmaklarının masanın kenarını sıkıca kavramasına neden oluyor.

Penisimin ıslak ucu, kaşlarının çatılmasının bir başka nedeni.

Beni tatmak istediği için kendinden nefret ediyor.

İkimize de bunu yaşatmadığım için, kendimi yıkamak zorunda kaldığım için, kıyafetlerimi giymek zorunda kaldığım için kendimden nefret ediyorum. Boxer şort. Temiz kot pantolon. Tişört.

Maske en son takılıyor. Tıpkı kıyafetlerim gibi, şu anda takmak şart. Onu beslerken bu bariyer çok gerekli olacak. O sakın olamasa bile ben sakın olmalıyım.

"Aramızda hiçbir sır kalmasın diye"—gözlüklerinin arasından ona bakıyorum, ses tonum sakın—"bu maske bir zamanlar başka birine aitti. Ailemin öldürdüğü birine."

"Tamam," diye karşılık verdi, sanki zaten biliyormuş gibi. Sanki onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi.

Kaşlarını çatmakla o kadar meşgul ki başka hiçbir şeyi fark etmiyor, Bronwyn'le konuşmasına izin vermediğim için de çok sinirli.

Bunu daha sonra halledeceğim.

O zamana kadar, doğuştan gelen görevimi yerine getireceğim: Ona bakacağım.

Maskeyi takınca duygularımı kontrol edebiliyorum ve başlangıçta neden üzüldüğümü kısa sürede unutuyorum.

Skylar her zamanki gibi yardım ediyor. Ne kadar üzgün olsa da itaatkar davranıyor. Pipeti ağzına götürdüğümde içiyor, kaşığı dudaklarının üzerinden geçirdiğimde yiyor.

Özünde, bunu onun iyiliği için yaptığımı biliyor.

Yavaş yavaş, ritmimizi yeniden buluyoruz. Farklılıklarımıza rağmen birbirimizi buluyoruz. Maske bizi ayırsa bile.

O gülümsediğinde, zevkle inlediğinde, her lokmanın tadını çıkardığında ve daha fazlasını istediğinde, buz gibi kalbim sonunda eriyor.

Bu...

Aşk.

Hiç kimse bana seni seviyorum demedi. Bunu bir kez duydum, Jett onu öldürmeden hemen önce, yaşayan saklanma yerlerimizden birinin diğerine söylediğini.

Adamın sesinde özlem ve pişmanlık vardı.

Şimdi anladım.

Skylar'a baktığımda içimde bir özlem hissediyorum. Donuk, sürekli bir acı.

Onu seviyorum.

O beni seviyor.

“Skylar, ben—”

Lanet olası telsiz masanın üzerinde cızırtı yapıyor.

“Selam, Hide-boy.” Jett’in sesi her zamankinden daha derin ve daha neşeli çıkıyor. “Orada mısın?”

Skylar sertleşiyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Onu kızını üzdüğü için, yemek saatimizi mahvettiği için ondan nefret ediyorum. Cevap vermezsem, diğerlerini beni kontrol etmeye ikna ederek durumu daha da kötüleştireceğinden nefret ediyorum.

Hayır, kesinlikle hayır.

Skylar'a kimse zarar veremez. Kimse ona yaklaşamaz.

Püre kavanozunu masaya koyuyorum. Parmağımı Skylar'ın dudaklarına bastırıyorum.

Ne kadar yumuşak olduklarına hayıflanmamak için kendimi zor tutmak tam bir işkence.

Başını salladı ve ben telsizi elime aldım. "Ne oldu Jett?"

“Madem sonunda sen de bizden birisin...” Birdenbire, sesi sevgi dolu bir tona büründü. Tuhaf. “Annem, erkek arkadaş öldürmemize yardım etmen için seni davet etmemi söyledi. Kutlamalara katıl. Ne dersin?”

Skylar hiçbir tepki vermiyor. Ya onu öldürdükleri için rahatlamış durumda ya da umursamıyor.

Her iki durumda da onu bırakmayacağım. "Meşgulüm."

“Ona işkence mi ediyorum? Kesinlikle evet. Hey, orada mısın küçük kız? Kardeşimin kancalarından biriyle kan kaybediyor musun?”

Yüzünün rengi soldu. Onun neler yapabileceğini gördü. Biliyor.

“Sana cevap veremez. Ağzı bağlı.” Maskemdeki aralıklardan ona bakıyorum ve içimden sessizce, evet, o bir piç kurusu ama ben senin yanındayım diyorum.

Ben yanında olduğum sürece ona hiçbir şey olmayacak.

"Ahhh. Ağzım tılandı. Daha sonra onunla birlikte olacak mısın?"

Benim olan şeyler hakkında böyle konuşmayı gerçekten bırakmalı.

"Hayır, Jett. Onunla yatmak istemiyorum. Onu öldürmeden önce teninin kusursuz olması gerekiyor ve henüz o noktada değil." Yalan. Teni mükemmel. Özür dileyerek baş parmağımla çenesinde bir iz bırakıyorum ve o da öne eğilerek beni affettiğini söylüyor. Bu basit hareket, pantolonumun içinde penisimin gerilmesine neden oluyor. Telsizi parçalamaya saniyeler kala. "Onu besliyorum. Yaptığım şey bu."

"Diğerleriyle hiç ilgilenmedin."

"Diğerleri sadece dökülen deri parçalarıydı." Gerek olmasa da açıklıyorum, "İlkini doğru yapmak istiyorum."

"Hım. Hayatında benimle hiç bu kadar uzun süre konuşmamıştın." Parazit. Geri döndüğünde homurdanarak güldü. "Pekala o zaman, işimiz bitince adamın derisini yüzeriz."

"Bronwyn," diye fısıldadı Skylar, parmakları gömleğimin yakasına kenetlenmiş, gözleri yalvarırcasına.

Onun tatlılığı beni mahvedecek. İsteksizce soruyorum, "Sadece o, değil mi? İki yeni et işleme işi ve o kadar çok işim var ki."

"Hayır, kız kalacak. Reese, canlı bebeğine çok bağlı."

Skylar'ın ağzını elimle sertçe kapatarak, kilometrelerce öteden geldiğini görebildiğim çığlığını susturdum. Onlar onu duymayacaklar, mesele o değil.

Bu, ona burada olduğumu gösterme şeklim. Güvende olduğunu ve nefes nefese kalmasına veya çığlık atmasına gerek olmadığını gösteriyorum.

Onu koruyacağım. Her zaman.

"Makyajını üç kez yaptı bile," diye devam ediyor.

Skylar'ın gözyaşları avucumu ıslatıyor. Lanet olsun ona, zihnine o görüntüleri yerleştirdiği için. Bronwyn'in ölmesini istese bile, bu doğru değil.

"Kaşlarını bile yapmış. Saçlarını da. Çok çılgın görünüyor, dostum."

Kadın gözlerini sıkıca kapatıyor. Sonra tekrar açıyor.

Onlarda hiçbir keder yok.

Karanlık var. Kararlılık var.

Bu durumdan kurtulmak ya da Jett'i öldürmek fark etmez. En azından kız arkadaşımın hayatını mahvetmesine izin vermeyeceğim için mutluyum.

“Bırak Reese eğlensin o zaman.” Ciddiyim. Tüm benliğimle söylüyorum. Bronwyn bunu hak etti. “Burada olacağım. Erkek arkadaşını bekliyor olacağım.” Skylar’ımı öldürmeye yardım edecek olan o adi herif.

“Görüşürüz.” Bir kahkaha daha attı ve gitti.

“Knox.” Skylar’ın maskemi çıkarmasına izin verdim. Birdenbire aramızdaki duvarlar fikri beni çileden çıkardı. “Onlardan gerçekten korkmuyorsun. Onlara saygı duyuyorsun.”

Bronwyn hakkında soru sormuyor ama bu konuşmanın aldığı yönden de hoşlanmıyorum. "Sana sus dedim."

"Evet, yaptın." Bacaklarını daha da açarak bana doğru eğildi.

Zihin oyunları.

Hiç de kızgın değilim, hiç de değil. Yine de, sinirlenmiş gibi yaparak kaşımı kaldırıyorum. "Ne yapıyorsun sen?"

Dudaklarımız birbirine çok yakınken, o bana doğru yaklaştıkça içimden elektrik akımı geçiyor.

Artık oyun yok. Üstelik onu reddetmek imkansız. Bir elimi boynunun yanına doladım, dudaklarım onunkileri öpüyordu.

“İşte ben buyum, bu durumu anlamlandırmaya çalışıyorum.” Dilinin ucuyla dudağımın kenarına hafifçe dokundu, o hafif dokunuşla beni çıldırttı. “Buradan çıkmam gerek. Seninle birlikte. Eğer onlardan korkmuyorsan, neden buradan ayrılamayacağımızı anlamıyorum.”

İki elim de onun uyluklarına gidiyor, zaten bana ait olan eti sahipleniyorum.

"Henüz değil." Sesim boğuk, ağzına karşı bir hırıltı gibi çıktı.

"Bunu göreceğiz," diye tersledi.

Söylediği sözler karşısında yaşadığım anlık şaşkınlık, bacaklarındaki tutuşumu gevşetmeme neden oldu.

Masadan inmeden önce gördüğüm son şey, yüzündeki şeytani sırıtış oldu; ardından bacaklarını yana doğru çevirdi ve masadan atladı.

Ayakları yere değdiği anda kafamdaki karışıklık kayboldu. Yerine derin bir merak geldi. Bundan sonra ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

Skylar beni hayal kırıklığına uğratmadı. Askılara doğru yavaşça yürürken, tişörtünü çıkarıp yere atarak bana takıldı.

Dün gece onu astığım orta kancanın altında dönüyor. Kollarını kaldırıyor.

Kaşını kaldırarak.

Dudaklarını yaladı.

Beni öldürüyor.

Kahretsin. Kahretsin.

Kahretsin.

Onun dolgun göğüsleri. O alaycı sırıtış. O kadar çok ten.

Bu bir ayartma değil. Bu, Colbert'te kalma kararına karşı bir savaş ilanı.

Sıcak bir savaş.

Ancak savaş söz konusu.

“Knox.” Sesi alçak ve baştan çıkarıcı. Düşünmekte zorlanıyorum. “Eğer sen ve ben bu yerden ayrılırsak, beni iyileştirmene izin vereceğim. Bu gece.”

Akıllı kız, beni kandırmaya çalışıyor.

Ama Colbert'ten kaçış, ben izin verdiğimde gerçekleşecek. İki hafta sonra özgürlüğümüze kavuşacağız.

“Pekala.” Ona çok uzun süre baktığım için kaşları çatıldı. “Bu gece buradan ayrılmak zorunda değiliz. Sadece buraya gel.”

Bu daha iyi. Kadınımın beni istemesi çok hoşuma gidiyor. O da beni elde edecek.

Bakir penisim, sert ellerim, vahşi açlığım.

Bütün benliğim.

"Hiçbir bağlayıcı şart yok mu?" Parmaklarım saçlarında sertçe dolaşıyor, telleri çekiştiriyor.

“Hiçbiri.” Artık tamamen yanına yaklaştığım için o kadar çok titriyor ki kolları düşüyor. “Hiçbiri.”

“Peki o zaman.” Vücudumdaki her kas geriliyor. Dişlerim ısırmaya hazır. “Kendini sundun ve ben de alıyorum. Seni alıyorum. Nasıl istersem öyle.”

Saçlarını daha sertçe çekiştirdim, dudaklarından çıkan sabırsız küçük inlemeleri öperek susturdum.

Bu açlık, acı verici bir şekilde karşılıklı.

“Ve bana hayır deme hakkın yok.” Onu dizlerinin üzerine çöktürüyorum. “Şimdi değil. Asla.”

SOĞUTMA

Özgürleşme. Şehvet. Korku.

Şu anda bile, Knox için diz çökmek zorunda kalırken, hepsini hissediyorum. Hem de her zamankinden daha şiddetli. Daha da ateşli bir şekilde.

Kendimi koruma içgüdüğü beni kaçmaya itmeliydi. Ama bu dengesiz, yırtıcı adam bana takıntılı ve bu hayranlık beni olduğum yerde mıhlıyor. Bedenim, ela gözlerinden büyülenmiş bir şekilde ona doğru salınıyor.

Saçlarımı tekrar çekiştirince meme uçlarım sertleşti. Yüzünü yüzüme yaklaştırdıca bacaklarımın arasındaki ağrı zonkladı.

Onu kışkırtmak riskliydi. Eskiden olsam asla böyle bir riski göze almazdım.

Yeni ben, bu çekime karşı çaresiz. Daha tanışmadan önce bile etrafımda dönüp duran sapığımın olan bu bağlantıya karşı koyamıyor.

Onun koruması hayatta kalmam için çok önemli, doğru. Ama hayatta kalsam da kalmasam da onu yine de isterdim. Ona duyduğum arzu çok katmanlı ve sonsuz gibi geliyor.

Knox Colbert, hayallerimin erkeği. En tatlı kabuslarımın erkeği.

Onun tehditkar hırıltısı omurgamın dibine yerleşiyor ve bacaklarımın arasında tatlı ve durdurulamaz bir arzu dalgası daha birikiyor.

Ona karşı aşırı bir arzu duyuyorum. Onun gücüne, bana sahip olmasına karşı.

Dün geceden sonra, şok geçtikten sonra, işin çok derine indiğini anladım. Artık onunum. Bana ne kadar sert ve acımasız davranmış olsa da,

kalbim ne istiyorsa onu istiyor.

“Knox...” Başka ne diyeceğimi bile bilmiyorum ama bir şey söylemeliyim. “Bir noktada bana yardım edeceksin, değil mi?”

“Sana zaten söylemiştim.” Başını yana eğdi, yüz hatları öfkeli bir ifadeyle gerildi. “Evet, ama henüz değil.”

“Peki o zaman ne zaman?”

O bunları düşünürken, içimde bir şeyler kıpırdanıyor. Bir arzu. Karanlık, yabancı ve çoğunlukla yanlış bir arzu.

Fısıldayarak, "Bronwyn'i öldür" diyor.

Kardeşimi öldürmeyi hayal etmemeliyim.

Bunu sesli olarak itiraf etmekten korkuyorum, sadece ne kadar berbat bir hale geldiğimi fark etmeme neden olacağı için değil, aynı zamanda Knox'un bu yeni halimi görüp bundan nefret edeceğinden de korkuyorum.

Sonuçta, o benim bu halimi seviyor. Kaçırdığını sandığı, narin, cinayet işlemeyen Skylar'ı.

Benden kurtulabilir.

Knox'suz kalma düşüncesi bile göğsümü sıkıştırıyor.

Bunu kaldıracabileceğimi sanmıyorum.

Bu yüzden, cevap vermediğinde bir uzlaşma yolu buluyorum. Gerçeğin sulandırılmış bir versiyonu. Beni bir canavar gibi göstermeden rahatlatacak kadar. Daha önce Knox'tan istediğim ve onu kaçırtmayan bir şey.

“Pekala,” diye başlıyorum. “Şu an cevap vermek zorunda değilsin. Ama en azından Bronwyn ile yüzleşebileceğime söz ver. Ona söylemem gerekiyor—”

“Bunu konuşmuştuk. Ona tek kelime bile söylemeyeceksin.” Dişleri boynuma saplandı—ısırdı, emdi, işaretledi. “O seni hak etmiyor. Sana layık değil. Artık sadece ben varım, Skylar. Sadece ben.”

Son kelimeyi söylerken en sert şekilde ısırır, deriyi yırtar.

İçimi parçalayan bir acı, kızgın demir gibi yakıcı bir sıcaklık.

Çılgılık atıyorum. Ağlıyorum. Ama sonra tekrar oluyor. Çılgılıklarım inlemelere dönüşüyor. Tahrik beni sarıp sarmalıyor, bacaklarımı ıslatıyor. Kollarını sıkıca tutuyorum, nefes nefese, ona muhtaç bir haldeyim.

“Onu da görmeye kalkışma sakın.” Knox’un nefesi yaralı boynumu yakıyor. Eli saçlarımdan göğsüme kayıyor, beni sıkıyor. “Senden hoşlanıyorum, Bela. Ama şüphe etme, kaçmana asla izin vermeden önce seni öldürürüm. İnan bana, alternatif onların olmaksa, ölmen daha iyi.”

Beni tehdit etmeyi bitirdiğinde, aklım tamamen karışmış oluyor.

Knox benim yetişmemi beklemeden masaya doğru hızla ilerledi.

Attığı her adım, masadan gerçekten korkunç bir şey çıkaracağını bir işareti. Beni o kadar çok tahrik edecek ki sonunda ağlayıp ona yalvaracağım.

Gerilim, açlık ve ihtiyaç birbirine karışarak beni içten içe yiyip bitiriyor. Onun tamamen soyunmasını izlemekten saplantılıyım.

"Bana ne yapacaksınız?" Bu ağrıyı dindirmek için elimi ovuşturmamak ve yerinde tutmak için büyük çaba sarf ediyorum.

Onu beklemek istiyorum. İtaatkar ol.

Onun olmak.

Ancak...

Kahretsin.

Onu bu kadar çok istemek işkence gibi.

Ağzımdan kısık, acınası bir inilti çıkıyor.

Çıkardığım aşağılayıcı ses karşısında Knox donakaldı. Omuzunun üzerinden bana baktığında, bakışları yoğun ve sorgulayıcıydı; kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Knox?"

Sessizliğini koruyarak masadan bir şey alıyor. Ancak ondan sonra tamamen bana dönüyor.

Ellerinde biri ince, diğeri daha uzun ve kalın bir ip tutuyor.

Gözlerimi vücudunda aşağı doğru, karnından başlayıp V şeklindeki kaslarının keskin hatlarına uzanan ince tüy izinin üzerinden geçirirken, bakışlarım onunki kadar vahşi görünmeli. Ok gibi doğrudan penisini işaret ediyor.

Kuru dudaklarımı yalıyorum, kalın, sert, neredeyse karnına değen penisini izliyorum. Ucundaki ıslak parıltı ağzımı sulandırıyor.

"Skylar." Sesi, ellerinde sallanan ipler kadar ürkütücü.

Bu, içimde bir şeyleri uyandırıyor. Hayatta kalma içgüdümü. Bana kaçmam için bağırان bir ses; çünkü Colbert gibi bir yerde bağlı kalmak ölüm anlamına gelebilir.

"Yapma." Kaçmaya çalışırken dizlerim beton zemine sürtünüyor.

Bu anlamsız. Kaçış yok. Sadece kaçınılmaz olanı geciktirmekten başka çare yok. Aramızda filizlenen bu hastalık.

"Onları bir kenara bırakın," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum. "İstemiyorum."

Ama sen öyle yapıyorsun.

"Uslu dur." Halatları o kadar sıkı tutuyor ki, parmak boğumları bembeyaz olmuş. "Biliyorum, başarabilirsin."

Ne hale geldiğime dair duyduğum korku, bedenimin sarkmasına, öne doğru düşerken bana ihanet etmesine neden oluyor.

Knox, yerçekiminden bile daha hızlıdır.

Ellerim yere değmeden önce, kolu belime dolandı.

Arkamda, ağzı kulağımın yanında. Cinsel organı kalçalarımın arasına sıkışmış, bana sürtünerek atıyor.

"Skylar."

"N-ne?"

"Seni becereceğim." "Becermek" kelimesi onun ağzından bir küfür gibi geliyor. Bir özlem gibi. "Senden daha önce hiçbir erkeğin almadığı şeyi alacağım. Sana benden kimsenin alamadığı şeyi vereceğim."

O son kısımda, uyluklarım şiddetle kasıldı. Hiçbir şeye karşı bu kadar sahiplenici olmamıştım. Bir şeye bu kadar tamamen sahip olma takıntısı hiç yaşamamıştım.

Sonra da Knox vardı.

Hafif bir gümleme sesi beni irkiltti.

Gözlerim hemen yanıma, onun aşağıya bıraktığı ipe çevrildi.

Tenime hafif öpücükler konduruyor, içimdeki gerginliği eritiyor. Korkularımı paramparça ediyor. Hepsini.

"İyileşmeni beklemeliydim." Bu sözler boynuma bir sır gibi fısıldandı. "Bekleyemem. Sen de bekleyemezsin. Titriyorsun çünkü benim penisimi düşünüyorsun. Amını ikiye ayırıp sonra da benimle dolduracağımı düşünüyorsun."

Artık onunla dalga geçmek mümkün değil. Daha ince bir ip dişlerimin arasına sıkıştırılmadan önce, doğru düzgün bir cevap vermekte bile zorlanıyorum.

Ağzımda acı bir tat belirliyor. Vücudumun geri çekilmek yerine kıpırdanması gözlerimi yaşartıyor.

"Söylediklerimi unutma." Başımın arkasına ipi bağlamakta hiç vakit kaybetmiyor. "Uslu dur, Skylar."

"Hayır. Hayır." Ağzıma takılan bezden nefret ediyorum. Ama Knox'u her zamankinden daha çok istiyorum. "Yapma," diye mırıldanıyorum. Homurdanıyorum. "Böyle değil."

"Aynen böyle." Kalçalarını bana doğru sallıyor, bir eli göğsümde, parmakları meme ucumu sıkıştırıyor.

"HAYIR."

"İşte böyle. Çok güzelsin." Dudakları omzuma değiyor. "Ağzım bağlı." Nefesi tenimi yakıyor. "Benim."

"Bu yanlış," diyorum ipin arkasından. "Çok yanlış."

"Sorun şu ki, bana hayır diyorsun." Parmaklarının arasında meme ucumu yuvarladı, boğazının arkasından alçak, memnun bir ses çıkardı. "Beni reddediyorsun, oysa ben senden kesintisiz zevk alabilirim. Onlar Easton'la meşgulken."

Onlar. Ailesi.

Bu, aklımdaki son düşünce. Knox göğsümü bırakıp vajinamı avuçladığında mantığım yok oluyor.

Duygusal. Vahşi. Baskın.

"İnlemelerin." Aman Tanrım, parmağı içimde. Onu sıkıp içeri çekerken inliyor. "Çıkaracağın sesler. Onlar benim. Kimsenin onlara sahip olmasına izin vermeyeceğim. Kimsenin sana sahip olmasına izin vermeyeceğim."

Korku göğüs kafesime vuruyor.

Beni götürdüğü karanlık yerler. Onun rahatlatıcı ağırlığı.

Bedenim onun deliliğini tanıyor. Her şeyini, her zerresini kendime istiyorum.

Yere düşen bir şeyi almak için öne eğildiğini izlediğimde bile.

Tasma gibi görünen daha kalın ip.

Hayatımın böyle olacağını hiç hayal etmemiştim. Ağzıma tıkaç takılarak anlamsız şeyler mırıldanacağımı da hiç düşünmemiştim.

Boğazıma geçirilecek bir tasmadan korkmayacağımı biliyordum.

Ama bu benim hayatım. Ve bu hastalıklı ve yanlış olsa da, artık korkmaktan vazgeçtim. Bununla savaşmaktan vazgeçtim.

O başını öyle yana eğmiş, beni yandan incelerken nasıl yapabilirim ki?

Onun yüzünde, onu anladığımı, ona dair umudu yansıtan bir titreşim hissettiğimde, başımı sallıyorum.

Çünkü... evet. Sonunda anladım.

Yanında getirdiği bu ipler bizi bağlamak için değil, yemin etmek için. Sonsuza dek birlikte olacağımızın, buradan çıkacağımızın yemini.

Bunu göz önünde bulundurarak, daha kalın olanı da benim etrafıma sarmasına izin verdim. Boğazımın etrafında kayarak tenimi ısıttı.

Onun ilgisinden çok keyif alıyorum.

Ona güveniyorum ve haklı olduğum ortaya çıkıyor. İp hafifçe boğazıma bastırıldığında, Knox beni boğmuyor, hatta dik oturduğunu hissediyorum.

Bana zarar vermeden beni sahipleniyor. Sağlığımı bir saniye bile tehlikeye atmadan, bana onun olduğumu hatırlatacak kadar baskı uyguluyor.

Çat. Çat. Çat.

Gözlerim yaşırdı, kalçam onun ani ve acımasızca attığı tokatlardan dolayı acıyordu.

Çatlak. Çatlak.

O devam ediyor. Ben de ne kadar acısa da bunlara karşı koyamıyorum.

Onun beni ele geçirmeyi bırakmasını asla istemiyorum. Asla.

Çünkü bu acıyla ilgili değil. Onun tokatlarının etkisi beni daha da tahrik ediyor. Göğüs uçlarım geriliyor, kalçalarım huzursuzlanıyor, vücudum sürtünmeye susamış durumda.

Bana tam olarak istediğimi vermekten asla vazgeçmiyor, penisini bacaklarımın arasına bastırıp popoma vuruyor.

Kalçalarımı sürterek ıslak tenime sürtünmesini teşvik ediyorum. İçeri hiç girmese de, penisinin künt başı tekrar tekrar klitorisime değiyor ve neredeyse kendimi kaybediyorum.

Onun açgözlü homurtusu beni ona ipten daha sıkı bağlıyor.

Sonunda geri çekildiğinde, vücudum beklentiyle geriliyor.

Penisinin ucu cinsel organımla aynı hizaya geliyor, ıslaklığı benimkiyle karışıyor.

İşte o alaycı dokunuş, o hafif dokunuş, beni inlemeye, nefessiz bırakmaya, aşırı derecede muhtaç hale getirmeye itiyor.

“Başın belada, haline bak.” İpi dikkatlice çekiyor. Bana tamamen sahip olmak istese bile, sadık. “Sırılsıklam oldum. Tanrım,”—çat—“vajinan beni içine çekiyor. Beni bekliyordun. Bütün hayatın boyunca.”

“Evet.” Tükürüğüm ağzımdaki bez parçasını ıslatıyor. Çenemi.

Knox'un bu sefer daha sert bir çekişiyle ip boğazımı sıkıyor. Çekiş nefesimi kesiyor ama tüm havamı tüketmiyor. Görüş alanımda hiçbir siyah nokta belirmiyor.

Beni aşağı çeken baş döndürücü bir sis yok. Ciğerlerim kasılıyor ve tenim karıncalanıyor.

Beni boğmuyor; beni kontrol ediyor. Beni şimdiki anın içinde, uyanık tutuyor. Onunla birlikte.

Ve ben buradayım. Ondan, elinin kalçama sertçe vurmasından, ardından gelen sıkma hareketinden kaçamam.

Verdiği acı beni ondan uzaklaştırmıyor ya da ondan nefret ettirmiyor. Kötü türden bir acı değil. Olamaz da, çünkü dönüştüğünde, nefes alamayacak kadar yoğun bir zevke dönüşüyor.

"Çok muhtaçsın." Penisinin ucunu bir santim kadar içime sokuyor ve ben inliyorum.

Ne kadar iyi hissettirse de, baskı çok acımasız. Daha önce hiç bu kadar gerilmemiştim. Hiç bu kadar şiddetli ve aynı zamanda bu kadar doğru hissettiren bir şekilde dolmamıştım.

Boğazım düğümleniyor, yalvarma, haykırma isteği içimde kabarıyor. Ama ihtiyaç içinde boğulduğum için hiçbir ses çıkmıyor.

"Kötü kız. Çok sessizsin." Bu acımasız adam, ceza olarak benden çekiliyor. "Bunu istediğini sanıyordum."

"Evet!" Bacaklarım havada kasılıyor. "Lütfen."

"İstemiyorsun. Ama merak etme, seni isteyeceğim." Çat diye bir ses geldi ve kahretsin, bu sefer kığım daha çok acıyor. "İsteyeceksin"—penisin başı dudaklarımı tekrar araladı ve rahatlamış bir hıçkırma sesi çıkardım —"beni isteyeceksin."

Kükredi ve ardından tek bir acımasız hamleyle bana girdi. Vücudum sarsıldı, ciğerlerimden nefesim kesik kesik bir çığlıkla koptu.

Dayak, ağız tıkama, bunların hiçbiri bunun yanına bile yaklaşamaz.

Bu göz kamaştırıcı, yırtıcı bölüm neredeyse düşüncelerimi tamamen yutuyor.

"Çık dışarı!" Ağzımdaki bez yüzünden hıçkırıklar kopuyor, acı ve çaresiz bir halde. "Knox. Çık dışarı."

Cevap yok. Orada öylece duruyor, sonuna kadar saplanmış halde. Kalçamdaki tutuşu demir bir pranga gibi, beni kazığa geçirmiş durumda.

Bana meydan okuyarak onunla dövüşmeye davet ediyor.

Bu acıdan kurtulmak için umutsuzca bir girişimde bulunarak bir elimi uzattım. Sonra diğerini. İp boynumda sıkışıyor, ama kaçma isteğim nefes alma isteğimden daha güçlü.

"Kahretsin, Trouble, o tatlı küçük amını olduğu yerde tut." Beni kalçamdan geriye çekerek tekrar üzerine doğru itti.

O mırıldanırken ben inliyorum, sanki bundan nefret ediyormuş gibi yapıyorum, o da kalçalarını benden çıkarmadan hareket ettiriyor.

Yalanlar. Knox, onu ne kadar istediğimi biliyor, öne eğiliyor, vajinamı okşarken kendini daha da derine itiyor.

Artık daha az nazik davranıyor, penisi içten içe beni damgalıyor, acımasız bir vahşi gibi üzerime sahip çıkıyor.

Onunla ilgili sert olmayan tek şey, ipi tutma şekli. Nefes almamı sağlayacak kadar gevşek, bana kimin sahip olduğunu hatırlatacak kadar da sıkı.

"Lütfen." Ölüyorum. Ona o kadar çok kapıldım ki.

Yalvarışıma sertçe karşılık veriyor, nazikçe bana doğru sallanmak yerine kasılarak ilerliyor. Acı, sızı ve ardından gelen yırtılma hissiyle beni adeta ezip geçiyor.

Acımasız her hamlesinde testisleri vajinama çarpıyor. Sonra orta parmağı klitorisime bastırıp ovuyor. Bana oral seks yaparken kullandığı dilinin hareketini taklit ediyor.

"Benim olmanın nasıl bir şey olduğunu görüyor musun? İyi hissettiriyor, değil mi?" Beni sanki ele geçirilmiş bir adam gibi beceriyor. Sanki yeterince derine inemiyor. Ritmi yok, sadece arzu var. "Bana sahip olmana izin veriyorsun. Seni neyin ıslattığını bulmama izin veriyorsun."

Onunla ilgili tek mantıklı şey, her itişte bana duyduğu hayranlık. Onun hayranlığını, penisinin vajinamı dövdüğünü hissettiğim kadar canlı hissediyorum.

"Mükemmel, sıkı bir amın var. Kahretsin, beni resmen sağlıyorsun."

Onun ham, sansürsüz müstehcen konuşması vücudumda yakıcı bir ışık yaratıyor. Karnımda bir orgazm kıvrılıyor.

Benden çıkan sesler bana ait değil. Vahşi, utanmaz sesler ve o beni ne kadar sert döverse o kadar daha da yüksek sesle çıkıyorlar.

Parmaklarım eski çimentonun üzerinde kıvrılıyor. Ölüm ve zulüm görmüş o zeminde.

Şimdi bu, çaresizliğime, gözyaşlarıma ve utancıma tanıklık ediyor.

Canım çok çekti.

"Yaklaştım. Knox."

İhtiyacımı, mırıldanarak yalvarışımı anlıyor, parmağını klitorisimin üzerinde daha hızlı hareket ettiriyor. Tıpkı diliyle yaptığı gibi, hassas bölgeye hafifçe dokunuyor.

O bana zevk verirken, boğazımdaki ipi sıkılaştırıyor ve beni doruk noktasına sürüklüyor. Neredeyse oradayım, onu sıkıca kucaklıyorum, onun için hıçkırarak ağlıyorum.

"İşte bu kadar." Tam kendimi kaybetmek üzereyken parmağını çekti, kalçamı kavradı ve daha derine, daha sert bir şekilde içime girdi.

“Boşalmanı istiyorum, Skylar.”

O kadar çok zevke, acıya, çılgınlığa kapılıyorum ki, orgazm olduğumda neredeyse bayılıyorum. Orgazmım vücudumda öyle yoğun bir şok yaratıyor ki, başımdan ayak parmaklarıma kadar hissediyorum.

Knox benim her şeyim oluyor. Ne zaman ve ne kadar nefes alacağıma karar veren adam. Kalçalarımı morartan, hassas duvarlarımı zedeleyen kişi.

Rahmimi de kendi rahmi olarak sahipleniyor.

Beni damgalıyor.

Onun etrafında kasılıp gevşeyerek inliyorum. Bedenimin yapabildiği tek şey bu. Uzuvlarım güçsüz, ruhum ise çok çok yükseklerde bir yerlerde süzülüyor.

“Tanrım. Kahretsin. Ah, kahretsin, Skylar.” İniltisi yaralı ve öfkeli geliyor.

Daha çok sert vuruş. Daha çok seks ve kahretsin, çok iyisin.

“İhtiyaç...” Cümlesini tamamlamayınca, cesaret edip başımı çevirip ona bakıyorum.

Gözümün ucuyla gördüklerim karşısında nefesim kesildi. Yüzündeki hayranlık. Karanlık ve şehvet.

“Tekrar gelmeni istiyorum.” Gözleri parlıyor. Kollarındaki damarlar belirginleşiyor. “Bunu tekrar yapmanı, beni sağmanı istiyorum.”

Mantıklı olmamalıydık. İlk cinsel deneyimimde ağlamamalıydım. Ağzım kapatılıp böyle muamele görmemeliydim.

Ama burada, bu mekânda, Knox'la birlikte, tüm bu "şöyle olmalı"lar bir kenara atılıyor. Onun ve benim zevkimiz—kahrolası kalplerimiz—önemli olan tek şey bu.

“Knox. Knox.” Beni boşalt ya da sana ihtiyacım var demek yerine söyleyebildiğim en fazla şey bu.

“Sana bu konuda yardım edeceğim.” Her neyse, beni anlıyor. Knox ipi çekiyor ve oksijen eksikliği artık neredeyse dayanılmaz. Dayanılmaz ve çok, çok tatlı. “Hoşuma gidiyor, sana sahip olma şeklim. Senin üzerindeki kontrolüm.”

Cevabım, başımın kollarımın arasına düşmesi oluyor. Dudaklarımdan bir inilti dökülüyor.

Bir başka çekişme daha, şimdiye kadarki en sert olanı.

Hiç hava alamıyorum. Nefes alamıyorum, alamıyorum, alamıyorum...

Tam bayılacak gibi olduğum anda Knox beni bırakıyor.

Ciğerlerime bir anda taze hava doluyor. Doluyor ciğerlerimi. Vücudumu en iyi, en acı verici orgazma sürüklüyor.

Gözlerim hiç olmadığı kadar açıldı. Ağzım sessiz bir çığlıkla aralandı.

Vajinam Knox'u sıkıyor. Sanki onu içeri çekiyorum, içime boşalmasını talep ediyorum.

“Evet, o benim kızım. Tohumumu al, Skylar. Bebeklerimi al. Ben—Kahretsin.” İçimde yayılan sıcaklığıyla birlikte, içten gelen iniltisi göğsüme kadar ulaştı.

İçimde gurur kabarıyor, çarpık ve yakıcı bir şekilde. Bunu ona ben verdim. Kendimi ona ben verdim.

“Aferin. Kızım. Aferin”—vücutlarımız birbirine çarpıyor—“sikiyorum”—iki kez daha içime giriyor, boşalıyor—“kızım.”

İşi bittiğinde, kendini aşağı indiriyor, beni kendine doğru çekerek ikimizi de yukarıda tutuyor.

Uyluk kasları neredeyse hiç titremez. Kalbi düzenli bir şekilde atıyor.

Onun menisiyle dolu, onun kollarında sarılı, ona aitim.

Umarım beni asla bırakmaz.

SOĞUTMA

“Skylar.” Sesi beni dalgınlığımdan çekip, büyüleyici karanlığına geri döndürüyor.

Bekaretimi kaybettiğim adam.

Gözlerimi zorla açıp, etrafımdaki her şeyin tamamen farkına varana kadar göz kırpıyorum.

İçeriye ilk giren şey sıcaklıktır.

Knox'un sıcaklığı.

Sonra, tüm bunların içinde nerede olduğuma dikkat ediyorum. Hâlâ ellerimin ve dizlerimin üzerindeyim, güçsüzüm, dengesizim. Ama korkmuyorum. O beni desteklemek, bana bakmak için burada.

O hâlâ dizlerinin üzerinde, bana sarılı halde duruyor.

O sadece güçlü değil. Beni ayakta tuttuğu için de çok güçlü.

Avuç içleri de bir başka dayanak noktası. Vücudu benim sığınağım; ağzımdaki bezden sızan yumuşak, kırık sesler arasında beni kucaklıyor.

Ağzımdaki bez yüzünden dişlerimi sıkıp inlediğimde, Knox beni susturuyor ve omzuma öpücükler konduruyor.

Sanki bana bağladığı ipe tutunduğum için, onunla aynı şeylerle ilgilendiğim için beni övüyor gibi.

Ve o da, ödül olarak, hayatım boyunca eksikliğini hissettiğim tek şeyi bana veriyor.

İçimde bir ürperti dalgası yayılıyor. Aşka çok yakın bir duygu beni derinden sarsıyor.

O beni çözüyor. Davranışları beni şefkat, sevgi ve koruma duygularıyla boğuyor.

“Çok iyi yaptın.” Parmakları karnımı okşuyor. Yatıştırıcı bir ritimle ileri geri. Konuşurken dudakları omzuma değiyor, menisi aramızdan sızıp uyluğumdan aşağı damlıyor. “Çok iyi. Kızım. Benim.”

Rahatlamış bir nefes vererek başımı salladım.

"Evet, öylesin." Vücudumu son bir kez onun vücuduna bastırdım ve geri çekilerek beni soğuk betona sırt üstü yatırdı.

Elleri yönlendirmek yerine rehberlik ediyor, bakışları ise hâlâ bütün olup olmadığımı kontrol etmek istercesine üzerimde geziniyor.

Başını salladıktan sonra dizlerinin üzerine oturdu.

Aman Tanrım, adam penisinin üzerindeki kana bakıyor.

O bir şey söyleyene kadar yanaklarım kızardı.

Uzun süre sessiz kalıyor, yüzünde bir fırtına belirliyor.

Knox'un vahşi bakışları gözlerime dikildi, ifadesi karardı, dudakları sert bir çizgiye büzüldü.

“Bu da ne?” Elleri yanlarında kasılıp gevşiyor, huzursuz ve çaresiz bir hareket. “Skylar, seni incittim mi?”

Ağzımdaki bez parçasını daha sıkı ısııyorum, sözlerimin ağzımda kalmasına yardımcı olduğu için minnettarım.

Tüm tıbbi bilgime rağmen, şu anda gerçeklere sığınamam. Aramızda olanları bilimsel bir açıklamaya indirgemek istemiyorum.

O, içime girmesine izin verdiğim ilk erkek. Kırılғанım. Titriyorum. Canım acıyor. Onun sıcaklığı ihtiyacım olan her şey, sadece o ve başka hiçbir şey.

“Bana cevap ver.” Yüzü acıyla buruştu, üzerime eğildi, büyük elleri bana dokunmaktan korkuyormuş gibi havada asılı kaldı. “Sana zarar mı verdim?”

Ona bakıyorum, düşüncelerimi duymasını umuyorum.

Sadece seni istiyorum. Titriyorum, acıdan değil, her şeyin birden çok fazla gelmesinden, sana yakın olmaya duyduğum ihtiyaçtan dolayı.

Hayır. Beni duymuyor. Ya da belki duyuyor ama çok paniklemiş. Tamamen koruma moduna geçmiş bir halde, sanki hasar bulabilirmiş gibi gözleri beni tarıyor.

Zavallı adam kanın kendi suçu olduğuna, beni yaraladığına inanıyor.

“Kesikler nerede?” Sonunda bana dokunmaya karar verdiğinde, parmakları nazikçe vajinamı aralayarak yırtıkları arıyor. “Neyi kırdım?”

Onun bu kadar ilgili olmasına kalbim sevinçle doldu. Onun hakkında ne kadar haklı olduğumu anladım.

O bir canavar değil. Bir canavar hiçbir şeye bu kadar özen göstermezdi, hele ki birine böyle bir bağlılık hiç göstermezdi.

“Skylar, gözyaşı bulamıyorum.” Yoğun bakışlarını bana çevirirken alnında çizgiler belirdi. “Nerede? Söyle bana.”

“Hayır,” diye mırıldandım, ellerine güçsüzce vurarak.

“Kes şunu.” Sesi sert ve sabırsızcaydı.

Bileklerimi eliyle kavrayıp karnıma bastırarak vajinamı izlemeye devam ediyor.

“Sen...” Göz bebekleri kocaman açılmış. Birkaç saç teli alnına düşmüş. Tanrım, şaşkıncı çok yakışıklı. “Lanet olsun, adı neydi?” Kaşları çatılmış, yüzünde hayal kırıklığı ifadesi belirmiş. “Bebek sahibi olmaya hazır olduğunu gösteren kan mı?”

Hiçbir şey söylemeyince, eğilip dikkatlice ağızındaki bağı çıkarıyor. Kokusu beni sarhoş ediyor, penisinin göbeğime uyguladığı ağırlık beni o anın içinde donduruyor.

Menimizin ve kanımın karnımdaki yapışkanlığı beni rahatsız etmiyor. Onun bana yaklaşması, bakışlarının üzerimde sabit kalması, içimdeki en karanlık, en yalnız yanlarıma hitap ediyor.

“Söyle bana.” Dudaklarımdan, çenemden tükürüğümü yalıyor. Bana şefkat göstermenin ilkel bir yolu. “Sorun değil, eğer öyleyse. Sorun değilden de öte. Mükemmel.”

Bana tüm ilgisini, en nazık, en hassas yanlarını gösterirken sessiz kalmak birdenbire bencilce geliyor.

Derin bir nefes al. “Hayır, bu regl dönemim değil.”

“Öyleyse?” Başkalarının kaba bir talep olarak algılayacağı şeyi, ben yakınlık olarak görüyorum. Çenesindeki gerginliğe rağmen, yanaklarımı avuçlarının içine alış biçiminde bir saygı var. “İyi bir koca olmalıyım. Senin hakkında her şeyi bilmeliyim.”

“Koca mı?” Sesim kısılmış. Ağızındaki bezden, şoktan. “Kocam mı?”

“Evet.” Hiç tereddüt yok. İkinci bir düşünce yok, bana bir çıkış yolu da sunmuyor. Bıçağı kadar derin bir evet bu. “Benimki ne demek sence? Seni bebeklerle doldurmam ne demek sence?”

“Birini eşin yapmadan önce bunu sorman gerekiyor,” diyorum en ufak bir sitem belirtisi göstermeden. Belki... belki de onun bana sormasını istiyorum?

“Hayır.” Kararlılık yüz ifadesini sertleştirdi. “Buradan çıktığımızda seni eşim yapacağım.”

En çok korktuğum soruyu sorarken midem bulanıyor. "Emin misin?"

“Başka kimseyi istemiyorum.” Göğsünden gelen kısık bir hırıltı, içimden titreşerek geçti. “Sen de istemiyorsun.”

Akıl sağlığını koruma umudum artık uzak, gülünç bir hayal. Çünkü bana evlenme isteğini tekrarladığında, sözleri mantıklı geliyor. Bana hiç de delilik gibi gelmiyor.

Yumuşakça içime yerleşiyorlar, bir kilit yerine oturuyor gibi.

Onları özüksedikçe ruhum daha rahat nefes alıyor.

Evet, aramızdaki bağ doğal değil. Vahşi. Kanla örölmüş.

Kız kardeşim felç olmuş halde yatarken aramızda bir bağ oluşuyor. Erkek arkadaşının derisi ise bugün ilerleyen saatlerde Knox'un kapısına bırakılacak.

Her şeye rağmen, bu vahşiye, bu yabancıya aşık oldum.

O senin içindeydi. Sana bakıyor. Artık bir yabancı değil, değil mi?

Hayır, değil. Tüm olasılıklara rağmen, kırk sekiz saatten kısa bir sürede Knox'a karşı duygular beslemeye başladım.

"Bunu yapmamamın çılgınca bir şey olup olmadığını mu düşünüyorsun?" Parmak uçlarımla yanaklarına dokunarak aramızdaki bağ güçlendirdim.

“Deli mi? Hayır.” Knox’un dudaklarında hafif bir sırıtiş belirdi. “Ailem ve ben... bize deli dediler. Birçok kez. Yaşayanların derisinden olanlar tarafından. Ve—”

“Biz halkız, Knox. Biz de halkız.”

"Canlı deriler." Sırıtmaları kaybolur, çenesi kasılır.

Tartışmayacağım, konuyu burada bırakıyorum. Bu an mahvedilemeyecek kadar kıymetli. Sonra konuşuruz. Umarım.

“Şunu diyordum ki...” İçindeki gerginlik biraz hafifliyor. “Sen farklısın. Zekisin. Güzelsin. Bana karşı geldiğinde bile tatlısın. Sende çılgınca bir şey yok.” Sesi alçalıyor. “Şimdi bana ne olduğunu anlat. Bir daha seni nasıl incitmemem gerektiğini söyle.”

Doğru. Sadece benim verebileceğim cevaplara ihtiyacı var. "Bana zarar vermedin. Kızlık zarımı zedelememek için yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

Kaşlarını çattı, gözlerindeki kafa karışıklığı karardı.

Boğazımı temizledim. "O kan, sadece ilk sevgilim olduğunun bir işaretiydi."

“Ne?” Parmakları çenemi sıkıca ve buyurgan bir şekilde kavradı. “Yani bana ilk sevgilin olacağımı söylediğinde, kaçırdığım bir şifre mi vardı? Daha dikkatli olmam mı gerekiyordu? Çünkü—kahretsin—bilmiyordum. Ben—kahretsin. Bunu nasıl düzeltebilirim?”

Bu kadar acımasız ve cani bir insan nasıl bu kadar sevimli görünebilir?

“Bu bir kural değildi. Hiçbir yanlış yapmadın.” Kaşları daha da çatılırken, aceleyle ekledim: “İster hafif olsun ister sert, her halükarda kanardım. Ben böyle yaratılmışım, ama bu incindiğim anlamına gelmiyor. Sadece artık bakire olmadığım anlamına geliyor. Hepsi bu.”

“Şey, kanamıyorum.” Ne kadar kafası karışmış görünürse, üzerimdeki tutuşu o kadar acımasızlaşıyor ve ben de onun bana kaba davranmasına izin veriyorum. Onun ilgisine bağımlı hale geliyorum. “Ben de bakireydim.”

"Penisinde hiçbir engel yok. Bakire olduğunu gösteren hiçbir şey yok."

"Pekala. Eğer bedenim bunu göstermiyorsa, o zaman tekrar söyleyeyim de anla." Daha da yaklaşıyor, bedenini sanki dünyanın geri kalanını dışarıda bırakmak istercesine benimkine hapsediyor. “Başka kimseyle birlikte olmadım. Sana yalan söylemeyeceğim, Bela. Asla.”

"Sana güveniyorum." Dudaklarımda hafif bir gülümseme beliriyor çünkü bu da benim için bir ilk. Ailemden veya en yakın arkadaşımın başka birine bu kadar derinden inanmak.

"Güzel." Dizlerinin üzerine oturmak için geriye doğru hareket etti.

Göğsü kabarıyor, omuzları dikleşiyor. Çenesi aşağı iniyor, ela gözleri benimle cinsel organı arasında gidip geliyor. Bu sefer çok daha az şaşkın ve ifadesi çok daha kararıyor.

"Pekala o zaman," diye hırıltılı bir sesle, gururla homurdandı. "Eğer benimsen, o zaman bunu mühürleyeceğim. İlk kanın bende kalacak. Başka hiç kimse bunu elde edemez."

"Nasıl?" diye sordum, sabırsız ve çok meraklı bir şekilde.

Bakışları beni esir aldı, sert ve tavizsiz. Parmağını penisinin üzerinde gezdirdi, kanla kapladı ve ağzına götürdü.

Her zamankinden daha vahşi bir şekilde, Knox'un dudakları parmağını kavradı ve yavaşça emmeye başladı.

Onu izlerken, içimde kadim, köklü bir ihtiyaç titriyor. Zevkle inlediğini duyarken...

Bunun üzerine harekete geçtim ve onun önünde diz çöktüm.

Ben istediğimi almadan önce, elleri çoktan oradaydı, belime yapışmıştı bile.

"Gitme."

"Yapmayacağım." Yapabilsem bile yapmazdım. Aklımdan başka hiçbir şey geçmiyor. "Tadına bakabilir miyim? Bizim tadımıza?"

Knox derin bir nefes aldı, sonra başını salladı ve ayağa kalktı.

Bir eli saçlarımı kavradı, diğer eli ise penisinin dibini kavrayıp ağzıma doğru yöneltti.

"Al şunu." Zaten tekrar sertleşmişti, damarlar vücudunun uzunluğu boyunca uzanıyordu. "Temizleye kadar yala."

Hiç tereddüt etmedim. Sadece kendimi bıraktım, dengemi sağlamak için ellerimi bacaklarına koydum. Dudaklarımı onun için araladım, kendimi ona sundum.

Bunu rica ediyorum. "Lütfen."

Knox inleyerek beni öne doğru çekti. İçimi kendisiyle doldurdu. Dilimde kalın ve ağır bir his bıraktı, kanımın ve ikimizin de uyarılmasının tadını taşıyordu.

Parmaklarımın altında uylukları kasılıyor. Vücudu ağzımı becermemek için çabalıyor.

Bu bir fetih değil. Bu bir hediye.

Onun üzerinde dilimi bu kadar hevesle gezdirebilmem için hasta ve aklımı kaçırmış olmam gerek.

Minnettarlığım ve ihtiyaçlarım o kadar fazla ki, umursamıyorum.

"Evet." Saçımı okşadı, övgü ve cesaretlendirme ifadesiyle. "Senin, değil mi? Ben seninim. İlk aşkın. Son aşkın. İyi kız. Mükemmel kız. Benim tek lanet olası kızım. Tatlı, tatlı Skylar. Senin için her şeyi yaparım."

Övgüleri ve hayranlık gösterileri, yalamak yerine emmeye başlayana kadar devam ediyor. Ta ki inleyip ondan daha fazlasını isteyene kadar.

"Yeter." Gözlerindeki ateş benimkine denk olmalı.

İnliyorum, ihtiyacım beni daha sert emmeye itiyor. İşte o zaman beni kendinden uzaklaştırıyor. Hem duygusal hem de fiziksel olarak benden daha güçlü, beni yerden kaldırıyor.

"Şimdi bunun için zaman yok. Eğer iyiseniz daha sonra..."

"Eğer iyiysen, o zaman?" Umutsuzluk ciğerlerimi kemiriyor. "Söyle bana."

"Başım belada." Sıcaklık, ela gözlerini alev alev yakıyor. "Sözümü geri alıyorum. Her iki durumda da daha sonra beni oral seksle tatmin edeceksin." Knox'un adımları aradaki mesafeyi kapatıyor, ben tekrar masanın üzerindeyim, vücudu açık bacaklarımın arasına yerleşiyor. "Sonra

da her deliğime gireceksin. Daha sonra ve şu iki haftayı atlattıktan sonra her gün.”

“İki hafta sonra ne olacak?”

O, yıkama bezini ve sabunu hazırlarken, parmak uçlarımı tekrar Knox'un sakallı yanağına götürmekten kendimi alamıyorum.

Elimi itmiyor, bana saygıyla temizlerken keskin çenesini okşamam için sessizce izin veriyor.

“Sipariş ettiğim uyku haplarını alacağım.” Belimi bezle siliyor, sadece başını kaldırıp, “İşte o zaman hayatımız başlayabilir,” diyor.

"Uyku hapları mı?"

"Evet." Kaşlarının arasında konsantrasyondan kaynaklanan kırışıklıklar belirdi.

“Biz...” Başparmağımla onları okşarken, içimde kıvrılan korkuyu bastırmaya çalıştım. “Burada o kadar uzun süre kalmak zorunda mı kalacağız?”

Sargım  ıkarıldı. Knox, yarayı sessizce temizledikten sonra tekrar sarıyor. Cevap vermesini bekliyorum, soğuk bakışları bana saplandığında titriyorum.

“Evet, mecburuz. Onları hayatta tutmak istiyorum, ama nefes aldıkları sürece...” Yüz ifadesi geriliyor. “Bu yerden çıkış yolu yok.”

“Knox.” Karnımda kurşun gibi bir ağırlık, kalbimde bir sıkıntı hissediyorum. “ z r dilerim.”

“Onlar oldukları gibiler. Sevdikleri şeyleri seviyorlar. Ben de burayı sevmiyorum diyemem. Sadece sıkılıyorum.” Omuz silkip yeni bir tişörtü üzerime geçirerek yanaklarımı sıcak elleriyle kavradı. Çok sıcaktı. “Hayatta bundan daha fazlası var. Mesela sen. Gelecekteki  ocuklarımız. şehirler, binalar. Okullar, kütüphaneler, parklar. Hepsini Jett'in bilgisayarında  evrimi i gördüm. Ve ben de buna sahip olacağım. Seninle birlikte. Sanırım bu yüzden bu kadar uzun süre bekledim. Senin buraya gelmeni bekledim. Yani görüyorsun, pişman olacak bir şey yok.”

Birkaç uzun an boyunca, suçluluk duygusu göğüs kafesimi yakıyor.  zg rl ğe sahip olduğum için inanılmaz derecede şanslıyım. Knox'un  ğruna savaşmak zorunda kaldığı şeyleri her zaman hafife aldım.

Ağır ruh halimi umursamıyor gibiydi, sessizliği özenle dolduruyordu. Tiş rt m n içine sıkışmış saçlarımı nazikçe çıkarıp, sanki bana dokunmak onun için ikinci doğasıymış gibi düzeltiyordu.

"İlaçlar mı?" diye sordum, konuşmayı başardığımda. "Nereden sipariş ettiniz? Belki daha hızlı temin edebiliriz?"

"Hayır, zaten sordum." Saniyeler içinde, bir kez daha ıslak bezle yıkanıp masanın üzerindeki yığından temiz bir gömlek ve kot pantolon giydi.

"Size uyku hapi verecek olan adam, ailenizin ne iş yaptığını biliyor mu?"

İhtiyacım olan son şey, Colbert'ten ayrıldıktan sonra birilerinin, ya da daha kötüsü polisin, peşimize düşmesi.

Bütün hayatım boyunca bu adamın polisler tarafından benden alınmasını beklemedim.

"HAYIR."

Omuzuna bir havlu attı ve sonra kollarında, bodrumun daha derinlerine doğru taşınmaya başladım. "Emin misin?"

"Evet. Nesli tükenmekte olan türleri deri olarak kullandığımızı, deri ürünlerimizi öne çıkaran şeyin bu olduğunu düşünüyor." Getirdiği havlu önce sandalyeye, sonra da kalçama konuyor. Knox'un parmakları saçlarımın arasına dolanıyor, bana bakmam için çekiyor. "Ve onun sessizliğini ve hapları satın almak için ona yeterince para ödedim. Böylece ailemi incitmeden bayıltabilirim."

Göğsüm burkuluyor. Parmaklarımı Knox'un bileğine doladım, elini sıktım. "Daha önce de gitmeye çalışmıştın."

"Başaramadılar." Omuz silkti. "Uykuları çok hafif."

Onlar tam birer şerefsiz.

Onun burada kalmasını istedikleri için değil. Bunu anlıyorum; onlar onun ailesi.

Onu kendilerinden aşağı bir varlık gibi görmelerinden nefret ediyorum; oysa onları katletmediği için minnettar olmaları gerekirdi.

Ona bunu söyleme, ya da daha iyisi, onları kendi ellerimle öldürme isteğim çok güçlü.

Ancak Knox'un bunu duymasına gerek yok. O zaten biliyor.

"Pekala." Ona gülümseyerek, sıcaklığımı sunuyorum.

Knox, sanki tartışmayı sonlandırıyormuş gibi başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

Arkasını dönüp hızla uzaklaştı. Ben de dönüp masadaki kaseleri, ilk yardım çantasını ve havluları toplayıp piknik sepetine koymasını izledim.

Kaşlarımı çattığım an oldu. Bunlar benim eşyalarım. "Ne yapıyorsun?"

“Adamın derisi, yakında burada olacak.” Masaya yeni eşyalar yerleştiriliyor. Knox büyük bıçakları verimli bir şekilde kullanıyor. Yağ şişeleri. Kağıt havlular. “Onu derisinden ayırmam gerek. Ondan sonra,”—bıçaklardan birini alıp parmağını bıçağın üzerinde gezdirerek keskinliğini test ediyor—“derisinin ne kadar ince olduğuna bağlı olarak, ya kancaya asacağım ya da tuzlayacağım. Sonra...”

Omuzunun üzerinden bana bakıyor, çenesini namlulara doğru sertçe sallıyor.

"Liming." Cümlesini tamamlıyorum, onu memnun etmek için bu kadar istekli olduğum için kıskançlığım azalmış durumda. "Tüyleri, yağı ve proteini uzaklaştırmak için, değil mi?"

"Zekice." Başını öne eğmiş, masayı inceliyor.

Sanırım sohbetimizden keyif alıyor. Ben de devam ediyorum, internetten öğrendiğim daha fazla bilgiyi sıralıyorum. "Onları daha sonra durulamanız gerekiyor."

Onun onaylayıcı baş sallaması, iyi iş çıkardığımın bir işareti. Kalbim onun onayıyla adeta sevinçten uçuyor.

"Peki ya tabaklama havuzları?" diye soruyorum. "İşlemi tamamlayan ve deriyi deriye dönüştüren kısım? Onlar burada yok."

"Ah, geldiler." Arkasını dönüp masaya yaslandı. Dikkatini bana dikmişti, cesaretlendirici ve tehlikeli. Ateşliydi. "Nerede, Skylar? Benim zeki, güzel kadının, cevabı biliyorsun. Hadi söyle bakalım."

Bana dokunmuyor ama bu kelimeler, köprücük kemiğimi okşayan parmak uçları gibi. Dudakları çenemin üzerinde izler bırakıyor.

Bunun ne olduğunu anlamak bir dakika kadar sürüyor— "Hayvanlar. Her neyse, hayvanların olduğu dediğiniz yerde. Brandanın altında. Yasak bölge. Solaryumlar orada. Hayvan sesleri sahte."

"İşte benim kızım," dediğinde, içimde bir gurur ve başarı dalgası yükseliyor.

Knox yanıma gelip alnıma bir öpücük kondurduğunda midemde kelebekler uçuşmaya başladı.

Sonra kancaları incelemeye başladı. Beni astığı yerleri.

Bu da benim.

Ve Easton'ı onlardan birine atayabilir.

Kıskançlık eskisinden daha şiddetli vuruyor. Sanki kırbaç gibi beni dövüyor.

Easton'ın derisine de bana davrandığı gibi davranacak. Ona iyi bakacak. Onu masamda işleyecek. Askılarıma asacak.

Bodrum katımızda.

İçime bir ihanet duygusu yerleşiyor, her zerreme işliyor.

“Hayır.” Sandalyeden fırlayıp Knox’a doğru koştum. Gömleğinden çekiştirdim. Dikkatini çekmeye çalıştım. Kahretsin, beni neye dönüştürdü? “Hayır. Kesinlikle hayır. Dur.”

Başını yana eğdi. Avcı bakışları beni yeniden inceledi. "Dur?"

"Ona dokunamazsın." Dudaklarımda bir somurtma belirdi.

"Neden olmasın?" Knox ne eğleniyor ne de gülüyor.

Elini benimkiyle örtüyor, elimi göğsüne daha da bastırıyor. Şaşırmış gibi davranıyor.

Yalanlar.

Aslında "Neden olmasın?" diye sormuyor. Benim de ona karşı aynı sahiplenme duygusunu göstermemi istiyor.

Onun açgözlü bir herif olduğunu söyleyecektim, ama...

İmkansız. O inanılmaz yakışıklı.

“Knox Colbert.” Parmak uçlarımda yükselerek, gözlerine bakmak için kendimi zorlayarak çenesine zar zor yetişiyorum. “Ölü ya da diri, başka kimseye dokunamazsın. Sen. Benimsin.”

KNOX

Dünya duraklıyor, sonra şiddetli bir şekilde ileri doğru fırlıyor.

Burun deliklerim genişliyor. Kan damarlarımda kükreyerek akıyor, içten içe beni yakıyor.

Sen. Benimsin.

Sahiplenildim.

Skylar'ın bedenine sahip olmak kolaydı. İnlemeleri, bakire kanı, uyluklarından aşağı damlayan ihtiyacı—bunları ondan zorla çıkardım.

Ama kalbini bana gönüllü olarak vermek zorundaydı.

Evet, onu zorladım ama kimse zaten var olmayan bir duyguyu ortaya çıkaramaz.

Göğsüm ısınıyor. Gözlerimi ondan alamıyorum.

Çok fazla şey hissediyorum. Her neyse, bütün vücudum bununla uyuşuyor.

Sen. Benimsin.

"Hepsi senin suçundu." Elimle yanağını okşayıp, parmaklarımı saçlarının arasına alarak onu kendime doğru çektim.

Bedeni benimkine yapışmış, kalbi hızlı, neredeyse panik halinde atıyordu. "Bütün bunlar benim suçum muydu? Bu ne anlama geliyor—"

"Sen, Skylar." Kalbim zonkluyor, acıyor ama bu seksle ilgili değil, yine de onun içinde gömülmeyi çok istiyorum.

Konu bu.

Onu öpüyor.

O bana karşı koyamadan, eğilip dudaklarımı onun dudaklarına bastırarak onu susturdum. Yaladım ve ısırđım, başparmağımla yanağının üzerinde saplantılı daireler çizdim.

Onun hakkında her şeyi öğrenmeme, onu tatmama ve ona sahip çıkmama hiçbir şey engel olamaz.

Başımı yana eğdiğimde çıkardığı zevk sesleri daha da yükseliyor. Saçlarını daha sert çektiğimde ise daha da ateşli hale geliyor.

Çıkardığı her ses bana güç veriyor. İçimi güvenle dolduruyor. Açlıkla dolduruyor.

Kahretsin, onun her şeyi mükemmel. Göğüslerinin dolgunluğu. Çenesinin hemen altındaki o hızlı kalp atışı.

Daha fazlası. Bir tane daha.

Adını kendi etime kazırdım. Eğer bu, hayatımın geri kalanında onu böyle yanımda tutabileceğim anlamına geliyorsa, her şeyi yapardım.

Onu dudaklarımla, dilimle, ona doymayan parmaklarımla sahiplenmeye devam etmek.

Onun ağzı, işte benim ait olduğum yer orası.

Geri çekilmemin sebebi, birinin yumruğunu ön kapıya sertçe vurmasıydı.

Göğsümde bir hırıltı yankılanıyor.

Skylar güvende olsa bile, kollarım otomatik olarak onun etrafına sarılıyor. Jett—kesinlikle o pislik—evimin anahtarlarını yanında taşıyamaz. Bahse girerim ki onları nereye bıraktığını bile hatırlamıyor.

Muhtemelen evindeki çöp yığınlarının altında gömülüdürler. Ön kapıdan bile giremez, bodrum kapısından hiç giremez.

Jett dışarıdan "Selam, Kardeşim!" diye bağırdı.

Skylar kaskatı kesildi, kocaman açılmış gözlerinden korku fişkırıyordu.

"Yeni postu verandanıza bıraktım," diye ekliyor. "Öğleden sonra görüşürüz, ya da her neyse."

Kardeşimin ağır adımları önce yankıya dönüşene kadar yavaş yavaş kayboluyor, sonra da tamamen yok oluyor.

Skylar rahat bir nefes verdi ve işte o anda kıskanç hırıltısı tüm gücüyle geri döndü. "Yapma. Easton'ı buraya getirme."

"Bunun öyle olmadığını biliyorsun. Benim için hiçbir şey ifade etmiyor." Bunu daha da vurgulamak için, alt dudağını dişlerimin arasına sıkıştırıp ısırđım.

Elimde kıvranıyor, "Ah, ah, ah" diye inliyor.

Bırakmam.

Onun öfkesinin beni ne kadar tahrik ettiğinden haberi yok.

Onun kocaman gözlerine daha çok sahip olma ihtiyacı beni boğuyor. Elimle kafasının arkasına sertçe vurmak istiyorum.

Ben de öyle yapıyorum. Onu olabildiğince kendime çekiyorum, dudaklarını aralıyorum ve alıyorum. İkimiz de çok açız. Onu daha öncekinden daha vahşice öpüyorum ve o da beni aynı şekilde öpüyor.

Ağzımın içinde çığlık atana kadar onu daha sıkı kavradım.

O yaralı ses beni en çok rahatsız eden şey. Dudaklarını sertçe ısııyorum, kanı dilimi kaplarken inliyorum.

Bunu kabullenmiyorum. Kabul etmeyeceğim. İçimdeki canavarın başka planları var.

Başparmağımın Skylar'ın alt dudağını aşağı doğru çekiyorum. Onun şaşkınlığından faydalanıp kanını ve tükürüğümü ağzına döküyorum.

“Sen benimsin.” Çenesini bırakıp, bizden kurtulmasına fırsat vermeden güzel dudaklarını kapatıyorum. “Her zaman birlikte olacağız, her zaman. Easton’ın teni hiçbir şey ifade etmiyor.”

Skylar her şeyi içinde tutmaya çalışırken yanakları şişiyor.

Kısık bakışları hâlâ suçlayıcı.

Hain.

Dolandırıcı.

Ona dokunma.

Bana yağdırdığı bunca sevgi yüzünden göğsüm paramparça olacak gibi.

Kendimi frenleyerek ona kısa ve öz bir şekilde "Yut" dedim.

Bu vahşi küçük şey avucuma doğru homurdanıyor ve başını sallıyor.

“Skylar, senin inatçı olmanı seviyorum ama şu anda yapacak işimiz var. O yüzden, yutkun.”

Parmakları tişörtümü sıkıca kavradı, tırnakları acıtacak kadar sertçe batırdı. Meydan okurcasına başını salladı.

“Burada iki haftamız var. Bronzlaşma daha uzun sürüyor, bu yüzden elbette buradan ayrılana kadar bitiremeyeceğim, ama başlamam gerekiyor. Başlamazsam ve buraya uğrarlarsa fark edecekler.” Elimle biraz daha yukarı doğru işaret ederek burnunu tıkayabileceğim, onu boğabileceğim konusunda uyarıyorum. “O durumda, seni güvende tutmak için onları öldürürüm. Ancak, onunla ilgilenerek bundan kaçınabilirim. Hepsi bu kadar – iş.”

Ellerini boğazına götürüyor, sonra orayı işaret ediyor. Sessiz bir soru soruyor: Bronwyn'in ölmesini istediğin gibi, neden onları şimdi öldürmüyorsun?

Skylar benim adıma çok kızgın, tıpkı benim gibi.

Onun beni önemsediyini düşünmek beni çıldırtıyor.

Ancak...

"Bizim durumumuz farklı. Bronwyn seni öldürecekti." Jett de benim ölmemi istiyor ama evet, burada ona ihtiyaç var. "Bu yüzden olmasın."

Skylar yutkunuyor ve hemen itiraz etmeye başlıyor. Boğuk sözleri, sevimli bir anlamsızlık yığını. Bayılıyorum onlara. Sesi ne kadar güzel. Dudaklarının avucuma değmesi, hem tatlı hem de sapkın.

Ve o düşük kaşlarıyla tam bir şeytan gibi görünüyor. Hem de ölümcül bir şeytan.

O zaman her şeyi açıkça görüyorum. O, uysal ve sessiz biri olmamalı. O benim, ve bu da onun bana ait olduğu anlamına geliyor. Benimle çalışabilir. Easton'ı şekillendirmeme yardımcı olabilir.

Yardımdan daha fazlası. Bunu birlikte başaracağız.

Ona bunu yakında anlatacağım. Onunla oynamayı bitirdikten hemen sonra.

Onu sinirlendirmek en sevdiğim şeylerden biri haline geldi.

"Knox!" diye bağırdı onu omzuma attığımda.

Onun dolgun kalçalarına bir tokat attım. "Sessiz ol."

Onu masaya taşıırken, ipi tutup kancaya geri çekerken hırlıyor, sırtımı tekmeliyor ve tırmalıyor. Her isyan hareketi penisimi daha da sertleştiriyor.

Onu ortadaki kancaya güzelce astıktan sonra, hırıldayan ağzına bir öpücük konduruyorum. "Hemen döneceğim."

Merdivenlerden yukarı çıkarken zaten sessiz olan kadın, daha fazla suçlama yöneltmedi.

Ön kapıyı hızla açtığımda menteşeler gıcırdadı. Easton'ın derisini içeren kabı almak için eğildiğimde güneş ışınları yüzüme vurdu.

Kapıyı sertçe kapatıyorum ve o lanet olası menteşeler yine gıcırıyor. Çok yüksek değil ama sinirlerimi bozmaya yetecek kadar.

Bunun bir önemi olmamalı. İki hafta sonra bu ev artık benim evim olmayacak.

Ama eski alışkanlıklar ağır basıyor. Kabı yere bırakıp mutfaktan bir kutu yağlayıcı sprey alıyorum.

Menteşeleri yağlarken kendi kendime bir söz veriyorum. Skylar ve ben yeni evimize taşındığımızda, menteşeler asla gıcırdamayacak. Her şeyle ben ilgileneceğim. Her zaman.

O kısmı bitirdikten sonra konteyneri alıp bodruma geri dönüyorum.

"Beni aşağı indir," diye karşılıyor beni.

Vücudunu bir yandan diğer yana savururken kollarının ve bacaklarının çırpınışını izlerken dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi.

Sürprizime bayılacak.

"Ona dokunma, Knox." Masaya yaklaştıkça çığlıkları daha da yükseliyor, daha da çaresizleşiyor.

Görünüşe göre Easton'ı görünce ailemi öldürmeyi tamamen unutmuş, sahiplenme duygusu onu tamamen ele geçirmiş. Bu bende karanlık ve elektrikli bir kıvılcım çaktırıyorsa, göğsümden geçen bir nabız gibi.

"Benim olduğumu söylemiştin." Kabı masaya bıraktığım anda paniği arttı. "Onun olamazsın. Olamazsın."

Kollarımı göğsümden kavuşturmuş, ona dönük duruyorum. Tanrım, onun kıvrınmasını çok seviyorum. Yanaklarındaki ve boynundaki kırmızı lekeler beni o kadar tahrik ediyor ki, canım acıyor.

"Birinin bunu yapması gerekiyor," diyorum ona. Bu yarım doğru bir ifade, onu daha da sinirlendirmeye yetiyor. "Ve sen tam adımları bilmediğine göre—"

"Bana öğret," diye çıkıştı. Skylar'ın hırıltısı vahşi bir şeydi. Açlıktan ve sahiplenicilikten kaynaklanıyordu. "Öğreteceğim."

"Hmm."

Ona doğru yürürken gözleri hançer gibi içime saplanıyor.

"Knox?" Bileklerindeki düğümü çözerken gözleri kısılıyor. Dudaklarının kenarındaki çekişmeyi anladığımı belli ederek kıpırdanmayı bırakıyor. "Gerçekten bana yardım etmene izin verecek misin?"

Yıllar boyunca bu kancalardan düzinelerce, hatta yüzlerce deri topladım.

Hiç böyle olmamıştı.

Onu kancalardan indirmek eve dönmek gibi.

"Evet. Bunu birlikte yapacağız." Kollarımdaki ağırlığı bir yük değil. Bu, ölene kadar yanımda taşıyacağım bir hediye. "Sana öğreteceğim."

"Gerçekten mi?"

Skylar çıplak ayakları yere değdiği anda belime yapıştı. Bu basit hareket yüzünden göğsüm kabardı. Bana bu kadar yakın olmaya ihtiyacı var.

"Sana yalan söylemem," diye yemin ettim, ellerini zorla çekerek.

Dudaklarımı bileklerine değdirip, hızlı atan kalbinin ritmini ezberlemek yerine, onu masaya doğru yönlendirip döndürüyorum.

O daha önce birçok kez masamda bulundu, ama onu burada görmek ve birlikte bir deriyi yüzeceğimizi bilmek, hayal edebileceğimden çok farklı bir duygu.

Alevler kemiklerimi, tüm bedenimi yalıyor. Yanıyorum. Hem de çok. Onu istiyorum.

Skylar'ı daha çok hissetme ihtiyacıyla motive olarak, beline sarılıp sırtını önüme doğru ittim.

O da bundan aynı derecede zevk alıyor, inliyor, kalçasını geriye doğru itiyor. Tırnakları koluma saplanıyor, acı ise tam bir baştan çıkarıcı unsur.

Kalçasını kasten geriye doğru sürüyor, bu da beni tahrik ediyor. Easton'ın teninin onun kadar sertleşmiş penisimi ilgilendirmemesi çok hoşuma gidiyor.

"Kötü kız."

Bacaklarımın arasındaki amansız atışı görmezden gelmeye karar vererek, raflara ulaşmak için onun üzerinden uzandım. İki çift eldiven kaptım ve masaya sertçe fırlattım.

"Üzgün müsün?" diye fısıldıyor.

Sanki o benim öyle olmamı istiyor gibi geliyor. Çiftlik evinde yaptığım gibi, kendimi kaybedip onu yalamamı umuyor.

Bunu ve daha da kötüsünü yapmaya çok yaklaştım.

Alışkanlık.

"Hayır." Sadece seninle sevişmek için can atıyorum. "Şimdi dinle. Şöyle olacak. Etle sevişmek basit." Önce eldivenleri ona geçiriyorum.

Bunu hijyenik nedenlerle yapıyorum, ama aynı zamanda—evet, kıskanıyorum da. Eğer onun teni Easton'ın tenine değseydi, aklımı kaybederdim.

"Dinliyorum."

"Gereksiz şeyleri çıkarıyorsunuz," diyorum ellerime eldiven geçirip masaya bir dilim Easton eti koyarken. "Et, yağ, zar. Çürüyecek her şey gitmeli."

"Bir yarayı temizlemeye benziyor."

Skylar ellerini saklandığı yere doğru kaldırır, sonra vazgeçer. Birden durur, elleri havada asılı kalır.

Onay almak için başını bana çevirdiğinde gözlerinde merak parlıyor. Tek kelime etmiyorum, ona henüz onay vermiyorum.

"Ama deriyi temizlerken yaptığınız şey, gereksiz kısımları çıkarmaktır," diye devam ediyor.

Benden onay beklerken, eldivenli eliyle kolumu okşadı. Göğsümde bir hırıltı yükseldi.

Skylar, benden istediğini elde etmek için hangi düğmelere basması gerektiğini çok iyi öğrendi.

"Evet, haklısın." Yanımdaki deriyi yüzme bıçağını kaparken dişlerimi gıcırdattım. "Akıllı kız, Bela."

Sapı o kadar sıkı tutuyorum ki avucumu acıtıyor.

"Teşekkür ederim." Kirpikleri titredi, yanakları kızardı.

"Bana teşekkür etme." Bıçağı avucuna saplayıp onu deriye bakmaya zorluyorum, yoksa her şeyi unutup sikimi içine sokacağım. "Yani. Aşağı yukarı ne yapılması gerektiğini biliyorsun, ama okulda bunun gibi bir şey çalıştın mı?"

Sadece karakterini daha da derinleştirmek için sormuyorum. Onun hikâyelerinin daha fazlasını istediğim için soruyorum. Onlara sahip olmak istiyorum. Onun tümüne sahip olmak istiyorum.

"Evet." Dudaklarını ısırıktan sonra başını salladı, konuyu aniden değiştirmemden emin değilmiş gibi görünüyordu.

Basit bir "Evet" cevabı bana istediğimi verdi ve beni doğrudan onun dünyasına soktu.

Skylar'ı aydınlık bir odada, sınıf arkadaşlarıyla çevrili olarak hayal ediyorum. Önünde insan yerine ölü bir hayvan var. Gözleri parıldarken elinde bıçağı kararlı bir şekilde tutuyor.

"Sana ne kullanmana izin verdiler?" Profiline merakla bakıyorum, onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için can atıyorum.

"Domuz ayakları. Başlayabilir miyim?"

Onun benim dünyama adım atma konusundaki hevesi bende heyecan uyandırıyor.

Başımı sallıyorum.

"Aa, şuna bir bak." Parmaklarını tenin üzerinde gezdiriyor, dokusunu test ediyor. Sanki beni test ediyor gibi, ne kadar da baştan çıkarıcı davrandığına bakılırsa. "Knox, hâlâ çok sıcak."

"Asıl çekici olan sensin," diye homurdanıyorum.

Kahkaha atıyor. Tatlı ama çok yüksek bir kahkaha.

Bir anda kolumu yüzüne doladım ve o sesi susturdum. Dişleri koluma saplandı, vücudu tekrar dövüş moduna geçti.

“Gülmek yok.” Dudaklarım kulağına değiyor, her kelimesinde bir uyarı gizli. “Burada mutlu olduğunu duymayacaklar, anladın mı?”

Kalçalarımı ona doğru salladığımda bana hırlıyor. Vücudunun masaya çarpma sesi beni inanılmaz derecede tahrik ediyor.

“Uslu dur.” Ona bu emri en son dün, ilk tanıştığımız gün vermiştim. Beni kandırabilirdi. O kadar haklıyız ki, sanki tüm hayatımız boyunca birbirimizi tanıyormuşuz gibi. “Bana iyi davran, Bela.”

Korkusu eriyip giderken, bedeni bana doğru gevşiyor.

“Kay.” Konuşurken dişlerinin tenimde kayması erotik bir his veriyor.

Ona boyun eğmeyeceğim ve onunla birlikte olmayacağım. Olmayacağım.

Ben de onu serbest bırakıyorum.

Derin bir nefes alıyor. Kolumun ağzına ve burnuna uzun süre bastırılmasından ciğerleri yanıyor olmalı.

“Onun neresi bu?” İşine geri dönerek, parmağını Easton'ın eski vücudunun çeşitli bölgelerine batırdı. “Pürüzsüz ama aynı zamanda gergin de?”

"Sırt tarafı," diye dişlerimi sıkarak söylüyorum ona dokunmadan. On yıldır derilerle uğraştığım için, hangi kısmın hangisi olduğunu bakarak kolayca anlayabiliyorum. Eklem yerleri engel olmuyor. Daha düz. "Ama etini ayıklamak için bir fark yaratmıyor."

Bıçağı kaldırıyor ve elinde hafif bir titreme belirliyor. Skylar'ın aletimi kullanmasını izlemek, onun penisime boşaldığı anın hatırası kadar tahrik edici.

“Pekala,” diye fısıldadı. “İlk olarak ne yapacağız?”

Biz.

“Doğru. Yani, basıncı düşük ve acıyı sabit tutuyorsunuz.” Ama benim nabzım hiç de sabit değil.

Derin bir nefes alarak parmaklarımı onun bileğine doladım ve bıçağı Easton'a indirdim. Bronwyn ile birlikte Skylar'ımı öldürmeyi planlayan o adi herife.

Kanımda adrenalin yükseliyor. İçimdeki saldırgan, şiddet dolu enerjinin bir çıkış noktasına ihtiyacı var.

İş.

Skylar ve ben birlikte, kavisli bıçağı o alçağın eskiden sırtı olan yere doğru sürüyoruz.

“Öyleyse, işte böyle.” Titremeleri çoktan geçmişti ve eli ustaca bir kolaylıkla hareket ediyordu.

Bu sadece benim yönlendirmemden kaynaklanmıyor. O çok zeki, bir sonraki bölümü kendi başına da tamamlayabilir.

Ama, kahretsin, kıskanıyorum. Onun tek başına onunla uğraşmasına asla izin vermem.

"Evet, aynen öyle." Profiline bir göz attım ve bıçağı kas hafızamla kaydardım.

İhtiyaç omurgamdan aşağıya, doğrudan cinsel organıma doğru sarmal şeklinde yayılıyor, o kadar yoğun ki kalçalarımı onun sırtına doğru itiyor. Dokunma yoluyla, onun sıcaklığıyla kendimi topraklamak istiyorum.

Kontrolüm hâlâ pamuk ipliğine bağlı.

Kontrolümü kaybetmek yerine, dürtülerimi dizginlemek için bir şeyler yapıyorum.

Bakışlarımı Easton'a çevirdim.

"Çok iyi gidiyorsun," diye homurdanıyorum, bunu gerçekten kastederek.

“Öyle miyim?” Sesinde bir titreme var. Benim kadar gergin. “İyi olduğumu mu düşünüyorsun?”

Keşke kendimi daha iyi ifade edebilsem, ona ne kadar iyi iş çıkardığını anlatabilsem. Bana rehberlik etmesine izin verdiğinde, bıçağı sadece önemli olan kısımları sıyırmak için kullandığını, bu süreçte kemiğe bile zarar vermediğini söyleyebilsem.

Bunları söyledim ama aklımdan sadece onun bedeni, dudakları, Easton'ın kalıntıları arasında kokusunu alabildiğim o vajina geçiyor.

Uzun cümleler kurmakta ve süslü kelimeler kullanmakta çok zorlanıyorum, zaten bu bana hiçbir zaman kolay gelmedi.

Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. "Deri altındaki masayı görüyor musun?"

“Hayır.”

“O zaman evet, iyi gidiyorsun. Yara izi bırakmıyorsun.” Et yemeye de, ritüellerime de lanet olsun. Ben sadece onu istiyorum.

"Daha fazla bilgi verebilir misiniz?"

Çenemi sıkarak, meraklı kadının istediğini vermeye çalışıyorum: Daha fazla açıklama.

"Bıçağı geçirdiğimiz yerlerde bir hasar var mı? Kenarlarda kalan deri parçaları veya düzeltilmesi gereken düzensiz kesikler var mı?"

Ağzının her kıpırtısına, odaklanmaya çalışırkenki güzelliğine, yalvarmamaya çalışırkenki haline takıntılı bir şekilde onu izliyorum.

"Hiçbir kirlilik yok." Cevabı oldukça basit oluyor.

Onun dövülme ihtiyacının aksine. O karmaşık. Karanlık. Çarpık. İkimizi de boğarken bodrum katıma hayat veriyor.

"Bak, bu da iyi." Konuşmaya devam ediyorum çünkü buna ihtiyacı var. Çünkü kurduğumuz bu bağ, benim arzularımdan daha önemli. "Et olgunlaşması zorlamayla ilgili değil. Ne zaman duracağını bilmekle ilgili."

Gözleri gözlerime takıldı, yalvarırcasına bana baktıktan sonra ağzından "Lütfen" kelimesi döküldü.

Bir zamanlar, bedenlemenin kuralları vardı. Özen, sabır, düzen. Ama ben ritüelime bağlı kalamam ve kalmayacağım. O kadar güzel yalvarırken burada öylece durup onu izlemeyeceğim.

Önce eldivenlerimi çıkarıp bir kenara atıyorum. Zaten sertleşmiş ve sızlayan penisimi serbest bırakıyorum. Avucumda sıcak ve ağır, diğer elim kalçalarına kaydığında sızıyor, onu kendime doğru çekiyorum. Kendimi onun sıcaklığına hizalıyorum.

Şimdi ona iyice sokulmuş halde, başımı o yumuşak, nemli, bana ait olan sıcaklığa doğru itiyorum.

"Çok ıslak," diye övüyorum, bu anı uzatırken bir santim daha içeri kayıyorum. Tadını çıkarıyorum.

Dişlerim gıcırıyor. Akıl sağlığını kaybetmek üzereyim.

Skyler çoktan gitmişti, boşta kalan elini masaya vurup can havliyle tutunuyordu. Prenseslikten kasaplığa dönüşmüş bu kadın titriyordu, ama deriden değil. Benim penisimden titriyordu.

Ona saldırmakla tehdit ettiğim için.

"Sakin pes etme." Elime tükürdüm, parmaklarımı ön tarafına kaydurdım. Klitorisini ovdum. İhtiyacının daha fazlası üzerime damladı, penisimi ıslattı. "Yapacak işin var. Onu ete kemiğe büründürmek"—daha derine inerek omzunu ısırdım, çığlıklarından zevk alarak—"artık senin sorumluluğun."

"Ben-ben..." Boğuk sesler çıktı ağzından. Vajinası beni sıkıca kavradı. Beni içine çekti. "Bunu birlikte yapacağımızı sanıyordum."

Artık tadını çıkarmaya gerek yok. Artık beklemeye gerek yok.

“Siktir.” Tek bir hamleyle sonuna kadar içine gömüldüm. Skylar’ın amı beni çoktan sağmaya başladı bile, ağgözlü küçük orospu. “Skylar. Siktir.”

Ben onu azarlarken o da kısık sesle bir sürü "evet, evet, evet" diyor. Acımasızım, güçlüyüm. Ayrıca onun ne kadar küçük olduğuna kıyasla iriyim.

Ona sertçe vurmak canını acıtıyor olmalı.

Beni götürmenin başka bir yolu yok.

Vücudumun her zerresi.

“Bunu hissediyor musun?” Dudaklarımı boynunun yan tarafına bastırıp emiyorum. “Bana ne yaptığını hissediyor musun? Seni paramparça etmem gerek. İçten içe işaretlemem gerek. Kahretsin.”

“Daha fazla.” Göğüsleri sallanarak, her hamlemde bana karşılık veriyor. “Seni istiyorum. Çok acıyor, ama seni istiyorum. Onu daha fazla okşayamam. Biz—sonra.”

Geri çekiliyorum, onu tamamen dışarı çekiyorum. Sadece parmağımı orada, klitorisinde bırakıyorum. Bir alay. Bir işkence.

"Hayır," diye homurdanıp bana küfretti. "Neden bunu yapıyorsun?"

“Sana emir verdim. Bunu görmezden gelebileceğini mi sanıyorsun? Beni görmezden gelebileceğini mi? Hayır.” Beni çıldırttığı için, bıçağı çekmediği için vajinasına şaplak attım. “Ya onu yüzersin ya da seni ait olduğun yere, kancaya geri asarım. Kurtulmak için yalvarırken üzerine boşalırım.”

“Bunu yapmaya cesaret edemezsin.” Sesi titriyor, gözlerinde yaşlar birikiyor. Bir an göz kırpmıyor ve gözyaşları yanaklarından süzülüyor. “Kocalar böyle şeyler yapmaz.”

Penisimin ucunda meni damlacıkları.

Koca. Bana kocası diye seslenirdi.

O anın tatlılığı içimi yakıp kavuruyor, ama aynı hızla da kayboluyor.

Geriye kalan tek şey kasıklarındaki baskı. Kendimi öyle derine gömme arzusu ki, benden asla kurtulamasın.

“Ben diğer kocalar gibi değilim. Ben seninim.” Parmaklarım kalçasına saplandı, morarttı, damgaladı. “Bu dünyaya tek bir sebep için geldim. Seni tüm varlığımla mahvetmek için. Seni öyle acımasızca sahiplenmek için ki, diğer erkeklerin varlığını bile unutacaksın. Beni duyuyor musun?”

“Beni böyle bırakamazsın.” Bıçak, ona öğrettiğim açıyla derinin üzerinde dururken eli titriyordu. “Bırakamazsın.”

"Beni dene." Kalçasını bıraktım, elimi penisimin etrafına sardım ve yumruğumla ilişkiye girmeye başladım.

Mastürbasyon yaparken çıkardığım sesler bodrum katını dolduruyor. Her penis hareketimde ucu kalçasına değiyor.

Haz beni derinden etkiliyor. Ve Skylar'ın da orgazm olmasını çok istesem de, parmağım klitorisine bastırılmış halde kalıyor. Hareket etmeye başlamazsa nelerden mahrum kalacağının bir hatırlatıcısı bu.

Ama, kahretsin. Bunu uzun süre yapamam. Onu reddetmek bana aynı derecede acı veriyor.

İşleri hızlandırmanın zamanı geldi.

"Bundan daha kötüsünü de yapabilirdim. Sen benim kancalarımından birinde çıplakken, mastürbasyon yapmamı izlemeni sağlayacağım." Vuruşlarım yavaşlayıp sabit bir sürtünmeye dönüştü, ön boşalma sıvımı kalçalarına sürerek onu işaretledim. "Sonra, boşaldığımda, parmaklarımı benimle kaplayacağım. Ve orada durmayacağım."

"Deniyorum, Knox. Gerçekten deniyorum." Bıçağı Easton'ın derisine, ona öğrettiğim gibi saplıyor. Aynı anda, benim muhtaç kızım kalçasını geriye doğru iterek dokunuşumu arıyor. "Beni cezalandırma."

"Eğer hareket etmeye başlamazsan, ben de öyle yapacağım." diye hırıltılı bir sesle söyledim.

Elim klitorisinden göğsüne doğru kayıyor ve sıkıyor. Parmaklarımın arasında meme ucunu yuvarlıyorum, ta ki nefesi kesilene ve titremeye başlayana kadar.

"Spermimi ait olduğu yere koy," diye devam ediyorum. "Amcığının derinliklerine. Seni içeriden beyaza boyayacağım. Seks yapmadan seni hamile bırakacağım. Çok ihtiyaç duyacağın rahatlamayı sana vermeden."

Sanki bunu hiç yapabilirmişim gibi. Ondan daha çok istediğim hiçbir şey yok.

"Hayır, hayır. Onu parçalıyorum," diye ağlayarak, öğrettiğim gibi keserek yapıyor. "Bu kadar acımasız olmana gerek yok. Bunu yapmak zorunda değilsin."

"O kadar iyi davrandın ki, benim bir şey yapmama gerek kalmadı."

Penisimin hiç direnmeden içeri girmesiyle ikimizin de nefesi kesildi.

"Benimsin," diye hırladım, elimi boğazına dolayarak hiç vakit kaybetmeden sert ve hızlı bir şekilde içine girmeye başladım.

O, sırılsıklam, yumuşacık, tam bana göre. Çok mükemmel.

"Senin," diye fısıldadı.

Skylar, bıçağı kullanmadaki hassasiyetiyle beni büyülüyor, aynı zamanda kendini bana tamamen teslim ediyor.

“İşte bu kadar.” Masa sallanıyor. Vücudum tekrar tekrar içine girmek için yanıp tutuşuyor. “Kahretsin, seni benimle doldurmak istiyorum. Seni döllemek. Seni hamile bırakmak istiyorum.”

“Lütfen.” Easton’ın derisinin o parçasını kesmeyi bitirdiğinde, bıçağı kenara kaydırıp ellerini masaya bastırdı. “Yap şunu.”

“Ne yapayım, Bela?” İkimiz de ne yapacağımı biliyoruz ama bunu ondan duymam gerekiyor. “Kelimelerini kullan.”

"İyi davrandım," diye fısıldadı inlemeler arasında. "Bebeklerinizi içime yerleştirin."

“İyi davrandın ve...” Cümlemi bitirmemi beklerken yeşil bakışları benimkilerle buluştu. Her şeyi –beni, bizi, birlikte bir geleceği– ne kadar çok istediğini görünce kalbim göğsümde çılgınca atmaya başladı. “Yapacağım.”

“Teşekkür ederim. Teşekkürler, Knox.”

"Aferin kızım."

Ödül olarak, ona hiç acımadan, merhametsizce tecavüz ediyorum. Acı ve zevk birbirine karışana kadar vücudunun her santimimi içine almasını sağlıyorum.

Vajinası kasılıp sonra titreyerek beni ta testislerime kadar ısıtıyor.

Sonra geliyor ve acı dolu inlemelerini susturmak için ağzına elimi kapatmak zorunda kalıyorum.

“İşte bu kadar.” Vuruşlarım daha sert, penisim daha derine giriyor. “Aynen öyle.” Kontrolüm paramparça oluyor. “Bırak beni sana. Bırak seni seveyim.”

Kendi orgazmım vücudumu titreştirirken durmuyorum, kalçalarım hala seğiriyor, ta ki içime boşalana kadar. Sadece penisimi çıkarıp parmaklarımla tekrar içeri sokuyorum, menimi geri itiyorum. Vajinasının kaderden kaçamayacağından emin oluyorum. Bizden kaçamayacağından.

Bunu yaparken, yanaklarındaki gözyaşlarını öpüp yalıyorum, tadını çıkarıyorum.

“Hiçbir şey boşa gitmez.” Parmaklarımı kıvrıp en derine, rahmine doğru uzanıyorum. “Ne şimdi, ne de asla. Çok fazla bebeğimiz olacak.”

Kendi kendine mırıldanarak başını çevirip bana baktı. "Evet."

Onu sandalyeye oturturken dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. Ellerindeki eldivenleri çıkardım, temizledim ve ona yeni bir gömlek

giydirdim.

Avucum yanağını kavradı, başparmağımla bir kez okşadıktan sonra mırıldandım, "Onun işini bitireceğim."

"Şey..." Kaşları çatıldı. "Knox?"

"Evet?"

Hiçbir açıklama yapmıyor, kendi halinde, donuk bakışlarla ve sessiz kalıyor.

Belki hâlâ kıskanıyordur?

"O benim için hiçbir şey ifade etmiyor," diyorum ona, bu konuda ne kadar ciddi olduğumu anlamasını isteyerek. "Sen benim tek aşkımsın. Onu seninle, daha önce yaptığımız gibi, bitirirdim ama sen çok yorgunsun. Dinlen."

"Knox..."

"Geriye kalanını eldivenlerimle halledeceğim." Diğer elimi kaldırıp avuç içlerimle yanaklarını kavradım. Onu yerinde tutarak nefeslerimiz birbirine karışana kadar yaklaştım. "Senden başka kimseye dokunmayacağım. Tamam mı?"

"Konu bu değil." Çenesi titriyor. "Bana seni sevmeme izin ver dedin. Sen... Beni seviyor musun?"

"Seni görür görmez istedim." Cevap o kadar basit ki, ağzımdan kendiliğinden dökülüyor: "İlk görüşte. Elbette istedim."

"Hepsi bu mu?" Elleri tişörtümü kavradı, küçük ve sıcak. Gözlerinde umut vardı. "Beni sadece... sevdiğin için mi seviyorsun?"

"Evet." Cevap vermemesine aldırmış etmiyorum. Eninde sonunda verecektir. Ellerinden birini benden çekip, her bir parmak boğumunu öpüyorum. "Aynen öyle."

Onun gülümsemesi güneş gibi. Bir gökkuşağı gibi. Lanet olası bir kayan yıldız gibi.

Her şeyim.

SOĞUTMA

Colbert'in deri müzesine yapacağım ziyareti planlarken hayal ettiğim şey bu değildi.

Teksas'taki bir bodrumda, bir yığın battaniyenin üzerinde uzanmış, bacağımı ruh eşimin üzerine atmış ve başımı onun göğsüne yaslamış halde, bir nevi esir tutulmak hiç de öyle değildi.

Ablamın erkek arkadaşının derisinin burada bizimle birlikte olması da planlarımızda yoktu. Ama işte burada.

Biraz.

Knox, derisini yüzdükten sonra onu kireçleme fıçısına attı çünkü "bu bir ritüel ve gerçekten de bu heriften yeterince gördük."

Sonrasında gerçek bir yemek yedik. Yumurta ve pastırma, ikisinden de küçük birer porsiyon. Midemi bozmadan beni tok tutacak kadar.

Evet. Benim hiçbir halim bunların hiçbirini hayal edemezdi.

Öte yandan, bu yolculuğun tamamı bir sürprizden diğerine dönüştü. Öldürülmem gerekiyordu. Hem de öz kız kardeşim tarafından.

Ama evren ölmek yerine çok daha iyisini verdi.

Knox.

Onun kollarında, yaram sarılmış ve kalbim onun elinde korunmuş halde, huzuru buldum. Ait olduğum yer burası. Güvendeyim. Çok seviliyorum.

Çiftlik evinin bir yerinde Bronwyn ölüyor. Çürüyerek ölüyor.

Ve ben onu umursamıyorum.

Bu an, Bronwyn'i düşünerek mahvedilemeyecek kadar mükemmel.

Knox'un parmaklarının sırtımın kıvrımına dokunuşu, odaklanabildiğim tek şey. Dokunuşu omurgamda ürpertiler yaratıyor. Ona daha da sokulurken dudaklarımın kenarları yukarı kıvrılıyor.

Göğsünden memnuniyet dolu bir mırıltı yükseliyor, bu titreşim gülümsememi daha da genişletiyor. Kolunu etrafıma doladığında, sadece onun yapabileceği gibi beni boğduğunda ise gülümsemem daha da genişliyor.

Onun bana sıkıca sarılmaya ihtiyacı var, sıcaklığını istiyor. Ruhumu. Beni.

O, tam olarak bunu talep ediyor.

Ben de öyle düşünüyorum.

Ona daha çok sahip olma arzusuyla yanıp tutuşarak başımı hafifçe çevirip göğsüne bir öpücük kondurdum.

İki parmağım çenemin altına kayarak yüzümü yukarı doğru kaldırdı.

Bir saniyelik keskin bir an geçti ve bakışları benimkilerle buluştu. "Merhaba."

"Hey," diye fısıldadım.

Sonra ağzı üzerime geldi, dişleri ve dili beni adeta yuttu.

Aynı hızla beni tekrar çıplak göğsüne yasladı.

Dudakları başımın tepesine değiyor ve ben daha fazlasını arzulayarak iç çekiyorum.

"Bela."

"Evet?"

Bundan daha sıkı bir kucaklama olamaz. "Kayboldun, değil mi?"

Onun sorusu... soru gibi gelmiyor. İçimden patlıyor, organlarımı parçalıyor. Kalbimi paramparça ediyor.

Boğazımda yükselen ani hıçkırığı bastırmaya çalışarak yutkundum.

Bu, birilerinin benimle iletişime geçmek için yeterince önem verdiği ilk sefer.

Annem ve babam beni çok seviyor. Bundan hiç şüphe yok. Vardiya arasındaki her kucaklaşma, her gururlu gülümseme bunu kanıtladı.

Onlar ayrıca beni sevmenin bana alan tanımak anlamına geldiğini düşünüyorlar.

Hayır, öyle değil. Bronwyn'in zorbalığı gerçekten kötüleştiğinde, hiçbir yere ait olmadığımı hissettim. Birinin bana yanıldığımı kanıtlamasını diledim, ama yardım istemeye cesaret edemedim.

Yalnız kalmak istediğim anlamına gelmiyordu bu. Birinin yanımda olmasını, beni görmesini, belki sadece benimle oturmasını, film izlemesini, patlamış mısır yemesini çok özliyordum.

Knox'un bana şimdi sorduğu gibi basit bir soru bile yeterli olurdu. Bir fark yaratırdı. Birilerinin ne kadar yalnız olduğumu gördüğünü bana gösterirdi.

Ama kimse gelmedi.

Kimse sormadı.

Kimse beni görmedi.

O gelene kadar değil.

Kalbim üzerindeki tutuşu dikkatli, neredeyse şefkatli. Okşarcasına. Sakinleştirici.

Birkaç kelimeyle beni bulduğunu, hayatta amaçsızca sürüklenmenin artık önemi olmayan bir geçmişe ait olduğunu söylüyor.

“Öyleyim.” Boğazımı kemiren hıçkırıklar dindikten sonra nihayet konuşabiliyorum. Sesim sakın. “Kayboldum.”

Tırnaklarımın Knox'un göğsüne saplanması, bir şeylerin beni rahatsız ettiğinin tek işareti.

Bunu hissediyor, sorarken sesi daha yumuşak: "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Knox sadece meraklı değil. Alışılmadık yöntemleriyle duvarlarımı yıkmaya, bana ihtiyacım olan her şeyi vermeye çalışıyor: Rahatlık, alan, bağlantı.

Ruhumun derinliklerine nasıl da zahmetsizce nüfuz ediyor ve çözümler üretiyor. Beni tanımayan bir adam bana her şeyini veriyor.

Ağzımı açmadan önce—ve Tanrım, buna, bu çıkış yoluna ne kadar ihtiyacım var—iki kere düşünüyorum. Milyon kere.

Knox'a güvenmediğimden değil.

Geçmişim peşimi bırakmıyor.

Bronwyn'in sınıf arkadaşlarımı, hatta üniversitedeyken bile, söylemeye teşvik ettiği sözlerdi bunlar.

Skylar, senin ne düşündüğün kimsenin umurunda değil. Artık susar mısın?

Alexandra ve birkaç kişi dışında neredeyse herkes sırayla bana zorbalık yaptı.

Peki ya Bronwyn onları bana kötü davranmaya ikna etmemişse? Ya da sadece zaten istedikleri gibi davranmaları için onlara izin vermişse?

Eğer durum böyleyse ve ben de gevezeliğe başlarsam, Knox da benden sıkılır mı?

Bu düşünce bile beni ürpertiyor, ellerim yumruk oluyor.

“Hey.” Parmakları sırtıma bastırıp koluma doğru kaydı ve sıkıldı. “O güzel kafanın içinde ne dönüyorsa, bırak artık. Bana her şeyi anlatabilirsin, hiçbir yere gitmiyorum. Seni istiyorum. Tamamen seni.”

Keşke bu kadar kolay olsaydı. Kendim olmak ve en iyisini ummak. “Bilmiyorum.”

Başparmağı kolumu okşarken, saygıyla korkularıma, acılarıma, yaralarım dokunuyor.

“Söylediğin hiçbir şey sana olan sevgimi azaltmayacak.” Elini kolumda yukarı doğru gezdirip boğazımın dibine sıkıca yerleştirdi, sessiz bir emir gibiydi. “Bana gel. Benimle konuş.”

Onun bağlılığı bana ev gibi geliyor. Ona daha sıkı sarılıyorum, sanki o bir canavar değilmiş gibi ona sokuluyorum. Sanki bedenine karışıp asla gitmeyecekmiş gibi.

“Knox,” diye iç çektim, ona daha da sokularak.

“Buradayım.” Sevgi, şefkat. Bir aidiyet duygusu. Bana bu basit cümleyle verdiği şey bu. “Konuş.”

İstiyorum. Ama anne babam hakkında değil. Ya da yalnızlığım hakkında. Ya da yıllardır süren acı hakkında değil.

Henüz değil.

“Seni nasıl bulduğumu düşünmeden edemiyorum.” Göğüs kaslarının sert hatlarını, neredeyse hiç görünmeyen saçlarını takip ediyorum. “Ve kollarında olmanın ne kadar hoşuma gittiğini. Bu da pervasızca bir şey.”

“Neden?” Sesinde en ufak bir kırgınlık belirtisi yoktu.

Hatta daha da emin görünüyor. Beni yanıma yatırıyor ve bana doğru dönüyor, uzun bacaklarından biri benimkilerin arasına giriyor.

Elini yanağıma koyarak, konuşmaya devam etmem için sözsüz bir yalvarışta bulunuyor.

Her hareket sessiz bir güvence. Güvendesin. Buradayım, kaçmayacağım.

Elimi bileğinin üzerine kıvrıp başparmağımı nabız noktasına bastırıyorum. Utanmadan, parmak uçlarımla kalp atışlarının ritmini öğreniyorum.

“Birbirimizi tanımıyoruz.”

Bu ifade onu da rahatsız etmiyor. Gözleri açık ela renginde, hiç de koyu değil. Yüz ifadesi açık.

"Başka ne var?" diye merakla soruyor.

O, detayları anlatmayı kolaylaştırıyor. Kendim olmamı sağlıyor.

"Beni orada, çiftlik evinde kurtardın. Ama aynı zamanda beni kaçırdın da."

Kalp atışları hızlanıyor. Boyun tendonları geriliyor.

"Biz... biz doğru dürüst bir konuşma fırsatı bile bulamadık," diye fısıldıyorum, suçlamadan, bağırmadan. İkimiz için de deniyorum. "Ve yaşanan her şeyden sonra, işte buradayım. Kollarında. İsteyerek. Sana güvenerek. Hoşuma giderek, senin merhametine kalarak. Bu da pervasızca bir şey."

Bu onu duraksatıyor. Göğsü kabarıyor ve kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor.

Knox, bir kez daha, benimle nasıl konuşacağını, benimle nasıl iletişim kuracağını çözmeye çalışıyor.

Knox, sessizliğinin içinde çığlık atıyor.

Önemişiyorum. Seni seviyorum.

Gözlerim yaşıyor. Çıplak tenimde tüyler diken diken oluyor. Adlandırılmayacak kadar derin duyguların, hislerin bir yangını bu.

Saatlerce sürmüş gibi gelen bir süre boyunca birbirimizin gözlerine bakıyoruz.

O, gözünü bile kırpmaz ve düşünmeyi, düşünmeyi, düşünmeyi bırakmaz.

Ağzını açtığı anda nefesimi tutuyorum.

"Sana ailemi mecbur kalmadıkça öldürmek istemediğimi söylemiştim." Her kelime anlamlı. "Farklı olduğumuzu. Ama açıklama yapmadım. Bronwyn'e benzemediklerinden başka bir şey söylemedim. Sonunda gerçekten açılmaya hazırım. Senin için."

"Ciddi misin?" Dürüstlük bekliyordum, ama bu kadar çabuk değil. Bu kadar kolay değil. Kalp atışlarım boğazımın içinde şiddetle çarpıyor. Umut dilimde tatlı bir tat bırakıyor. "Öylece mi?"

"İşte böyle." Knox'un derme çatma yatak olarak üst üste yığıldığı üç kat battaniyeye rağmen, altımızdaki beton zemin hala sert. Knox'un bakışları olabildiğince yumuşak. Sanırım. "Zaten sana söyleyecektim. Ama ihtiyacın olduğu için, ertelemeden daha erken söyleyeceğim."

“Eh, zaten onların şerefsiz olduklarını biliyorum.” Bu kaba çıkış beklenmedik bir şekilde ağzımdan döküldü. Elimle ağzımı kapattım.

Knox onu yavaşça çıkarıyor.

“Sorun değil Skylar. Daha iyi olabilirlerdi, biliyorum. Ama onlardan nefret etmiyorum. Onlar benim ailem.”

“Daha iyi olabilir di demek bile az kalır.” Kaşlarım çatılıyor. “Sana kötü davranıyorlar. Bundan nefret ediyorum.”

“Onlar kötü değil. Sadece Jett.” diye homurdandı ve kalbim sızladı. Kardeşiniz tarafından zorbalığa uğramak bana çok tanıdık geliyor. “Ve onu ortadan kaldıramam. Ben gittikten sonra aileye o bakacak. Onun kadar yetenekli başka kimse yok. Reese'in benim yerimi alması yıllar alacak.”

Hikayesine nasıl devam edeceğini düşünürken dakikalar geçiyor. Bu sırada Easton'ın derisi kireçleme fiçisinde kıl, protein ve diğer maddeleri döküyor.

“Colbert, kasaba, iş dünyası, bunların hiçbirinde güzel bir şey yok.” Omuzunun üzerinden fiçilere bakıyor. Tekrar bana baktığında, dikkati beni utandırıyor. “Elimizde olan tek şey bu. Bunun içine doğuyoruz, bunun içinde büyüyoruz, bunun içinde ölüyoruz. Yıllar içinde bazı şeyler değişti, ama kan bağımız neredeyse aynı kaldı. Ölüm ve deri.”

Sergiden fotoğraflar gözlerimin önünden geçiyor. Dehşet boğazımı sıkıyor. Ciğerlerimi.

"Şşş." Sanki sıkıntımı hissetmiş gibi, başparmağıyla şakağımı dairesel hareketlerle ovarken, bacağını kullanarak beni kendine doğru çekiyor.

"Kasaba halkının geri kalanı nerede?" diye fısıldıyorum, oysa cevabı zaten biliyorum.

“Çantalar. Ceketler. Kemerler.” Eli aşağıya doğru kayıyor, yavaşça boğazımı kavlıyor. Tutuşu hem sahiplenici hem de rahatlatıcı. “Ayakkabılar, sanırım.”

Acı gerçekte bir kez daha yüzleşmek, tahmin ettiğimden daha çok acı veriyor.

Öte yandan, bu kasaba onu tanımlamıyor. Şiddet Knox'un genlerinde olabilir, ancak o çoktan bu aşamayı geride bıraktı. Artık yeter dediği için buradan ayrılıyor.

"Büyükbabamın anne ve babası öldüğünde ilk gidenler inekler ve keçiler oldu," diye devam ediyor.

“Aman Tanrım.” Midem bulanıyor. Yaşlı adamın beni kandırması anısı tüylerimi diken diken ediyor.

“Sana zarar vermeyecek.” Boğazımdaki tutuşu daha da sıkılaştı. Garip bir şekilde, böyle daha rahat nefes alabiliyorum. “Kimse vermeyecek.”

"İyiyim," diye hırıltılı bir sesle, kolunu okşayarak, asla bırakmaması için yalvardım. "Devam et."

"Dediğim gibi, dedem kötü bir adam değil."

Kaşlarımı çattığımı görünce Knox'un dudakları büzüldü. "Kötü" kelimesinin benim tanımımın onunkinden gerçekten farklı olduğunu anladı.

“Hayvan yetiştirmekten bıkmıştı. Kaşıntı yaptığını söylerdi. Zaten insanlar daha uygundu, çünkü kasaba halkı kendi yiyeceklerini yiyor ve kendi temizliklerini yapıyordu.” Knox saçımın bir tutamını kulağımın arkasına itiyor. Sanırım bana dokunmayı bırakamıyor, tıpkı benim onu sevmeyi bırakamadığım gibi. “Buradaki tek bakkalın sahibi olduğu için, onlara yemelerini istediği şeyleri satıyordu. Ciltlerini yumuşak tutuyordu. Ben çok küçükken tabaklama işini kendisi halletmek zorunda kaldığı için işini daha da kolaylaştırıyordu. Bu tür yiyeceklerin kendisi için de iyi olduğunu görünce, Colbert ailesinin buzdolaplarını ve kilerlerini bunlarla doldurdu. Ama bundan sıkıldı. Son komşumuzu öldürdüğümüz anda beslenmeyi umursamayı bıraktı. Bütün ailem öyle yaptı. Ben değil.”

"Şey..." Ciğerlerimden hava hızla dışarı fırladı. "Onlara ne yedirdi acaba?"

"Karaciğer. Yumurta. Kuruyemiş. Karpuz."

Bir duraklama. Çok ağır bir duraklama. Boğazım düğümleniyor.

“Mango püresi. Hindistan cevizi suyu daha sonra eklendi.”

Onu öldürmeden önce cildinin kusursuz olması gerekiyor.

“Sen...” Aldığım her nefes kesik kesik. Bana değer verdiğine dair yalan söylemiş olabileceği gerçeği canımı yakıyor. “Jett’e yalan söylemiyordun. Beni derimi yüzecektin. Bu yüzden bana bunları da yedirdin.”

"Asla sen."

Yine de geri çekildim. "Yalancı."

"Dur artık." Avcım sırtımı battaniyelere yasladı ve üzerime çıktı.

“Buzdolabım başka şeylerle dolu ama sen eti sindiremedin. Tavuğu bile. Şoktaydın. Kahretsin, hâlâ iyileşme sürecinde olduğunu biliyorsun. Her şeyi yiyemeyeceğini biliyorsun...” Sesi kısılıyor. “Yaşayabilmen için sana bakıyorum.”

Bedeni beni daha sıkı sarıyor, varlığı beni son derece karmaşık bir şekilde sakinleştiriyor.

Orada kaldığı süre uzadıkça Knox'un bakışları daha da kararıyor. Penis boxeri'nin içinde sertleşip karnıma batıyor.

Ama öpüşmek için yaklaştığında, arzusunun ne kadar derin olduğunu nihayet anladım.

O çok açgözlü. Bana hükmediyor.

O üzerimde, tüm alanı kapladığı için, üzücü düşünceler dışarı atılıyor.

Dilim onun dilinin üzerinde gezinirken her yerim yanıyor. Dudaklarımız tutkuyla, coşkuyla birleşiyor, sanki ikimizin de havaya ihtiyacı yokmuş gibi.

Pes mi ediyorum yoksa vazgeçiyor muyum? Anlayamıyorum.

Tek gerçek şu ki, onu istiyorum.

Bu konuda hep birlikteyiz.

“Başladığım işi, hikâyemi bitirmeliyim.” Geri çekildi, ateşli bakışları beni eritti. “Colbert hakkında daha çok şey öğrenmeni istiyorum. Benim hakkımda da. Ancak o zaman yabancı olmaktan kurtulacağız. Ve tekrar sormadan önce söyleyeyim, hayır, derini yüzmeyeceğim.”

Dürüstlüğü saf, gerçek.

Başımı salladım. "Pekala."

“Kasaba halkı.” Sakin bir şekilde, sanki bir iş hallediyormuş gibi söylüyor. “Önce ailem, sonra ben ve kardeşim, kasaba halkını teker teker yok ettik. Sonuna kadar. Bir kadın hariç; o kadın ben doğmadan çok önce aileye katılmıştı. O da dedem ve büyükbabamın o zamanlar kasaba halkını kandırmasına yardım etmişti.”

"Annen," diye cümleyi tamamlıyorum.

“Evet. Babam, ailesinin ona kötü davrandığını söyledi.” Öfke yüzünden okunuyor. Haklı olarak. Knox'un onları öldürmeyi reddetmesinin nedeni şimdi çok daha mantıklı geliyor. “Yani onu kaçırdı. Bizim yapmamızı istediği şey bu, birini kaçırmamız. Ne Jett ne de ben bunu yapmazdık, her birimizin kendi sebepleri var.”

“Elbette yapmazdın.” Elimle boynunun yan tarafını kavradım. “Beni bekliyordun.”

“Evet, öyleydin.” Vücudu kasıldı, bakışları dokunulduğundan daha yakıcıydı. “Komşular gittikten ve evleri yıkıldıktan sonra derimiz kalmamıştı. Bu yüzden müzeyi kurmadan önce benzin istasyonlarında avlanmaya çıktık. Geceleri orada bekleyip geçen herkesi yakalıyorduk.”

Evlerine hiç dönmeyen yabancılar.

Kayıp kişilerin isimlerini gösteren tüm tabelalar. Eski fotoğraflardaki yüzler, bu müzeye girenlerin, sadece benzin almak için duranların yüzleriydi.

Tanrım.

“Sorun şu ki, yeterli değildi. Derimiz ucuza satılmasa da, ölen kasaba halkının mallarına ve birikimlerine el koyduktan sonra bile daha fazlasına ihtiyacımız vardı. Üstelik mesele sadece para da değildi. Ailem uzun süre birilerini işkence etmeden yaşayamazdı. İnsanların buraya gelmeye devam etmelerini sağlamamız gerekiyordu.” Parmakları tenime bastırıyor, ne derse desin kaçmamam için bir uyarı. “Yaklaşık on yıl önce, o zamanlar on yedi yaşında olan Jett, yan kasabadaki irtibat kişimize o internetin ne olduğunu sordu. Oradan sonra...”

Knox, turistleri nasıl çektiklerini, cazibeyi ve yıllarca süren uygulamaları daha ayrıntılı bir şekilde anlatmaya devam ediyor.

İlk başta şaşkınlıkla dinliyorum. Ama sonra, bilgisayarlardan sosyal medyaya kadar her şeyi kendi kendine nasıl öğrendiğini anlattığı kısma geldiğinde, içten içe bir hayranlık duygusu beni ısıtıyor.

İnternet öncesinde hiç deneyimlemediği bambaşka bir dünya. Onu gece saat üçte, ıslıl ıslıl bir ekranın başına eğilmiş, daha fazlasını arzularken hayal ediyorum.

O, becerikli. Durdurulamaz.

Bana ait.

"Knox, bu harika." Sesim, hissettiklerim kadar hayalperest çıkıyor.

"O kadar da zor değildi."

"Hâlâ inanılmaz."

Yüzüne yayılan kızarıklık... sevimli mi? Hayır. Knox'la ilgili hiçbir şey sevimli değil. Ama çok çekici. Çok çekici.

“İyi ki yapmışım.” Boğazını temizler. “Seni beklemem gerektiğini bu yüzden biliyordum. Bu yüzden dışarıdaydım. Bu yüzden evde derinin kapıma düşmesini beklemek yerine seni kendime ait ilan ettim. Ama seninle ilgili internette bulamadığım şeyler de vardı. Mesela Bronwyn'in seni öldürmeyi planlaması gibi. Ya da neden doktor olmak istediğin gibi. Gerçekten sen miydin? Yoksa tıpkı benimkiler gibi, ailen mi seni buna zorladı?”

Cevabımı beklemeden, çoktan kaşlarını çatmış bir şekilde karşıma çıktı.

Anlıyorum. Ama yine de...

“Elbette, bu yolu seçmem için beni teşvik ettiler, ama ben istemeseydim seçmezdim. Bronwyn'e gelince, eee, biraz karmaşık.” Dudaklarım kıvrılıyor. “Kardeşimin de işi kolay değildi.”

“Katil.” Eli çeneme sertçe bastırdı. Parmakları cezalandırıcıydı. Acıtıyordu. “Söyle.”

Bu ela gözler, bakışlarındaki kararlılık... Ona hayır diyemiyorum.

"Katil," diye iç çektim, gerçeğin dökülmesine izin vererek. "O böyle doğmamıştı."

"İşte o tam olarak böyle biri."

Göğsümde tuhaf bir ateş yanıyor, tatlı ve korkutucu. Onun koruyuculuğu, eskiden olduğum kızı yakıp kül ediyor ve küllerden yeni bir kızın doğmasına izin veriyor.

Sonra, aynı hızla, içimde bir rahatsızlık hissi belirdi. Bronwyn'i öldürme isteğimi ona anlatmalı mıyım, hala bilmiyorum.

Eğer genel olarak katillerden, Jett gibi insanlardan nefret ediyorsa, sessiz kalacağım. Zaten uzun süre yaşayamaz. Tek yapmam gereken bu yanımlı kendime saklamak.

“Pekala, tamam.” Ailemden bahsetmek çok daha güvenli, o yüzden öyle yapıyorum. “Devam edebilir miyim?”

Bana kısa ve öz bir "Evet" cevabı veriyor.

“Teşekkür ederim,” diyorum en ufak bir alaycılık belirtisi olmadan. “Anne babama ve yaptıkları işe hayranım.” Elini saçlarımdan arasına kaydırıp başımın yan tarafını okşadığında neredeyse mırıldanıyorum. Beni teselli ediyor. “Bronwyn hiçbir zaman doktor olmayı umursamadı. Bu yüzden anne babamız onu hiçbir zaman tam olarak kabul etmedi. Ve hayal kırıklığını ve öfkesini benden çıkardı. Daha kolay hedef olan benden. Bana zorbalık yaptı. Beni incitti. Ve sanırım”—Knox'un sevgisi beni sarmış olsa bile, gözlerimden yaşlar yükseliyor ama onları geri tutuyorum—“yirmi üç yıl boyunca bana katlandıktan sonra, artık yeter dedi.”

“Artık onun kum torbası olmayacaksın. Ne onun, ne de başkasının. Seni koruyacak olan benim.” Gözleri parlıyor, gurur gözlerinde ışıltıyor. “Ben tamamen seninim. Her zaman da öyle olacak.”

"Ben de her zaman yanında olacağım."

İkimiz de aptallar gibi sırtıyoruz. Tıpkı aşık insanlar gibi.

Ve işte böylece artık birbirimize yabancı değiliz.

KNOX

“Knox. Aç telefonu.” Babamın sesi telsizden her zamankinden daha yüksek bir şekilde yankılandı.

Gözlerim aniden açılıyor. Vücudumdaki her kas, hücre ve gözenek alarma geçiyor.

Sabah oldu.

Kahrolası sabah.

Yani Skylar'ı korumak yerine bütün gece uyudum.

Bodrum katına eğik bir şekilde vuran güneş ışığı huzmesinde toz zerrecikleri dans ediyor. Yumuşak, masum şeyler.

Babamın araması gibi değil. Ailemi tanıyorum; beni merakından aramıyor. Aramızda asla kısa bir sohbet olmaz.

Beni sınıyor, Skylar'ın kaçmasına yardım edip etmediğimi veya onun güzelliğini beni manipüle etmek için kullanıp kullanmadığını anlamaya çalışıyor.

Onun güzelliği. Buna burun kıvrıyorum.

O, işte bu ve çok daha fazlası.

Kollarımda, gözleri kapalı, nefesi sığ, içindeki ateşi görüyorum. Zekasını. Düşünceliğini. Bana ne kadar derinden önem verdiğini.

Küçüklüğüne ve itaatkarlığına rağmen, Skylar beni kendine hayran bırakıyor. Sadece benimle aynı havayı soluması bile, Skylar'a duyduğum özlemi, hasreti ve hasreti hissettiriyor.

Onu seviyorum.

Ve bunu dile getirmese bile, o da beni seviyor.

Eğer böyle berbat etmeye devam edersen, bunu söyleyecek kadar uzun süre yaşayamayacak.

Uyuyakaldığım için, onu korumak için uyanık kalmadığım için içimden kendime tekrar lanet ediyorum.

Skylar boynumun kıvrımına sokulmuşken uyanık kalmak imkansızdı. Çıplak ve kullanılmış bir şekilde bedeni benimkinin üzerine atılmıştı.

Kararlılığım iliklerime işledi: Bir daha asla.

Önümüzdeki iki hafta boyunca bir gözüm açık uyuyacağım ve asla üç saatten fazla kesintisiz uyumayacağım.

"Oğlum?" diye tekrar bağırdı baba.

"Kahretsin," diye homurdandım.

Skylar, onu dikkatlice üzerimden ayırırken kıpırdanıyor. Bundan nefret ediyorum. İki hafta daha bu yerde mahsur kalmaktan nefret ediyorum. Öylece eşyalarımı toplayıp gidememekten nefret ediyorum.

"Knox?" diye fısıldadı. "Neler oluyor?"

"Neredesin Allah aşkına?" Babamın sesi bir çığlık gibi yükseldi. "Oğlum, aşağıya inmem gerekiyor mu?"

Skylar'ın yüzünden renk soldu. Gözleri benimle telsiz arasında gidip geldi.

"Sessiz ol," diye fısıldıyorum, yakınlarda olmaları ihtimaline karşı ekstra önlem alarak. "Kal."

Uykusu geçen Skylar, dizlerinin üzerine doğruldu.

Tamam, diye mırıldandı. Tamam.

Onu bir battaniyeye sarıyorum ve battaniyeyi sıkıca kendine dolaması için işaret ediyorum.

İçeri daldıklarında battaniye onu kurtaramaz. Aptal değilim. Onu korumanın benim görevim olduğunu biliyorum.

Ama bu, ben babamla ilgilenirken ona rahatlık ve sıcaklık sağlayacak.

Bana gelince, sıcaklığa ihtiyacım yok. Soğuk ve acımasız olmaya ihtiyacım var. Diğer avcılar zekasıyla alt eden avcı olmaya ihtiyacım var.

Gömlek. Kot pantolon. Hızlıca giyiyorum.

"Buradayım baba," diyerek merdivenleri çıkıyorum.

Kimsenin buraya gizlice girmediğinden emin olmalıyım. Annem Jett'e anahtarlarını vermiş olabilir, kim bilir. Jett bugüne kadar ondan hiç izin istememişti, ama şimdi babam sabırsızca davrandığına göre, hiçbirinin kurallara uyacağına güvenmiyorum.

"Kız kardeşin ömrü fazla kalmadı."

"Pekala, o zaman onu öldürün."

Mutfak, oturma odası ve banyo boştur.

"Yapacağız." Sesinde bir gülümseme var. "Yakında."

"Kötü kız! Uyan! Uyan!" diye bağılıyor Reese arka planda, muhtemelen Bronwyn'e.

"Sana söylemiştim, sorun değil. Dün erkek arkadaşım ile ilgilendim. Artık üçünü de halledebilirim."

Skylar bunun için bana lanet okuyacak. Diğerleri kız kardeşini öldürdükten sonra onun tenine dokunduğum için.

Hak ettiği huzura kavuşamayacak.

Onun gönlünü almak için iki kat daha fazla çalışmam gerekecek. Benim için sorun değil. Aslında, mükemmel.

"Hayır, hayır." Babamın kahkahası uğursuzdu. "Sen de bize katılacaksın."

Statik.

Hiçbir açıklama yok. Hiçbir talep yok.

Beni kışkırtıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Evi taramayı bitirdikten sonra oturma odasına gidiyorum.

O bana cevap vermeden Skylar'ın yanına dönmeyeceğim. Babamın Bronwyn için ne gibi sinsi planları olursa olsun, Skylar bunu ondan duymayacak. Bunu benden duyacak.

"Anlamadım mı? Sen de geliyorsun." Yıllardır ilk defa kafasını ezmek o kadar da kötü bir fikir gibi gelmiyor. "Sen. Ve öldürmeyi reddettiğin o parlak yeni oyuncuğın."

Boşta kalan elim yumruk haline geliyor. "Jett'e söyledim..."

"Evet, evet. Ritüelinizden haberdarız. Buna saygı duyuyoruz. Ama..."

Statik.

Artık dayanamıyorum. Endişe içimi kemiriyor. Ben yukarıdayken bodruma gizlice girmiş olabilecekleri korkusu.

Telsizin sesini kısıp kapıyı açıyorum. Aralıktan, Skylar'ın bana bakmakta olduğunu ve onu bıraktığım yerde oturduğunu görüyorum.

Bana ait.

Onu benden almaya çalışsınlar bakalım.

Onlara meydan okuyorum, gerçekten!

"Konuş baba." Kapıyı kapatıp, kimsenin duymayacağı şekilde mutfığıma doğru yöneldim. "Burada meşgulüm."

"Bak Jett, dedemle ben şüphelenmeye başladık."

Dede arkadan onaylayarak homurdanıyor.

Ben hiçbir şey söylemiyorum.

"Onu korumadığınıza dair kanıtı ihtiyacımız var. Ya da daha kötüsü, onu alıkoyduğunuza. İlk hayattaki kurbanınızın karınız olmasına izin veremezsiniz. Onu öldürmeniz gerekiyor."

"Henüz hazır değil." Elimden geldiğince sıkılmış gibi yapıyorum.

"Hâlâ ona zarar verebilirsin." Bunu ancak kendi cesedim üzerinden söyleyebileceğimi belirtmeden önce, "İşte bu yüzden onu buraya getirmeni emrediyorum. Kız kardeşinin işkence görüp öldürülmesine şahit olsun diye." diye ekledi.

Bronwyn bunu hak etti; acıyı, aşağılanmayı.

Skylar ise sevgiyi ve korunmayı hak ediyor.

Ailemin hastalığına bulaşmamalı. Bununla başa çıkabileceğinden emin değilim. Başa çıkmasını da istemiyorum.

Öte yandan...

Bu o kadar da kötü bir fikir olmayabilir.

Bence Skylar içten içe Bronwyn'e zarar vermeyi, hatta belki de onu öldürmeyi hayal ediyor.

İkiz kardeşinin adı geçtiğinde gözlerindeki karanlık parıltıda bunu görüyorum. Burun deliklerinin genişlemesinde, ardından da öldürücü arzularından duyduğu utançla yanaklarının kızarmasında bunu anlıyorum.

Evet, o bunu istiyor.

Gerçek intikam, laf kalabalığı değil. Kapanış da değil.

Bronwyn'in kanını istiyor.

Ona bunu veremem. Ama ona en iyi ikinci şeyi sunabilirim.

Ailemin onun kötü ikizini öldürmesini izlemek.

"Bana uyar."

"Tamam mı? Aynen öyle mi?"

"Evet, tamam." Yeter ki hiçbiri Skylar'a yaklaşmasın. "Ne zaman başlıyoruz?"

"İşte benim oğlum." Babamın kabulü çok az ve çok geç. Buna hiç ihtiyacım olmamıştı, şimdi ise daha da az ihtiyacım var. "Onu bir saat içinde buraya getirin."

"Hâlâ bir şeylerin çok tuhaf olduğunu düşünüyorum, bunu size söyleyeyim." Jett, karşı koymadığım için hayal kırıklığına uğramış bir şekilde telsizi istemiş olmalı.

Dudaklarım öfkeyle büküldü. "Tek tuhaf şey, burnunu ait olmadığı yere sokman."

Aşağıya inmek üzereyken kardeşim araya girdi: "Siz ikiniz gelmeden önce ona kocaman bir yemek yedirin. Bütün odayı kusmasını istiyorum."

"Benim can damarım, benim meselem." Telefonu daha sıkı kavradım, parmak boğumlarım bembeyaz oldu. "Benim olanla oynamayı aklından bile geçirme."

SOĞUTMA

Ellerim kasılıp gevşiyor. Nefesim kesik kesik. Sıcak.

Knox'u burada beklemek ve neler olup bittiğini bilmemek beni öldürüyor.

İçimden bir ses bir şeylerin ters gittiğini söylüyor.

Ama ne?

Az önce buraya bir göz attı ve sonra çıktı. Kapıyı arkasından kapatınca çok sinirlendim, o kadar gerildim ki ayağa fırladım ve o zamandan beri oturamıyorum.

Ayaklarım beni bodrum katında ileri geri, tekrar tekrar taşıyor. Eminim ki zeminde bir patika oluşturmuşumdur.

Onun bu kadar uzun sürmesinin sebebi ne?

Bu soru kafamda sürekli dönüp duruyor.

En azından hayatta ve yukarıda kimseyle kavga etmiyor. Kapının hemen dışından alçak, homurdanan sesini duyuyorum.

Umarım böyle devam eder.

Ne kadar iri ve korkutucu olursa olsun, beni koruduğu için onu idam etmeye karar verirlerse, muhtemelen bunu başarabilirler.

Onlar, biz ikimize karşı dört kana susamış yetişkin.

O yukarıda ne kadar uzun süre kalırsa, ben de o kadar huzursuz oluyorum. Dişlerim alt dudağımı ısırtıyor.

Bütün duyularım o lanet olası kapıya odaklandı.

Onun üzerine.

Beklemeye devam ediyorum.

Beklemek.

Beklemek.

"Kahretsin," diye inledim. "Kahretsin."

Hızımı ayarlamamanın dışında başka bir şey daha yapmalıyım.

Mesela, kavgayı bize getirmeleri ihtimaline karşı hazırlıklı olun.

Hemen masaya koştum ve Knox'un gömleklerinden birini ve dört beden büyük gelen eşofman altını giydim. Bağcıklarını sıkıca çeksem bile hemen aşağı kaydılar, bu yüzden bel kısmını kıvrarak sonunda yerinde durmasını sağladım.

Şimdi ne olacak?

Biraz daha bekleyeyim mi?

Yanlarımda parmaklarım seğiriyor.

Onları iyi bir şekilde kullanmalıyım. Knox'a sarılmalıyım.

Ve o burada olmadığı için, yapabileceğim en iyi şeyi yapıyorum. Bir aşağı bir yukarı yürüyorum ve saçımı örüyorum. Çözüyorum. Örüyorum. Çözüyorum—

Bodrum kapısı hafif bir hışırtıyla açılıyor.

Adrenalinle dolu bedenim bunu, boş bir salonda yankılanan bir silah sesi gibi algılıyor.

Hızla arkamı döndüm ve işte oradaydı. Kapı aralığını doldurmuştu, zorlukla bastırıldığı öfkesi ondan adeta yayılıyordu.

“Beni incitmen için sana emir verdiler, değil mi?” Yalnız kalmak beni panikle zehirledi. Dakikalar önce dile getirmeyeceğim düşünceler, karanlık ve dehşet dolu bilinçaltımdan hızla fışkırdı. “Sadakatini kanıtlamak için bir parmağımı mı keseyim?”

Knox, korkutucu bir sessizlik içinde merdivenlerden aşağı iner. Bir anda telsizi yere düşer.

Çenem, yüzümü yukarı doğru kaldıran, nasırlı ve ısrarcı iki parmak arasında sıkışmış durumda.

Knox'a bu kadar yakinken, onun nefesini içime çekerken, onu kusursuz bir netlikle görüyorum.

Kızgın değil.

Ondan adeta vahşi bir koruma duygusu dalga dalga yayılıyor. "Benim" kelimesi yüzüne adeta yazılmış gibi.

“Bunu sormadılar. Sorsalar bile, parmaklarından birine dokunmaktansa kendi elimi keserdim.” Dişlerini gıcırdatması duyabileceğim kadar yüksek

bir sestti. Eğer böyle ezmeye devam ederse çenemi kıracak. “Bütün kolumu.”

Ona inanıyorum. Ama bana söylemediği daha çok şey var. "Peki, ne dediler peki?"

"Kız kardeşin bugün ölecek," diye ciddi bir ifadeyle söylüyor.

Bu beni  a ırtmadı. Onun burada ölmesi asla "olacak mı?" sorusu değil, "ne zaman olacak?" sorusuydu.

Boğazımdan hıçkırık koparan, gözlerimi ya larla dolduran şey, tüm bunların adaletsizliğidir.

Onu öldürmek benim hakkım. İntikamım.

Onların değil.

Ve Knox bu konuda hiçbir şey yapmayacak.

Tabii ki yapmaz. Ona en ba ından beri onun kanını istediğimi hiç söylemedim. O zihin okuyucu değil.

Yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülürken, Knox'un sabrı tükeniyor.

“Bu da ne?” Başını sallıyor. Yüzü acımasız bir ifadeye bürünüyor. Hâlâ ona ne kadar canavar bir hale geldiğimi söyleyemiyorum. “Ona acıyor musun lan?”

Tenimin altında bir sıcaklık hissediyorum, dizlerim sanki beni taşıyamayacakmı  gibi titriyor.

Vücudum bu fikre isyan ediyor.

Knox beni dikkatle izliyor ve kendi kendine küfür ediyor.

Sonra homurdanır.

Yavaş yavaş, onun göz korkutucu sessizliği "Sorun değil, ağlayabilirsin"e dönüşüyor.

Bu yüzden ağlıyorum. Çünkü intikamımı alamayacağım. Çünkü ona karşı tamamen dürüst olamayacağım.

Ben  yle yaparken, o tüm dikkatini bana veriyor ve benimle birlikte bekliyor.

Sonunda g zya larım yavaş yavaş durdu. Bunu ba aracağım.

“Pekala, yani onu öldürecekler.” Bugünü atlatmak, odaklanmam gereken şey bu.  nemli olan bu. Bronwyn’in ihanetiyle kendi başıma ba a çıkmanın başka bir yolunu bulmalıyım. G zya larımı siliyorum. Daha dik duruyorum. “Başka ne istiyorlardı? Ne ile karşı karşıyayız?”

"Biz" dediğim anda tüm vücudu geriliyor.

Sanırım kalbi durdu.

Hepsi de "biz" dediğim için oldu, sanki bir takımız gibi.

Evet, öyleyiz. Ve buradan hep birlikte çıkacağız.

“Seni paramparça olurken izlemek istiyorlar.” Yüz ifadesi tekrar nötrleşti. Sert ve hesapçı. “Seni duygusal olarak ezmek istiyorlar, bu benim için bir test. Beni yumuşatıp yumuşatmadığını görmek için. Seni bu manzaralardan korumak için devreye girip girmeyeceğimi görmek için.”

Ne yazık ki, bizden şüphelenmeleri ve bu testi istemeleri mantıklı.

Burada, dünyadan izole bir şekilde çok uzun süre kalarak pervasız davrandık. O, beni alaya almak, bana eziyet etmek için onlardan hiçbirini davet etmedi.

Yaptığımız hataların bedelini ödeyeceğiz.

“Beni oraya götürecekler.” Bunu düşündükçe, baltayı hatırladıkça, gerçekten aklımı kaybetmeye başlıyorum. Dudaklarım uyuşuyor. Tansiyonum düşüyor. “Ona işkence ettiklerinde, değil mi?”

Yere yığılmadan önce Knox'un tişörtüne tutunmayı başardım. O da çoktan kolunu sırtıma dolamıştı.

“Evet.” Bu kelime, bir cerrahın “neşter” demesi gibi, duygusuz ve kesin bir şekilde ağızımdan dökülüyor. Beni gelecek olanlara hazırlıyor, onun kadar soğukkanlı olmaya zorluyor. “Onun öldüğünü göreceksin. Onu öldüren sen olmasan bile, istediğin intikamı alacaksın.”

“Affedersiniz?” Yanaklarım kızardı. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Bu, bana bir canavar olduğumu bildiğini söyleme şekli miydi? Benimle nasıl ayrıldığını mı gösteriyordu? “Onu öldürmek istediğimi hiç söylemedim.”

“Skylar.” Alnıma bir öpücük konduruyor ve ben ürperiyorum. “Bunu istemen normal. Kötü insanlar ölmeyi hak ediyor.”

“Ah...” Gözlerimi sıkıca kapattım. “Bunu istememde gerçekten bir sakınca görmüyor musun?”

“Elbette. Seni öldürecekti.” Sözleri beni sakinleştirdi ve gözlerimi açtığımda, onunki yumuşaktı. “Keşke intikamını almana izin verebilseydim, ama elimizde olan bu. Tek şart, onun işkence görmesini izlemek ki, kimsenin buna katlanmak zorunda kalmaması gerekir. Senin için çok zor olacak. Sadece orada olduğumu, seni koruduğumu unutma. Tamam mı?”

Kan, acı ve balta düşünceleri zihnimin derinliklerine yerleşmiş durumda.

Bunun yerine beni dolduran şey Knox. Benim en karanlık yanıma gördü ve yüzünü çevirmedi. Tiksinimedi. Gitmedi.

O hâlâ burada, beni okşuyor, başparmağıyla beni destekliyor.

Gözleri benimle konuşuyor.

Evet deyin.

“Tamam.” Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçirdim. Orada olacaklar hayatımın geri kalanında beni rahatsız edebilir, ama bunu onlar için yapmıyorum. Knox için orada olacağım. “Tamam.”

Memnuniyetle mırıldandıktan sonra beni kucağına alıp masaya kadar taşıdı ve orada yere bıraktı.

Gözleri benimkine kilitlenmiş halde, arkamdan bir şey almak için elini uzattı.

Onu yüzüme doğru tuttuğunda ne olduğunu görüyorum.

Maskesi.

“Yüzünü göremeyecekler.” İpleri gevşetti, eli boynumun yanına kaydı. Uzun bir süre gözlerime baktıktan sonra eğilip ipleri tekrar boynuma bağladı. “Maske, seninle onların arasında duracak. Tek yapman gereken, ağlasan bile ses çıkarmayacağına söz vermek.”

Bu jest karşısında kalbim sevinçle doluyor. Onun maskesini bana takmasına izin vermek çok güzel, çok doğru geliyor.

Derisinin hemen altında kaynayan şiddete rağmen, ipleri çekmiyor. Saçımın tek bir telini bile koparmıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Omuz silkip, yüzümde yamuk duran maskeyi düzeltmeye geri döndü.

İşte o zaman anladım. Bu maske sadece bir kalkan değil. Bir şeref nişanı. Onun bana olan bağlılığının bir göstergesi.

Bunu düşündükçe içimde bir şeyler açığa çıkıyor.

Knox'un ruhu bana güç veriyor... o hâlâ hayattayken. Maskede, onda beni daha soğukkanlı, daha güçlü kılan bir şey var.

“Daha iyi.” Bütün yüzü gerildi. Kararlılığı aşılmaz bir kaya gibiydi. “Lanet olsun, çok daha iyi. Ve çok güzel, Bela.”

Bakışları acımasız. Beni tüketiyor. Onunla birlikteyken her zaman korunacağımı, güvende olmam için gerekirse öldürmekten çekinmeyeceğini vaat ediyor.

Onun karanlığı benim ışığım, benim sıcaklığım.

Strateji geliştirmeliyiz. Tanık olmak üzere olduğum şeye kendimi hazırlamalıyım.

İkisini de yapmaya karşıyım.

Aklımı kurcalayan başka bir şey var.

Buraya geldiğim ilk geceye dair çok net bir anı.

Konuk odasında.

Bedenimle oynama şekli, maskesini ve dilini kullanarak beni orgazma ulaştırma şekli...

Aman Tanrım, ne kadar da kötü.

Sanki kendi iradeleri varmış gibi, parmaklarım yukarı doğru kayarak dudaklarımın hemen üzerindeki, yarığın olduğu yerdeki maskeye dokunuyor. Tıpkı dilinin beni yalaması gibi, dilimi parmaklarımın üzerinden, sonra da avucumun tamamından geçiriyorum; bu sırada Knox'un bakışları her hareketimi takip ediyor.

O da bundan zevk alıyor, nefes alışverişi benimki kadar zorlanıyor. Elimle sevişirken, anın mutlak sapkınlığı odada üçüncü bir varlık haline geliyor.

Bu şehvet ve cinayet enerjisinin önüne geçmenin imkanı yok.

Knox bileğimi kavrayıp ıslak elimi kasıklarına doğru ittiğinde, yarattığımız ateş daha da alevleniyor.

Sertleşmiş, zonkluyor. Kot pantolonunun içinde sıkışmış ve dışarı çıkarılmayı yalvarıyor.

Onu avucumda tutmak için ben de aynı derecede istekliyim.

“Size yardımcı olabilirim.” Ona ilk yardım teklif ettiğim zamanki gibi konuşmuyorum. Sesim o kadar boğuk ki, neredeyse kendi sesimi tanıyamıyorum.

Kaşını hafifçe kaldırarak, "Öyle mi?" diye sordu.

“Evet.” Nefes nefese kalmıştım, parmaklarım kot pantolonunun düğmesini kavırıyordu, gözlerim ona izin vermesi için yalvarıyordu. “Biliyorsun yapabilirim. İşte, eğer sadece...”

“Zaman yok. Bir an önce bitirmek istiyorum.” Kaşlarını çatıyor, benim kadar acı çekiyor gibi görünüyor. “Ama geri döndüğümüzde elini becereceğim. Ve orada durmayacağım.”

Geri döndüğümüz zaman çok uzak geliyor. Sanki hiç gelmeyecekmiş gibi.

Sanki onu kaybetme ihtimalim varmış gibi.

İşte tam da bu noktada maske beni yanıltıyor.

Kendimi ne kadar güçlü hissetsem de, Knox için endişelenmeyi bırakamıyorum.

Ailesi, kız kardeşimin cinayetini izlememi sağlamakla ilgili yalan söylemiş olabilir. Ne kadar hasta ruhlu pislikler bunlar, işi daha da ileri götürebilirler.

Eğer bana dokunurlarsa, Knox beni korumaya çalışır. Belki de başaramaz.

Felç olmuş ve onların insafına kalmış halinin görüntüsü tüylerimi diken diken ediyor. Boğazım bulanıyor. Sanırım kusacağım.

“Hadi gel.” Kendinden emin ve korkusuz bir şekilde, yanaklarımı avuçlarının içine aldı, aramızdaki maskeye rağmen dokunuşu sıcaktı. “Bu iş bittiğinde daha iyi olacaksın. Gidelim.”

Birlikte merdivenleri çıktık ve oturma odasında durduk. Eskimiş bir kanepeye oturdu, beni yanına oturttu ve başımın üstünü öptü. Çoraplarını ve botlarını giydiğini izledim, sonra beni omzuna attı.

Onun sevgisi beni sarıp sarmalıyor, attığı her adımla zerrelere işliyor.

Çiftlik evinin ön verandasında durduğumuzda, Knox beni daha sıkı kavradı.

"Skylar," diye fısıldadı alçak sesle.

"Evet?"

Keşke ellerimi sırtına koyup onu okşayabilseydim. Ama yapamam. Her an burada olacaklar.

“Ne dediğimi hatırlıyor musun? İçeride ne olursa olsun...” İnleyerek beni üzerinden itip yere düşürdü. “Ne yaparlarsa yapsınlar, sessiz kalacaksın, Bela.”

Çenemin altına iki parmağını bastırarak yüzümü yukarı kaldırıyor. Onun yoğunluğunun ve yaydığı gücün içinde kaybolmama izin veriyor.

“Sessizce ağlayabilirsin. Hepsi bu.” Başparmağını ağzıma götürüp hâlâ nemli olan yarığı ovuşturdu. “Dudaklarını büzüştürsen de umurumda değil. Ses çıkarma, anladın mı?”

Onu duyuyorum. Onu... ve bize doğru gelen ayak seslerini.

Her olumsuz adım, ruh halimi daha da bozuyor.

Korku. Arzu.

Şiddet.

O çiftlik evindeki herkesi, kız kardeşim de dahil, öldürmek istiyorum.

“Skylar.” Knox saçlarımı vücudumun önüne doğru itiyor. Çok uzun sürdüğünde ne yaptığını anlıyorum. Öpücük izlerini ve ısırık izlerini saklıyor. “Bana söz ver.”

İçimde bunca duygu kaynarken bile, ona ihtiyacı olan tek şeyi vermeyi başarıyorum: Sözümü.

Olabildiğince sessizce, "Söz veriyorum," diye fısıldadım.

SOĞUTMA

Bir saniye önce, Knox'un ela gözlerine bakıyordum.

Ardından eli boynumun arkasına bir tasma gibi dolandı ve beni kendi yanına çekti.

Ne acı ne de şaşkınlık hissediliyor. Duygulara yer yok, sadece hayatta kalma mücadelesi var; çiftlik evinin kapısı ardına kadar açılıyor.

"Sesler duyduğumu sandım." Sırıtan Jett kapı aralığında beliriyor.

Kot pantolonu ve pazen gömleği buruşuk. Yağlı saçları alnına yapışmış.

Dış görünüşü kadar içten de iğrenç.

"Evet, doğru duydun," diye homurdandı Knox ona. "Ona benimle kavga etmeyi bırakmasını söylüyordum."

"Garip." Jett'in dudakları gerilse de, şüphe ondan adeta sızıyor ve etrafımızdaki havayı kirletiyordu. "Şimdi seninle savaşıyor gibi görünmüyor. Ve sen de erkenden geldin. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum."

"Yakında beslenmesi gerekecek," diyor beni esir alan ve kurtaran kişi, sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi. "Programını bozmak istemedik."

"Hım." Jett'in yeşil gözleri Knox ile benim aramda gidip geldi.

Knox gözlerini devirdi. "Bizi içeri alacak mısın yoksa ne?"

"Kuyu..."

"Jett, senin oyunlarına ayıracak vaktim yok." Bir adım öne atıyor, beni de arkasından sürüklüyor.

Onun beni kardeşinden güvenli bir mesafede tuttuğunun farkındayım.

"Bekle bir dakika." Jett elini Knox'un göğsüne bastırdı.

Knox kardeşinin bileğini kırabilirdi. Ama kırmadı.

Ona öfkeyle bakarak merhameti seçiyor. "Ne?"

Aralarındaki sessizlikte boğucu derecede yoğun bir gerilim hissediliyor.

Ancak etrafımızı saran şiddet enerjisinin tek kaynağı bu değil. Ayaklarımızın altında da bir hareketlilik var. Mobilyaların sürtünmesi, uzaktan gelen bağırışlar.

Bodrum katı canlanıyor.

Görünüşe göre henüz çok erken değil.

Lanet olsun Jett. Neden bizi oraya götürüp işi bitirmiyor ki?

"Sorularımı cevaplamayı bitirmedin." Ah, işte bu yüzden. Bu sadist, şüpheli herif, o ürkütücü sırtışıyla. Bir şekilde başını yana eğip beni incelerken sırtışı daha da genişliyor. Sonra dikkati tekrar Knox'a dönüyor, bir kaşı kalkık. "Öyle mi, Hide-boy?"

Saklambaç oynayan çocuk.

Orospu çocuğu.

Yanağımın içini o kadar sert ısırdım ki deri yırtıldı. Kan ağzıma damladı, dilim demir gibi oldu.

Ben saf saldırganlık doluyum. Ateşli bir nefretim var.

Knox, zar zor bastırdığım öfkemi sezdi, boynumdaki tutuşunu sıkılaştırarak beni susturdu. "Sana söylemiştim—"

"Onun programı. İlk seferde de duydum." Jett bana bir bakış daha attıktan sonra Knox'a sırtıttı. "Ama umurumda değil. Sana burada işimizin bitmediğini söylemişim ve ciddiylim. Bana bunun ne olduğunu söylemeden içeri adım atamazsın. Ona neden canlı deriden bir maske verdin? Rutininden daha çok taptığın tek şey bu. Senin için bir anlam ifade ediyor mu? Ailene sırtını mı dönüyorsun? Ha? Ha?"

Şerefsiz. Cevabın ona Knox'a zarar vermek için bir bahane sağlayacağını umuyor olmalı.

Bu, güç meselesi değil.

O tam bir şiddet yanlısı pislik.

Onu boğmak istiyorum. Gözlerini oymak istiyorum.

Aklımdan geçen tek şey eşimi korumak. O bunu hiç istemedi. Kesinlikle buna ihtiyacı da yok.

Ve işte buradayım, onun için öldürmeye can atıyorum.

Sahiplenme duygum içimi yakıp kavuruyor. Beni eziyor.

Ne yaparlarsa yapsınlar, sen sessiz kal, Bela.

Söz vermişim. Kahretsin.

“Bunun aşk olduğunu mu sanıyorsun? Canlı bir deriye eski, kullanılmış bir maske takmak mı? Onu buraya, kız kardeşinin işkence görmesini izlemeye getirmek mi?” Knox’un sesi ifadesiz, neredeyse sıkılmış. “Onu aşağılıyorum, seni pislik. Bunun için de benimle kavga etmek mi istiyorsun?”

“Ben-ben—” Jett’in kekeleyişini ilk kez duyuyorum.

“Bundan o kadar nefret ediyordu ki, çılgılık atmaya bırakamıyordu. Artık bırakamayacak. Ağzı dikildi ve—”

“Öyle mi?” Jett öne eğildi, gözlerini kısarak kanıt aradı. Maskenin aralığından görebileceği hiçbir şey yoktu.

Açılış sahnesi ince, düzensiz ve hiçbir ipucu vermeyen bir kesik olsa da, Knox kardeşinin bana yaklaşmasına izin vermiyor.

Hareketlendi, elini boynumdan çekip elimi tuttu. Oradan da kolunu çevirerek beni arkasına itti. Benim insan kalkanım oldu.

“Ve onu besleme zamanı geldiğinde, dikişlerini kendi kendine söktüreceğim.” Adamım öfkeyle köpürüyor. “Hâlâ sana aşk gibi mi geliyor?”

Knox'un ne kadar inandırıcı olduğuna kanım dondu.

Bunu sanki burada gerçekten yapılan bir şeymiş gibi söylüyor.

Aman Tanrım. O olamaz. Benim Knox'um olamaz. Ailesinin masum insanları yakalamasına ve öldürmesine, sonra da derilerini deriye dönüştürmesine yardım edebilir.

İşkence mi? Hayır. Asla yapmazdı.

Tamam, tamam. İyiyim. Knox ile aramda hiçbir şey değişmedi.

Ben hâlâ onunum.

Hâlâ onu korumak için, ağlama ya da çılgılık olsun, her sesini bastırmak zorundayım.

Sessizliğim artık isteğe bağlı değil. Bir rica da değil.

Tek bir hata yapsa, yalan söylediğini anlayacaklar. Bir şeylerin ters gittiğini anlayacaklar.

Onun peşine düşecekler.

İkimizden sonra.

Daracık bir bodrum katında, dört canı yetişkin ve tahmin edilemez bir çocukla çevrili olduğumuzda, hiçbir şansımız yok.

Akciğerlerim düzleşiyor. Alnımda ter damlaları birikiyor.

Ama sonra Knox'un başparmağı bileğimin ateşli derisine dokunuyor. Sadece bir kez, orada olduğunu hatırlatmak için, sonra da tehditkar bir adım

atıp kardeşine hırlıyor.

Çok ateşli.

Skylar, tahrik olmak için çok kötü bir zaman. En kötüsü.

"Ya beni içeri alırsınız ya da eve giderim." Knox, tüm bu olayı önemsiz bir rahatsızlıktan ibaretmiş gibi davranıyor.

Jett seçeneklerini değerlendirirken nemli hava tenime yapışıyor.

Knox'un onun saçmalıklarına daha fazla katlanmak istememesi, onun bundan nefret ettiğini gösteriyor olmalı.

Henüz bodrum katına bile inmedik, ama Knox şimdiden onu yerle bir etti.

Beceriksiz.

"Eeeep!" Aşağıdan gelen çocuksu çığlık, gergin bekleyişi bozuyor.

Reese ikinci kez çığlık atıp, duyabileceğimiz kadar yüksek sesle alkışladığında, Jett gülmeye başladı ve tiz sırtlan sesi kulaklarımda çınladı.

Knox elimi kemiklerimi kıracak kadar sıkıca sıkıyor.

"Sessizlik!" diye emrediyor ve ben de itaat ediyorum.

"Pekâlâ o zaman." Jett, Knox'un omzuna vurur. "Hazırsın. İçeri gel."

Ona dokunma.

İçimden öfke kaynıyor ama içeri girerken sessiz kalıyorum. Sanırım aralarından en çok Jett'ten nefret ettiğime karar verdim.

O herif, biz içeri girmeden önce kenara çekiliyor, bodruma doğru yöneliyor. Kapıdan rahatça girip merdivenlerden önümüzden iniyor.

Knox onu takip ederken bana bir bakış bile atmıyor, elim hâlâ onun avucunda.

Alt kattan eski bir plaktan gelen sesler yükseliyor ve bizi Colbert'lerin cehennem versiyonuna davet ediyor. Tanıdık olmayan bir country şarkısı çalarken, telli gitarın notaları uzayıp gidiyor.

Her saniye takılıyor ve kesintiye uğruyor.

Önsezilere inanmam, yine de bu yerin ne kadar yanlışı olduğunu bir başka işareti olduğunu hissetmeden edemiyorum. Buradan kurtulma şansımızın yok denecek kadar az olduğunu düşünüyorum.

"Dur artık," diyorum kendi kendime. Zayıf, yaşlı Skylar gitti. Korkmuyorum. Knox'a yardım etmek için buradayım. Bugünü atlatmamız için ne gerekiyorsa yapacağım. Hayatta kalmak, Bronwyn'in vahşice öldürülmesini hazmetmek anlamına gelse bile, ne zaman sessiz kalmanız gerektiğini bilmek demektir.

Knox'un peşinden merdivenlerden aşağı iniyorum. Ölüm kokusu havada iyice yoğunlaşıyor. Gözlerim onun geniş sırtına kilitlenmiş durumda. Merdiven boşluğunun tavanının bittiği ve bodrumun açıldığı sağ tarafa bakmamaya özen gösteriyorum.

Ama beni sadece ona odaklanmaya zorlayan şey korku değil. Ailesi benim saygımı hak etmiyor. Onlar benim ilgimi hak etmiyor.

Bodrum katına indiğimizde ve Knox bizi onlara doğru çevirdiğinde bile, bakışlarımı yerden kaldırmayı ve onları fark etmeyi reddediyorum.

“Oğlum, erken geldin.” Babasının yüzü, ses tonundan anlaşıldığı kadarıyla, ıslıl ıslıl parlıyordu.

Bronwyn karşılık olarak hıçkırarak inliyor. Onu görmesem bile, onun olduğunu biliyorum. Buradaki başka hiç kimse bu kadar boğazı düğümlenmiş, bu kadar çaresiz olmazdı.

Jett, "Evet, öyle," diyerek Knox'un yukarıda kendisine verdiği açıklamayı sıralamaya başladı.

Hikayesinin sonlarına doğru sesi inceliyor, bu da nerede olduğunu anlamayı zorlaştırıyor.

Bronwyn'e mi yöneliyor? Acımasızlık işte burada mı başlıyor, Colbert'ler intikamımı mı alıyor?

“Oğullarım, ikinizle de çok gurur duyuyorum.” Bu annenin sözleri. Bir kez alkışlıyor. Çok memnun.

Onun sesi, plakçalardan çıkan seslerden daha yüksek. Kız kardeşimin kısık ağlamalarından da daha yüksek.

“Bunun konusunda, bu ailenin bir parçası olmak konusunda ciddi olduğunu biliyordum.” Büyükbabanın sözü gururla doluydu. “Yirmi beş yıl yetti, işte buradasın.”

Knox'un cevabı belirsiz bir homurdanma ve avucumu sıkmak oldu.

Jett, diğerlerini umursamadan, "Bıçağı benim için tuttuğun için teşekkürler, Reese-o," diye mırıldandı.

“Elbette, Jetty. Ben ona bakarken o burada, kucağымda güvendeydi. Dolly, ah, Dolly.” Reese tekrar gülüyor. “Keşke artık konuşabilseydin. Bebeklerim 'lütfen' dediğinde daha çok hoşuma gidiyor.”

Bu da neyin nesi böyle?

Dudaklarım kurumuş. Kalbim gümbür gümbür atıyor.

Nefes almak için kendimi zorluyorum. Ne olursa olsun bilincimi korumalıyım.

Maskeye sıkıca tutun. Knox'un yörüngesinde kal. Onun nefesini içine çek. Bunu başaracaksın.

“Henüz kurtulmuş değilsin, Knox.” Babası öksürdü. Tükürdü. “Önce bizim testimizi geçmen gerek.”

"Test" kelimesini kullanış biçimi alaycı ve kaba. Sanki Knox'un başarısızlığı onu eğlendirecekmiş gibi.

Yaklaşan bir felaket hissi ciğerlerimi sarıyor. Karanlık uzantılar bana yapışıp alay ediyor.

Bir milyon korku, herhangi bir kırbaçtan daha şiddetli bir şekilde beni vuruyor.

Sessiz ol. Sessiz ol.

Sessizlik!

Maskenin kokusunu içime çekiyorum, sunduğu gücü emiyorum. Bayılmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Buradayız, değil mi?" Knox'un sesi ifadesiz ve küçümseyici.

"Ama gözleri yere yapışmış durumda!" diye bağırdı baba.

Knox beni kendine doğru çekiyor, sonra elimi bırakıp çenemi sıkıyor. Yüzümü Colbert'lere doğru çeviriyor.

Rolünü oynuyor, acımasız davranıyor ama içten içe bana burada olduğunu söylüyor.

O beni güvende tutacak.

Onun teselli anlayışı beni sadece bir saniyeliğine rahatlatıyor.

Gözlerimin önünde cereyan eden bu korkunç sahne karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Hiçbir yanımda bunu görmeye hazır değildi.

Bronwyn çıplak. Sağlam bir sandalyeye bağlanmış. Bacaklarının, belinin, hatta boğazının etrafına ipler dolanmış, dik durmasını sağlıyorlar.

Açık kahverengi saçları keçeleşmiş ve yağlı. Saç telleri terli yanaklarına yapışmış. Alnına da.

Daha yakından baktığımda midem bulanıyor. Colbert ailesi ona tuhaf, utanç verici bir saç kesimi yapmış. Bir zamanlar uzun olan saçları artık düzensiz ve kaba saba kakülleri var.

Gözlerine yakından baktığımda, gözlerinin kocaman ve panik içinde olduğunu görüyorum. Göz kapakları ise simli pembe bir göz farı ile boyanmış.

Ve kirpikleri.

Gittiler.

Yolundan koparıldı.

O sessizce ağlarken, Knox'un küçük kız kardeşi Reese onun kucağında oturmadan büyük mutluluk duyuyor.

Fırfırlı, pembe bir elbise giymiş, sarı saçlı örgülü saçları eski bir makyaj fırçasıyla sallanırken.

Bacakları havada sallanırken, neon pembesi allığı Bronwyn'in taze gözyaşlarının üzerine sürüyor.

O da o bitmek bilmeyen country melodisine eşlik ederek mırıldanıyor.

Üstelik, boşta kalan elinde de makas var.

Ne için? Bundan sonra ne yapacak?

Bu adalet değil, Bronwyn için planladığım adalet bu değildi.

Bu sergiledikleri gösteri, şeytanlığın ta kendisi.

Bronwyn'den nefret etsem de, bu ucube şeye karşı isyan ediyorum. Ona yardım etmek için bir şeyler söylemeliyim. Herhangi bir şey, mesela, her an bitecek. Hiçbir şey hissetmeyeceksin.

Ama bu bir yalan olurdu.

Colbert ailesi merhametli değil.

Oda üzerime doğru daralıyor, her duvardan acımasızlık yayılıyor. Sanırım kusacağım.

Çık dışarı. Çık dışarı. Defolup gidin!

Knox çenemi daha sıkı kavrayarak beni tekrar anın içine çekiyor. Düşsem bile burada olduğunu, beni koruduğunu söyleyerek beni rahatlatıyor.

Onun için de burada olmalıyım. Odaklanmalıyım. Henüz tehlikeyi atlatmadık, güvenliğe de çok uzağız.

O ana geri dönünce, ailesinin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedince tüylerim diken diken oluyor.

Burada dikkatimizin dağılmasına izin veremeyiz.

Korkmuş olsam da olmasam da, her birinin nerede durduğunu görmeliyim. Hazır olmalıyım.

İstemeyerek de olsa gözlerimi Bronwyn ve Reese'den ayırıp bu canavarları tek tek inceliyorum. Hepsi burada, bu kasabaya ilk geldiğimiz gece giydikleriyle neredeyse aynı kıyafetleri giyiyorlar. Erkekler için pazen gömlek ve kot pantolon, annem için uzun, mavi bir elbise.

Tek fark şu ki, artık yaptıkları şey aşırı geniş gülümsemelerin veya samimi tavırların ardında gizlenmiyor.

Onların ahlaksızlığı apaçık ortada.

Her biri hazırlıklı geldi. Her biri bunu bekliyordu.

Jett elindeki av bıçağını çevirirken, tüm tavrı "Bana ne zaman olduğunu söyle, onu bıçaklayacağım" diye haykırıyordu.

Baba, Bronwyn'in sandalyesinin diğer tarafında, yaklaşık 30 santimetre uzakta duruyor. Avucuna antika dişçi pensesini vuruyor.

Ma elinde bir çakmak ve adaçayı gibi görünen bir demet ot tutuyor. Ne için?

Ne için lan?

Korkuyu bastırıp duvara yaslanmış olan dedeme döndüm. Yaşlı adam kollarını sıvadı, ön kollarında benekli lekeler vardı. Silahına uzanmadı. Sadece parmaklarını çıtlattı.

İçimden bir ürperti geçti. Bilinmeyen korkusu omurgama saplandı. Dişlerimi gıcırdattım. Dilimdeki metalik tat dayanılmaz hale geldi.

Bunu daha önce fark etmediğim için kendimden nefret ediyorum. İşaretler ortadaydı. Sessizlik doğal değildi. Misafirperverlikleri bize zorla kabul ettirilmişti. Müze, resimler...

Yine de, onlardaki iyiliği görmeyi seçtim.

Bronwyn'deki en güzel yerleri görmeyi tercih ettiniz.

Kahretsin.

Üzülmeye vakit yok. Burada değil.

Her nefes için mücadele ederken, Büyükbaba Bronwyn'in yanına doğru yavaşça yürüyor. O herif son derece rahat görünüyor, yüzü gevşemiş, Jett kenara çekilip ikizime yaklaşmasına izin verirken dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor.

Bu kabusu başlatacak olan o.

"Sakin ol yavrum." Torununu sakinleştirmek için yumuşak bir sesle Reese'in ayaklarına hafifçe vurdu.

"Evet, dede." Artık ayaklarını sallamıyor, sadece ona gülümsüyor.

"Çok iyi, çok iyi," diye onu övdü.

Ablam ağlamaktan başka hiçbir şey yapamıyor.

Elleri onun üzerinde durdu, biri bileğini kavradı, diğeri omzuna yaslandı. Duruşunda hiçbir tereddüt, hiçbir merhamet belirtisi yoktu.

Bana diktiği bakışlar da aynı derecede mide bulandırıcı. Sadece beni durdurmaya cesaretlendirmekle kalmıyor, bundan zevk de alıyor.

Bütün bunlar, Bronwyn'i öldürme yönündeki son intikam arzumumu tamamen yok etti.

Ellerimi onun boğazına dolamak ve canını almak istiyorum.

Bu insanların hiçbiri yaşamayı hak etmiyor.

Knox ve ben öyle yapıyoruz. Bunun için hareketsiz kalmalıyım. Sessiz kalmalıyım.

Şuna ihtiyacım var—

Pop.

Bronwyn'in omzunun yerinden çıkmasının çıkardığı yüksek sesli çıtırtı bodrum duvarlarında yankılandı.

Çılgılık yutmak, hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi.

Bu, ders kitaplarında gördüklerime hiç benzemiyor. Bu bir resim değil. Bu başka birinin başına gelen bir şey değil.

Bu gerçek. Yaklaşık 6 metre ötede, kız kardeşimin omzu doğal olmayan bir açıyla öne doğru çıkıyor. Ağzı aralanıyor ama hiçbir ses çıkmıyor, sadece gözlerinden sürekli olarak yaşlar akıyor.

Jett ıslık çalıyor.

Reese yaşlı adama destek veriyor, "Aman Tanrım! Evet, dede, evet!"

Dizlerim titriyor ama yere yığılmadan önce Knox başımı sallayarak beni kendime getiriyor.

Varlığı ve ilgisi için minnettarım.

Ama kahretsin, ailesinden nefret ediyorum.

Büyükbaba uzaklaşır uzaklaşmaz, annemin tahta topuklu ayakkabıları sandalyeye doğru yaklaşırken yerde tıkırdadı. Reese'in saçlarını tararken midem yandı...

Yanan adaçayını Bronwyn'in burnunun dibine doğru iterken.

"Cildi temizlemem gerek." Kızına katılıyor ve ikisi birlikte ıslık çalıyor. Duman Bronwyn'in yüzünü sarıyor, onu boğuyor, derken annesi ekliyor: "Unutma Reese. Stres veya acıyı içinde bırakamazsın. Yapışır. Müşterilerimiz bunu takdir etmez."

Sonra bana göz kırptı ve dişlerim yanağımın iç kısmına sertçe saplandı.

Ağzıma daha fazla kan doldu.

Anne sırttı ve Reese'e döndü. "Son saç kesimini yapacak kişinin sen olmasını istedin, değil mi tatlım?"

"Evet, anne!" Çocuğun ürkütücü yeşil gözleri makyaj fırçasını yere fırlatırken bana döndü. "Yardım etmek ister misin? Onu sevmek için bir daha şansın olmayacak."

"Hadi artık bitir şunu, Reese," diye homurdandı Knox, başını tekrar sallayarak. "Uymamız gereken bir beslenme programımız var."

"Tamam!" diye ciyakladı. Şak, şak, şak, kız kardeşimin saç tutamları uçuşup terli göğüslerine yapıştı. "Ah, ve Knox"—şak—"canlı derinin

dikişlerini sökerken orada olabilir miyim? İzlemek istiyorum.”

Aman Tanrım, sandığımdan çok daha sorunluymuş. Hem de çok daha.

“Bu senin.” Knox çenesini Bronwyn'e doğru salladı. Öfkesi ne sesine ne de hareketlerine yansımadı. Yine de hissettim. “Onunla istediğin kadar oyna.”

"Pekala."

"Baba, sıra sende," diye cesaretlendiriyor karısı, adaçayı kokulu eliyle sırtını okşarken.

Bu sapık herif için gereken tek davetiye bu.

Altı yavaş ve ağır adımla kız kardeşimin diğer tarafına, annemle dedemin yanına ulaştı.

Reese'in yüzü birden ona döndü, gözlerinde hayranlık parladı. Makası yere düşürdü ve makas yerde şangırdadı.

Baba, Bronwyn'in başının tepesini öptü, sonra doğruldu. Babam Bronwyn'in üst dudağını yukarı doğru çekip penseyi salyalı ağzına yaklaştırdı. Vücudum isyan etti.

"Reese, yardıma ihtiyacın var mı?"

“Evet, Baba!” Minik parmakları Bronwyn'in alt dudağına yapıştı ve çekiştirdi.

"Seninle gurur duyuyorum, kızım." Sanki o, kendi mükemmel eseriymiş gibi sırıttı. "Sağlam durmaya dikkat et."

"Elbette."

Aralarında başka hiçbir kelime geçmez, o da işe başlar. Bronwyn'in dişlerini tek tek söker ve hepsini Reese'in kucığına düşürür.

Bronwyn'in çenesinden kan sızıyor. Gözyaşları ve boğuk öğürmeleri ruhumda derin yaralar açıyor.

Buraya geldiğimden beri midem bu kadar çok kasılmamıştı.

Bir saniye daha böyle devam ederse çıldıracağım.

Ben bir şekilde her şeyi içimde tutmayı başarırken, Bronwyn başaramıyor. Ağzında hiç diş kalmayınca kusuyor, midesinden çıkan tükürük çoğunlukla çenesine ve göğsüne bulaşıyor.

Onun çektiği acı, yaşayan, çılgılık atan bir şey ve kemiklerim de bu acıyla titriyor.

Tanrıya şükür ki anne babalarımız bunu görmediler. Burada neler olduğunu asla bilemeyecekler. Onları bu dehşetlerden koruyacağım. Her şeyden.

Papa, Bronwyn'in dişlerinden birini Reese'in kucağından alınca Reese ve Jett gülüyorlar.

“Mükemmel azı dişleri.” Loş ışık altında dişi çeviriyor, takdir dolu bir bakışla. “Bunu kurtaracağız. Aslında, tüm dişlerini koruyacağız.”

Bu düzeydeki işkence, birini bu kadar tamamen kirletmenin verdiği heyecan, korku filmlerinden fırlamış gibi.

En azından orada cinayet sahneleri sahte.

Bunun hiçbir yanı sahte değil.

Çenem titriyor. Bütün vücudumun titrediğinden eminim.

Knox'un parmakları daha da sıkıca kenetleniyor.

Sessizlik.

"Sıra bende." Jett sırttı.

En azından Bronwyn'e uzun süre zarar veremeyecek.

Belki de sadece birkaç dakikası kaldı.

Dudaklarının rengi solmuş, kenarları artık mavimsi bir renge bürünmüş.

Nefes alışverişi sık ve hırıltılıydı. Ağzından salya akması, kusması ve tükürmesi durmuştu, vücudu sandalyeye yığılmıştı.

“Bayan Reese.” Jett, bıçağı Bronwyn'in ağzına doğru uzatarak işaret etti.

Küçük şeytani yardımcı gözlerini kısıyor, dudakları şeytani bir sırıtışla kıvrılıyor.

Kadın itaatkâr bir şekilde Bronwyn'in ağzını açar, parmaklarına kan ve kusmuk bulaştırır.

Onun yaşındaki herhangi bir çocuk, kokusunu ya da dokusunu duyduğunda irkilir, öğürürdü.

Hayır, Reese değil. "Devam et, Jetty."

Jett, Bronwyn'in diş etlerini keserken, siyah noktalar görüş alanımın kenarlarını bulanıklaştırıyor.

Bu da neyin nesi?

Bu da neyin nesi?

Gözyaşlarımın barajı sonunda yıkıldı. Ağlıyorum, yanaklarım ve Knox'un maskesi ıslanıyor.

O kadar çok ağlıyorum ki, gözyaşlarım tişörtümü ıslatıyor.

Sonunda bu rezalet sona eriyor. Jett hâlâ onu bıçaklarken gözlerindeki ışık sönüyor. Tahmin ettiğim gibi, o canavar Jett doyasıya zevk almadan Bronwyn ortadan kayboluyor.

Peki gerçekten minnettar mıyım? Herhangi bir şey için? Nefes almak için bile?

Hayır. Hayır, değilim.

Dehşete düştüm. Travma geçirdim. Bronwyn'in acısının bir kısmını kendime mal etmiş gibi yaralandım.

Akıl sağlığım tamamen yok oldu.

Hiçbir şey beni bir daha asla eski halime getiremez.

Ne yazık ki, bayılmayı göze alamam. Bilincimi kaybedersem, her şey biter. Dişlerim sökülmiş ve diş etlerim kesilmiş halde bu bodrumda öleceğim.

Nefes nefese kalıyorum.

Dünya dönüyor.

Kontrolü kaybediyorum.

Kontrolü kaybediyorum.

Yardım.

Sizi çok seviyorum, anne ve baba.

Knox, ben de seni seviyorum.

"Buradaki işimiz bittiğine göre,"—Knox hiç vakit kaybetmeden beni omzuna attı—"gidip kendi canlı derimi besleyeceğim."

Arka planda bir yerlerden babası gururla, "Aferin oğlum, sınavı geçtin," diyor.

Zaferimizin tadını çıkarmak istiyorum.

Bunun yerine, bilincimi kaybettim.

KNOX

Kendi halimde olmak her zaman kişiliğimin bir parçası olmuştur.

Jett'in yaptığı gibi havayı gürültüyle doldurmak nefes israfıdır. Ayrıca tehlikelidir de.

Konuşmayı bırakmadığınız sürece yavaşlama şansınız olmaz.

Tetikte kalmak için.

Ritüellerinize odaklanın ve asla hata yapmayın.

Ama orada, bodrumda, sessiz kalmak da bir zorunluluktur. Ve kahrolasınca dayanılmazdı.

Ailem Bronwyn'i öldürürken Skylar'a her şeyin yolunda olacağını söyleyememek beni neredeyse delirtiyordu.

Boğazım ağrıyordu. Dudaklarım yanıyordu.

O bodrum katında bana ihtiyacı vardı. Ve ben ona sarılamadım. Onunla konuşamadım.

Yapabildiğim tek şey çenesini daha da sıkıca sıkmaktı, acınası ve işe yaramaz bir durumdu.

Oradan çıkmış olsak bile, Skylar'ı teselli edecek tek bir kelime bile söyleyemiyorum.

Zavallı şey, onu bodruma taşıırken omzumda baygın yatıyor. Kolları ve bacakları cansızca sarkıyor. Nefes alışsı sık.

Her şey benim berbat ailemin suçuydu. Beni sınamak için Bronwyn'e şimdiye kadar gördükleri en kötü muameleyi yaptılar.

Bunu yaparak Skylar'ı travmatize etmiş olabilirler.

Onları öldürebilirdim. Ona zarar verdikleri için onları yumruğumla ezebilirdim.

Eğer bir daha ona böyle bir şey yaparlarsa, onları savunmayı bırakırım.

Ailemi ne kadar çok sevsem de, o çiftlik evinde Skylar herkesten daha önemlidir.

Dünyadaki herhangi biri.

O benim biricik aşkım. Ve bana ihtiyacı var.

Onun için düzelteceğim. Tüm düşünceleri bana ait olana kadar sert ve talepkar olacağım.

Bugünün geride bıraktığı tek yara izi ben olana kadar.

Yalnızız, bu da her şeyi kolaylaştırıyor. Ona yardım ederken kimseyle kavga etmeme gerek kalmayacak.

Anne ve baba Bronwyn'in derisini yüzmekle meşguller. Jett muhtemelen orada, yerleri silerken babasının kıcını öpüyor. Reese ve büyükbaba her zaman bir infazdan sonra yorgunluktan bitip kalırlar.

Önümüzdeki birkaç saat boyunca onunla gönül rahatlığıyla ilgilenebilirim.

Çizmelerim, kalbimin atışı kadar şiddetli bir şekilde, sığınağımın tanıdık betonuna vuruyor. Skylar'ı masaya yatırıp, yüzündeki maskeyi yırtıp atıyorum.

Sabırsızlığım beni onu vücudundan her bir giysiyi çıkarmaya itiyor. İşimi bitirdiğimde, onu pürüzlü masa üstüne dik olarak yerleştiriyorum.

Hepsi cehenneme gitsin. Onu ağlayana kadar mahvettiler. Boğazımdan çıkan ses insan sesi değil. Onlardan o kadar nefret ediyorum ki.

Bu nefret içimde başka bir şey doğuruyor. Bir çözüm. Acımasız bir çözüm, evet, ama onun bu nefretin altında ezilmesine izin vermekten daha iyi. Onların anılarını ondan silmek, onu yeniden bir araya getirmek için acımasız olmam gerekecek.

İpi hızla kaptım ve elleriyle bileklerini vücudunun önünde sıkıca bağladım.

Çıplaklığı beni kışkırtıyor. Üzerinde bıraktığım izler de öyle.

Ve şu anda şişman sıkimi onun içine sokmaktan başka bir şey istemesem de, planıma sadık kalıyorum.

Kaşlarımı çatmış, kaslarımı germiş bir halde onu bodrumun ortasına taşıyorum. İpin diğer ucunu, ona ait olan ortadaki kancaya geçiriyorum.

Bağla. Çek. Sabitle.

Çıplak ve bana doğru uzanmış, tamamen benim insafıma kalmış durumda.

Boğazımdan, lanetli şehrimiz kadar kadim bir tıslama yükseliyor.

"Benim" diye fısıldıyor.

Başka hiç kimsenin ona dokunmasına izin yok. Ona bakın.

Ona zarar ver.

Şimdi bunu öğrenecek. Dünyanın geri kalanının sadece bir arka plan gürültüsünden ibaret olduğunu anlayacak.

Sadece ben varım, ihtiyacı olan hesaplaşma bu. Kurtuluşu ve laneti, hepsi bir arada.

Elimde bıçakla, başlamaya hazırım.

"Sorun var." Boşta kalan elimle boğazını sıkıca kavradım, dudaklarım ağzının kenarına değdi. "Uyan."

Geri çekildiğimde kaşlarının çatıldığını gördüm. Gözleri, hâlâ kapalı, korkuyla kasılmıştı.

Korku, başkası tarafından ona aşılandı.

"Skylar, beni sına. Uyan"—bıçağın sapı avucuma saplanıyor, izleri tenimi yakıyor—"ne halt ediyorsun"—bıçağı yavaşça belinin kıvrımı boyunca gezdiriyorum—"kalk."

Saçları terden ıslanmış olsa bile, cennet gibi kokuyor.

Onu boğduğumda çıkardığı nefes kesme sesi çok tatlı.

Ani bir irkilme yaşadı. Yeşil gözleri birden açıldı. Gözlerinde kafa karışıklığı ve panik vardı.

Bağımlıyım.

"İşte buradasın." Bu bir selamlama değil. Bu bir hoş geldin değil.

Seni özlemediğimi bile hissetmedim, oysa gerçekten özlemişim.

Bu bir uyarıdır.

"Knox?" diye fısıldadı, gözleri benimkine kilitlenmişti, başka yere bakmaya cesaret edemiyordu. Hızlıca göz kırptı. Bağlarını yokladı. "Buradalar mı?"

Onu rahatlatmıyorum. Gülümsemiyorum. Göz kırpmıyorum.

Korkusunun giderek artmasına izin verdim, onu kâbuslarına girecek bakışlarla adeta hapsettim. Orada Jett olmayacak, Reese de ölmek üzere olan Bronwyn'e allık sürmeyecek.

Benden başka kimse yok.

"Bana cevap ver." Sesine korku bulaşmıştı, aramızdaki havayı adeta boğuyordu. "Hâlâ orada mıyız?"

Onu zar zor duyuyorum, ama duymama da gerek yok. Kelimelerin boğazındaki titreşimi hissediyorum. Kalın kirpiklerinde gözyaşları biriktikçe penisim seğiriyor.

“Sınavı geçtiğimizi sanıyordum. Yalan mı söylediler? Aman Tanrım. Beni bağlamayı söylediler, değil mi?” Gözleri fal taşı gibi açılmış, yanakları bembeyaz olmuştu. “Beni öldürmek için mi? Bronwyn. Aman Tanrım. Yaptıkları şeyler... aynısını bana da yapacaksın. Ya sen ya ben, değil mi?”

Ateş her yerimi yakıyor. Derimi. Beynimi. Lanet olası kemiklerimi.

Onun cesedini sakat bırakmam için birilerinin beni zorlamasına izin vereceğimi, onu öldüreceğimi düşünmek bile akıl almazdı.

Ona, ona zarar vermektense kendimi milyon kere feda edeceğimi zaten söylemiştim.

Panik yapsa da yapmasa da bana güvenmeli.

Göğsümdeki acıyı, beni tırmalayan bencil ihtiyacı bir kenara itiyorum.

Bu egzersiz benimle ilgili değil.

Konu onunla ilgili.

Ona güvence verilmesi gerekiyor. Bu noktada her şeyden daha önemli.

“Sen söyle bana.” Boynundaki tutuşumu gevşetiyorum. Bu ufak merhamet yanaklarına kan getirmiyor. Hala solgunlar. Biraz kül rengi. “Seni benden kimsenin almasına izin verir miydin? Hımm? Seni öldürür müydüm? Benim hayatım seninkinden daha mı önemli?”

“Öyle.” Hıçkırarak. “Göreceğin çok şey var. Gideceğin çok yer var. Bunu hak ediyorsun.”

“Hayır.” Artık oynamıyorum. Bunu uzatmaya gerek yok.

Bıçağın beline hafifçe değip derisini yüzeysel bir kesikle yırtmasıyla penisim kasıldı. Nefesi kesildi, çenesi gevşedi.

Yüzünde acı ifadesi var, gözleri bana yeniden odaklanıyor.

Onun evi. Onun gerçeği.

O benim.

“Yalan söylemene gerek yok, Knox. Beni öldürmen gerekiyorsa, sorun değil.” Yanaklarından iki inci gibi gözyaşı süzüldü. “Sorun değil. Sorun değil. Başka seçeneğin yok. Anlıyorum, bu—”

Açıkçası, bu durumu ele alış şeklim faydadan çok zarar veriyor. Akli sürekli aileme kayıyor ve bu da hiç hoş değil.

“Kimse beni bir şey yapmaya zorlamıyor.” Öfkeyle çenesini kavrayıp başını sağa sola çevirdim. Tekrar bana çevirdim. “Eve geldik. Testleri bitti.

Ve sen unutuyorsun”—kalçasının kıvrımı boyunca bir darbe daha —“başarısız olsaydık da fark etmezdi. Hiçbir önemi olmazdı.”

“Onlardan çok fazla vardı...” Hıçkırıkları içimi parçaladı. Beni paramparça etti.

Onu neredeyse yere devirip göğsüme bastıracaktım.

Yapamam. Yapmayacağım. Henüz değil.

"Sana tam olarak neden burada olduğumuzu anlatayım, Bela."

Boğazını tekrar kavradıktan sonra bir adım geri çekildim. Bakışlarımın çıplak bedenini, göğüslerinin kıvrımlarını, göbeğini, tam da o noktadan aşağıya doğru gezdirmesine yetecek kadar mesafe bıraktım.

“İsa’m, böyleyken çok güzelsin. Benim için kanıyorsun. Sana ihtiyacım var. Tatlı amını da istiyorum. İçine girmek istiyorum.” Dişlerimi alt dudağıma geçirdim. “Ama—hayır.”

“Hayır, ne?” Kanca şiddetle şangırdadı. Benim bağlamalarım ve onu tavana sabitleyen cıvatalara karşı hiçbir şansı yok. “Benimle konuş. Lanet olsun, benimle konuş.”

"Neden bunu yapıyorsun? Neden bıçak?" diye sormuyor.

İçten içe, diğerlerini hafızasından silmenin başka bir yolu olmadığını anlıyor.

“Hayır, seninle sevişmeyeceğim, Skylar.” Bıçağım yaralarından birine saplandı. “Henüz değil.”

Bıçağın tenine değmesinin ıslak sesiyle birlikte, meni öncesi sıvı penisimi ıslatıyor. Onun kırık dökük iniltisiyle birlikte.

“İşte sebebi.” Bıçağı kalça kemiğinin üzerinden geçirerek üçüncü, sık bir kesik açıyorum. “Öncelikle...”

Çeliğin yüzeyi kanla kaplı ve ben de çeliğin düz kenarını kullanarak kanı vücuduna sürüyorum, onu kırmızıya boyuyorum.

Onun acı dolu inlemeleri, devam etmem için ihtiyaç duyduğum yakıt.

“Burada, bu kancada olacaksın...” Boğazını bıraktım, kolumu etrafına sardım ve onu kendime çektim. Kanı kıyafetlerimi ıslattı. Sıcak nefesi benimkine karıştı. “Acı diğerlerini yok edene kadar. Sadece ben kalana kadar, yaşayacağın en iyi ve en kötü şey olana kadar. Bunu anlayana kadar...”

Bıçağın ucunu tenine dayadığımda konuşmak zorlaşıyor. Görmüyorum ama bıçağın kalçasının kıvrımını nasıl sıyırdığını hissediyorum.

Onu kalçasının üzerine bastırdığımda, derisini yırtarak, nefesi kesiliyor ve sesi ihtiyaç dolu.

Ben de onun için aynı derecede ateşliyim, aynı derecede vahşi bir arzu duyuyorum.

"Neyi alacaksınız?" diye nefes nefese sordu.

"Yaşadığım sürece..." Belki bunu yaparsam, ağzımı boynuna indirir, dudaklarımı aralar ve onu ısırırsam, belki bu onu korkutur. "Kimse sana dokunamaz."

Çılgılık atarak bunun işe yaradığını bana bildiriyor. Bıçakla poposuna vurduğumda ve adım haykırdığında, neredeyse pantolonuma boşalıyorum.

Tanrım, onu istiyorum.

"Çiftliği ateşe vereceğim. Çıplak ellerimle boyunlarını kıracağım." Onu kendime doğru çekip çıplak bedenini üzerime bastırıyorum. "O kadar güçlüyüm. O kadar vahşiyim. İzin verselerdi kız kardeşini kendi ellerimle öldürürdüm."

"E-Evet." Kalp atışları dudaklarımın altında saatli bomba gibi patlıyor. "Yemin ederim. Anladım. Artık beni bırakabilirsin. Canım acıyor."

Elimi uzatıp diğer kalça yanağını da kestim.

Yaralı etinden bir avuç dolusu tuttuğumda uluyor. "Knox, dur. Canımı acıtıyorsun."

"Artık onları üzerinde istemiyorum." Kalçaları avucumu dolduruyor, kanı avucumun içini kaplıyor. "Bunu da istemediğini söyleme."

"Başka yollar da var." Beni tekmelemeliydi. Bana küfretmeliydi. Bunun yerine, bana yapışıyor, bacaklarını belime sıkıca sarıyor. Çaresizce. Yalvararak. "Konuşabiliriz. Bana sarılabilirsin."

Öfke içimi kemiriyor. O beni buradaki en büyük canavar yerine bir teselli kaynağı olarak görüyor.

Onu hayal kırıklığına uğratıyorum. Ben—

Ne yapacağımı biliyorum. Bunu nasıl düzelteceğimi de biliyorum.

Ona acı çektirildiğinde bundan zevk alıyor. Ama onun için kan dökersem, buna tahammül edemez. Sevdiklerine zarar vermek, Skylar'ı en çok korkutan şey bu.

Bacaklarını benden ayırdığımda pürüzsüz alnı kırıyor. Geriye doğru attığım her adım bu çizgileri daha da derinleştiriyor.

"Nereye gidiyorsun?" Sonunda konuşabildiğinde göğsü hızla inip kalkıyordu. "Ne yapıyorsun? Beni burada bırakma."

"Yapmayacağım." Durdum ve gözlerim onun gözlerindeyken, bıçağı dirseğimin hemen üstüne, koluma bastırdım. "Tam buradayım. Her zaman da burada olacağım."

Derim çatlıyor. Yüzeysel kesikten kan sızıyor.

Çok iyi hissettiriyor.

Yüzündeki o acı ifadesi daha iyi.

“Hayır!” Yüzü acıdan buruştu. “Hayır! Durdurun şunu!”

Henüz itiraf etmediği sevgisi, hasta ve çarpık kalbimi ısıtsa da, bundan zevk almayacağım.

Bu benimle ilgili değil.

“Bunu senin iyiliğin için yapıyorum.” Bıçak daha da derine saplanıyor, sıcak kan damarları kolumdan aşağı, dirseğimin üzerinden akıp yere damlıyor.

Çenesi titreyerek keşiğe bakıyor. "Bu benim iyiliğim için nasıl olabilir ki?"

“Yaptıkları acımasızcaydı.” İkinci kesik, üçüncüsü, bunların hiçbir etkisi yok.

Sertleşmiş meme uçlarından başka hiçbir şey işe yaramıyor. Vücuduna kazıdığım ince kırmızı çizgiler. Uyluklarının iç kısmını ıslatan uyarılma hali.

"Peki ya?" Sorusu hıçkırıklarla kesildi.

“Bana yalan söyleme, Skylar.” Bıçağı elimde oynatıp kolumdaki dokunulmamış bir deri şeridini daha kurcalıyorum. İçimdeki canavar kontrolü ele geçirirken penisim zonkluyor. “Bunu neden yaptığımı çok iyi biliyorsun. Söyle.”

"Dur!" diye dişlerini göstererek kelepçelerine karşı direndi. "Kendine zarar verme."

"Ya da ne?" diye soruyorum, bir yere doğru ilerlediğimizi hissederek.

Ağzını sertçe kapatıyor, omuzları düşüyor. Bir anda tüm tavrını değiştiriyor, ona acımak, buna bir son vermek, ona sarılmak istememe neden oluyor.

HAYIR.

"Konuş Skylar, yoksa..."

“Hayır, yoksa sana söylerim.” Kirpiklerinin altından bana bakıyor, bakışlarından acı akıyor. “Kendine zarar vermeyi bırakırsan sana söylerim. Lütfen. Seni kaybedemem.”

Başımı yana eğiyorum, tek kelime etmiyorum.

Bunu söylemesi gerekiyor. Anladığına güvenmek zorundayım.

"Teşekkür ederim." Nefes verişinde tüm duygu vardı. Tamamen rahatlama ve sevgi.

“Devam et.” Pantolonumun içinde sızlayan penisimi düzeltiyorum, çünkü bu – onun bana bakması – dizlerinin üstünde beni emmesinden daha ateşli. “Konuşmaya başlamak için beş saniyen var, yoksa tüm kolumu derisini yüzerim.”

Ona yalan söylemiyorum. Ciddiyim. Onun için bunu yapardım.

Bu ve çok daha fazlası.

“Seni duydum. Gerçekten duydum, yemin ederim. Onları değiştiriyorsun. Çiftlik evini, orada gördüğüm şeyleri.”

“Onların yerine ne koyacağız?” Ses tonumu korumak hayatımda yaptığım en zor şey.

Onu o kadar çok seviyorum ki, boğazım düğümleniyor.

“Seninle. Eğer tek gördüğüm senin benim için kan dökmen olursa, onları unuturum.” Göğsü kabarıyor, memeleri inip kalkıyor. Nefes alırken alt dudağı titriyor. “Dikkat ettin. Haklısın. Bronwyn'in nasıl öldüğü ya da onu öldürenin ben olmadığım artık umurumda bile değil. Tamam mı? Bıçağı bırak. Lütfen. Bana gel.”

Gömleğimi başımın üzerinden hızla geçirip kalbimin üzerine sık bir X işareti çizdim. “İşte bu,” dedim. “Her zaman burada kalacaksın.”

“Lütfen, durun.”

“Şimdi yapacağım.”

Bıçak yere düşüp ses çıkarıyor. Göğsümdeki taze yaradan kanı topluyorum. Kanı iyice ıslanınca yanına gidiyorum.

“Bunu bir daha asla yapma.” Kanlı elimle çenesini kavradığımda elime yaslandı. “Neden yaptığını anlıyorum, ama bundan nefret ettim. Eğer birinin kanaması, acı çekmesi gerekiyorsa, o kişi ben olmalıyım. Her zaman ben.”

“Asla.” Ağzımla bana ait olanı alıyorum, o da o. Dudaklarını ısıırıyorum, çılgılığını tadıyorum ve dilimle onu takip ediyorum. “Söyle bana, bugünden neyi hatırlayacaksın? On yıl sonra? Otuz yıl sonra? Elli yıl sonra?”

Cevap vermeyince avucumla kalçasına sertçe vuruyorum, sonra kanını üzerine sürüyorum. Tam bir karmaşayız—mükemmel, acımasız bir kaos.

“Lütfen,” diye mırıldanıyor. “Lütfen.”

Derin bir nefes alarak geri çekildim. Yüzünü yukarı doğru eğerek, ruhuma bakmaya zorladım.

Evet, öyle yapıyor. Aramızdaki bağı, gerçek benliğimizi hatırladıkça gözleri parlıyor.

“Bugün yaşanan her şeyden sadece seni hatırlayacağım. Yalnızca seni.”
Bir gözyaşı daha süzülür. “Knox, bu beni kötü bir insan mı yapar?”
“Hayır, sorun değil. Hiç de değil.”

SOĞUTMA

“Bu seni mükemmel kılıyor. İyi. Doğru.” Knox’un gözlerinde alev alev bir ateş parlıyor, o karanlık kararlılık ikinci bir bıçak gibi içime işliyor. “O değildi. Seni yıllar boyunca defalarca incitti. Onun ölümünü geride bırakmanın, ileriye doğru gitmenin hiçbir sakıncası yok.”

Omuzlarım sızlıyor. Kollarım geriliyor. Vücudumdaki yaralar acıyor. Ama benim tek önemsedğim Knox.

“Haklısın.” İçimden keskin ve acı bir iç çekiş çıktı. “Benden bir parça daha alamayacak. Ne acımı, ne de ruhumu.”

Ağlamak anlamsız. Yine de ağlıyorum. Aptal gözyaşları, bir türlü durmuyorlar.

"Evet," diyor. "Sonunda görüyorsun."

Geriye doğru adım attığımda boğuk bir ses çıktı ağzımdan.

Göğüs kafesimde panik hissi belirliyor. Ama sonra onun ne yaptığını görüyorum. Gitmiyor.

Kanlı parmakları kot pantolonunun düğmesiyle oynarken, soyunurken karın kasları geriliyor.

Vajinam kasılıyor. Tanrım, ne kadar yakışıklı. 1.96 boyunda, kas yığını, belirgin damarları ve şiddetli bir enerjisi var. Penisi sert, zonkluyor, kendi kendine okşarken yumruğunun içinde atıyor.

İçimde kıvrılan arzu yumuşak ya da tatlı değil. Erimiş bir basınç, yakıcı bir sıcaklık.

Beni burada, kancalara asılı haldeyken becerecek.

Umarım nazik davranmaz. Aslında, eğer beni sanki onunmuşum gibi sertçe becermezse, ta ki burada, onunla birlikte olduğumu hatırlayana kadar, öleceğim.

Acımasız olması gerekiyor. Gerçekçi olması gerekiyor.

Yaşama ihtiyacım var.

“Ama mesele haklı olmak değil, Skylar.” Bir adım. İki. Tekrar üzerime geliyor, alanımı işgal ediyor. İki parmağı uyarı vermeden vajinama saplanıyor. Kanımız içeriden beni ıslatıyor. “Mesele adalet. Bunu hak ettiğini, beni hak ettiğini bilmekle ilgili. Sadece şimdi değil, her zaman. O artık seni terörize edemez. Seni kontrol etmeyi bıraktı. Onlar da öyle.” Ailesi.

Ben cevap veremedim, parmakları daha da derine indi, içime kıvrıldı.

Ağzım aralanıyor, nefesim kesiliyor; ne kadar yetenekli olduğuna inanamıyorum. Tecrübesiz birinin asla bulamaması gereken yeri bu kadar kolay nasıl bulduğuna. Tabii o adam, beni gözünün önünden hiç ayırmayan saplantılı avcı Knox değilse.

Zevk o kadar yoğun ki, boğazımdan kopan sesi durduramıyorum. Boşalırken çılgılık atıyorum, o da "İşte bu, bırak dışarı çıksın" diye fısıldıyor.

Ve bu hayatımı değiştiren orgazma rağmen, hâlâ açık yaralarım var. İçimde çok fazla acı var. Bronwyn'in kum torbası olmaktan, tanık olmak zorunda kaldığım tüm kanlı sahnelerden dolayı.

"Sadece sen varsın," diye fısıldıyorum kalbimin derinliklerinden. "Sadece sen. Bana yardım et, Knox."

"İşte bunun için buradayım," diye yanıtlıyor, hem bir vaat hem de bir tehdit gibi. Knox beni daha hızlı ovuyor. Alçak iniltisi benden bir nefes kesilmesine neden oluyor. "Sana acı vereceğim. Sana şefkat vereceğim. Neye ihtiyacın varsa. Seni koruyorum, Bela. Her zaman."

Başparmağını klitorisime bastırıyor. Parmak ucu pürüzlü, kanla ıslak, en çok ona ihtiyaç duyduğum yeri çevreliyor. Benden bir orgazm daha talep ediyor.

Yüzü bana çok yakın, dudakları nefes aldığım havaya değiyor ama beni öpmesine izin vermiyor. Her yaklaştığımda geri çekiliyor, acımasızca davranıyor. Tıpkı ondan istediğim gibi bana eziyet ediyor.

Boğazımdan öfkeli bir hırıltı yükseliyor, öfke ve kızgınlık ihtiyaçla iç içe geçiyor.

Çaresizliğime alaycı bir şekilde gülümsüyor.

“Hayatınız. Gözyaşlarınız. Kahkahalarınız. Soluduğunuz hava. Bunların hiçbirisi Bronwyn'e ait değildi. Ona ait değildi. Ailenize de ait değil. Siz benimsiniz.”

Onun için ruhum paramparça oluyor. Sevgisini, koruyuculuğunu içime çekiyorum. "Senin."

“Yani hayır, hasta ya da kötü değilsin. İyisin.” Bana üçüncü bir parmağını daha sokarak beni inanılmaz derecede genişletiyor. Beni içten dışa sahipleniyor. “İyiden de öte. Benimsin.”

Sözleri, bana uyguladığı şiddet karşısında etkisiz kalıyor. Knox'un parmakları beni çıldırtıyor. Ayak parmaklarım kasılıyor, görüşüm bulanıklaşıyor.

Her acımasız darbe beni daha da yaklaştırıyor, midemde korku kıvrılıyor.

Bir sonraki orgazmım bir rahatlama değil. O kadar hızlı oluyor ki, kahretsin, canım acıyor.

Zirveye ulaştığımda tüm vücudumu paramparça ediyor, göğsümü yakıyor. Elektrik her sinirimde alev alev yanıyor.

Ondan istediğim her şey bu. Yıkım. Felaket. Cehennem.

Titriyorum, aşırı ısındım, tamamen bitkinim.

Bilinçli düşüncelerim paramparça oluyor, geriye sadece ona duyduğum özlem, nefesimi kesen dayanılmaz bir acı kalıyor. Göz kırpmak bile imkansız geliyor.

Sırtıma sıkıca dolanan koluyla beni kendine, gerçekliğe geri çağırıyor. Dudaklarıma kenetleniyor, dili acıyı dindiriyor.

Ağzımı ona ne kadar çok açarsam, inlemeleri o kadar vahşileşiyor.

"Çok iyi bir kızsın." Elini sırtımdan çekip bacaklarımı yukarı doğru kaldırıyor, bacaklarım onun etrafına sıkıca dolanıyor.

Nefeslerimiz birbirine karıştı, ikimiz de aynı acıyla kendimizden geçmiştik: bedenlerimizin birbirini bulmasını, birlikte mahvolmayı.

Knox penisini vajinamla hizalıyor, atan başı aşırı uyarılmış girişime bastırıyor. O kadar hassasım ki, sadece dokunuş bile bende başka bir şok dalgası yaratıyor.

Dudaklarını çeneme sürerek beni rahatlatıyor. Daha aşağıya inerek boynumun yan tarafını öpüyor ve hafifçe ısıtıyor.

Bu his beni altüst ediyor, gözlerimden yaşlar akmasına neden oluyor.

Hayatımda hiç böyle sevilmedim. Tutkulu, sahiplenici, ilkel bir sevgi.

Ve ben daha önce hiç kimseyi, ne başka bir erkeği, ne de Knox'u sevdiğim gibi sevmedim.

Ona söylemeliyim. Bilmesi gerekiyor. "Knox, seni seviyorum. Seni seviyorum."

Başını aniden yukarı kaldırdı, çenesi sıkıca kilitlendi.

Gözlerimi kırıştıtararak onun tepkisini bekliyorum.

"Skylar." Yüzünde yakıcı ve kavurucu bir sıcaklık belirdi. "Az önce ne dedin?"

Ağzımdan tuhaf, boğuk bir kahkaha çıktı. "Seni seviyorum."

Arzum dayanılmaz hale geldiğinde, kalçalarımı öne doğru eğiyorum, uyluklarımı sıkıca kasıyorum.

Her hareketinde bir yalvarış var. Lütfen, lütfen, lütfen.

Knox onu bana bırakmıyor. Çenesi kasılıyor. "Yine mi, Skylar?"

"Seni seviyorum."

"Kahretsin, ben de seni seviyorum." Cümlesini bitirmeden bana çarptı.

Onun bu kadar büyük olmasına asla alışamayacağım. Ömrümü onun boyutuna uyum sağlamaya çalışarak geçireceğim.

Şimdi yaptığım gibi, her saniyesinin tadını çıkaracağım.

Acıya ve gerilmeye rağmen nefes alarak onu alıyorum.

O acımasız, dişlerini omzuma geçirirken beni acımasızca dövüyor. Kalbim hızla çarpıyor, sırtım geriliyor.

Beni ikiye bölen bu adama karşı büyük bir çekim duyuyorum. Ona daha da yaklaşmak için her şeyi yaparım. Onunla bir olmak için.

Kanca tavana vidalanmış halde kalmak için çabalayarak şangırdatıyor. Knox, sanki kancaya meydan okuyup beni kimin daha çok sevdiğini görmek istiyormuş gibi bana saldırıyor.

Beni kim yanında tutacak?

"Evet, Skylar. Sana doyamıyorum"—diyece—".

Göğsümde kalbim kabarıyor, içimi hoş bir sıcaklık kaplıyor.

Beni asla bırakmayacak.

"Ben"—cümlem bir nefes kesilmesiyle yarıda kaldı—"seni sevdiğim gibi hiçbir şeyi sevmedim. Senin için hayatımı verirdim."

"Biliyorum." Knox beni öpüyor, dudağımı ısırtıyor. "Ama bunu bir daha asla söyleme." Olabildiğince sert, olabildiğince derine giriyor, içimde kalınlaşıyor. Onu midemde hissediyorum. "Sana izin vermeyeceğim. Kendini her zaman, her zaman ön planda tutmalısın."

Kalçaları benimkine çarpıyor, canımı yakıyor. Beni ele geçiriyor.

Topuklarımla onu kendime doğru bastırıyorum. "Hayır."

"Evet."

Ah. Ah. İçimde bir orgazm daha yaşanıyor.

Her itişinde kasıkları klitorisime değiyor. Bana verdiği zevk beni adeta mest ediyor. Gözlerindeki "Tek ve eşsizsin" ifadesi de beni büyülüyor.

"Sensiz bir hayat istemiyorum, Knox."

Kelimelerimde, onları söyleme biçimimde bir şey var, Knox'un göğsüne doğrudan isabet ediyor. Vahşi bir homurtu çıkarıyor, sonra saçımı çekip boynumu ona gösteriyor.

"Ben de. Aman Tanrım. Kahretsin. Skylar. Sikimin üzerine boşal. Kendimi daha iyi hissetmemi sağla. Seni hissetmemi sağla." Boğazımı emiyor, beni morartıyor, hem tenimde hem de ruhumda iz bırakıyor. "Çok güzel. Çok. Güzel. Seni bebeklerle doldurmam gerek."

Onun müstehcen konuşmaları bile bir tür tapınma. Bana sertçe girmesi, saçlarımı kafa derim yanana kadar çekmesi, işte bunlar onun bedeninin acımasızlığı, bana beni ne kadar istediğini anlatıyor.

Ben de ona aynı derecede kapılmış durumdayım. Beni daha da yükseklerle, daha da yükseklerle taşıyor. Uçuyorum, ağırlıksızım. Ve yine de, bir şekilde, o beni yere sağlam basıyor.

Bu adam. Bu vahşi.

Kurtarıcım.

"Çok yaklaştın." Sesim titrek çıkıyor. Kalçalarının her sert hareketi nefesimi kesiyor. "Lütfen."

Bakışları gözlerime kilitlendi, gözleri o kadar koyuydu ki neredeyse siyahtı. Açıktan deliye dönmüş gibiydi, açlığı başımı döndürüyordu.

"Yardıma mı ihtiyacın var, Bela? Kirli kızıma kirli şeyler söylememi mi istiyorsun? Bana uyar," diye hırlıyor alçak ve acımasız bir sesle. "Gel bakalım Skylar. Yoksa itaatsizlik ettiğinde başına gelenleri asla unutmayacağından emin olurum."

Daha sert bir şekilde bana çarptı, penisi beni paramparça etti. Acı ve zevk, benim sonum olması gereken tatlı bir işkenceye dönüştü.

Ama ölmüyorum. Geliyorum ve bu, beni paramparça edecek kadar keskin. Knox'un sevgisi bir bıçak, bir güç, o kadar derin bir kesik ki, iyileşemeyeceğimden korkuyorum.

Gözlerimin ardında bembeyaz, kızgın bir ışık patlıyor. Kaslarım kasılıyor, onu daha da derine çekiyorum, artçı şoklar ise beni yakıp kavuruyor.

Ve o depremin ortasında onu görüyorum.

Ela gözler. Geniş burun delikleri.

Benim yılmaz, iddialı Knox'um.

“Aferin kızım.” İniltisi içimde yankılandı. “İşte benim kızım. Çok sıkı, çok mükemmel. Benim sikimi böyle yalvarıyorsun. Kahretsin, karnını bebeklerimizle doldurmana ihtiyacım var. Başka hiçbir şey asla yeterli olmayacak. Hiçbir şey. Seni istiyorum. Ben—”

Boşaldığı anda kelimeler dilinde kaldı. O kadar vahşi ki, sıcak menisini içime akıtırken hırlıyor. Orgazmım yüzünden titriyorum, o ise tek bir damlasını bile ziyan etmeden beni menisiyle doldurmaya devam ediyor.

Sonunda nefesi kesik kesik bir halde geri çekildiğinde, yerçekimi devreye giriyor. Vücudum gevşiyor, yorgunluk beni aşağı çekiyor.

Eğer ip ve Knox'un beni saran kolları olmasaydı, yere yığılırdım.

“Buradayım.” Knox beni daha da sıkıca kendine çekiyor, sonra bir eliyle ipi çözüyor. Kollarım boynuna dolanıyor ve gözlerimiz kenetleniyor. “Sen benimsin. Seni koruyorum.”

Ona "Evet, seninim" demeye çalışırken ağzım karıncalanıyor.

İmkansız. Kelimeler boğazımda düğümlendi. Beni ayakta tutan adrenalin eriyip gitti, geriye içim boş ve titreyen bir halde kaldı.

Çöküyorum. Hem de fena halde.

Dudaklarım çalışmıyor. Sesim gitti. Şok her şeyimi çaldı, titremem hariç.

Dizlerim titriyor, ama Knox beni ayakta tutuyor, bedenim çökerken sessiz hıçkırıklar boğazımı boğuyor.

Bütün bu korkular, bütün bu duygular, bir anda patlak verdi.

Dağılıyorum, dikiş yerlerimden sökülüyorum.

Gitti, gitti, gitti.

“Skylar.”

Bulanık görüşümle kalbim Knox'un sesine takılıyor. Konuşamıyorum.

“Sorun.” Beni battaniyelerin üzerine indirirken hareketleri telaşlı bir hal aldı. Elleri her yerde, beni sabitlemek için çaresizce uğraşıyordu. “Benimle konuş.”

Keşke yapabilseydim. Ama ağlamam durmuyor. Çirkin, kesik kesik hıçkırıklar ağzımdan dökülüyor.

Knox üzerime oturuyor, beni koruyor. Dudakları yanaklarıma, ağzıma, şakaklarıma değiyor.

Hiçbir şey işe yaramıyor. Hiçbir şey ruhumun serbest düşüşünü durduramıyor.

"Benimle konuş. Lütfen." Sesi alçak ve telaşlı.

Onu böyle görmek, benim yüzümden bu kadar gergin olmasını görmek nefret ediyorum.

Bu yüzden, "H-Hayır. Sadece... zamana ihtiyacım var. Geçer." diye mırıldanarak açıklamaya çalışıyorum.

"Bekleyeceğimi mi sanıyorsun?" Kaşları birden çatıldı.

Bir saniye önce oradaydı, bir saniye sonra gitti, masaya doğru ağır adımlarla uzaklaştı. Şu anki halimde bile, ince bacaklarını takdir ediyorum. Kaslı vücudunun çekici olduğunu düşündüğüm için daha çok ağlamam olmamalıydı.

Şişedeki suyu cinsel organının üzerine, açık yaralarının üzerine boşaltıyor. İşini bitirdikten sonra şişeyi bir kenara atıyor, başka bir şişe alıp yanıma geri geliyor.

"Bir battaniye," diye fısıldıyorum. "Beni sakinleştirmek, topraklamak için buna ihtiyacım var" gibi tam cümleler kuramıyorum. "Çay."

"Boş ver. Seni düzelteceğim." Yanıma oturdu. "Daha iyi hale getireceğim."

"Çay," diye fısıldadım tekrar, yanıma diz çöktüğünde ona gözlerimi kırpıştırarak. "Battaniye."

"Hayır dedim." Reddetmesi beni adeta yerle bir etti.

Gözyaşlarım daha hızlı akıyor, şakaklarımı, yanaklarımı, saçlarımı ıslatıyor. Panik içimi sıkıca sarıyor.

Bana ne yapacak ki?

Knox beni uzun süre merakta bırakmıyor. Elleri su sıçratıp yüzümdeki teri siliyor. Yaralarımı temizliyor, vücudumu nazikçe çeviriyor.

Sonra beni yüzüstü çevirip bacaklarının arasına aldı. Bacaklarını kavrayıp kendimi yerden bir santim yukarı kaldırdım.

Ona yukarıdan bakıyordu.

"Çaya ihtiyacın yok." Başını bir kez salladı. Güzel yüzünde bir somurtma belirdi. "Battaniyeye de ihtiyacın yok. Bana ihtiyacın var. Sadece bana."

Ne dediğini anlamıyorum. Hele de eliyle yarı sertleşmiş penisinin dibini kavradığında hiç anlamıyorum.

Ağzıma doğru eğiliyor, bir eli saçlarıma dolanırken bacaklarıyla da beni sıkıca kavıyor.

"Hayır. Oral seks değil," diye mırıldandım, kafam karışık ve içim boş bir şekilde.

Sadece anın içine dalmak, uyumak, çökmek istiyorum.

Neden bekleyemiyor?

"Oral seks değil." Saçımı çekiştirmesi beni kendime getirdi.

Acı, beni kendisine geri getirme yöntemi ve her seferinde işe yarıyor. Bir saniye öncesine göre kendim gibiyim.

"Kayboldun. Bu yüzden titriyorsun ve ağlıyorsun. Dinle." Dudaklarının kenarını ısırdı, dağınık saçları alnına düşerken bana doğru eğildi. "Güçlüsün. Zekisin. Çok beceriklisin. Ama benimsin. Ben buradayken acıyı tek başına taşımak zorunda değilsin. Suya ya da battaniyeye ihtiyacın yok. Sadece bana odaklan. Sadece bana."

Penisinin başı dudaklarıma değdi ve daha iyi düşünmeden onu içeri aldım, ağzıma soktum.

O beni dolduruyor ve—

Ah, ne güzel. Şimdi anladım, ne yapmaya çalıştığını.

Söz verdiği gibi, bunun cinsel bir yanı yok. Bu bir sahiplenme; Knox'un beni kendine bağlaması. Güvenliğe.

Knox, dişlerim birbirine sürtünürken klitorisine değmesinden hiç rahatsız olmuyor. Beni azarlamıyor ya da pozisyonumu düzeltmiyor.

O benim dayanağım. Benim evim.

İçeride ne kadar uzun süre kalırsa, nefes alması o kadar kolaylaşır.

Ağzımdaki penisinin rahatlatıcı ağırlığı ve bağımlılık yaratan ilgisi, bir hastanenin bana yazabileceği herhangi bir sakinleştiriciden daha iyi.

Dudaklarımı kasıklarına bastırdığımda artık titremem. Daha sakinim. Daha iyiyim.

Öyle ki, ağlamam yavaşlayıp duruyor. Kemiklerim kırılacak gibi gelmiyor.

"Güzel, Skylar." Sesi titriyor, cinsel organı sertleşiyor. Ama artan ihtiyacına rağmen, ağzımı becermek için hiçbir hamle yapmıyor. "İşte bu kadar. Aynen böyle."

Aslında, kendisini zevkten mahrum etmekten daha fazlasını yapıyor. Beni bu ana daha fazla bağlamanın yollarını arıyor.

O, bileklerimi arkadan bağlamak için yaklaşırken mırıldanıyorum. Göz kapaklarımı aşağı indirirken.

Bedenim üzerindeki kontrolüm olmadığında, teslim olmak daha kolay oluyor. Onun bana bakmasına izin vermek daha kolay.

Parmakları saçlarımın arasından geçerek taradı. Okşadı.

Onun nazik ilgisi karşısında vücudumda bir sıcaklık dalgası yayılıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Bu ana, ona o kadar kaptırmış durumdayım ki, daha fazla teselli arıyorum. Daha fazla Knox istiyorum.

Dudaklarımı onun penisinin etrafına sıkıca bastırıp emiyorum, bu hissin ne kadar doğru olduğunu düşünerek mırıldanıyorum.

Nefesi kesiliyor. Şimdiye kadar benim sığınağım olan bedeni titriyor.

“Benden ihtiyacın olanı al. Sadece beni, Bela.” Tuzlu meni damlaları dilime akıyor, penisi içimde zonkluyor. “Sadece—siktir. Siktir.”

Knox'un ani orgazmı ikimizi de şaşırttı. Ben de durmadım, onu yaladım, emerek suyunu boşalttım. Dudaklarımla, boğazımla, dilimle ona teşekkür ettim.

Ömrümün geri kalanında her gün ve her gece ona şükredeceğim.

SOĞUTMA

Keskin ve dayanılmaz bir acı beni uykumdan uyandırıyor.

Bir el ağzımı kapatmış, diğeri de kalçamı sıkıyor.

Bana zarar veren bu adamın üzerinde deri ve kan kokusu sinmiş durumda.

Omzuma değen nefesi sıcak değil.

Bu bir tehdit.

Bu benim ölüm fermanım.

Bu Knox değil. Olamaz.

Gözlerimi açamayacak kadar şokta olsam da, kim olduğunu biliyorum.

Jett.

O buraya Knox'u mahvetmek, onu benim aracılığım ile yok etmek için geldi.

Aman Tanrım.

Böyle ölemem.

Şimdi değil, tam da ruh eşimi bulduğum zaman. Hayatımın aşkını.

Zihnim yalvarıyor: Çıglık at. Çıglık at.

Knox, elini ağzıma kapatmış olsa bile, en ufak bir sestense bile uyanabilirdi.

Ama boğazım işbirliği yapmıyor. Ağzım açılmıyor.

Beni kaçırarak, sonra tecavüz edecek. Beni öldürecek.

Eğer kaçırıldığımı Knox'a haber vermezsem Jett'in evinde öleceğim.

Bir şey yap. Herhangi bir şey.

Jett beni yerden kaldırıp bodrumun gölgelerine doğru götürürken elleri daha da derine saplandı. Knox'tan çok uzaklara.

Oh, şükürler olsun, gözlerim beni dinliyor. Sonunda açılıyorlar.

Bu saatte, sadece titreyen ampulden gelen ışık var, o kadar. Kahretsin. Saatlerdir uyuyoruz.

Açıkta. Savunmasız.

Fazlaca kayıtsız.

Onun burada olanlardan tamamen habersiz olduğunu görünce, tıpkı tahmin ettiğim gibi, umutsuzluğa kapılıyorum.

Knox, kurtarıcım, sığınağım. Bir kolunu gözlerinin üzerine atmış. Göğsü düzenli bir ritimle inip kalkıyor.

Hem çok yakın, hem de çok uzak.

Uyurken üzerinde olmayan bir kot pantolon giydiğini fark ettiğimde gözlerimin köşelerinde sıcak gözyaşları birikti.

Benim nazik canavarım. Herhalde nefes almamı kolaylaştırmak, sonunda ağzımda penisiyle yere yığıldıktan sonra beni sıkıca kucaklamak istemiş olmalı.

Bu yüzden beni kendinden uzaklaştırdı, baştan çıkmamak için kot pantolonunu tekrar giydi ve ben uyurken beni kollarına aldı.

Peki neden bileklerimi bırakmadı? Jett'e kalktığımı belli etmemek için bağlamaları hafifçe denediğimde bileklerim kıpırdamıyor.

Knox'un beni böyle uyandırmayı unuttuğu ya da herhangi bir nedenden dolayı bunu istediği önemli değil. Jett'in pençesine olduğu kadar onun ipine de hapsolmuş durumdayım.

Sinirlerim alt üst oldu, çenem daha da sıkıldı.

Kahretsin. Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.

Neden çılgılık atamıyorum? Bu nasıl bir kâbus?

Ciğerlerim doluyor ama hava çıkmıyor. Sanki sesim boğazıma ulaşmadan ölüyor.

Ayak parmaklarım beton zeminin üzerinde havada asılı duruyor. Kalçam Jett'in acımasız parmakları yüzünden morarmış.

Uzaklaştırıldıkça boğazımı tıkayan panik iki katına çıkıyor.

Knox'un hafif horlaması, korkuyu daha da derinleştiriyor.

Ses tellerimin çalışması gerekiyor!

Zaman bozuluyor, uzuyor. Saniyeler saatler gibi geliyor.

Jett bana tecavüz ettiğinde, işkence ettiğinde veya beni yavaş yavaş öldürdüğünde, bu süre çok daha uzun sürecekmış gibi gelecek. Boğazım

korkudan düğümlenmiş bir halde orada yatarken, beynim Knox'tan bana yardım etmesini yalvaracak.

Keşke uyanabilseydi...

Sesimi yükseltmek, Jett'in avucuna doğru bağırmak bile, Knox'un hayallerini paramparça etmenin tek yolu.

Dudaklarım aralanıyor ve...

Yine hiçbir ses çıkmıyor.

Pes etme! Hareket et. Savaş. Bir şeyler yap!

Gözlerimi çaresizce Knox'a diktim, ağlıyordum. Umut ediyordum. Diliyordum.

Jett gözyaşlarımı umursamıyor. Aksine, onlardan zevk alıyor ve sırtımı bodrum katının zeminine sertçe vururken sırtıyor.

Bedenim bana karşı dönüyor, bağlı ellerimi altında eziyor. Sonunda nefes nefese kalıyorum, ama bu alçak onu susturuyor. Jett tekrar ağzımı, burun deliklerimin çoğunu kapatıyor, beni boğuyor.

Şaşkınlıkla, onun üzerime oturmasını izledim. Bacakları, kapalı olan bacaklarımı çevreliyordu.

Belki de bana tecavüz etmeyi amaçlamıyordur.

Ya da belki de öyledir ve o aptal, üzerime çıkmak için çok hevesli olduğundan bacaklarımı açmayı unutmuştur.

Bu durumda, hâlâ bir şansım var. Umarım Knox, Jett hatasını fark etmeden önce uyanır.

Kahretsin. Artık "belki" değil, "belki".

Bu bir "ne zaman" sorusu.

Jett'in kısılmış yeşil gözlerinde tehlike ve nefret alev alev yanarken, diğer eliyle kot pantolonunun düğmesiyle oynuyordu.

Knox'un uyanması gerekiyor. Hemen şimdi.

Eğer yapmazsa ne olacağını bilmek istemiyorum. İstemiyorum.

Hayır, öyle düşünmüyorum!

Sesim nerede? Neden çılgılık atamıyorum?

Bu sefer elimden gelenin en iyisini yapacağım.

Çok çabalıyorum.

Ve başarısız oldular.

Knox, Knox, Knox!

Jett'in fermuarının sesi gözlerimi daha da kocaman açmama neden oldu.

Alnımdan soğuk terler akıyor.

Kalbim, sanırım beni terk ediyor.

"Kardeşim berbat bir yalancı," diye fısıldadı Jett, penisini serbest bırakarak. "Beni bir saniye bile kandıramadı. Seni asla öldürmeyeceğini biliyordum. Ağzını dikmeyeceğini de biliyordum."

Nemli ve iğrenç ucu vajinama bastırdıkça uyluklarım birbirine kenetleniyor.

Lütfen, bacaklarımı açmayın. Lütfen.

"Ağzını aç. Amına dokunmama izin ver." Başımı salladığımda kaşları çatıldı, dudakları hırıltılı bir ifadeyle büküldü. "Anlamıyorsun, değil mi? İster beğen ister beğenme, seni becereceğim. Benimle savaşmanın bir anlamı yok."

Konuşabilseydim, ona beni elde etmesine izin vermeden önce öleceğimi söylerdim. Tam bir fiyasko olduğunu. Ama eli ağzımda ve boğazım kilitlenmiş durumda, konuşamıyorum.

Jett, penisini içime sokma fikrinden geçici olarak vazgeçerek parmaklarını vajina dudaklarımın arasına sokuyor. Ben de bacaklarımı olabildiğince sıkıca sıkıyorum.

Faydası yok. Beni kolayca alt ediyor, kirli parmağı klitorisime bastırıyor.

Korku ve mide bulantısı beni sarıyor, o beni okşarken, kalçaları sürtünürken, penisi bacağımanın üzerinde kayarken midem kasılıyor.

Sessizce ağlıyorum. Boğazıma safra yükseliyor ve onu geri bastırıyorum.

Knox uyanmadan önce kendi kusmuğumda boğulmayacağım.

Knox, lütfen. Lütfen, çok geç olmadan.

Lütfen!

"Artık kapıyı aç lan!"

Bunu bilerek yapıyor olabileceğini fark ettiğimde midem bulanmaya başladı. Belki de tecavüz ettiğinde canım acısın diye bacaklarımın kapalı kalmasını istiyordur. Dokularım yırtılacak ve kanayacağım diye düşünüyordur.

Onu boş ver. Klitorisimi günlerce, haftalarca okşayabilir. Asla içeri girmesine izin vermeyeceğim. Onunla savaşarak öleceğim.

"Biliyor musun? Cesedinle sevişmekten hiç çekinmem." Yüzü daha da yaklaşıyor, iğrenç gözleri sırtıyor. "Kardeşimi öldürdükten hemen sonra bunu yapacağım."

O ne?!

Jett'in tehdidi bana yıldırım gibi çarptı, içimi yakıp kavurdu, beni uyandırdı.

Nihayet.

Zihnim bir şekilde Jett'in ihlalini, saldırısını tolere edebildi.

Onun Knox'un hayatını tehdit ettiğini mi duydunuz?

Cehennem.

Kahrolası.

HAYIR.

Knox'a duyduğum sevgi kadar parlak bir nefret içimde kükreyerek yükseliyor.

Jett'in avucuna doğru çığlık atmak üzereyken onu gördüm.

Knox'u sırf irademle mi çağırdım yoksa Jett'in fısıltıları mı uyandırdı bilmiyorum ama o burada.

Kahramanım.

Yanımızda yükselen bir gölge.

Knox'un etkileyici varlığı, sevgisinin sıcaklığı, korumasının sıcaklığı; hepsi orada, beni sarıp sarmalıyor.

O beni kurtaracak ve ben de ona yardım edeceğim. Knox yaklaşırken Jett'i oyalamak için gözlerimi ona dikiyorum.

“Sen bir dövüşçüsün, değil mi?” Jett'in başparmağı bana dokunan en iğrenç şeydi. “Evet, öylesin. Senin gibilerle daha önce de birlikte oldum. Ama tahmin et bakalım ne oldu?”

Geniş omuzlar. Kaslı vücutlar.

Knox'un yüzünde saf öfke var, o kadar vahşi ki beni bile korkutuyor. Ama aynı zamanda bana bir o kadar da teselli veriyor.

“Ben onların en kötüsüyüm—kahretsın!” Jett benden koparılıyor. Vücudu havada sallanıyor, cinsel organı sallanıyor, gözleri vahşi bir halde Knox onu ensesinden tutarak havada tutuyor.

Nefesim tekrar doluyor. Boğazıma takılıyor ve öksürüyorum.

Ama Knox bunu görmüyor. O kadar benim intikamımı almaya odaklanmış ki, tüm dikkati Jett'te; onu sessiz, tehditkar adımlarla yavaş yavaş kancalara doğru götürüyor.

“Saklan bakalım!” diye bağırdı Jett, tam Knox ellerini değiştirip Jett'in boğazını kavrayıp birbirlerine dik dik bakmaya başlamadan önce. Öksürdü ve sesi boğuk çıktı. “Ne halt ettiğini sanıyorsun?”

Beni kurtarıyor.

Rahatlama gözyaşları yanaklarımdan aşağı akıyor. Göğsüm hızla inip kalksa, başım dönse de kendimi toparlıyorum, vücudumu bükerek oturur pozisyona geliyorum. Karın kaslarım bu çabadan yanıyor ama neredeyse tecavüze uğradığım bu yerde kalmayacağım.

Geriye doğru kayarken kalçam betona sürtünüyor, yaralarımın açılmasını umursamıyorum bile. Acı neredeyse hiç hissedilmiyor.

Gözlerimin önünde çok daha büyük ve daha güzel şeyler oluyor.

Jett'in "Beni indirin!" diye bağırması boğuk fısıltılara dönüştü.

Knox'u kovmak Jett'e de yardımcı olmuyor.

Knox daha güçlü. Daha da öfkeli.

"Duyuyor musun, Hide-boy? Duyuyor musun?"

"Ah, seni gayet iyi duyuyor." Boğazım yanıyor ve vajinam bu herifin parmaklarının izlerini taşıyor, ama yenilmedim. Knox yanımda olduğu sürece asla yenilmeyeceğim. "Artık seni dinlemekten bıktı, şerefsiz."

"Knox." Kızarmış yanaklar. Fırlamış gözler. Jett acı çekiyor ve Knox'un sert çene yapısından anlaşıldığı kadarıyla henüz hiçbir şey görmemiş. "Abi."

"Eski kardeş." Knox, Jett'i daha da yukarı kaldırıyor.

"Kan her şeyden daha kalındır, unutma?" Bu zavallı adam bacaklarını cırparak, çaresizce Knox'un etrafına sarmaya çalışıyor. Elleri de aynı şekilde, Knox'un omuzlarına çaresizce vuruyor. "Sahip olduğumuz tek şey birbirimiz."

Knox'un vücudundaki yaralar, onun öfkesinin yarısı kadar bile öfkeli değil. Onun kadar parlak parlamıyorlar.

"İşte burada yanıliyorsun." Knox'un Jett'i silkeleyerek bana olan sadakatini kanıtlamasını hayranlıkla izliyorum. "Nedenini biliyor musun, Jett?"

"Neden?"

"Kan, boktan daha kalın değildir. Kan kandır işte." Sesi alçak olsa da, ne kadar öfkeli olduğu açıkça belliydi. "Ama ben ve kadını, asla ayrılamayız. Hiçbir zaman."

Oda sallanıyor. Ayaklarımın altındaki toprak sarsılıyor. Her kelime kalbime derinden işliyor.

Ve Jett'in pis parmağı üzerinde olsa da, vajinam nihayet Knox'un yanında temizlenmiş hissediyor. Ateşli. Arzu dolu.

"Biliyordum." Jett boğuk bir kahkaha attı. "İki gün içinde Hide-boy aşık oldu. Babam inanmazdı ama seninle ilgili bir şeylerin ters gittiğini

anlayabiliyordum. Tamamen delisin.”

“İki gün, iki yıl, hiçbir fark yaratmaz. O benim. Her zaman benim oldu. Her zaman da benim olacak.” Knox'un dişleri parladı, sert bir hırıltı çıktı ağzından. “Sen ise benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun. Benim olana dokunduğun için şimdi daha da az.”

“Bana karşı sakın o tonda konuşmaya kalkma.” Jett’in yüzü solgundu, sesindeki önceki inanç kaybolmuştu. “Ben senin büyük kardeşimim.”

Knox, o herife cevap vererek onu onurlandırmıyor. Onu bir santim daha yukarı kaldırıyor.

Dudaklarımın kenarı yana doğru kıvrıldı. Jett, ölüme ne kadar yakın olduğunun farkında değil.

Evet, istiyorum. Ve bunun bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum. Sırtarak, ikisine doğru sürünerek ilerliyorum.

“Knox.” Jett’in ona yönelttiği bakış yalvarırcasına. Acıması. “Sen benim —”

"Benim hiçbir şeyim yok." Knox, Jett'i acımasızca kancaya çarparken kolunu gerdi.

İğne Jett’in sırtına saplandı ve ondan öfkeli bir çığlık koptu. Kirli ağzından fişkıran her kan damlasıyla içimde bir tatmin duygusu yükseldi.

“Hayır. Asla, hayır.” Göğsü hızla inip kalkıyor, şokun etkisiyle ağzı gevşiyor. Zar zor nefes alabiliyor, konuşması peltek. “Bu doğru değil. Bunun olması gerekmiyordu.”

"Suçlanacak tek kişi kendi lanet olası kendisi," diye hırıldadı Knox. "Evime adım attığın anda zaten ölmüştün."

“Anne. Baba.” Jett’in yalvarışları hırıltılı, kan ve acı içinde boğulmuş bir halde çıkıyor ağzından. Kimse onu duymayacak. “Yardım edin. Yardım edin.”

Knox bana doğru döndü, karanlık bakışları bedenimi taradı. Göğsünden kısık bir hırıltı yankılandı.

Bana yapılanlar yüzünden işkence çekiyor, acı çekiyor. Eğer o anda uyanmasaydı, başına gelebilecek tüm o korkunç şeyleri düşünüyor.

"Bela."

“Evet, tam bir baş belası, doğru—”

Knox, aptal kardeşini göğsüne indirdiği bir yumrukla susturdu, dayak yerken arkasını dönme zahmetine bile girmede.

“Skylar.” Knox’un eli yanına düştü, yumruğu hâlâ sıkılıydı. Çenesini aşağı eğdi, bana o kasvetli bakışıyla baktı. “Bitirmek mi istiyorsun? O artık

tamamen senin.”

“Evet.” Kalçamın üzerinde dönerek bağlı bileklerimi ona uzattım. “Lütfen.”

Onun tanıdık ayak seslerini duyuyorum. Sıcaklığı beni sarıp sarmalıyor.

“Ve düşünsene”—Jett öksürüyor—“kuru, çirkin bir kaltak yüzünden kardeşini öldüreceksin.” Tükürüyor, tekrar öksürüyor. “Hayatımda gördüğüm en çirkin kaltak.”

"Onu öldürmen konusunda fikrimi değiştirdim," diye hırladı Knox arkamdan, dudakları kulağıma değiyordu. "Üzgünüm Skylar. Onun sana böyle konuşmasına izin veremem."

“Tamam.” İçimde hiçbir kızgınlık hissi yok. İçimde hiçbir aldatmaca hissi yok.

Eğer Knox benden intikam almak istiyorsa, ona asla hayır demem.

Bodrumdan mide bulandırıcı bir çatırtı gelmeden önce geri dönmek için çok yavaş kaldım.

Sonunda arkamı dönmeyi başardığımda Jett çoktan gitmişti. Kafası korkunç bir açıyla sarkıyordu. Ayakları havada sallanıyor, omuzları çökmüştü.

Knox oyalanmıyor, kardeşinin yasını tutmuyor.

Uzun adımları aramızdaki mesafeyi hızla kapatıyor, bana doğru geliyor.

Önümde diz çöktü, iri avuçlarıyla yüzümü kavradı.

"Knox," diye fısıldadım.

“Çok üzgünüm.” Gözleri alev alev parladı, her geçen saniye daha da vahşi ve sahiplenici bir hal aldı. “Sana dokundu. Sana kahrolasica dokundu ve ben oradaydım. Uyuyordum.”

“Artık buradasın.” Sandığım kadar cesur değilim. Onun bana verdiği teselli içimdeki barajı yıkıyor. Yüzüm buruşuyor, göğsüm sıkışıyor. “Yaptığı şey için endişelenme. Bitti. İyiyim.”

Ben değilim. Ama Knox'un suçu üstlenmesine, Jett'in suçlarından dolayı suçluluk duygusu taşımasına izin vermeyeceğim.

“Bana yalan söyleme. Beni şımartma. O seni incitti ve bu benim hatam.” Dudakları alnıma, burnuma hafifçe değdi. Sonra ağzı, tüm sinir hücrelerimi eriten uzun, yakıcı bir öpüşle dudaklarımı ele geçirdi. “Buraya girmesi sürpriz olmamalıydı. Ailemiz bize doğduğumuz andan itibaren nasıl gizli olunacağını öğretti. Yaşayan derileri alt etmeliyiz. Çok üzgünüm. Kahretsin, çok üzgünüm.”

Knox parmaklarını saçlarımın arasına geçirip çekiştiriyor. Boynumu yalaması, emmesi ve ısırması için bana zorla sunuyor.

“Gerçekten, senin suçun değildi.” Nefes nefese kalışım, Knox’un alçak, sahiplenici homurtularıyla birlikte aramızdaki havayı dolduruyordu. “Uyuyordun. Ses ıkaramadım. Kimsenin suçu değil, sadece Jett'in suçu.”

“Evet, bu benim lanet olası hatam.” Başını kaldırıyor, ela gözleri ruhuma işliyor. “Bodrumu barikatla kapatmalıydım.”

"Buraya gelmek için hiçbir sebebi yoktu," diye çıkıştım ona kaşlarımı çatarak. "Kendini suçlamayı bırak. Buna izin vermeyeceğim."

"Kapı menteşelerini yağlamakla ne kadar aptallık ettim. Düşünmeden hareket ettim," diye inledi Knox, alnını benimkine yaslayarak bileklerimi arkadan çözdü. "Av gibi davrandım. Ve daha da kötüşü, seni de av haline getirdim. Saldırıya uğramanın sebebi benim sana karşı başarısız olmamdı."

İp gitti. Ellerimi öne doğru getiriyor, avularımı kendi çok daha büyük ellerinin arasına alıyor.

Derisinin altında şiddet uğulduyor, patlamaya hazır bir fırtına var. Yine de şefkatini koruyor. Bu çelişki nefesimi kesiyor.

"Lütfen." Kızarmış bileklerime hafif öpücükler kondururken, sevgisi karşısında boğuluyorum. "Gerçekten sorun değil. Benim için geldin."

“Yapma, Bela. Ben daha iyisini biliyorum. Daha iyi yetiştirildim. Aileden biri hata yaparsa, diğerleri tehlikeye girer. Annem ve babam deriyi yüzmede başarısız olamazlar, geçimimizi böyle sağlıyoruz. Jett'in internet sitesini ve misafirperverlik işini ayakta tutması gerekiyordu, yoksa para kurur. Ve eğer Reese veya Büyükbaba senin gibi kaçmayı başaranları yakalamazlarsa, hepimiz yakalanma riskiyle karşı karşıyayız.” çenesi seğiriyor, omuzları geriliyor, bana bakıyor. “Ve sen, sen benim sorumluluğumdun. Tek sorumluluğum. Ve seni neredeyse kaybettim. Birinin sana zarar vermesine izin verdim, buradaki en değerli şeye. Paradan, özgürlükten daha değerli olana. Sana.”

Knox, parmak boğumlarımı tek tek öpüyor. Yavaşça. Saygıyla. Acımı dindiriyor. Sonra, hayatımda tanıdığım en güçlü, en sadık adam tarafından havaya kaldırılıyorum.

Gözleri gürleyen bir adam. Beni korumak, beni sevmek, bana tapmak için yaratılmış bir beden.

Suçluluk duygusunun pençesinde boğulan bir adam.

Hiçbir sebep yok.

Asıl utanması gerekenler onlar.

Hepsi.

Çocuklarını katil olmaya hazırlıyorlar. Onları sadece ölümün olduğu bu berbat yerde kalmaya zorluyorlar.

Bir kez daha ne kadar aptal olduğumu anlıyorum. Hayatımın kıymetini bilmek yerine onu hafife almışım.

Merdivenleri çıkarken, onu her zamankinden daha çok özlüyorum. Uzandım, parmak uçlarım keskin çene hattına değdi. "Knox..."

"Yapma." Bodrumdan çıktık ve Knox koridordaki bir ışığı yaktı. Oradan beni mavi fayanslı ve kocaman küvetli banyoya götürdü. "Mahvettim. Hayatımın geri kalanını bunu telafi etmekle geçireceğim. Şimdi başlıyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Gerek yok. Gerçekten sorun değil."

"Yeter artık, Skylar." Ampulü yakıyor. Loş bir ışık, başka hiçbir şey yok. "Bunların hiçbiri doğru değil. Bu yüzden buradayız, banyoda."

Kapıyı arkasından sertçe çarparak beni yere bıraktı.

Parmakları çenemi kavradı ve yüzlerimiz aynı hizaya gelene kadar yavaşça yaklaştı.

"Son bakir deliğini kendime ait kılabileceğim yer."

KNOX

Tatlı, incinmiş Skylar tekrar bana doğru uzanıyor.

Parmakları çeneme, yanaklarıma, şakaklarıma dokundu.

Dokunduğu her yer yara bere içinde. Her zerrem çatlamış, kanıyor.

Ben uyurken başka bir adam onunla ilgileniyordu.

Suçluluk duygusu, daha önce hiçbir şeyin yapamadığı kadar derine iniyor. Beni parça parça yıpratıyor.

Onu korumakla yükümlüydüm. Buraya barikat kurmayı asla unutmamalıydım.

Geçmişe dair anılar boğazımda ekşi bir tat bırakıyor.

Skylar elini çıplak göğsüme bastırarak beni sakinleştirmeye çalıştığında nefes nefese kaldığımı fark ettim.

"Şşş," diye fısıldadı, kaşları çatılmıştı. "Sana söyledim, sorun yok."

O mu? Benim için mi endişeleniyor?

Onca şey yaşadıktan sonra mı?

Kabul edilemez.

Bana bağırımalıydı. Beni yumruklamalıydı. Daha başlamadan her şeyi mahvettiğimi söylemeliydi.

Vallahi, bana "git kendini becer" dese de onu suçlamazdım. Daha iyisini hak ediyor. Onu güvenli bir evde tutacak, tüm kapılara, tüm pencerelere kilit takacak bir adamı hak ediyor.

"Beni korumak için alarm sistemleri kurardı," diyebilirdi.

Beni terk etmekten başka her şeyi yapabilirdi ve haklı olurdu.

Bunu fazlasıyla hak ederdim.

Ama bunların hiçbirini söylemiyor. Bana da vurmuyor.

Sessiz, yeşil gözlerinin kenarları kırışmış. Merhamet dalga dalga ondan yayılıyor.

Deniyor.

Mesele şu ki, beni sakinleştirme çabaları vicdan azabımı hiç de yatıştırmıyor.

Yaptıkları şey beni daha fazla suçlamayla boğmak. Beni pişmanlık yığınlarının altına gömmek.

Kalbim vücuduma her zamankinden daha hızlı kan pompalıyor. Atışları gürültülü ve agresif, nabzım kulakları sağır ediyor.

“Düşünüyordum da...” diye başlıyor. En azından birimiz düşünebiliyor. Beynim karmakarışık. “Jett artık ortadan kalktığına göre, belki de gidebiliriz?”

Teknik olarak, yapabilirdik. Hem de çok kolay. Babam, Jett'in yaptığı gibi bizim peşimizden hızla gelemezdi. En son ne zaman bisiklete bindiğini hatırlamıyorum bile, o kadar uzun zaman önceydi.

Yine de Colbert'ten henüz ayırlamam.

Kalbim ve penisim, Skylar'ın dokunulmamış son deliğini benimle işaretlemeyen önce beni hiçbir yere bırakmıyor.

“Sonra. Önce seninle sevişmem lazım.” Elim çoktan kot pantolonumda, düğmesini açıyorum. Pantolonu bacaklarımdan aşağı indirip çıkarıyorum. “Seni almam lazım. Sonra buradan çok uzaklara gideriz.”

“Beni yolda becerebilirsin.” Onu kucağıma alıp küvete soktuğumda nefesi kesildi. Onu ters çevirip yanağını duvara bastırdım. “Knox, canım acıyor.”

“Bunu düzeltmem gerek.” Onu boğazından tutuyorum, yere serilmiş, çaresiz ve benim. “Böyle araba kullanamam. O hâlâ senin üzerindeyken.”

Yüzünde öfke ya da suçlama belirtisi yok. Nefes nefese kalıyor, sesi o kadar hafif ki inlemeye benziyor. İçten içe o da bunu istiyor.

“Beni elde edeceksin.” El duşunun başlığını alıp ikimizin üzerine ılık su püskürtüyorum.

Saçlarını, bandajını ıslattım. Duygularım her yerde olduğu için bir türlü ilgilenemediğim kesikleri.

“Tamam. Tamam.” Tanrım, ne kadar güzel. Islak, nefes nefese. Kızarmış yanağı, onu daha da kızartmam için bana bir meydan okuma gibi. “Benden ihtiyacın olanı al. Beni temizle. Bana sahip ol.”

Çenesinin yapısında kararlılık açıkça görülüyor. Parlak yeşil gözleriyle beni adeta derimi yüzüyor.

Elleri beni bekliyor, duvara sıkıca tutunmuş, darbe için hazırlanıyor.

Skylar ufak tefek olsa da çok güçlü.

Benden ihtiyacın olanı al.

Evet, tam da şimdi yapacağım.

"Cesur ufaklık." Kendimi tutamadım, duş başlığıyla poposuna vurdum.

İkimizin de üzerine daha fazla su sıçradı. Vücudu sarsıldı ve içimdeki avcı içgüdüsünü uyandırdı.

İkinci tokat, daha önce açtığım kesiklerin hemen üstüne, teninde öfkeli bir kızıl iz bıraktı.

Benim notlarım. Onun üzerindeki hakkım.

Skylar'ı markalaştırmak kadar ilkel, daha doğru hissettiren hiçbir şey olmadı.

Ona takıntılıyım. Bedenine. Ruhuna. Vahşi bakışlarına.

Onun her şeyi bana ait.

Yakında çocuklarımız hikayemizin yeni bir bölümünü oluşturacaklar. Onlar da, tıpkı sevgimiz gibi, bizi sonsuza dek birbirimize bağlayacaklar.

"Senin yanında değildim." Şap. "En önemli zamanda. Bana ihtiyacın olduğunda." Şap, şap, şap. "Hata yaptım."

"Biliyor musun? Evet, yaptın. Beni incittin. Senin yüzünden savunmasız kaldım. Senin yüzünden saldırıya uğradım," diyor, bana ihtiyacım olduğunu bildiği kelimeleri söyleyerek. Bunları gerçekten kastetmiyor, sesinden anlıyorum. Ama yine de bu yanlış suçlamaları kabul edeceğim. En azından bir şey. "Bunu düzelt."

"Kimse seni benden alamaz." Ona ne kadar çok vurursam, o kadar kızarıyor. Yaralarından biri açılıyor ve ince bir kan damlası suya karışıyor. Penisimin zonkladığını, testislerimin gerildiğini hissediyorum.

Onu istiyorum.

"Kimse yok!" diye haykırdı.

Kalçalarının her santimetrekaresi tam bana göre, ama yine de bu yetmiyor.

Ayrıca, onu buraya dövmek için getirmedi.

Buraya gelmemizin tek bir sebebi var, o da sadece o.

Seks. İkimizi de arındıracak, acı veren türden bir seks.

Bunun gerçekleşmesi için duş başlığını yerine geri taktım.

“Doğru. Ben senin ilk sevgilimim. Tek sevgilimim.” Bacaklarını ayırıp kalçasından tutarak poposunu yukarı doğru kaldırdım. “Her zaman. Söyle bunu.”

"Her zaman." Hıçkırarak ağlıyor, korkudan anüsünü kasıyor.

Göğsümde açlık ateşi yanıyor. Dilim üst dişlerimin üzerinden geçiyor.

Sonra parmaklarım kalçalarının etine iyice saplandı, hiç şüphesiz morluklar bıraktı.

“Bana o güzel ağzı sen verdin.” Ben sahiplenici bir canavarım, onun her bakire deliğinin benim olduğunu ona hatırlatmam gerekiyor. “Öyle değil mi, Skylar?” Boğazını bırakırken, elimi saçlarına geçirip çekiştirirken bakışlarım dudaklarına iniyor. “Cevap ver bana.”

"Evet," diye nefes nefese kaldı Skylar, bu basit kelimeyle beni cezbederek.

Kahretsin. Çok güzel. Aralanmış dudakları, şişmiş ve benimkiler. Başını yana eğiyorum, sonra ağzımı onunkine yapıştırıp inlemelerini yutuyorum.

O da beni öpüyor, dili hızla uzanıp benimkine değiyor. Sanki ağızlarımız vahşi ve çaresizce çiftleşiyor gibi.

Yaptığımız hiçbir şey önceden prova edilmiş değil. Önemli değil. Doğru geliyor.

Biz iki aşığız. İki vahşi.

Biz biziz.

Kalçalarımı ona doğru sallıyorum, penisim ıslak olan bacaklarının arasına kayıyor.

Bu duştan gelen su değil. Benim için sırlıslıklam olmuş.

"Senin vajinan, bana ilk kez izin verdiğin bir başka bakire delik. Benim için sakladığın bir yerdi."

"Evet."

Arzularımın etkisiyle, duş başlığını tekrar alıp vücudunun önüne doğru kaydurdım ve suyu klitorisine yönlendirdim.

Bacaklarını sıkması, bunun onun için ne kadar iyi olduğunu gösteriyor.

Kalçasını geriye doğru ittiğinde, bana yalvarıyor demektir.

Jett ona dokunduktan sonra bile. Onu mahvetmek için elinden gelenin en iyisini yaptıktan sonra bile.

Skylar'ın benimle sevişmesi gerekiyor, sanki penisim ve kalbim kardeşimin günahlarını paramparça edebilirmiş gibi. Bunu yapana kadar rahat etmeyeceğim.

“Aferin kızım.” İki elimi de onun üzerinde tutmak için can atıyordum, duş başlığını tamamen bir kenara attım. Bir elim klitorisini ovuşturdu, bu da onun kıvrınmasına ve inlemesine neden oldu. Diğer elim ise kalçasına sıkıca kenetlenmişti. “Ve benim için iyi olmaya devam edeceksin.”

Tek bir sert hamleyle, penisimin tamamı vajinasının içine gömüldü.

"Ah, kahretsin," diye küfrediyorum, içimde zonklayarak.

Klitorisi parmaklarımın altında şişiyor. Dudakları adımları bir dua gibi, bir yalvarış gibi fısıldıyor.

"Üzerime boşalacaksın."

Skylar'a sertçe giriyorum, kalçasını almadan önce vücudunun gevşemesini sağlıyorum. Lavabonun altındaki şişeden de kayganlaştırıcı kullanacağım.

Kişisel kullanım için aldığım şişe.

"Benim pis kızım olacak ve kalın sikimi kıkına sokmamı isteyecek."

"Hazır değilim," diye nefes nefese kaldı, dişlerimi omzuna, bir iz daha bırakacak kadar sertçe geçirdiğimde. "Hazır değilim."

“Evet, öylesin.” Daha hızlı hareket ediyorum, onun dar kanalının ne kadar iyi hissettirdiğine, beni içine almak için nasıl esnediğine inliyorum. “Rahatlatman gerekiyor. Seni incitmek istemiyorum—kahretsin—.”

Bunun üzerine, iyi bir kız olduğu için kendini tamamen bana bıraktı ve tüm boşalmasını penisimin üzerine akıttı.

Onun orgazmını birlikte yaşamak için kendime birkaç saniye veriyorum. Onu daha önce hiç olmadığı kadar sert ve derinden beceriyorum.

Bağımlıyım. Buna. Ona. Sanki benim kadar ele geçirilmiş gibi beni sıkın, asla bırakmayacakmış gibi davranan bu vajinaya.

Eğer bunu yaparsa ben de ölüyorum.

Kollarımın arasında cansız bir halde, "Sana güveniyorum. Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

"Ben de seni seviyorum." Sesim kısık. İhtiyaç dolu.

Ama yine de korkuyor. Bacaklarını sıkıyor, inliyor, direniyor. Anında kendimi durduruyorum.

Onun kıkını parçalamayacağım. Kanatmayacağım.

Saçlarını bıraktım ve kayganlaştırıcıya uzanıp kapağını tek elimle çevirdim. Serin ve kaygan madde parmaklarımı ve penisimi kapladı.

Sonra ellerini duvara doğru yönlendirip, sert bir şekilde kalçalarından bir avuç dolusu kavrayarak, onu yere sabitlerken bir yandan da penisimi

okşuyorum.

"Şşş." Derim, kendimi zorlayarak gerilmiş kaslarımın üzerinde geriliyor.

"Ben—ah." Nefesi kesilmiş, duvara yaslanmış, benden uzaklaşıyor.
"Lütfen, dur."

"Yapamam." Artık geri adım atacak durumda değilim, ama kahretsin, onu incitmek istemiyorum. Beni içeri alması gerekiyor. "Rahatla. Bunu kabulleneneceksin. Geliyor Skylar. Direnmeyi bırak."

Yağlanmış, zonklayan başımı vajinasının kenarından içeri itiyorum.

"Hayır!" Bütün gücüyle sıkıyor, neredeyse penisimi koparacak gibi oluyor.

"Rahat ol Skylar. Üstesinden gelebilirsin."

"Acıtıyor." Ama vücut dili değişti. Kalçaları biraz daha yukarı kalktı, kalçaları ileri geri sallandı. "Yakıyor."

"Bunu düzelteceğime güveniyor musun, Bela?" İkimiz de inliyoruz, bir santim daha kalçasına giriyor. Ben de şişeyi kenara atmadan önce penisime biraz daha kayganlaştırıcı sürüyorum. "Gerçekten mi?"

"E-Evet." Parmak boğumları banyomun fayanslarına karşı bembeyaz olmuştu. "Sadece... bana zarar verme. Lütfen, bana zarar verme."

"Başka biri yaptı." Ona daha da derinlemesine giriyorum. Kahretsin, çok sıkı. Kahretsin, o benim. "Ben o değilim." Sesim arzuyla dolu. "Senin için güzel bir şey yapacağım."

"Ah, ah. Knox." Ağlamak üzere, ama yine de bakışlarını benimkine kilitleyecek gücü buluyor. Yeşil gözlerindeki parıltı, ölene kadar peşimi bırakmayacak. "Biliyorum, yapacaksın. Lütfen. Daha iyi olacağını söylemiştin. Yalvarıyorum sana."

"Yapacağım." Artık beklemeye gerek yok. Artık kısıtlama yok.

Böyle yalvarırken olmaz. Sinir uçlarımın tamamı penisime odaklanmışken olmaz. Onsuz yaşayamayacak açgözlü bir piç kurusuna dönüşmüşken olmaz.

Ben de öyle yapıyorum ve...

Kahretsin.

Onun kalçalarına sonuna kadar gömülmek cennet gibi. Küçük bedeni bana yapışıyor, erimiş bir sıcaklık beni daha derine, daha sıkıya çekiyor.

Ama beni hayatımda hiç bu kadar derinden etkilememiştik; o çığlık, boğazından kopan kırık hıçkırıklar...

"Acıyor... ah. Ah, bu—"

Sözünü bitirmeden önce elimi ağzına kapatıp yanağını duvara daha sert bastırdım.

“Senin acın benim acım.” Kendimi ondan zorla çıkarıyorum. Kanamadığını görünce, penisime tükürüyorum ve tüm gücümle içine giriyorum. “Senin kışın benim. Sen benimsin.”

Bedenlerimiz buluşuyor, her tokat öfkeyle banyoda yankılanıyor. Daha da şiddetli ağılıyor, gözleri bana karşı hem nefret hem de sevgiyle dolu.

Hızımı düşürmem. Ona en ufak bir taviz bile vermem.

Ben buyum. İyi yanlarımla, kötü yanlarımla, kontrolden çıkmış halimle. Onun.

“Sen benimsin, Skylar. Güçlüsün.” Öfkeyle, elimi bacaklarının arasına kaydırđım. Islak vajinasına ve oradan da klitorisine doğru. “Güzelsin. Kusursuzsun. Buna dayanabilirsin, değil mi?”

Gözlerini bir kez kırpıştıırarak sessizce evet dedi.

“İşte bu.” Kalçaları gevşediğinde dudaklarım omzuna değiyor. Ağzım yumuşakken, vücudumun geri kalanı sert ve acımasız. Ardı ardına gelen itişlerle ikimizi de doruk noktasına doğru sürüklüyorum. “Sana bak. Çok güzelsin, daracık deliğini becermeme izin veriyorsun.”

"Daha fazla," diye inliyor. "Daha fazla."

Açıklamasına gerek yok. Ne istediğini zaten biliyorum.

Aramızdaki bağ bu kadar derin olduğunda, kelimelerin hiçbir anlamı kalmaz.

“Daha fazla mı? Böyle mi?” Elim boğazına kaydı, onu biraz boğdu. Sadece biraz.

Onu göğsüme doğru çekip gözlerime bakmaya zorluyorum.

“Ah, evet.” Şişmiş göz bebekleri ve kızarmış yanakları bana vermeyeceği cevaptır. “Benim şişman sikimin kışına vurmasından daha fazla acıya ihtiyacın var.”

"Seni istiyorum."

“Beni elde ettin. Benim menimi de alacaksın.” Onu daha hızlı okşuyorum, her itişte vücutlarımız birbirine çarpıyor. “Boşal, ben de menimi senin götüne boşaltacağım, Skylar.”

Hemen hemen anında etrafımda titremeye başladı. Orgazmı patlayıcıydı. Diğerlerinden tamamen farklıydı, yakından bile benzemiyordu.

Skylar nefes nefese kalıyor. Kaslarını sıkıp gevşetiyor, havayı içine çekiyor.

Boşalıırken vahşı iniltimi bastırmak için dudağımı ısırđım ve menimi onun içine akıttım.

Yorgunluğum dindikten, kendime gelip düzgün düşünebilecek duruma geldikten sonra onu kollarımın arasına alıyorum. Başının tepesini öperken, onu iç çekmeye ve bana yaslanmaya iten tatlı ve müstehcen sözler fısıldıyorum.

“Knox.” Kaybolmuş, bakışları umutsuzca benimkini arıyor, oysa ben tam buradayım. “Ben—ben bayılacağım.”

"Bırak gitsin, Bela. Sorun yok. Benimle güvendesin."

SOĞUTMA

Sandviçler. Su. Sargı bezleri. İkimiz için de yedek kıyafetler.

Knox'un yatağındaki spor çantası onlarla dolup taşıyor, ama o doldurmaya devam ediyor. Evinde bir tür şiddetli verimlilikle hareket ediyor, hareketleri keskin ve kesin.

Hiçbir şeyi kaçırmamaya o kadar odaklanmış ki neredeyse hiç konuşmuyor, sadece kaşları konsantrasyonla çatık bir şekilde ileri geri yürüyor.

Duştan sonra Knox, her iki yaramıza da yeni bandajlar sardı.

Bütün süre boyunca tek kelime etmedi, hatta tişörtünü ve eşofmanını üzerime geçirirken bile. Kendisi de kot pantolon ve temiz bir gömlek giydiğinde, biz çoktan ayakkabılarımızın bağcıklarını bağlıyorduk.

Bronwyn'in derisinin bulunduğu kabı gözden uzaklaştırırken sessiz kaldı.

Ama sorun değil.

O benim yanımda. Ve bu cehennemden ayrılmak üzereyiz.

“Buyurun, izin verin.” Komodininin yanına yaklaştım ve ellerimi ona uzattım. Umarım bu sefer yardım teklifimi kabul ederdi.

“Hayır.” Knox, katlanmış gömleklerinden oluşan yeni yığını bana uzatmak yerine, onları çekmeceye geri koydu. Beni kucağına alıp yatağına bıraktı. “Kal.”

O eşyalarını toplamaya devam ederken bakışlarım kalçalarına kaydı. Eğildiğinde kot pantolon gerildi, gömleği yukarı doğru sıyrılıp sırtının

pürüzsüz yüzeyini ortaya çıkardı, bir şey bırakmadığından emin olmak için tekrar kontrol etti.

Bana doğru döndüğünde, koyu renkli gözleri adeta alev alev yanıyordu. Korkutucu.

Yaşadığım tüm dehşetlere, vücudumdaki ağrılara ve çürüyen kardeşlerimizden gelen kokulara rağmen, Knox'u istiyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki, bacaklarımın arası ıslanıyor.

"Kötü kız, baş belası," diye homurdanıp devasa spor çantasını karıştırmaya geri döndü.

İhtiyaçlarımı görmezden gelmekte haklı. Ailesi canavar gibi, en ufak bir vicdan azabı duymadan avlanmak ve öldürmek üzere eğitilmişler. Uyandıklarında, bizim için oyun bitebilir.

Güneş doğmak üzere olduğuna göre, acele etmeliyiz.

Konuyu değiştirmek daha iyi olur. "Peki, Knox?"

Çantaya daha fazla gömlek ve iç çamaşırı tıktırıyor. "Hım?"

"Buradan çıktıktan sonra ilk olarak nereye gitmek istediğinizi düşündünüz mü?"

"Bir sürü yer var." Çenesini ovuşturarak, çantanın içinde neyin eksik olduğunu değerlendirir gibi baktı. "Buradan ayrıldıktan sonra yemek yiyebileceğimiz bir yerle başlayalım."

"Aaa, daha önce hiç fast food yediniz mi?"

Yatağın etrafından dolaşıp bana yaklaşıırken botlarından hiç ses çıkmadı. Bacaklarımı aralayarak aralarına girdi. Kasvetli ifadesi, en seksi şekilde donuk ve tüyler ürperticiydi.

Parmak boğumlarını çene hattım boyunca gezdiriyor, vücudumdaki her sinir ucunu harekete geçiriyor.

Yutkunuyorum, keşke o kadar sinirlense ki elini boğazıma dolasa diye düşünüyorum.

"Hayır," diyor arkasını dönüp odanın diğer tarafına doğru hızla uzaklaşmadan önce. "Yakındaki kasabada sadece bir lokanta ve bir bar var. Zaten hiçbirine de gitmedik."

Kollarını gererek yağ şişelerini, makası ve küçük bir bıçağı kavırıyor. Beni küçümsemiyor. Ben bunun ne olduğunu anlıyorum: Hayatta kalma mücadelesi.

"Beğendin mi Skylar? Hızlı yemek?"

"BENCE..."

Onun bu soruyu sorma şekli anılarımı canlandırıyor, nedense beni duygulandırıyor.

Geçmişe dair anılar beni hazırlıksız yakalıyor, boğazımı düğümleyecek kadar keskin. Gözlerim yaşıyor ama kendimi tutuyorum.

Knox bacaklarımın arasına giriyor ama konuşmam için beni zorlamıyor. Uzaklaşmıyor da, burada olduğunu, konuşana kadar gitmeyeceğini, çünkü benim onun için önemli olduğumu hissettiriyor.

“Evet.” Alacakaranlığın mor ışığı içeri sızarken oda aydınlanmaya başlıyor ve ancak o zaman nihayet kelimeleri söylemeyi başarabiliyorum. “Ailece birlikte yediğimiz o zamanlar, anne babama en yakın hissettiğim zamanlardı. O yağlı küçük yemekler, gerçekten birlikte olduğumuz nadir anlardan bazılarıydı.”

Nazikçe, iki eliyle çenemi kavradı.

“Daha fazlasını anlat.” Merakı neredeyse safça. Dipsiz. O bilgiye o kadar çok ihtiyacı var ki, yeterince hızlı cevap vermediğimde başımı sallıyor. “Şimdi.”

Sanırım birkaç dakikamız var. Knox izin veriyorsa, güvenli olmalı.

“Anne babamız hastanede sonsuz saatler geçiriyor.” Ellerimi bileklerinin üzerine kaydırıp sıcaklığını içime çekiyorum. “Bazı haftalar, bazı aylar, bize neredeyse hiç vakit ayıramıyorlar. Seni tanıyana kadar, hayatımın en güzel saatleriydi o saatler. Birlikte yemek yemek ve onlarla vakit geçirmek, her şey demektir.”

“Kulağa eğlenceli geliyor.” Başını yana eğdi, dudakları hafifçe kıvrıldı. “İnternette yağlı olabileceğini okudum, ama eğer hoşuna gidiyorsa, sana ev gibi hissettiriyorsa, her zaman bundan yerim.”

Beni tanımaya ve beni mutlu eden şeyleri yapmaya duyduğu heves, insanı mest ediyor.

Elimden bir şey gelmiyor. Bacaklarımı daha da açarak onu yaklaştırmaya teşvik ediyorum.

“Demek istediğim, bu anılarla birlikte gelen şeyleri neden sevdiğim.” Bana doğru eğildiğinde kalbim sevgiyle doldu. “Şey, çoğunu. Bronwyn, o...”

Onun ölümünü kabullendim. Artık geride bıraktım. Beni üzen şey, anne ve babamla ilgili düşünceler.

Bir dahaki sefere onlarla konuştuğumda, Knox için yalan söylemek zorunda kalacağım. Kendim için. Onlara onun ortadan kaybolduğunu

söylemek zorunda kalacağım ve umarım bu onların kalplerini onarılamaz bir şekilde kırmaz.

Alternatif olarak, kadının vahşice öldürüldüğü ve bunu Knox'un ailesinin yaptığı ihtimali, ona her baktıklarında onları rahatsız edecekti.

"Bronwyn, ne? Senin için her şeyi mahvetti mi?" diye soruyor.

"Evet." Huzursuzluk yatakta kıpırdanmama neden oluyor.

Knox beni yere yatırıyor, ondan yayılan güç beni sakinleştiriyor.

"Ne yaptı ki?" Yüzümü daha yukarı kaldırıp, etrafıma iyice yaklaştırdı, böylece tüm görüş alanım o oldu. "Ailen onun sana zarar vermesine izin mi verdi?"

"Hayır. Hiçbir fikirleri yoktu," diye iç çektim. "Sahte bir gülümseme takınırdı ama arkalarını döndükleri ya da işe koştukları anda bana hakaret ederdi. Onlara da hakaret ederdi. Hep benimle kutlama yapmaktan nefret ettiğini, çünkü aralarında ayrımcılık yaptıklarını söylerdi. Bir bakıma haklıydı. Ama onları hiçbir zaman gerçekten kendime ait hissetmedim. Kalplerinin çoğu hastaneye ve hastalarına aitti."

"Yani sana zarar vermediler." Knox'un sesi sertti, ama yüzündeki nefret yerini başka bir şeye, kabullenmeye bıraktı. "Sadece o."

"Evet, sanırım." Nefes almayı kendime hatırlatıyorum. Kollarımı boynuna dolayarak onunla teselli buluyorum. "Ablan gibi zekisin, derlerdi ona. Neden yeteneklerini iyi bir amaç için kullanmıyorsun? Neden insanlara yardım etmiyorsun? Bundan nefret ediyordum. Ona haksızlıktı. Ama dinlemiyorlardı. Ve... Bronwyn ve benim aynı şekilde muamele görmemiz için hayalimden vazgeçmeyecektim."

"Güzel." Knox, göğsünden bir ağırlık daha kalkmış gibi, yavaş ve ağır bir nefes verdi. "Vazgeçmediğin için. Bu yolu kendin seçtiğin için."

"Bunu yaptım. Ama şimdi..." Yutkunuyorum.

"Şimdi ne olacak?"

Jett ve Bronwyn'den geriye kalanların pis kokusu havada giderek daha da ağırlaşıyor.

Gitmemiz gerekiyor. Yine de ona, "Belki kendim için başka bir gelecek görüyorum. Seninle birlikte inşa edebileceğimiz bir gelecek," demem gerektiğini hissediyorum.

"Bunu yapabiliriz." Gözleri parıldar, sonra beni kısaca öper. "Etli bir şey. İnsan eti değil. Eskiden yediğimiz gibi çiftlik hayvanları. Ve tavuklar. Belki de..." Gözleri neredeyse çocuksu bir şekilde büyür, hırıltısı

hayranlıkla doludur. “Balık. Hiç balık yemedim. Kasabadaki kasap bile balık satmıyor.”

"Sana balık getireceğiz," diye fısıldadım, kalbim bu vaatle sızlıyordu. "İstedğin her şeyi getireceğiz."

Elbette, ailem farklı bir kariyer yolu seçmemden pek memnun olmazdı. Ama ne olmuş yani? Bu benim hayatım.

"Sabırsızlıkla bekliyorum." Knox'a sıkıca, daha da sıkı, sonra da en sıkı şekilde sarılıyorum.

Geri çekilirken dudaklarında hafif bir gülümsemeyle, "Sorunların Kesikleri," diye duyurdu.

Umut göğüslerimizde titreşiyor, yatak odasında yankılanıyor. Ben bu umudun tadını çıkarırken Knox da eşyalarımızın son kalanlarını çantasına yerleştiriyor.

"Hadi gel." Elini uzatıyor ve ben de tutuyorum.

“Yeni başlangıçlara.”

“Yeni başlangıçlar.” Umut dolu gülümsemesi beni eritiyor. “Hadi gidelim. Ve sakın ses çıkarma, tamam mı?”

"Söz."

Bu onu memnun ediyor. Çantayı omzuna atarken elimi sıkıyor ve ön kapıya doğru ilerliyoruz.

Evi geçerken, evin ürkütücü derecede sessiz olduğunu fark ettim. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Midem korkudan kasıldı.

Elini çektiğimde, bakışları anında benimkine kenetlendi. Evet, o da hissediyor, onaylarcasına çenesini aşağı indirdi.

Yemek masasından anahtarları aldıktan sonra, hazırız.

Knox, ben arkasındayken kapıyı aralıyor. Sıcak, nemli hava eve doluyor. Bir adım ileri atıyor. İki ve—

"Kahretsin," diye tısladı. "Onun şerefsizi."

Gözümü kırpmadan içeri girmiştik bile. Kapı kapandı. Çanta yere bırakıldı.

“Ne?” diye sordum, sesim titriyordu, panik karışmıştı. “Ne?”

“Lastikler kesilmiş.” Ellerimi demir gibi sıkı tutuyor, neredeyse kemiklerimi kıracak kadar. “Jett... o şerefsiz. Bunu daha önce yapmış olmalı. Kırılma noktasına, savaşa yaklaştığımızı hissetmiş olmalı ve bizi Colbert'te tuzağa düşürmek istemiş olmalı.”

“Yürüeyebiliriz.” Umutsuzluğa kapılmak yerine, beynim birdenbire problem çözme moduna geçiyor. “Sessiz oluruz. Şikayet de etmeyeceğim,

yemin ederim. En yakın kasabaya varıp araba kiralayınca özgür oluruz.”

“Hayır. Bisikletle de çantayı taşıyamayız. Çok büyük. Onları öldürmeden buradan çıkmanın tek yolu kamyon.” Dudaklarını büzdü. Şakağındaki damar zonkladı. “Baba kamyonu yakalayamaz, ama yaya olarak yola çıkarsak, gittiğimizi anladığı anda hemen peşimize düşer.”

“Yapmayacak.” Gömleğinden çekiştiriyorum, hareketlerime acele karışıyor. Hareketlerim ani ve histerik. “Yapmayacak.”

Elimi üzerinden çekip parmak boğumlarımı öptü, sonra da hışımla uzaklaştı. “Burada bekle.”

“Hayır,” diye fısıldamaya devam ediyorum onu kovalarken. Adımlarım onun uzun adımlarına yetişemiyor ama deniyorum. “Benimle konuş.”

Kapıyı açmadan önce, topuklarının üzerinde dönerek bana doğru geldi.

Eli kolumu hızla kavradı, beni şok içinde susturdu. “Çiftlikte yedek lastikler var. Canlı deriler serbest kalıp bizimkileri parçaladığında diye.”

Zihnimde birden görüntüler beliriyor. Masum insanlar buradan kurtulduklarını sanıyorlardı, ama sonunda öldüler.

Onları hızla aklımdan çıkarıyorum.

Bu Knox'un tarzı değildi. Hiçbir zaman böyle bir şey istemedi. Hiçbirini.

“Peki, ne yapmalıyız?” diye soruyorum ona.

“Ben.” Elini göğsüne bastırdı. “Çiftliğe gidip lastikleri alacağım.”

“Yalnız mı?” Kaşlarım birden yukarı kalktı. “Asla.”

“Skylar...”

“Beni burada tek başıma bırakacak mısın gerçekten? Sana bir şey olursa başkasının insafına mı kalacağım?” Bu beni hiç rahatsız etmiyor. Tek endişem sayıca azınlıkta kalması. Ama ona yardım etmek istediğimi söyleseydim, beni dışlardı. “Bunu düşündün mü? Düşündün mü?”

“Aman Tanrım, kadın.” İçindeki ilkel adam şimdi tamamen ortaya çıkmış durumda. Ateşli, sinir bozucu ve ölümcül. “Pekala. Seni silahlandıracağım. Küçük bir bıçak, kullanımı daha kolay. Ve ben de kendime motorlu testereyi getireceğim. Onunla odun keserek pratik yapıyordum. Ama hiç sevmedim. Şimdiye kadar motorlu testerenin gücüne hiç ihtiyaç duymamıştım. Eğer Jett'in öldüğünü anarlarsa, çok daha şiddetli davranacaklar. Onları çıplak ellerimle alt edemeyebilirim.”

“İyi.”

Kaşını kaldırır. “Başka bir şey mi aklında, Bela?”

“Aslında evet.” Merakım daha kötü bir zamanda gelemezdi, ama susamıyorum. “Şu motorlu testere. Baştan beri beğenmediğin halde neden aldın?”

“Hayır, yapmadım. Doğum günü hediyesiydi. Babamdan.” Bir bot bodruma inen ilk basamağa çarptı. “Yaşayan derililer karşı koyunca onlarla eğlenebileceğimi söyledi. Bana göre değildi. Boyunlarını kırmak her zaman en kolay, acısız çözümdü. Mümkün olduğunca onları diğerlerinden kurtardım.”

Midem burkuldu, içimde haklı bir ateş yandı. O şerefsiz çocuğuna neler aşılamaya çalışmış!

“Baban hasta.”

“Artık o benim sorunum değil.” Knox omuz silkerek, ifadesiz bir bakışla karşılık verdi. “Senin de değil. Buradan gidiyoruz.”

KNOX

Çiftlik evinin kapısını iterek açtığımda, içeriden çürümüş, metalik bir kan ve çamaşır suyu kokusu yayılıyor.

Ama beni asıl rahatsız eden koku değil. Beni asıl rahatsız eden, kapı aralığından sızan oturma odasından gelen hafif ışık.

Uyanıklar.

Çanta askısını omzuma geçirdikten sonra, motorlu testereyi kavradım ve Skylar'ın elini tuttum.

Gözlerim onun gözlerine kilitlendi ve sessizce "Bekle" dedim.

Tek ve kararlı bir şekilde başını salladı. Tamam.

"Jett?" Reese'in sesi sessizliği yarıp geçti, tiz ve neşeliydi.

Yer döşemelerine ağır bir şeyin çarpmasıyla boğuk bir ses duyuldu.

Bu sesin ne olabileceğine dair iyi bir tahminim var.

Bronwyn. Ondan geriye kalanlar, her neyse.

"Jetty! İçeri gel! Seninle oynamak istiyorum."

Skylar bu kelimelerin ne anlama geldiğini bilmiyor. Ben de bunun böyle kalmasını istiyorum.

Onu arkama ittim, vücudumla onu korudum.

"Ah, Jetttt?" diye mırıldanıyor Reese. Çarpık, melodik çağrısının ardından bang, bang, bang sesleri geliyor. "Knox'la yeterince zaman geçirdin. Şimdi sıra bende. Hadi içeri gel artık."

Skylar'ın tırnakları elime daha da batıyor. Onu dengelemek için sıkıyorum, sonra kapıyı bir santim daha aralıyorum.

Menteşeler gıcırıyor. Kulaklarım dikiliyor, her tehdidi değerlendiriyorum.

Duyduğum ilk ses annemin sesi. Merdivenlerden inerken ayak sesleri duyuluyor. Ağır, ama diğer erkeklerin ayak sesleri kadar ağır değil.

“Şekerim, sana sabahın bu saatinde bağırman konusunda ne demiştin?” Annesi Reese’i hiçbir zaman gerçekten terbiye etmemişti ve ona karşı bu kadar yumuşak davrandığına bakılırsa, şimdi de terbiye etmeye başlamayacak gibi görünüyor. “Babayı uyandıracaksın.”

"Ortalığı karıştıran Jett," diye sızlanıyor Reese.

“Jett?” Annemin gözlerinin aralık kapıda olduğunu hissediyorum. Tahminimce gözlerini kısarak bakıyor. Araştırıyor. “İyi misin oğlum? Neden içeri gelmiyorsun?”

Skylar’ın parmak boğumlarına hızlı bir öpücük kondurdum ve bıraktım, çantayı yere düşürdüm ve boşta kalan elimle testereyi sabitledim.

Haydi gidelim.

“Jett değil.” Kapıyı ardına kadar açıp öfke duvarı gibi içeri doluyorum. “Ben.”

Reese, dünkü elbisesiyle bağdaş kurarak yere oturmuş, Bronwyn’in başı kucağında. Dolaşmış saçlarını çekiştirip iki yandan örgü yapıyor.

Bronwyn’in gözlerinden biri kafatasının içine çok fazla girmiş. Kapıda duyduğum gürültü de bundan kaynaklanmış olmalı.

Bu kan ve kemik sirkinde beni artık hiçbir şey şaşırtmıyor.

Annemin yıllar önce söylediği sözler yankılanıyor.

Birini gördüyseniz, hepsini görmüşsünüz demektir.

Ama Skylar... dün Jett’in yaptığı katliamdan henüz yeni yeni kendine geliyor.

Koruyun. Koruyun. Koruyun.

“O elektrikli testere ne için? Kardeşin nerede?” Anne kollarını göğsünde kavuşturdu. Üzerinde uzun beyaz geceliği vardı, saçları ensesinde örgülüydü. “Ona ne yaptın?”

“Lastikler için geldim.” Elimle testereyi tutarken bıçağı onların yönüne doğru eğdim. Umarım yeterli olacak sessiz bir tehdit. “Jett onları kesti. Yedek lastikleri alıp gidiyorum.”

“Canlı postla mı? Onu orada görüyorum.” Dudaklarını büzdü. “Hayır, Jett’in nerede olduğunu söyleyene kadar tek bir yedek parça bile alamayacaksın.”

“Eve geldi.” Başımı arkama doğru çevirip dik durdum. Skylar'ı sakladım. “Başka nerede olabilirdi ki?”

"Yalan söylüyor!" diye çığlık attı Reese, bir bebek gibi yerde sürünerek. Benden yaklaşık bir metre uzakta durdu ve annemize döndü. "Jett geri döneceğine söz vermişti. Dönmedi ve bunun sebebi o ve aptal motorlu testeresi. Jetty'mi öldürdü!"

Vücudum adrenalinle dolup taşıyor, dişlerim gıcırıyor.

Bunun bu noktaya gelmesini istemiyordum.

Ama yedek lastikleri almamı istemiyorlar. Onları parçalamaktan başka çarem yok.

Gaz verdiğimde motorlu testere cevap veriyor, neredeyse her şeyi yutan aç bir hırıltıyla.

Ama yukarıdaki yatak odalarından gelen ayak sesleri değil.

Baba ve dede geliyorlar.

"Lütfen dikkatli olun," diye yalvarıyor Skylar, sesi endişeden titreyerek.

“Tamam.” İleri doğru bir adım atıyorum, testereyi ellerimin arasında dengede tutuyorum.

"Bunun bedelini ödeyeceksin, Knox!" diye bağırdı Reese, yerde kıvranarak. "Jett'i öldürdüğün için bunun bedelini ödeyeceksin."

"Onu ben öldürmedim!" diye gürledim.

Baba ve dede, yukarıdaki koridorda pazen pijamaları giymiş, ayakları çıplak bir şekilde beliriyorlar.

Büyükbaba eli boş bir şekilde buraya inerken, babanın tabancası elinde parıldayarak babasının önünden merdivenlerden aşağı hızla iniyor.

“Baba, silahını indir.” Babam son basamağa ulaştığında annem yanına yanaştı. “Bunun bir açıklaması olmalı.” Gözleri kısılıp bana baktı. “Öyle değil mi, Knox?”

Büyükbaba diğer tarafa geçip, yedek parçaları sakladığımız bodrum kapısını kapatıyor. Az önce konuşmalarımızı duymuş olmalı.

Cevap vermeyince babam kaşlarını çatıyor. Tabancası dolu olmasına rağmen, nişanı aşağıya doğru.

O da durumun daha da kötüleşmesini istemiyor. Sonuçta, bu motorlu testereyi bana o aldı. Ne kadar hasar verebileceğini, onlara ne kadar hızlı saldıracaklarını çok iyi biliyor.

Kurşunları beni öldürmeden önce kaç tanesini dilimleyebilirim?

“Peki?” Omuzları dik, ağzı zorlukla bastırdığı öfkeyle seğiriyordu. “Açıkla kendini. Jett'i sen mi hapsettin?”

“Jett evde.” Tekrar motoru çalıştırıyorum, yüzüm acımasız bir ifadeye bürünüyor. Cinayet işleme işteğiyle dolu bir ifadeye.

Damarlarıma buz doluyor.

"Yalan söylemeyi bırakın!" diye bağırdı Reese avaz avaz. "Durunn ...

“Jett’in—” diye başlıyorum.

“Siktir git sen de, siktir git Jett de.” Skylar oturma odasına dalarken kolu benimkine değdi. İlk igdm testereyi diğer tarafa çekmek oldu. Tam zamanında da öyle yaptım. “Neden bir türlü lmyorsun?”

“Skylar.” çok hızlı ve ellerim dolu. Onu yakalayamıyorum. Ona ulaşamıyorum. “Buraya geri gel. Kahretsin, Skylar.”

Beni görmezden gelerek, Reese'den sonra bize en yakın olan dedesine doğru atıldı.

“Oğlum, gerçekten seni dinleyeceğini mi sandın?” Babasının kahkahası keskin ve acıydı. Silahı onu takip ediyordu, ancak dedesi araya girmediği için ateş etmedi. “Sana saygı duymuyor. Hiçbirimiz ona hiç saygı duymadık. Sen zayıfsın.”

Büyükbaba, Skylar ile dvşeceği için heyecanla ellerini esnetiyor.

Ve ben işimi bitirdim.

Artık onları şımartmaktan bıktım. Artık onlara bir şey borluymuş gibi davranmaktan da bıktım.

Onlar artık benim ailem değiller.

“Zayıf mı?” Dedemin göğsüne yumruk atan Skylar'a doğru ilerlerken, motorlu testerenin motoru en yüksek sesle devir yapıyor. “Zayıflık kardeşleri öldürmez, baba.”

İleri atılmadan önce söylediğim son şey bu.

Ama sonra dedenin eli Skylar'ın kolunu kavradı. Onu döndürdü ve n kolunu boğazına doladı.

Bıçağı nerede lan?

"Onu bırak," diye hırladım. "Seni gebertirim."

Boş bir tehdit. Eğer testereyi dedeme doğrultursam, ona da zarar verir. Kan kaybından ölebilir.

Riske atamam.

Yüzü morardıka burun deliklerim daha da genişliyor.

Kaburgalarım yanıyor, kanım kaynıyor.

Onu kurtaracağım.

“Ondan uzak dur!” Annem gözyaşları içinde, tırnaklarıyla kolumu, omzumu çiziyordu. “Bu aileden bir daha kimseyi ldrmeyeceksin. Bir

daha asla. Burada adam gibi dur ve cezayı kabul et. Onun ölümünü izle. Bitir onu, dede! Bitir onu!”

Bir anlığına anılar ve acıma duygusu beni sarıyor. Annemin yemeklerinin kokusu. Onun uyku öncesi anlattığı hikayeler.

Ama o da diğerleri gibi Skylar'ın ölmesini istiyor.

Benim gözetimim altında olmaz.

Büyükbaba hâlâ karımı boğuyor, kulağına zehir fısıldıyor.

Skylar'a zarar vermeden onu alt edemem, bu yüzden yapabileceğim en iyi ikinci şeyi yapıyorum.

Yaşlı adama hırslayarak motorlu testereyi ileri doğru uzattım. Testerenin dişleri loş ışıktaki parladı. Tehdit, annemi benden uzaklaştırdı ve büyükbabamın Skylar üzerindeki tutuşunu gevşetmesine neden oldu.

Ona verdiği o incecik hava bile bize zaman kazandırıyor, böylece onu nasıl kurtaracağımı bulabiliyorum.

O zamana kadar... işim henüz bitmedi.

Hâlâ hareket halindeyken, topuğum üzerinde dönüp testereyi acımasız bir yay hareketiyle annemin üzerinden geçirdim.

Bıçak, kadının kafasını boynundan tamamen ayırıp yere fırlattı.

Boğazından kan fişkırıyor, birkaç saniye sonra yere yığılıp ölüyor.

Tıklamak.

Silah.

Tık, tık. Tık.

Babam beni vurmak için elinden gelenin en iyisini yapıyor ama her seferinde başarısız oluyor.

Parça sıkışmış durumda.

Şokun etkisi geçtikten sonra Reese çılgınlık atarak annesine koştu ve kanlı geceliğine yüzünü gömerek hıçkırığa hıçkırığa ağıladı. "Anneciğim!"

Zavallı kız kardeşim. Doğru, şiddete meyilli biri. Ama aynı zamanda genç, beyni yıkanmış ve yıkılmış durumda.

O anda karar verdim ki onu öldürmeyeceğim. Onu en yakın kasabaya bırakacağım. Bırakın dünya ona anne babamızın yaptıklarından başka bir şey öğretsin.

Daha iyisi.

İlk olarak, Skylar.

Ancak arkamı döndüğümde—motorlu testerenin gürültüsü, kanımın kaynamasıyla—onu çaresiz bulmuyorum.

Kesinlikle hayır.

“Hey, dede?” Vahşı bir sırıtış. Ona verdiğim bıçağı bembeyaz olmuş parmaklarıyla sıkıca tutuyordu. “Öl lan, seni piç kurusu.”

Bıçak boynuna saplandı. Çığlığı duvarları titretti.

Canlı derilerin çoğu bu kadar uzağa asla ulaşamadı. Ve diyelim ki kolumuza, uyluğumuza veya karnımıza makas ya da benzeri bir şeyle saldırdılar, paniğe kapılıp bıçağı içimizden birinde bırakıp kaçtılar.

Kanı dışarı çekmeden, kan birikmiş halde kalır. İşte bu yüzden biz Colbert'ler hiçbir kavgayı kaybetmedik.

Henüz.

Ama Skylar sıradan biri değil.

Zeki kızım onu koparıp atıyor. Kan fişkirarak hem onun hem de kendi gömleğine sıçırıyor.

Yüzüne yeniden renk geldi. Gözleri parıldayarak, kararlı bir şekilde arkamdan hızla uzaklaştı.

"Aferin kızım, Bela."

“Hayır. Hayır!” Büyükbaba pençeleriyle boynunu tırmaladı, avucunu sertçe bastırdı.

Boşuna. Kan parmaklarından akmaya devam ediyor.

Bu sırada, ben Skylar'ın önünde dururken, Reese'in çığlıkları havayı delip geçiyor. Babamın küfürleri devam ediyor, gözleri vahşice bakıyor.

Silahın tıkırtısı, tıkırtısı, tıkırtısı devam ediyor.

Papa'yı ortadan kaldırmam gerek ki, lastiklere ulaşmaya ve Reese'i buradan def etmeye çalışırken bizi arkamızdan vurmasın.

İçimde bu inançla yandıkça, motorlu testere bir aletten çok daha fazlası haline geliyor. Babama doğru koşarken kolumun bir uzantısı oluyor.

Dişler göğsüne saplanıp kaburgalarının arasında öğütülürken gözleri alev alev parladı.

Ve tam her şeyin bittiğini sandığım anda, tabanca nihayet ateş aldı.

Birisi çığlık atıyor.

Geri tepme babamın vücudunu sarstı. Küfrettim ve testereyi bıraktım, babamın yere düşüşünü duyduğumda hızla arkamı döndüm. Kimin vurulduğunu görmeliyim. Hızlı hareket etmeliyim.

Gözlerim öncelikle en önemli olana odaklandı.

Skylar.

Panik, yüzlerce bıçak gibi içimi kemiriyor. Ama...

O hayatta. Gözyaşlarına rağmen dimdik ayakta, kendi kanında boğulmadan nefes alıyor, sadece dedesinin kanına bulanıyor.

İçimde bir rahatlama hissi belirdi, içim aydınlandı.

Vurulan kişinin küçük kız kardeşim olması bile sorun değil.

Skylar olmadığı sürece sorun yok.

"İyi misin?" Onu kollarımın arasına alıyorum. Reese'e bakmadan önce onu hissetmem gerekiyor.

"K-Kız kardeşin." Skylar, kanlı elleriyle tişörtümü sıkıca kavrayarak hıçkırarak ağladı. "Reese. Çok gençti."

Derin bir nefes aldım, onu bıraktım ve kız kardeşime bakmak için döndüm.

Tıpkı oyuncak bebekleri gibi yere serilmiş yatıyor. Alnında düzgün bir kurşun deliği var, şakaklarından birinden kan süzülüyor.

Gözleri geriye doğru kaymış. Göğsü kıpırdamıyor.

Onun için yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Olan oldu," diyerek salondakilere son duyuruyu yapıyorum.

Evet, Reese'in hayatının sona ermesini istemedim. Onu güvenli bir yere götürebilirdim.

Ama Reese olmadan da yaşayabilirim.

Skylar olmadan yaşayamam.

"Buradayım." Skylar cesur görünmeye ve davranmaya çalışıyor. Elini omzuma koyup beni ısıtıyor. Beni eve doğru çekiyor. "Sorun yok, Knox. Çok üzgünüm. Sorun yok."

"Üzülmene gerek yok." Ciddi söylüyorum. Artık içimde Reese için hiçbir özlem kalmadı.

İçimde bir zafer duygusu yükseliyor, bana ait olanı korumuş olmanın verdiği ilkel bir gurur hissediyorum.

Skylar'a döndüğümde, gözyaşları kurumuş, gözleri kocaman ve sevgi dolu, ben ise daha da vahşileşiyorum.

Tehdit ortadan kalktı. İkimiz de onu yok etmeye yardımcı olduk. Düşmanlarımızın kanına bulanmış iki insanız.

"Knox mu?" diye fısıldadı.

Vücudu bir mıknatıs gibi, beni kendine çekiyor. Penisimin şimdiden sertleştiğini hissediyorum, onu penisime saptamak istiyorum.

HAYIR.

Henüz değil.

Yapılacak çok şey var. Temizlik yap, lastikleri değiştir, bütün yeri yerle bir et.

Colbert'e biri uğramadan önce buradan defolun. Daha önce de oldu, küçük bir kasaba polisi ya da çaresiz bir aile üyesi.

Yani hayır, sevişmeye vaktim yok.

Boğazını tutuyorum, avucumun altında nabzının attığını hissediyorum. Hayatta olduğunun kanıtı.

Onun benim olduğunun kanıtı.

"Seni seviyorum, Skylar." Dudaklarım bir kez onun dudaklarına değdi.

İki kere.

"Ben de seni seviyorum."

"Hadi gel." Onu kendime doğru çekip öptüm, sonra bıraktım. "Gitmemiz gerek."

SOĞUTMA

Knox'ta bir sorun var.

Yani, iç kısımda.

Dış görünüşe bakılırsa, ondan daha haklı birini hiç görmedim.

Ciddi söylüyorum. Hiç kimse bugüne kadar bu kadar çekici görünmedi.

Sabah güneşi, tıraşsız çenesinin üzerinden kayarak ela gözlerine vuruyor ve neredeyse altın rengi bir parıltı oluşturuyor. Her vites değiştirdiğinde, tişörtünün altındaki göğüs kasları dalgalanıyor.

Direksiyonu çevirdiğinde ve ön kolları kasıldığında midem yavaş ve haince bir şekilde alt üst oluyor. Damarları, izini sürmek istediğim bir harita gibi belirginleşiyor. Ya da ısırarak. Ya da yalamak.

Islak saçlarını eliyle karıştırırken onu görünce içimden bir ateş fışkırdı.

O, ham ve sert bir adam.

Bana ait.

Ama onun içindeki bu çatlaklar... kalbimi kırıyor.

Kaşlarının çatılması. Çenesinin durmak bilmeyen kasılıp gevşemesi.

O, kendi zihninin içine kapanmış, benimle paylaşmak istemediği karanlık düşüncelerle baş başa kalmış durumda.

Tahminime göre, yaptığımız her şeyin ağırlığı altında eziliyor. Kardeşinin saldırıya uğramasını, ardından da büyükbabasının beni boğmasını izlemekten dolayı.

Bütün bunlara rağmen, hareket etmeye devam etti. Doğrudan işine gitti.

Reese öldükten sonra, o ve ben yedek lastikleri evin önüne kadar yuvarladık, kamyonun lastiklerini değiştirdik ve spor çantasını arka koltuğa

attık.

Çiftlik evinden neşterimi ve yeşil tılsımı kaptık. Duş alıp giyindikten sonra, maskesi zaten çantada olan Colbert'in üzerine benzin döküp ateşe verdik.

O her zaman çok tatlıydı. Sessiz ve tatlıydı. Ama o tatlılık bile artık yok, ulaşamayacağım bir yere kayboldu.

Acı çekiyor.

Onu düşündükçe özlemim daha da artıyor.

Göğsüm burkuluyor, ciğerlerim sıkışıyor. Ağırlık üzerime öyle bir baskı yapıyor ki, ben de yere yığılacakmışım gibi hissediyorum.

Zavallı Knox. Benim zavallı, dirençli adamım.

Bu yolculuk boyunca ona alan tanıdım, nefes almasına izin vermeye çalıştım. Bu yeni gerçekliğe alışmasını sağladım.

Ama bir saati aşkın süredir yoldayız.

Ona nasıl yardımcı olabilirim?

Sözler ona işlemez. Knox çok konuşkan biri değil. Ama... belki dokunuşum onu bana geri getirebilir.

Çekingen bir şekilde elimi vites kolunun üzerine kaydırdım.

Onun kısık hırıltısı ve tehdidi karşısında nabzım hızlanıyor.

Yaralı bir hayvan gibi, bana geri çekilmem için uyarıda bulunuyor. Şimdi değil. En vahşi halimdeyken değil.

Kararlılık, soğuk ve talepkar dişlerini içime geçiriyor.

Evet, evet, şimdi.

Ona yardım etmemi hiçbir şey engelleyemez. Hiçbir şey ve hiç kimse, o da dahil.

Sormuyorum, tereddüt etmiyorum. Elimle bacağının üzerine sıkıca oturuyorum.

Avucumun altında geriliyor.

“Skylar.” Bu tek kelimeyle beni alt etti.

Uyarıya rağmen, yüzüne şöyle bir göz attım.

Bakışlarını gözlerime dikti.

Ah. Kahretsın.

Çenesi sıkıca kasılmış. Bana hırlıyor, beni korkutuyor.

Onu dinlemeliydim. Tamamen sakinleşmesini beklemeliydim, sonra kendi isteğiyle bana geri dönmeliydi.

Elim titreyerek uyluğundan ayrılıyor ve—

Çok geç.

Nasırlaşmış parmakları bileğimi sıkıca kavradı. Acımasız tutuşu nefesimi kesti ve beni olduğum yerde tuttu.

Beni hayatında hiç olmadığı kadar sıkı tutarken, aniden yoldan çıktı.

"Knox," diye fısıldıyorum, bu sesin onu sakinleştirebileceğini umarak.

Hayır, öyle değil.

Kamyon sarsılarak ilerliyor, açık alanlara doğru derinlere doğru ilerledikçe toz ve kir duman gibi yükseliyor.

İssiz bir yerdeyiz.

Ya sinir krizi geçirirse?

Ya gerçekten aklını kaybeder ve beni öldürürse?

"Özür dilerim." Özür sözlerim ağzımdan boşuna dökülüyor. Elim kucağında cansızca duruyor. "Özür dilerim."

"Özür mü?" Bakışları beni delip geçti. "Özür dileyecek hiçbir şeyin yok."

"Öyleyse neden bana acı çektiriyorsun?"

Bu soru onu anında yumuşattı. Bana olan tutuşu gevşedi, parmakları büyük avucunda bileğimi kavramak yerine kıvrılmaya başladı.

Başparmağıyla nabız noktamı okşayarak bana şefkatle yaklaşıyor.

"Kasten yapmadım." Sesi kısık bir homurtudan ibaret. "Ama Tanrım, böyle araba kullanamam. Sen burada, böyle kokarken."

"Ne gibi?"

"Sanki sevişmek istiyorsun." Gözleri vajinama indi, dişlerini dudağını ısırarak arabayı ıssız bir yere, yoldan çok uzaklara sürdü. "Kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. Nefes almaya çalışıyorum. Ama seni tatmak zorundayım." Elimi kot pantolonundaki çıkıntıya doğru itti. "Sana ihtiyacım var. Şimdi."

"Burada mı?" Tüylerim diken diken oldu. Göğüs uçlarım heyecandan gerildi. Kilometrelerce uzakta kimse yok, ama yine de burası düz, açık bir ova. "Gerçekten mi?"

Kamyon aniden durdu, frenler gıcırdadı.

Arabadan indi ve kaputun etrafından dolandı. Saniyeler içinde yolcu kapısının önündeydi ve emniyet kemerimi çekiştirmeye başladı.

Nefesim kesildi, vücudum kasıldı.

"Sorun mu var, bana güvenmiyor musun?" Beni taksiden dışarı çekiyor, sanki onun kollarından başka hiçbir yere ait değilmişim gibi. "Seni güvende tutacağımı söyledim. Benim olacağına söz verdim. Sadece benim. Kimse görmeyecek."

“Yapacaklar.”

Büyük bir kısmım ona güveniyor. Her yanımla onu istiyor, hem de şu anda. Öte yandan, başkaları bizi gafil avladı. Bizi incitti.

“Hayır. Bu kamyon, seni saklamak için yeterli.” Sırtımı kamyona çarptı. Omurgam metale çarptı, kamyon sarsıldı. Kemiklerim de sarsıldı, dudakları boğazımda sıcak, uğursuz bir iz bıraktı. “Seni sadece benim görmem için yeterli. Sana sahip olmak için.”

Hiçbir alaycı tavır sergilemeden, hiçbir hazırlık yapmadan, Knox ayakkabılarımı ayağından çıkarıyor. Eşofmanım da yok oluyor.

Onun acımasız dokunuşu beni dehşete düşürmeli.

Bunun yerine, ruhumun derinliklerine, yıllarca kapalı kalmış bir yanıma ulaşıyor.

Onu bekleyen boş bir alan.

“Seni yaladığımda, bana ait olanı aldığımda”—dizlerinin üzerine çöker, hâlâ tam bir avcıdır—“seni çıplak, sikilmiş, bana aitmiş gibi gören başka kimse olmayacak. Benden başka kimse.”

Avuç içleri beni damgalıyor, parmakları kalçalarımın saplanırken yüzünü bacaklarımın arasına gömüyor. Dili klitorisimin üzerinde gezinip düzleşiyor, sonra daha aşağıya iniyor.

Bir iniltiyle sağ bacağımı omzunun üzerinden geçirdi.

Knox beni yiyip bitiriyor.

Bu beni mutlu ediyor.

Ama şehvetin sisinin arasından bile bir anı zihnime çarpıyor. Panik içinde ağlayan ben. Ve o, eliyle beni zorla cinsel organının üzerine bastırıyordu.

Ağzımı doldurarak beni sakinleştirdi.

Bu da aynı olmalı, değil mi? Burada yaptığı şey. Onun için seksten daha fazlası. Güçten daha fazlası. Hayatta kalma mücadelesi.

Ağzını açıp vajinama kondurduğu her öpücük, benden teselli bulmasının bir yolu. İçindeki haz duygusu körelinceye kadar bana yapışıp kalıyor.

Ona daha fazlasını vermek için can atıyorum. Onu beslemek için. İçindeki şeytanları susturacak şey olmak için.

Bunu her şeyden çok istiyorum.

Cerrah olmak hayat boyu hayalimdi.

Ama Knox'a ait olmak, benim gerçek çağrımıdır.

Bacaklarımı daha da açtım, sırtımı kamburlaştırdım. Çıkardığı seslere ayak parmaklarım kıvrıldı. Hırıltıları, dilinin şapırtısı...

İçimden geçen sıcaklık, çenesini ıslattığımdan emin olana kadar yükseliyor. Ağzını dolduruyorum.

Dizlerinin üzerinde, orada ne kadar uzun süre kalırsa, açlığı o kadar derinleşiyor.

İnlemeleri klitorisime titreşim veriyor. Dişleri sürtüyor, dili okşuyor, parmakları tenimi morartıyor.

Ellerimi gür saçlarının arasına gömüp onu en çok istediğim yere doğru çekiyorum. Onun karşılık olarak çıkardığı hırıltı tüm vücudumu sarsıyor, titriyor.

"İşte bu kadar." Sesim titriyor. Konuşmak, düşünmek ya da O'na bir sunu olmaktan başka bir şey yapmak acı veriyor. "İhtiyacın olanı al."

Tanrım, ağzı her yerde. Dudaklarımı yalamak, klitorisimi emmek ve dilini kullanarak beni becermek arasında gidip geliyor.

Beni en çok tahrik eden şey, gözlerini aniden açması.

Aşağıdan bana karanlık bakıyor. Takıntı. Hayranlık.

Mülk.

"Skylar," diye homurdandı, nefesi hassas, ıslak vajinama sıcak bir şekilde değiyordu.

Onu kendime doğru çekerken parmaklarım çoktan saçlarının arasına girmişti. Birkaç yalama daha ve kendimi kaybettim, boşaldım, kasılmalarım şiddetlendi, ağzının her yerine boşaldım.

Ne dediğimi bilmiyorum ama hissedebiliyorum. Onu.

Orada kalıyor ve vajinama yavaş, tatlı öpücükler kondurarak beni aşağı indiriyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Aferin kızım. Benim aferin kızım."

Sonra ayağa kalkarak benden uzaklaştı.

Dudaklarımdan öfkeli bir inilti dökülüyor ve onu aramak için elimi uzatıyorum. Bana ait olan nemli, şişmiş dudaklarını ve dilini arıyorum.

"Durma." Sesim titriyor. "Senin de ihtiyacın var. Benim de ihtiyacım var. Knox."

"Bana emir mi veriyorsun?" İtiraz etmeme veya başka bir şey söylememe fırsat bulamadan, Knox bir canavar gibi beni hırpaladı. Beni ters çevirdi, yanağımı kamyona yasladı. Kalçalarım yukarı doğru kalktı. "Şirinmişsin, küçük kız."

“Çok iyi hissettirdin.” Sıcak metal yanağımı yakıyor. Bakışlarım kısılmış gözlerinde buluşuyor. “Çok iyi.”

"Umurumda değil."

Fermuarının açılma sesiyle penisinin bana saplanması arasında hiç ara yok. Arkadan vajinamı acımasızca becerirken eli kalçamda. Beni amansızca sahipleniyor.

“Dizlerimin üstüneyken—kahretsin—neredeyse boşalacaktım. Tohumumu toprağa harcamaya niyetim yoktu, Bela. Her bir damlası ait olduğu yere gidecek. Derinlere, senin içine. Yani”—itme—“kahretsin”—itme—“derine.”

Eli boynumun ense kısmını daha sıkı kavradı, kalçaları bana sürtündü.

İçimde kalınlaştığında, uzun süre dayanamayacağını biliyorum.

Onunla aynı anda, inleyerek, nefes nefese kalarak, daha önce hiç olmadığı kadar sert bir şekilde orgazm oluyordum.

"Kahretsin, beni sağlıyorsun." Sesi gergin bir şekilde, penisini tekrar tekrar üzerime saplıyor. "Bu am, bebeklerimi istiyor, değil mi?"

Ona yaklaşık bir milyon kere "evet" diyorum. Yoksa bir kere mi? Hiçbir fikrim yok.

Knox'un homurdanıp içime boşalırken beni duyduğundan şüpheliyim. Sıcak meni beni ağızma kadar dolduruyor, Knox hâlâ vajinamın içindeyken bacaklarımın iç kısımlarından aşağı süzülüyor.

Dakikalarca sürmüş gibi gelen bir süre boyunca, hâlâ kıpırdanıp durdu, bir yandan da adımımı mırıldanmaya devam etti.

Adam elini boğazımın önüne doğru kaydırıp beni kendine doğru çekiyor.

Gözlerindeki ifade artık bir canavarınki değil. Ondan sevgi, belki de yumuşaklık akıyor.

Bedenlerimiz birbirine yapışık, birleşmiş durumda. Sonsuza dek birbirimize bağlıyız.

Gözlerimin kenarları yaşlarla doldu ve elimi kaldırıp onun gözlerini kapattım.

“Sen benim en sevdiğim insansın.” Başparmağı çeneme dokunuyor, hem pürüzlü hem de yumuşak bir his. “Sadece sen. Hiç kimse sana yaklaşamadı.”

“Yanlış, ben senin her şeyindeki en sevdiğin kişiyim.” Gülümsemem göz yaşlarıyla dolu ve sevgiyle dolu.

“Doğru.” Geri çekilip beni döndürüyor. Şakağımdan öperek çok tatlı davranırken, acıyan vajinama menisini boşaltarak da çok kirli davrandığı için nefesim kesiliyor. “Hadi buradan gidelim.”

"Hadi."

Yukarıda bir yerlerden bir karga ötüyor, sanki verdiğimiz sözleri mühürlüyor gibi.

İkimiz de gülümsüyoruz.

Sonra kamyonu binip parlak, mükemmel geleceğimize doğru yola koyuluyoruz.

SON SÖZ

Skylar

ALTI YIL SONRA

Kasap dükkanımızın arka tarafında bir bebek ağlıyor. Tatlı bir feryat, dükkanı açmadan önce hazırladığım ön tarafa kadar ulaşıyor.

Tezgahı silerken dudaklarımda hafif bir gülümseme belirliyor.

Bazıları böyle bir yerde böyle bir ses duymayı garip bulabilir.

Biz değiliz.

Trouble's Cuts bizim ikinci evimiz gibi.

“Vada, bu ne?” Arkadan Juno’nun minik sesi yükseldi. “Babamla ben inekleri keserken ağlamak yok.”

“Derisini yüzüyoruz, Junebug.” Kocamın nazikçe düzelttiğini duyuyorum. “Derilerini yüzüyoruz. Ve Vada ağlayabilir. Annemle benim her zaman söylediğimizi hatırlıyor musun? Kimseye zarar vermediğiniz sürece, sen ve kardeşleriniz istediğiniz her şeyi yapmakta ve söylemekte özgürsünüz.”

Gülümsemem daha da genişliyor ama olduğum yerde kalıyorum. Çocuklarla ilgili ona yardım etmeyi teklif etmiyorum. Her ne kadar

muhtemelen bana ihtiyaçları olsa da—evet, kesinlikle, ikisi de Şimdi ağlıyor —yerimde kalıyorum.

Knox harika bir baba olduğu için, onların tatlı etkileŐimlerini bölmeden dinliyorum.

Colbert'ten katığımızdan beri çok Şey yaŐadık. Sonunda Manhattan'da huzurumuzu bulduk.

Hayatımız sakın değil. Dağınık, gürültülu, güzel.

Bu bizim.

“Baba, ben de ne zaman derisini yüzmeye baŐlayabilirim?” diye sordu Cass, spor ayakkabılarının çıkardığı tak tak tak sesleri sabırsızlıkla yerinde duramadığını belli ediyordu. “Bütün kanı temizledim. Her zaman temizlerim. Hadi derisini yüzeyim!”

"Hadi, Cass," diye hatırlatıyor her zamanki gibi nazik ikiz kardeş Rafe, Cass'e birlikte olduklarını. "Ama evet, baba. Ne zaman baŐlayabiliriz? Lütfen derisini yüzmemize izin ver."

Sesleri, aralarındaki yakınlık, Knox'un belirlediği ritme bu kadar kolay uyum sağlamaları; tüm bunlar kalbimi sıkıştırıyor, gözlerim bulanıklaşıyor.

Gözyaşları acıtır, hem de sadece aŐktan değil. Hormonlardan da.

Üç ay önce doğum yaptım ve Şimdiden tekrar hamileyim.

Bunu çok seviyorum. Hepimiz seviyoruz.

Bu durum bizi hiçbir zaman yavaŐlatmadı. Aksine, iŐlerimiz daha da geliŐiyor.

Müşterilerimiz sadık, sabırlı ve her Şeyden çok aile gibiler. Ben yokken fark ediyorlar, beni özlediklerinde iek gönderiyorlar, doğum iznindeyken Knox'a yardım ediyorlar. Çocuklarımızın arka tarafta özgürce dolaŐmasına izin verdiğimiz için bizi yargılamıyorlar.

Tanrım, gerçekten her Şey için ağlamayı bırakmalıyım. Özellikle de haftanın en sevdiğim zamanı olan hafta sonu olduğu için.

Çocuklarımız her hafta iki tam gün boyunca bizimle birlikte işe geliyorlar.

BeŐinin de.

Juno ilk ocuğumuz. Colbert'te dünyaya geldi ve yemin ederim o kasabanın izlerini taşıyor. Sessiz yoğunluğu, ela gözlerindeki keskinlik... Benden aldığı tek Şey sarı saçlarım. Onun saçlarını asla iki yandan örgü yapmıyorum. Hiçbir zaman.

Doğumundan bir yıl bile geçmeden ilk sevimli ikizlerimiz dünyaya geldi. Cass ve Rafe. İkisi de sarışın, ama benzerlikleri burada bitiyor. Ela

gözlü Rafe, koruyucu ve tetikte, her zaman Cass'i kontrol altında tutuyor. Yaramaz sırtışı ve parıldayan yeşil gözleriyle Cass ise her zaman baş belası olacak.

Sonra kızlar geldi, Vada ve Nicoletta. Bu iki değerli kız, altın sarısı saçları, ela gözleri ve ateşli ruhlarıyla birbirinin aynısı. Vada genellikle ağlamaya başlar ve Nicoletta da ona eşlik etmeyi sever.

Onları ve babalarını çok seviyorum.

Annem ve babam da bizi seviyor ve saygı duyuyorlar. Bronwyn ve Easton'ın beni Colbert'te terk edip artık resmen kayıp kişiler olduklarını onlara söylediğim andan itibaren, annem ve babam doktor olmam için bana baskı yapmayı bıraktılar. Hayatta, sağlıklı ve mutlu olduğum için rahatlamışlardı ve önemli olan da buydu.

Bronwyn'in nerede olduğuna dair hala hiçbir fikirleri yok. Eskiden Colbert kasabası olan yerdeki benzin istasyonlarına ve marketlere astığımız kayıp ilanlarına dair kimse aramadı.

Evet, doğru. Bizi destekliyorlar ve ellerinden geldiğince çocuk bakımında yardımcı oluyorlar. Torunlarına çok düşkün oldukları için hastanede daha az nöbet tutuyorlar. Belki de her an, her an birimizin kaybolabileceğini anladıkları içindir.

Hatta altıncı bebekle ilgili benimle dalga geçiyorlar ama ailenin geri kalanı kadar onların da bebekle tanışmak için heyecanlı olduklarını anlayabiliyorum.

"Yakında," diye fısıldadım bez havluyu yere bırakırken.

Tıpkı Knox'un her fırsatta yaptığı gibi ben de karnımı ovuyorum. Gece geç saatlerde, duşta, markette, her yerde.

"Mükemmelsin, Bela," diye mırıldandı. "Mükemmelsin ve benimsin."

Arkadan bir başka feryat dalgası daha yükseldi. Gülüşüm boğuk ve cılızdı.

"Sevgilim, Junebug, bıçağı bana ver." Knox gerçekten sabırlı.

Sesini duyduğumda yine her yerim eriyor.

Kocam.

Ruh eşim.

Geceleri her zaman benden önce uyanıp bebeklerinin bakımını üstlenen baba.

Her zaman "Seni koruyorum" diyen ve bunu gerçekten kasteden adam.

Bana ait.

Dükkanın açılmasına on dakika kala, artık kulak misafiri olmayı bırakıp onlara katılmanın zamanı geldiğine karar veriyorum.

Beyaz fayansların üzerinde sessizce ilerleyerek, perdenin arasından arka tarafa geçtim.

Dört çift göz birden parlıyor. İkizler daha yüksek sesle ağlayarak kendilerine özgü bir selamlama sunuyorlar.

"Anne!" Cass, sanki yirmi dakika önce beni görmemiş gibi yanıma koştu.

Onu kollarımın arasına alıp sıkıca kucaklıyorum. O da bana daha sıkı sarılıyor.

Evimizde birbirimize sarılıyoruz, hem de çok sarılıyoruz.

Knox sırtarak bıçağı Juno'nun ulaşamayacağı yüksek bir rafa koydu. "Sen de bu eğlenceye katılmak ister misin?"

"Kesinlikle." Göz kırptım, Cass'i bıraktım ve Rafe'i, kardeşine sarıldığım kadar sıkı bir şekilde kucakladım.

O ilgiye muhtaç değil, ama ben ona her zaman ilgi göstereceğim. İkiz kardeşi kadar sevildiğini her zaman bilmesini sağlayacağım.

"Bebekler ağlıyor." Juno, her zamanki gibi ciddi bir ifadeyle eldivenlerini çıkarıp kız kardeşlerini işaret etti.

"Ve sen, benim küçük ayın çalışanı..." Yanına, üzerinde durduğu banka doğru yürüyorum. "Seni orada duydum. Çok çalışkansı. Seninle gurur duyuyoruz. Gerçekten gurur duyuyoruz."

"Evet, evet." Yanakları pembeleşti. "Daha iyisini yapabilirim. Yapacağım—"

"Hayır." Onu kollarıma sarıyorum, tüm sevgimi ona aktarıyorum. "Elinden gelenin en iyisini yapmak önemli olan tek şey, unutma?"

"Hatırlıyorum," diye mırıldanıyor, sesi tıpkı babası gibi.

Gülüyorum, o da homurdanıyor. Tanrım, ne kadar tatlı!

O da erkek kardeşlerinin yanına gittiğinde, ikizlerin sessizleştiği beşiğe doğru ilerliyorum. Bazen sadece bir çıkış yoluna, tekrar uykuya dalmadan önce iyice ağlamaya ihtiyaç duyuyorlar.

Knox bize yaklaştı, elini boynumun arkasına kaydırıldı. Beni öyle yumuşak bir öpücüğe çekti ki beynim kısa devre yaptı. Yanaklarım kızardı.

Dudaklarıma doğru sırttı. Kocam, dokunuşunun bende yarattığı etkinin son derece farkında.

Gözlerim yaşlarla dolu bir şekilde gülüyorum çünkü çok mutluyum, kendimi ona iyice sokuluyorum, her zaman kendimi güvende hissettiren o

kucaklamaya.

"Hey, Knox?"

"Öyle mi?" Nefesi saçlarımı ısıtıyor.

"Bu gece maskeyi takar mısın?"

Aradan geçen bunca yıla rağmen, hep o ilk geceye geri dönmeyi özlüyorum.

"Senin için her şey, karım." Bana olan sahipliği, canlı ve kesin bir şekilde, içinden geçiyor. "Sana dünyayı ve daha fazlasını veririm."

Söylediklerinin hepsini, her sözünü, her vaadini, her sevgi dolu bakışını ve sıkı kucaklamasını ciddiye alıyor.

Knox bizi seviyor. Bizi koruyor.

Onun yanında, değer verildiğimizi ve güvende olduğumuzu hissediyoruz.

Sonsuza kadar.

SON.

YAZAR HAKKINDA

Müstehcen konuşan erkekler ve onlara aşık kadınlar hakkında cüretkar kitaplar yazmak.

İletişimde kalalım!

Yeni yayınlar için haber bültenine abone olun: <https://bit.ly/3c3K2nt>

Instagram: <https://bit.ly/3QQ3Nh4>

TikTok: www.tiktok.com/@eva.marks.writes

Facebook Grubu: <https://bit.ly/3LnFpln>

Konu başlıkları: <https://www.threads.net/@evamarkswrites>

Web sitesi: <https://www.evamarkswrites.com>

EVA MARKS'TAN DİĞER KİTAPLAR

Seri

Mavi Seri

Küçük Başlangıç, kitap #0.5

Küçük Mavi, 1. kitap

Küçük Cadılar Bayramı, 2. kitap

Küçük Sevgililer Günü, 3. kitap

Yetişkin Oyunları Serisi

Oyuncak Dükkanı, 1. kitap

Yeni Yıl Oyunağı, 2. kitap

Bağımsız cihazlar

Primal - Hansel ve Gretel'in karanlık bir yeniden anlatımı

Babam Bilemez - Bir Babanın En İyi Arkadaşı Kısa Romanı

Seni İzleyeceğim

Takıntı - Erotik Bir Korku Romanı

Takip edildi

Onların Koyu Gülü

Altınla Bağlı

Gerilim

Kızı Kırmak

Kasabayı Kırmızıya Boyayın

Quinlan — karanlık bir intikam temalı RH aşk romanı

Alevin Güvesi

Yatağın Altında

Müzayedede satıldı

Sabitleme

Oyun Sonu

Ahlaksızlık

Her Ne Pahasına Olursa Olsun — Karanlık bir kardeşin en iyi arkadaşının
aşk hikayesi — Nisan 2026'da geliyor

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM